KARIN
SLAUGHTER

KÍN

ULPIUS-HÁZ KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2010

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Karin Slaughter: *Indelible*

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál
megjelent:

Nadragulya
Sebek
Sikoly

Hungarian translation © Berta Ádám, 2010
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2010

ISBN 978 963 254 329 1

D. A.-nak
Hegyen-völgyön át

ELSŐ FEJEZET

De. 8:55

– Nézzenek oda, kit látnak szemeim! – óbégatott Marla Simms, ahogy Sarára pillantott ezüstkeretes bifokális szemüvege fölött. A rendőrőrs titkárnője magazint fogott ízületi gyulladásos kezében, de félretette, jelezve, hogy bőven van ideje tereferére.

Sara vidámságot erőltetett magára, pedig direkt akkorra időzítette a látogatást, amikor Marla elvileg kávészünetet tart.

– Szervusz, Marla! Hogy vagy?

Az öregasszony egy pillanatot kivárt, nyugalmi állapotban is lefelé görbülő ajkát helytelenítőn ráncolta. Sarának erőt kellett vennie magán, hogy ne ficánkoljon türelmetlenségében. Marla azóta tanított a baptista templom vasárnapi iskolájában, amióta az intézmény megnyitotta kapuit, és még mindig képes volt istenfélelmet plántálni bárkibe a városban, aki 1952 után született.

Átható tekintettel tanulmányozta Sarát.

– Egy ideje már nem láttalak errefelé.

– Hm – felelte Sara, és Marla válla fölött igyekezett bekandikálni Jeffrey irodájába. A rendőrfőnök ajtaja nyitva volt, de a férfi nem látszott az íróasztal mögött. Az őrszoba üres volt, ami azt jelentette, hogy Jeffrey feltehetőleg hátrament. Sara tudta, hogy csak be kellene sétálnia a pult mögé, hogy maga kerítse elő a férfit – megtette már több százszor –, de túlélőösztöne azt súgta, ne keljen át a hídon, amíg nem fizette meg a hídpénzt. Marla összefont karral dőlt hátra a székén.

– Szép napunk van – mondta keresetlen tónusban.

Sara az ajtón keresztül kisandított a Main Streetre, ahol szinte hullámzott a hőségtől az aszfalt. Olyan párás volt a levegő ma délelőtt, hogy kinyitott minden egyes pórust az ember testén.

– Az bizony.

– És olyan csini vagy ma! – folytatta Marla Sara vászonruhájára bökve, amelynél a nő azután állapodott meg, hogy minden egyes ruhadarabot szemügyre vett, amit a szekrényben talált. – Miért csípted így ki magad?

– Semmi különös – füllentett Sara. Önkéntelenül babrálni kezdte a retiküljét, és egyik lábáról a másikra állt, mintha négyéves lenne, nem pedig kis híján negyven.

Az idős hölgy szeme diadalmasan felcsillant. Még egy darabig nyújtotta a csendet, mielőtt megkérdezte:

– Hogy van édesanyád és a többiek?

– Jól. – Sara igyekezett úgy tenni, mintha nem kitérő választ adna. Nem volt annyira naiv, hogy azt higgye: a magánélete nem tartozik senkire – egy ilyen kis helyen, mint Grant megye, elég, ha eltüsszenti magát, máris csörög a telefon, és beleszól valamelyik figyelmes szomszéd, hogy „egészségedre” –, de akármi legyen, ha még meg is könnyíti a hírekre éhes pletykafészkek dolgát.

– És a húgod?

Sara már nekirugaszkodott a válasznak, amikor Brad Stephens megspórolta neki a fáradságot, ugyanis épp ekkor bucskázott át a bejárati ajtó küszöbén. A fiatal járőr megkapaszkodott, mielőtt orra esett volna, de a lendülettől leesett a fejéről a kalap, és Sara lába előtt landolt a földön. Pisztolytáskája és gumibotja úgy csapkodott a derekán, mint két pótkar. Brad mögött egy falka alsó tagozatos röhögött fel visítva a rendőr idétlen belépőjén.

– Ó – mondta Brad Sarára nézve, aztán hátranézett a gyerekek felé, végül visszafordult a nőhöz. Felvette a kalapját, és a szükségesnél gondosabban porolta le. A rendőr láthatólag nem tudta eldönteni, mi kínosabb: hogy tíz év körüli gyerekcsapat vihog az ügyetlenségén, vagy hogy hajdani gyermekorvosa alig tudja visszafojtani mosolyát.

Ez utóbbitól még inkább zavarba jött. Visszafordult a gyerekek felé, és lemélyítette a hangját, hogy tekintélyt sugározzon.

– Mint tudjuk, ez a rendőrőrs épülete. Itt végezzük a munkánkat, a rendőrségi munkát. Ja igen, most az előcsarnokban vagyunk. – Brad Sarára pillantott. Finoman szólva nagyotmondás volt ezt a szűk teret csarnoknak titulálni. Az alig háromszor két és fél méter alapterületű helyiséget elölről a bejárat üvegajtaja, hátulról betonfal határolta. A Sarától jobbra eső falon egy sor fotó díszelgett, amelyek Grant megye különböző rendőrosztagait ábrázolták, középen pedig nagy kép lógott, Mac Anders portréja. Ő volt a megyei rendőrség történetének egyetlen rendőrtisztje, aki hivatalos kötelesség teljesítése közben vesztette életét.

A képekkel szemközt Marla ücsörgött, magas, bézs színű laminált pult mögött őrködött, amelynek túloldalán az őrszoba helyezkedett el. Alapvetően nem volt kistermetű nő, de hajlott korából adódóan mára szinte tökéletes kérdőjellé görbült. Szemüvegét rendszerint félig orrára engedte, és Sara, aki olvasáshoz használt szemüveget, valahányszor ránézett Marlára, mindig kísértést érzett, hogy a helyére tolja az idős hölgy pápaszemét. Persze sosem tette meg. Marla ugyan mindennel tisztában volt mindenkivel kapcsolatban – szomszédokat és kutyákat is beleértve –, róla viszont nem sokat lehetett tudni. Gyermektelen özvegy volt, férjét még a második világháborúban veszítette el. Világéletében a Hemlockban élt, vagyis Sara szüleitől kétutcányira. Kötögetett, tanított a vasárnapi iskolában, és teljes munkaidőben dolgozott a rendőrség recepciósaként, felvette a telefont, és irdatlan papírmunka-rengeteggel végzett. Mindez azonban alig árult el valamit magáról Marla Simmsről. Sara mindig úgy vélte, több kell hogy legyen az életében ennek a hölgynek, aki már nyolcvanvalahány évvel ezelőtt látta meg a napvilágot, igaz, ugyanabban a házban, amelyben most is él.

Brad folytatta a gyerekek körbevezetését az őrsön.

– A nyomozók és a magamfajta járőrök ott hátul végzik a dolgukat – bökött a Marla mögötti nagy, tágas helyiség irányába. – Telefonhívások meg minden egyéb. Tanúk kihallgatása, jelentésírás, számítógépes adatrögzítés, illetve, öööö… – nem fejezte be a mondatot, mert látta, hogy a hallgatóság érdeklődése elszivárgott. A legtöbb gyerek alig látott el a pult fölött. De még ha be is láttak az őrszobára, csupán harminc üres íróasztal sorakozott előttük öt sorban, oldalt pedig különböző méretű iratszekrények, és mindez nem tűnt túl izgalmasnak. Sara arra gondolt, a srácok már sajnálják, hogy nem maradtak az iskolában.

– Pár perc múlva megmutatom a fogdát is – erőlködött Brad –, ott tartózkodnak, akiket letartóztatunk. Mármint konkrétan nem ott tartóztatjuk le őket – pislogott idegesen Sara irányába –, de ha letartóztattunk valakit, odavisszük. Mármint be a fogdába.

Mély csend támadt, amelyet csak a csoport hátuljáról érkező, ragályosan terjedő kuncogás szakított meg. Sara a legtöbb gyereket ismerte a gyermekklinikáról, ahol rendelt. Most éles pillantást vetett rájuk, amivel néhányukat elhallgattatta. A többieket Marla vette gondjába, forgószéke megkönnyebbülten nyikordult meg, ahogy a nő felemelke-

dett, és kihajolt a pult mögül. A kuncogás olyan hirtelen hallgatott el, mintha elzártak volna egy csapot.

Az egyik kislánynak, Maggie Burgessnek a szülei láthatólag többet adtak a véleményére, mint amennyit az ilyen korú gyermekekére adni érdemes.

– Helló, dr. Linton – csivitelte a kislány éneklő hangon.

– Maggie – biccentett neki kurtán Sara.

– Öööö – folytatta Brad, s fehér képe sötétvörösre pirult. Sara elégedetten látta, hogy a fiatal járőr pillantása kissé túl sokáig időzik meztelen lábszárán. – Hát… dr. Lintont már biztos mindannyian ismeritek…

– Naná – forgatta a szemét Maggie, és a szarkasztikus hangsúly nyomán kiújult a vihogás.

– Dr. Linton nemcsak gyermekorvos, de ráadásul halottkém is, ő végzi el a rendőrség számára az orvosi vizsgálatokat – ecsetelte Brad tanárosan, bár a legtöbb gyerek számára ez nyilván nem volt újdonság. Az ilyen tudnivalók az általános iskolai mosdó falán terjedtek baromi humorosnak tartott feliratok formájában. – Gondolom, most is megyei ügyben van itt, igaz, dr. Linton?

– Úgy bizony – felelte Sara, és próbálta hibátlanul adni a kolléga szerepét, pedig Bradről leginkább az ugrott be neki, hogy a járőr már egy pisztolylövés puszta említésére is könnyekben tör ki. – Azért jöttem, hogy beszéljek a rendőrfőnökkel egy jelenleg folyó nyomozás miatt.

Maggie ismét szóra nyitotta a száját, biztos valami kínosat akart mondani Sara és Jeffrey kapcsolatáról, amit otthon hallott az anyjától, de Marla széke újra megnyikordult, úgyhogy a kislány inkább csendben maradt. Sara megfogadta, hogy vasárnap csak azért elmegy a templomba, hogy köszönetet mondjon Marlának.

– Megyek, megnézem, ráér-e Tolliver rendőrfőnök – mondta az idős hölgy csak egy fokkal kevésbé leereszkedőn, mint az előbb Maggie.

– Köszönöm – válaszolta Sara, és máris meggondolta magát a templommal kapcsolatban.

– Nos, hát… – makogta Brad, és tovább porolgatta a kalapját. – Akkor talán menjünk is hátra… – nyitotta ki a pult melletti lengőajtó egyik szárnyát a gyerekek előtt. – Hölgyem – biccentett udvariasan Sarának, mielőtt folytatta a srácok körbevezetését.

Sara a falra akasztott fotókhoz lépett, és végignézett az ismerős arcokon. Leszámítva egyetemi éveit és a rá következő időszakot, amikor Atlantában, a Grady Kórházban dolgozott, azt mondhatjuk, a doktornő egész életét Grant megyében töltötte. A falról visszanéző férfiak nagy része egy darabig biztosan együtt pókerezett Sara apjával. A többiek a templomban prédikáltak a lány gyermekkorában, vagy focimeccseket biztosítottak, amikor Sara kamasz lett, és végzetesen egymásba habarodtak Steve Mann-nel, a sakkklub elnökével. Mielőtt Sara Atlantába költözött, Mac Anders kapta rajta a lányt Stevevel, amint a House of Chilidogs mögött smároltak. Pár hét múlva aztán járőrkocsijával hatszor perdült meg egy üldözés közben, és nem élte túl a becsapódást.

Sara megborzongott, póklábakként kúszott végig karján a babonás félsz. A következő képre pillantott, amely a frissen rendőrfőnökké avatott Jeffrey-vel élén ábrázolta a testületet. A férfi annak idején Birminghamből költözött ide, s kívülálló lévén eleinte mindenki szkeptikusan figyelte a munkáját, főleg akkor, amikor felvette Lena Adamst, aki az első rendőrnő lett Grant megyében. Sara szemügyre vette Lenát a csoportképen. A lány állát dacosan felszegte, szemében kihívó fény csillant. Ma már több mint egy tucat nő járőrözött, de Lena mindig is az első marad. Biztos elképesztően nagy nyomás volt rajta, noha Sarának soha nem jutott eszébe, hogy Lena példakép volna. Ami azt illeti, a doktornőt Lena személyiségének néhány vonása taszította.

– Azt mondja, menj hátra – állt meg Marla a lengőajtónál. – Szomorú, igaz? – kérdezte Mac Anders fotójára mutatva.

– Iskolában voltam, amikor történt.

– Ne tudd meg, mit műveltek azzal az állattal, aki leszorította az útról Macet. – Nyilvánvaló volt, hogy Marla helyesli a megtorlást. Sara történetesen tisztában volt vele, hogy a gyanúsítottat úgy összeverték, hogy az egyik szeme kifolyt. Ben Walker, az akkori rendőrfőnök egészen másképp képzelte a rendőri munkát, mint Jeffrey.

– Hátul van a kihallgatóhelyiségben, valami papírokkal vacakol – tárta ki Marla a lengőajtót Sara előtt.

– Kösz – felelte Sara, még egy pillantást vetett Mac Andersre, aztán bement.

A rendőrőrsöt a harmincas évek közepén létesítették, amikor Heartsdale, Madison és Avondale városkák közös megyei rendőrséget és tűzoltóságot állítottak fel. Az épület előtte szövetkezeti takarmányboltként üzemelt, a város olcsón megszerezte, amikor az utolsó környékbeli farm is csődbe ment. A felújítás során az építményt minden sajátos vonásától megfosztották, és a rá következő évtizedek során sem csinosítgatták sokat. A nagy, négyszögletes, kopár őrszobából egyik oldalon Jeffrey irodája nyílt, a másikon a mosdó. A sötét színű lambéria még mindig bűzlött a füsttől, pedig már jó ideje dohányzási tilalmat vezettek be a megyei munkahelyeken. Az álmennyezet mindig csupa szutyoknak tűnt, hiába cserélték le az elemeit újra és újra. A padlót azbeszt járólapok borították, s Sara mindig lélegzet-visszafojtva óvakodott át a mosdóban levő repedezett szakaszon. Igaz, ott akkor is muszáj volt visszatartania a lélegzetét, ha ép a padló. Sehol nem volt nyilvánvalóbb, hogy az állomány javarészt férfiakból áll, mint a Grant megyei rendőrőrs uniszex vécéjében.

Nekifeszült, és kinyitotta a nehéz tűzvédelmi ajtót, amely az őrszobát az épület többi részétől elválasztja. Az őrs tizenöt éve egészült ki ezzel az új szárnnyal, amikor a polgármester rájött, hogy kiváló pénzkereset, ha itt tartják fogva a szomszédos megyékben letartóztatottakat, mert mindenütt másutt túlzsúfoltak a fogdák. Harminczárkás börtönblokkot, konferenciatermet és kihallgatószobát építtetett, amelyek az idő tájt fényűzőnek tűntek, de az idő megtette a magáét, és mára az új szárny a frissen festett falak ellenére is éppoly lepukkantnak nézett ki, mint a régi. Sara végigment a hosszú folyosón, kopogott a cipősarka, aztán megtorpant a kihallgatóhelyiség előtt, hogy megigazgassa a ruháját, és kicsit elodázza a találkozást. Régóta nem izgult már ennyire, hogy a volt férjével kell találkoznia, és remélte, Jeffrey nem szúrja ki egyből, amint ő belép a szobába.

A rendőrfőnök hosszú asztalnál ült, előtte kiteregetve egy csomó papírkupac hevert. Zakóját levetette, ingujját felgyűrte, és egy nagy alakú írótömbre jegyzetelt. Nem pillantott fel, amikor a nő bejött, de biztosan észrevette, mert amikor Sara becsukta volna az ajtót, rászólt:

– Ne.

Ő az asztalra tette a táskáját, és várta, hogy a férfi felnézzen. Jeffrey nem nézett fel, úgyhogy Sara nem tudta, most vágja-e a fejéhez az aktatáskát, vagy vesse magát a férfi lába elé. E két érzés egyforma szerephez jutott tizenöt éves múltra visszatekintő ismeretségük során, de rendszerint Jeffrey-nek kellett Sara kegyeit keresnie, és nem fordítva. Válásuk után négy évvel újra összejöttek. Három hónapja a rendőrfőnök újra megkérte Sara kezét, és az egója nem tudta elviselni a visszautasítást, függetlenül attól, hogy ő újra és újra elmagyarázta, miért mondott nemet. Azóta csak munkaügyekben találkoztak, és Sara lassan már nem tudta eltalálni, hogy mitévő legyen.

– Jeffrey! – szólította meg a férfit, elfojtva egy keserű sóhajt.

– Csak tedd le a jelentést – biccentett a rendőrfőnök az asztal egyik csücske felé, amelyet még nem leptek be a papírok, és aláhúzott valamit a jegyzettömbben.

– Azt hittem, esetleg átfutod.

– Volt valami rendkívüli? – kérdezte, és egy másik iratstószt vett a kezébe. Még mindig nem nézett Sarára.

– Találtam egy térképet a vastagbélben, amin be van jelölve, hol találod az elásott kincset.

Jeffrey nem kapta be a horgot.

– Ezt is beleírtad a jelentésbe?

– Naná hogy nem – incselkedett ő. – Eszem ágában sincs osztozni a pénzen a megyével.

Jeffrey éles pillantást vetett rá, jelezve, hogy ezt egyáltalán nem tartja humorosnak.

– Nem vagy valami tisztelettudó az elhunyttal szemben.

Sara hirtelen elszégyellte magát, de igyekezett nem mutatni.

– Mi az ítélet?

– Természetes halál – válaszolta Jeffrey-nek. – A vér- és vizeletteszt eredménye is negatív. A szemle során nem találtam semmi fontosat. Kilencvennyolc éves volt. Békében, álmában hunyt el.

– Jó.

Sara elnézte, ahogy ír a férfi, várt, hogy Jeffrey-nek leessen: nem fog csak úgy kimenni. Nagyon szép a kézírása, az ember nem is várná olyantól, aki a suliban sportoló volt, aztán meg zsaru lett. Sara már akkor beleszeretett egy kicsit Jeffrey-be, amikor először meglátta a kézírását.

Tovább várakozott, egyik lábáról a másikra állt.

– Ülj le – adta be a derekát a férfi végül, és nyújtotta a kezét a jelentésért. Sara engedelmeskedett, és átadta a vékony dossziét Jeffrey-nek.

– Elég lényegre törő – jegyezte meg a rendőrfőnök Sara jegyzeteit átfutva.

– Már beszéltem a gyerekeivel – közölte Sara, bár a „gyerekek” kifejezés ez esetben nem volt valami találó, ugyanis az elhunyt asszony legkisebb gyermeke csaknem harminc évvel volt idősebb nála. – Tudták, hogy nem volt sok esélyük.

– Jó – ismételte Jeffrey, és az utolsó oldalon aláírta a jelentést. Az asztal sarkára csúsztatta a dossziét, és visszarakta a kupakot a tollára. – Ez minden?

– Anya üdvözöl.

– Hogy van Tess? – Jeffrey érdeklődése kelletlennek tűnt.

Sara vállat vont. Nem tudta pontosan, mit kellene mondania. Húgával éppolyan gyorsan épült le a kapcsolata, mint Jeffrey-vel.

– Meddig akarod húzni ezt? – kérdezte inkább válasz helyett.

A férfi szándékosan félreértette a kérdést.

– Jövő hónapban lesz a tárgyalás, előtte meg kell lennem vele – bökött a sok papírra.

– Nem erről beszélek, de ezzel te is tisztában vagy.

– Nem hiszem, hogy jogod van ehhez a hangnemhez velem szemben – dőlt hátra a rendőrfőnök. Sara látta rajta, hogy fáradt. Nyoma sem volt a kedélyes mosolynak, ami általában Jeffrey arcán ült.

– Alszol rendesen? – kérdezte tőle.

– Strapás ez a nyomozás – válaszolta a férfi, és Sara eltűnődött, vajon tényleg emiatt nem alussza-e ki magát Jeffrey. – Mit akarsz?

– Nem beszélgethetünk csak úgy?

– Miről? – hintázott a széken a zsaru. – Na? – tette még hozzá, mikor látta, hogy Sara nem felel.

– Csak azt akartam…

– Igen? – vágott közbe a férfi összeszorított állkapoccsal. – Ezt már százszor megbeszéltük. Mit lehet még tovább rágódni rajta?

– Látni akarlak.

– Mondom, hogy teljesen el vagyok havazva ezzel az üggyel.

– Szóval, ha lezártad…?

– Sara!

– Ha nem akarsz látni, Jeffrey, akkor azt mondd – lázongott a doktornő. – Ne keress kifogásokat. Korábban is volt rá példa, hogy mindketten ennél súlyosabban el voltunk havazva, mégis maradt időnk egymásra. Úgy rémlik, pont ettől lesz a többi szarság – tett határozatlan mozdulatot a nagy halom papír irányába – elviselhető.

Jeffrey székének első lába hangos koppanással érkezett vissza a földre.

– Nem tudom, hova akarsz kilyukadni.

– Például a szexhez – próbált Sara újra humorizálni.

– Szexelni bárkivel lehet.

Sara felvonta a szemöldökét, de lenyelte a kínálkozó megjegyzést. Először pontosan azért vált el Jeffrey-től, mert a férfinak az volt az álláspontja, hogy szexelni bárkivel lehet, és ezt olykor meg is tette.

A rendőrfőnök felvette a tollat, hogy folytassa a munkát, de Sara kikapta a kezéből.

– Miért kell újra összeházasodnunk ahhoz, hogy működjön köztünk a dolog? – kérdezte, igyekezve száműzni a kétségbeesést a hangjából.

Jeffrey elnézett valahova oldalra. Láthatólag ingerült volt.

– Annak idején, amikor férj és feleség voltunk, gyakorlatilag teljesen tönkretettük magunkat vele.

– Ja igen – felelte a férfi. – Emlékszem.

– Kiadhatnád a házadat valakinek a főiskoláról – játszotta ki ütőkártyáját a nő.

A férfi egy pillanatig kivárt.

– Miért adnám ki?

– Hogy hozzám költözz.

– És bűnben éljünk?

– Mióta lettél hívő? – nevetett fel a nő.

– Amióta apád belém plántálta az istenfélelmet – vágott vissza Jeffrey teljesen humortalanul. – Nekem feleség kell, Sara, nem kúrópartner.

– Mert engem annak tartasz? – kérdezett vissza megbántottan.

– Nem tudom – válaszolta a rendőrfőnök némileg bocsánatkérő hangsúllyal. – Már elegem van belőle, hogy dróton rángatsz, és csak olyankor jutok eszedbe, ha magányos vagy.

Sara szóra nyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán.

– Nem úgy értettem – csóválta a fejét Jeffrey sajnálkozva.

– Azt képzeled, azért jöttem ide, hogy hülyét csináljak magamból, mert magányos vagyok?

– Ebben a pillanatban semmit nem tudok, csak azt, hogy sok a munkám. Visszakaphatom a tollam? – nyújtotta a tenyerét a rendőrfőnök.

– Veled akarok lenni – szorította a férfi kezét Sara.

– Most is velem vagy – mondta Jeffrey, és a másik kezével a tollért nyúlt.

Sara azt a kezét is átfogta, és nem engedte el.

– Hiányzol – mondta. – Nagyon szeretnék veled lenni.

A férfi vállat vont, és nem vágott valami lelkes képet, de nem is húzta el a kezét.

Sara Jeffrey ujjaihoz nyomta az ajkát, és megérezte a bőrén a tinta szagát meg a zabkivonatos testápolóét, amivel akkor kenegette magát, ha azt hitte, senki nem látja.

– A kezed is hiányzik.

Jeffrey csak bámult tovább meredten, nem reagált.

Sara ajkával végigsimított a férfi hüvelykujján.

– Én nem hiányzom neked?

A rendőrfőnök oldalra döntötte a fejét, és határozatlanul újra vállat vont.

– Veled akarok lenni. Veled akarok… – Sara hátrasandított a válla fölött, hogy lássa, más nem hallja őket. Egészen halk hangon tett szókimondó ajánlatot Jeffrey-nek valami olyasmire, amit magukra valamit is adó prostik csak kétszeres díj ellenében hajtanak végre.

Jeffrey ajka elnyílt, döbbenten nézett a doktornőre.

– Ezt még az esküvő előtt csináltuk utoljára – szorította a nő kezét.

– Hát… – mosolygott a nő –, most már nem vagyunk házasok, úgyhogy újra csinálhatjuk.

A zsaru, úgy tűnt, átgondolja a lehetőséget, amikor valaki hangosan koppantott a nyitott ajtón.

Jeffrey úgy kapta fel a fejét, mintha fegyver dördült volna. Talpra ugrott.

– Bocs – jött be Frank Wallace rendőrfőnökhelyettes.

– Mi van? – Jeffrey láthatólag ingerült volt. Sara nem tudta eldönteni, Franknek vagy neki szól a dolog.

Frank a falra szerelt telefonra pillantott.

– Mellé van téve a melléked – mondta ki, ami amúgy is nyilvánvaló volt.

Jeffrey hallgatott.

– Marla kért meg, hogy szóljak: valami kölyök akar beszélni veled, az előtérben van. – Elővette a zsebkendőjét, és megtörölgette a homlokát. – Helló, Sara.

A doktornő már visszaköszönt volna, mikor Frank arcszíne láttán elbizonytalanodott. A zsaru holtsápadt volt.

– Jól vagy? – kérdezte Sara.

Frank a gyomrára szorította a kezét.

– Szar volt a kínai kaja – válaszolta savanyú képpel.

Sara a férfi arcához nyomta a kezét. Frank bőrét hideg veríték áztatta.

– Lehet, hogy dehidratálódtál – vélte, és megnézte a férfi pulzusát. – Elég folyadékot fogyasztasz?

A zsaru vállat vont.

– Hánytál? Hasmenésed van? – figyelte Sara a másodpercmutatót a karóráján.

– Minden oké – fészkelődött Frank kényelmetlenül az utolsó kérdésre, de láthatólag csehül volt. – Nagyon csinos vagy ma.

– Örülök, hogy valakinek feltűnt – pillantott Sara Jeffrey-re a szeme sarkából.

A rendőrfőnök még mindig ingerülten nézett, és az ujjával dobolt az asztalon.

– Betyár szarul nézel ki, Frank, eredj haza.

Frank láthatólag megkönnyebbült.

– Ha holnap sem jössz helyre, hívj fel – tette hozzá Sara.

Jeffrey helyettese bólintott.

– Ne feledkezz meg a kölyökről, az előtérben vár – ismételte a rendőrfőnöknek.

– Ki az?

– Valami Smith. Nem értettem a nevét… – újra a hasára szorította a kezét, és furcsa kuruttyolást hallatott, amiből egyértelmű volt, hogy nincs jól. Megindult kifelé, és eltorzult hangon még sikerült kinyögnie: – Elnézést.

– Mindent nekem kell itt csinálni – jegyezte meg Jeffrey, miután megvárta, hogy Frank hallótávolságon kívül érjen.

– Nagyon rosszul van.

– Lena ma először dolgozik megint – közölte Jeffrey Frank extársára utalva. – Úgy volt, hogy tízre bent lesz.

– És?

– Matt-tel találkoztál már? Ő is betelefonált, hogy beteg, és nem akar bejönni, de mondtam neki, hogy vonszolja be a nyavalyás seggét.

– Szerinted a két nyomozó direkt szervezte meg, hogy ételmérgezésük legyen, csak hogy ne kelljen találkozniuk Lenával?

Jeffrey odament a telefonhoz, és a helyére tette a kagylót.

– Több mint tizenöt éve dolgozom itt, de Matt Hogant még sosem láttam kínait enni.

Ebben volt valami, de Sara mindkét öreg zsarunak szívesen megadta az ártatlanság vélelmét. Frank például, függetlenül attól, hogy néha milyen nyersen beszélt Lenával, tényleg nagyon szerette a lányt. Majd tíz évig ültek egy kocsiban, társakként. Sara személyes tapasztalatból tudta, olyan nincs, hogy az ember ennyi időt együtt tölt valakivel, aztán úgy csinál, mintha mi sem történt volna.

Jeffrey lenyomta az interkomot, aztán beütötte a melléket.

– Marla!

Kattogás hallatszott, a recepciós felvette a kagylót.

– Igen, uram? – szólt bele.

– Matt már bejött?

– Még nem. Kicsit aggódom miatta, így, hogy beteg meg minden.

– Amint bejön, szóljon neki, hogy kerestem – utasította Jeffrey. – Vár rám valaki?

– Igen – halkította le a hangját Marla. – Elég türelmetlen.

– Máris ott vagyok – kapcsolta ki az interkomot.

– Nincs időm erre… – morogta.

– Jeff…

– Meg kell néznem, ki ez – közölte a férfi, és elhagyta a szobát.

Sara megindult a nyomában a folyosón, szinte futva, hogy lépést tudjon tartani vele.

– Ha kitöröm a bokám ebben a magas sarkúban…

– Azt hitted, elég, ha beszambázol, illegeted magad, mint egy lotyó – nézett végig a cipőjén a férfi –, és máris esdekelni fogok, hogy mindent csináljunk vissza?

– Miért van az, hogy ha akarlak, akkor azt mondod, illegetem magam, mint egy lotyó, ha viszont nem akarom, akkor egyből szexinek tűnök? – csattant fel Sara ahelyett, hogy zavarba jött volna.

– Ez nem fair – torpant meg Jeffrey a tűzvédelmi ajtónál, a széles kilincsen nyugtatva kezét.

– Ön szerint sem, dr. Freud?

– Ne szórakozz, Sara.

– Szerinted szórakozom?

– Nem tudom, mit akarsz, de én nem tudom ezt tovább csinálni így – válaszolta a férfi olyan kemény tekintettel, hogy Sarának a hideg futkosott a hátán.

– Várj – tette Jeffrey karjára a kezét. – Szeretlek – préselte ki magából.

– Jaj, köszi – vágta rá a zsaru frivolul.

– Légyszi – suttogta a doktornő. – Nincs szükségünk hivatalos papírra ahhoz, hogy tudjuk, mi van köztünk.

– Valahogy mindig kimegy a fejedből, hogy nekem viszont szükségem van rá – mondta Jeffrey, és nagy lendülettel kilökte az ajtót.

A doktornő követte a férfit az őrszobába, de büszkesége itt már megálljt parancsolt neki. A helyiség időközben megelevenedett: detektívek és járőrök készülődtek munkanapjuk elején. Lassan az íróasztalhoz ültek, hogy jelentést írjanak, vagy elintézzenek pár telefont. Brad a kávéfőzőnél ácsorgott a csapat gyerekkel, a fiatalember feltehetőleg épp azt árulta el a srácoknak, milyen márkájú szűrőpapírt használnak, vagy hány kanál őrleményt tesznek a gépbe egy kanna kávé elkészítésekor.

Az előtérben két fiatal várakozott, egyikük a hátsó falnak dőlt, a másik Marla előtt állt. Sara úgy döntött, biztos az utóbbi jött Jeffrey-hez. A Smith nevezetű látogató nagyjából Braddel lehetett egykorú, fekete tűzött dzsekit viselt, a késő augusztusi hőség ellenére állig felhúzott cipzárral. Fejét borotválta, és, amennyire a nehéz kabát alatt meg lehetett ítélni, kigyúrt, izmos volt a felsőteste. Élénk pillantással, nyughatatlanul fürkészte a helyiséget, senkin sem pihent meg a tekintete hosszan. Időnként a bejárat felé is hátranézett, hogy lássa, mi történik az utcán. Tagadhatatlanul volt valami katonás a megjelenésében, fellépése összességében nyugtalanította Sarát.

A doktornő is körülnézett a helyiségben, felmérte, mi esik Smith látómezejébe. Jeffrey leragadt az egyik íróasztalnál, hogy segítsen az egyik járőrnek. Hátracsúsztatta a pisztolytáskát, fél fenékkel az íróasztal csücskére ereszkedett, és begépelt pár szót a számítógépbe. Brad még mindig a kávégép mellett magyarázott, kezét az övéről fityegő gumiboton nyugtatta. Sara rajta kívül még öt zsarut számolt össze, mindannyian jelentések fölé görnyedtek, vagy a számítógépbe táplálták be a friss adatokat. Sarába szempillantás alatt, villámcsapásként hasított bele: veszélyt érez. Mindent fényképszerűen rögzített az emlékezete: a kép túl éles lett. Túl erősen összpontosított.

A bejárati ajtó hussanással nyílt ki, Matt Hogan sétált be.

– Na, itt vagy! Már vártunk!

A fiatal fickó keze eltűnt a dzsekiben.

– Jeffrey! – sikoltott fel Sara.

Mindenki a doktornőre nézett, ő viszont Smitht figyelte. A férfi egyetlen lelassuló pillanat alatt előrántotta és Matt képébe tolta a lefűrészelt csövű fegyvert, és meghúzta mindkét ravaszt.

Vér és agy fröccsent a bejárati ajtóra, mintha magas nyomású slaggal küldték volna rá. Matt hátratántorodva vágódott az üvegajtónak, amely középen függőlegesen megrepedt, de nem tört szét. A rendőr arcát teljesen eltüntette a lövés. A gyerekek visítottak, Brad rájuk vetette magát, hogy testével fedje el őket, és tűzharc kezdődött. Az egyik járőr mellkasában óriási lyukkal esett össze Sara előtt. Fegyvere a földre hullott, s ahogy leérkezett, elsült, aztán odébb csúszott a padlón. A doktornőre üvegcserép záporozott, családi fotók és csecsebecsék törtek ripityára és zúdultak le az íróasztalokról. A monitorok durrogtak, megperzselt műanyag orrfacsaró szaga terjengett. Kavarogva szálltak szerteszét a szobában az iratok, és olyan hangzavart csapott a fegyverropogás, hogy Sara úgy érezte, bevérzik a dobhártyája.

– Ki innen! – üvöltötte Jeffrey, s ekkor Sara éles szúrást érzett az arcán, egy szilánk szakította fel a bőrét. A padlón kuporgott, nem is emlékezett, hogy került oda. Beugrott egy iratszekrény mögé, valami úgy marta a torkát, mintha savat nyelt volna.

– Nyomás! – Jeffrey egy íróasztal mögött térdelt, fegyveréből újra és újra fehér torkolattűz csapott ki. Folyamatosan lőtt, hogy Sarát fedezze. Az épület elülső oldalát óriási robbanás rázta meg, amelyet gyors egymásutánban egy másik is követett.

Hátulról, a tűzvédelmi ajtó felől Frank hangját hallották:

– Erre! – kiabálta, és pisztolyával az ajtónyílásból kihajolva vakon lődözött az előtér irányába. Egy járőr menekülés közben szélesre tárta az ajtót, kitakarva vele Frank fedezékét. Az őrszoba másik végéből egy rendőr a csapat gyerekhez próbált átjutni, de golyót kapott, és fájdalomtól eltorzult arccal zuhant neki egy iratszekrénynek. A levegőt füst és lőporszag töltötte be, és az előcsarnok felől továbbra sem szűnő fegyverropogás szaggatta a helyiséget. Sarának összeszorult a szíve a rettegéstől, ahogy felismerte az automata fegyver dobpergésszerű hangját, ta-ta-ta, ta-ta-ta. A gyilkosok felkészülten érkeztek a leszámolásra.

– Dr. Linton! – sikoltott fel valaki. Pár pillanat múlva Sara nyakába két apró kéz kapaszkodott. Maggie Burgessnek sikerült elszabadulnia a helyiség elejéből, Sara pedig önkéntelenül testével oltalmazta a kislányt. Jeffrey látta, mi történik, előrántotta a vádlijára szíjazott pisztolyt, és jelt adott neki, hogy amint lőni kezd, Sara fusson. A doktornő kibújt a magas sarkúból, és – úgy tűnt – órákig várakozott, mire Jeffrey kidugta a fejét a fedezékéül szolgáló íróasztal fölött, és mindkét fegyverrel egyszerre tüzet nyitott. Sara a tűzvédelmi ajtó felé rontott, és odalökte Franknek a gyermeket. Parkettaszilánkok szitáltak a levegőben, Sara közelében golyózuhatag csapódott be, úgyhogy a nő gyorsan visszahúzódott az egyik iratszekrény biztonságos fedezékébe.

Két kézzel, villámgyorsan tapogatta végig magát, hogy kapott-e sebet. Mindent vér borított, de a nő tudta, hogy nem az ő vére. Frank újra kinyitotta a folyosóra vezető, nehéz ajtót. Az acélfelületről lepattogtak a golyók, és a zsaru viszonozta a rázúduló tüzet. Az ajtónyílásból előbújtatott kézzel lövöldözött.

– Kifelé! – ismételte Jeffrey, és nekikészült, hogy fedezze Sara menekülését, de a doktornő meglátta egyik kis páciensét, amint pár eldőlt szék mögé bújva reszket. Ron Carver láthatólag éppannyira megrémült, mint Sara. A doktornő feltartott kézzel jelezte a kisfiúnak, várjon még, csak akkor fusson oda hozzájuk, ha Jeffrey jelt ad. Ron mégis nekiindult, leszegett fejjel, karjával hadonászva rohant hátrafelé a golyózáporban. Jeffrey gyorstüzeléssel igyekezett elterelni a kinti lövész figyelmét, de egy eltévedt golyó süvített át a helyiségen, és gyakorlatilag leszakította a kissrác lábát. Ron lépteinek ritmusa szinte meg sem tört, péppé lőtt bokája maradékán hajtotta magát Sara felé.

Ron a nő karjába omlott, Sara érezte, hogy a fiúcska szíve kismadárként vergődik. A doktornő hosszában letépte róla a pamuttrikót, és az ujjából rögtönzött szorítókötést. A póló másik felével igyekezett rögzíteni Ron lábfejét, hátha még meg lehet menteni.

– Ne menjünk oda ki újra! – könyörgött a kisgyerek. – Kérem, ne kényszerítsen, dr. Linton!

– Muszáj mennünk, Ronny – felelte Sara határozottan.

– Ne! Ne kényszerítsen! – sivította a kisfiú.

– Sara! – üvöltötte Jeffrey.

Sara felnyalábolta és magához szorította Ront, és várta, hogy Jeffrey jelt adjon. Amikor megtette, a doktornő a gyereket melléhez ölelve, görnyedten sprintelt át a hátsó ajtó felé. Félúton jártak, amikor a kisfiú rúgkapálni kezdett, és pánikban karmolta összeviszsza a nőt.

– Ne! Ne kényszerítsen! – sivalkodott magánkívül.

Sara Ronnie szájára tapasztotta a kezét, és tovább loholt, alig érezve a fájdalmat, pedig a kisfiú a tenyerébe mélyesztette a fogát. Frank érte nyúlt, elkapta a srácot, és berántotta a fedezékbe. Sarát is próbálta az ajtó mögé rántani, de a nő visszairamodott az iratszekrény mögé, tekintete a termet pásztázta, hogy hol vannak még gyerekek. Újabb golyó süvített mellette, de a doktornő gondolkodás nélkül továbbhaladt a terem belseje felé.

Kétszer megpróbálta ellenőrizni, hány iskolás van Braddel, de ebben a káoszban és golyózáporban sehogy sem tudta összeszámolni őket. Eszelősen kutatott Jeffrey után. Öt méterrel odébb pillantotta meg, épp a fegyverét töltötte újra. Összekapcsolódott a tekintetük, de ebben a pillanatban hatalmas erő lökte hátra Jeffrey vállát, és a férfi az íróasztaloknak zuhant. Egy cserepes virág pottyant a földre, a kaspó ezer darabra tört. Jeffrey elterült a földön, néhányszor megrándult, lábával kirúgott, aztán mozdulatlan maradt. Így, hogy Jeffrey találatot kapott, úgy tűnt, mindennek vége. Sara a legközelebbi íróasztal alá iszkolt be, füle csengett a fegyverropogástól. Csönd borult a teremre, csak Marla sikoltozott, szirénaként trillázva.

– Úristen – suttogta Sara, s az őrület határán kémlelt kifelé az íróasztal alól. A recepciópult fölött látta meg Smitht, aki mindkét kezében fegyverrel fürkészte a helyiséget, azt lesve, hol lát mozgást. A másik fiatal fickó mellette állt, és gépkarabélyt szegezett a bejárati ajtó irányába. Smith a kabátja alatt golyóálló mellényt viselt, és még két pisztoly lógott ki a mellére erősített pisztolytáskákból. A géppisztoly a pulton hevert. Mindkét fegyveres tiszta célpontot nyújtott, de senki sem tüzelt rájuk. Sara próbálta felidézni, ki lehet még bent az őrszobán, de belezavarodott.

Mozgásra lett figyelmes bal kéz felől, a terem túlsó végében. Újabb lövés dördült, a golyó lepattant, s ezt mély nyögés követte. Gyermek sikoltott, de valaki elhallgattatta. Sara a földre lapult, próbált benézni a többi íróasztal alá. A terem túlsó sarkában Brad széttárt karral feküdt a földön, lenn tartotta a gyerekeket a földön. Mind egy csomóba húzódva zokogtak.

A tiszt, aki az imént az iratszekrénynek zuhant, most felnyögött, és próbálta felemelni a fegyverét. Sara megismerte: Barry Fordham volt az, egy járőr, a nő táncolt is vele a múltkori rendőrbálon.

– Tegye le – üvöltötte Smith. – Tegye le!

Barry próbálta felemelni a fegyvert, de a csuklója nem engedelmeskedett. Pisztolya irányvesztetten kóválygott a levegőben. A gépkarabéllyal felfegyverzett fickó lassan Barry felé fordult, és ijesztő precizitással eresztett golyót a zsaru fejébe. Barry koponyájának hátsó fele a fém iratszekrénynek csapódott, és oda is ragadt. Sara visszafordult a fegyveres felé, aki úgy őrizte tovább a bejáratot, mintha mi sem történt volna.

– Még valaki? – ordibálta Smith. – Állj! Ki az?

Sara mögött valaki eliszkolt. A nő csak egy elmosódott foltot látott: egy nyomozó berohant Jeffrey irodájába. Pár másodperc múlva kitört az ablak.

– Maradjon, ahol van! – parancsolta Smith. – Mindenki maradjon, ahol van!

Jeffrey irodájában felsikoltott egy gyermek, ezt újabb üvegcsörömpölés követte. Az iroda és az őrszoba közötti ablak viszont érdekes módon sértetlen maradt. Végül Smith törte be egyetlen lövéssel.

Sara behúzta a nyakát, mert üvegcserép záporozott a padlóra.

– Van még itt valaki? – tudakolta Smith újra, és a kattanásokból ítélve újratöltötték a géppisztolyt.

– Dugja ide a képét, különben lepuffantom a nyanyát is!

Marla sikolyának csattanós pofon vetett véget idő előtt.

Sara végre megpillantotta Jeffrey-t a terem közepén. Csak a jobb vállát és karját látta. A hátán feküdt, mozdulatlanul. Körülötte tócsába gyűlt a vér, fegyvere ernyedt kezében pihent. Átlósan öt asztal távolságra hevert a doktornőtől, de így is látszott az ujján az Auburn osztálygyűrű.

– Sara – suttogta valaki jobbról. Frank kuporgott a tűzvédelmi ajtó mögött, kivont fegyverrel. A zsaru intett a doktornőnek, hogy másszon hátra hozzá, de a nő a fejét rázta. – Sara! – ismételte Frank dühösen sziszegve.

A nő újra Jeffrey-re nézett, hátha megmozdul, hátha mutat valami életjelet. A többi gyerek még mindig Brad körül kucorgott, túlzottan féltek, semhogy hangosan felsírjanak. Nem hagyhatja ott őket, gondolta, úgyhogy újra a fejét rázta Frank irányába. A zsaru mérgesen horkantott, de Sara nem foglalkozott vele tovább.

– Ki maradt? Bújjon elő – követelőzött Smith –, különben keresztüllövöm a vén szatyrot! – Marla felsikoltott, de Smith túlkiabálta. – Ki a fasz van ott hátul?

Sara már majdnem jelentkezett, amikor Brad megszólalt:

– Itt vagyok.

A nő, remélve, hogy Smith Bradre néz, gondolkodás nélkül átosont a következő íróasztalhoz. Lélegzet-visszafojtva mozgott, minden pillanatban arra számítva, hogy golyót kap.

– Hol vannak azok a kölykök? – rivallt Bradre Smith.

– Itt vagyunk – felelte a járőr meglepően nyugodtan. – Ne lőjön! Csak én vagyok meg három kislány, más nem maradt. Ártalmatlanok vagyunk.

– Felállni!

– Nem megy, haver. Vigyáznom kell a gyerekekre.

– Kérem, ne… – sikoltotta Marla, de újabb csattanós pofon hallgattatta el.

Sara egy pillanatra lehunyta a szemét, és a családjára gondolt, eszébe jutott, mi mindent nem beszélt még meg velük. Aztán elhessegette a gondolatot, és a teremben levő gyermekekre koncentrált. A Jeffrey kezében levő pisztolyt bámulta. Mindent erre a fegyverre alapozott. Ha meg tudja kaparintani, akkor talán van esélyük. Négy íróasztallal odébb van. Mindössze négy íróasztal a távolság. Sara megint Jeffrey-t nézte. A férfi teste ernyedt, meg sem moccan.

– Hol a fegyvered? – kérdezte Smith Bradtől. Még mindig vele volt elfoglalva.

– Itt van – felelte a járőr, Sara pedig közben kilőtt, átrohant a következő asztalhoz, kicsit túl is szaladt rajta, de sikerült megállnia egy oldalsó iratszekrény mögött.

– Itt vannak velem a kislányok, haver, nem fogok fegyvert fogni rád. Hozzá sem érek a pisztolyhoz.

– Hajítsd ide.

Sara visszafojtott lélegzettel várt, amíg meghallotta, hogy Brad a padlón csúsztatva a terem elejébe löki a fegyverét, és akkor vágott át a következő íróasztalhoz.

– Ne mozdulj! – dörrent rá Smith, és Sara az asztal mögé húzódott. Izzadt a lába, visszanézve látta, hogy lábnyomai kirajzolják a padlón eddigi útvonalát. Megbotlott, de visszanyerte az egyensúlyát, mielőtt kizuhant volna a rejtekéből.

– Kérem szépen! – jajongott Marla.

A fickó válaszul rögtön ütött, test feszült testnek, nagy puffanás hallatszott. Marla idegborzoló, szörnyű hangon nyögött fel, mintha elevenen felaprították volna. Sara az íróasztal alól figyelte, hogy az idős hölgy a padlóra zuhan, szájából nyál fröccsen, fogsora messzire csúszik a járólapon.

– Mondtam, hogy nincs fickándozás! – ismételte Smith, és felrúgta Marla székét. A gurulós bútordarab pörögve csapódott a falnak.

Sara igyekezett fékezni zihálását, és közelebb nyomult Jeffrey-hez. Már csak egy íróasztal volt köztük, de ez keresztben állt, akadályozva a doktornőt az előrejutásban. Ha futva megkerüli, szabad célpontot kínál Smithnek. Most szinte pontosan a gyermekekkel átellenben bújt meg, akik három íróasztallal odébb rejtőztek. Ha megszerzi a fegyvert, akkor… Sarában megállt az ütő. Mit is kezdjen a fegyverrel? Mit tudna elérni, ami tíz képzett zsarunak nem sikerült?

Meg kell lepnie őket, döntött. A meglepetés erejével kell lecsapnia. Smith és társa nem is sejti, hogy ő a teremben van.

– Tartalék fegyver? – követelőzött Smith.

– Járőr vagyok. Nincs másik pisz…

– Ne hazudj! – lőtt a fickó Brad irányába, és a dörrenést csend követte, pedig Sara újabb sikoltozást várt. Az íróasztalok alatt körbekémlelve igyekezett megállapítani, lelőttek-e valakit. A kislányok üveges szemekkel meredtek rá. Annyira pánikba estek, hogy sivalkodni sem mertek.

Mérges gázként terült szét a csönd a termen. Sara harmincegyig jutott a számolásban, amikor Smith megkérdezte:

– Ott vagy még, haver?

A doktornő csillapítóan szívére tapasztotta a kezét. Félt, hogy túl hangosan ver. Valamit látott Bradből. A járőr nem moccant. Sara lelki szemei előtt felvillant, hogy Brad ott ül, még mindig oltalmazón öleli át a gyerekeket, de már lerobbant a feje.

Megkockáztatott még egy pillantást Smith irányába, aki most ugyanott ült, ahol tíz perce még Marla köszöntötte Sarát. Egyik kezében kilenc milliméteres revolver, a másikban géppisztoly. Kigombolta a dzsekijét, mellén két üres pisztolytáska, a hevederek tele tartalék tölténnyel a géppisztolyhoz. Egy pisztoly markolata kandikált ki a farmere derekából is, lábánál pedig hosszú fekete sporttáska hevert, nyilván további muníció van benne. Társa a pult mögött állt, még mindig kifelé nézett, a bejárati ajtót őrizte. Feszülten figyelt, a puska ravaszára illesztett ujjal. Némán ragozott. Sara ezt idegesítőbbnek találta, mint Smith fenyegetőzését.

– Ott vagy, haver? – ismételte Smith. – Ott vagy? – kérdezte újra kisebb szünet után.

– Itt – felelte végül Brad.

Sara lassan, megkönnyebbülten sóhajtott, izmai elernyedtek. A padlóra lapult. Már látta, úgy tud a legkönnyebben odaférkőzni Jeffrey-hez, ha megkerül egy sor felborogatott iratszekrényt. Lassan araszolt előre a hideg járólapokon, és kinyúlt a férfi keze felé. Ujjheggyel nagy nehezen elérte Jeffrey zakóujját. Becsukott szemmel nyújtózkodott tovább.

A rendőrfőnök kezében tartott pisztoly tára kiürült. Ezt persze Sara már eleve kitalálhatta volna, ha belegondol. Jeffrey épp akkor próbálta újratölteni, amikor golyót kapott, úgyhogy elejtette a tárat, amiből a padlóra esve kipotyogtak a lövedékek. Még vadonatúj töltények, mégis használhatatlanok. Végeredményben nem meglepő, gondolta Sara, mint ahogy az sem, hogy a férfi bőre tapintásra hideg, s amikor át tudta fogni Jeffrey csuklóját, az is kiderült, hogy a rendőrfőnöknek nincs pulzusa.

MÁSODIK FEJEZET

De. 9:22

– Ethan, mennem kell – szólt bele Lena a vállgödrébe szorított telefonkagylóba, miközben befűzte új, fekete, magas szárú tornacipőjét.

– Miért?

– Nagyon jól tudod, hogy miért – csattant fel a lány. – Nem késhetek el rögtön az első munkanapon.

– Ne dolgozz ott! Nem akarom.

– Valóban? Jó, hogy mondod. Az előző tizennyolcmillió alkalommal úgysem értettem meg világosan.

– Tudod, mit? – kérdezte a fiú, még mindig fegyelmezve magát, mert konkrétan volt olyan ostoba, hogy azt higgye, tényleg lebeszélheti a lányt a dologról. – Néha olyan egy undok dög vagy.

– Nem valami gyorsan jöttél rá.

A srác belekezdett egy hosszabb litániába, de Lena csak félig figyelt oda rá, a hálószobaajtó belső oldalára szerelt tükörben nézegette magát. Ma jól nézett ki. Haját felkötötte, a kosztümöt múlt héten találta egy leárazáson, s tökéletesen illett az alakjára. Félrehúzta a kosztümkabát szárnyát, és a pisztolytáskában feszülő rendőrségi kilenc milliméteresre siklott a tenyere. Jó érzés volt fogni.

– Hallod? – förmedt rá Ethan.

– Nem – válaszolta a lány. – Zsaru vagyok, Ethan. Nyomozó. Nem más.

– Mindketten tudjuk, ki vagy – ellenkezett a fiú élesebb hangon. – És tisztában vagyunk vele, mi mindenre vagy képes. – Ethan kivárt egy ütemet, Lena az ajkába harapott, hogy ne vágjon vissza rögtön.

– A főnököd tudja, hogy újra találkozgatunk? – változtatott taktikát a fiú.

– Nem titkolózom én senki előtt.

Ethan érezte Lena hangján, hogy a lány csak mentegetőzik, úgyhogy rögtön neki támadt.

– Na, akkor ez marha jól fog jönni neked, nem gondolod? Egy hét sem fog beletelni, és máris mindenki azon csámcsog majd, hogy börtönviselt csávóval prütykölsz.

Lena elvette a kezét a pisztolyról. Magában szentségeit.

– Na, erre mit mondasz? – firtatta a srác.

– Mondtam, hogy már a fülükbe jutott, te agyalágyult. Mindenki tudja az egész nyüves őrsön.

– Azért van, amit nem akarsz, hogy eláruljak nekik – horkant fel Ethan fenyegetően.

Lena az ágy melletti órára pillantott. Most áll újra munkába. Képtelenség, hogy rögtön az első nap elkéssen. Anélkül is épp elég húzós lesz a meló, hogy ötperces késéssel szambázzon be. Frank a késésből is arra következtetne, hogy a lány nem kész rá, hogy visszakerüljön a testületbe, cinkostársa, Matt pedig buzgón bólogat majd. A mai nap rázósabbnak ígérkezik, mint annak idején, amikor Lena életében először ölthetett egyen-

ruhát. Most is, mint akkor, mindenki csak azt figyeli majd, hogy mit ront el. A különbség pusztán annyi, hogy annak idején mindenki sajnálta, ha a lány elcseszett valamit, most viszont káröröm lesz a tekintetükben. Lena persze őszintén szólva szívesebben fogadja a gúnykacajokat, mint az együttérzést. De ha ma nem jön össze, és kudarcot vall, fogalma sincs, mi legyen a következő lépés. Nyilván el kell költöznie innen. Lehet, hogy Alaszkában talál valami üresedést.

– Ma este, azt hiszem, későig dolgozom – közölte Ethannel.

– Semmi baj – felelte a fiú, akit megnyugtatott a kilátás, hogy munka után a lány feltehetőleg majd összefut vele. – Ha van kedved, gyere át.

– Dehogy megyek. Az a kolesz bűzlik a húgytól és a hányástól.

– Akkor átjövök én hozzád.

– Hű, de szuper. Miközben a halott tesóm meleg barátnője itt van a szomszéd szobában? Kösz, inkább ne.

– Ugyan már, Lena. Látni akarlak!

– Nem tudom, mikor végzek. Fáradt leszek – felelte.

– Akkor csak aludjunk együtt – ajánlkozott a srác. – Az se gáz, csak lássalak!

Ethan hangja most nyugodt volt, de Lena tudta, ha tovább ellenkezik, akkor bedurvul a fiú. Még csak huszonhárom éves, majdnem tíz évvel fiatalabb, mint Lena, nem volt ideje rájönni, hogy egy külön töltött éjszaka még nem a kapcsolat vége. Ámbár Lena néha örült volna, ha ilyen könnyen végleg megszabadulhat Ethantől. Talán most, hogy újra dolgozhat, és igénybevevőbb dologgal kötheti le magát, mint a napközbeni tévéműsorok, végre sikerül leszakadnia a srácról.

– Lena! – szólongatta Ethan, mintha a hatodik érzéke megsúgta volna neki, hogy a lánynak épp a szakítás jár az eszében. – Annyira szeretlek, bébi. Gyere, töltsd velem az estét – folytatta egyre szelídebben. – Csinálok vacsorát, hozok egy üveg bort is, jó?

– Múlt hónapban nem jött meg.

A fiú az ajkán szívta be a levegőt, és Lena sajnálta, hogy nem láthatja, milyen képet vág.

– Ez nem vicces.

– Szerinted viccelek? – kérdezte a lány. – Három hete késik.

– Stressztől is lehet? – nyögte ki végül Ethan.

– Meg spermától is.

A fiú nem szólt semmit, csak a szuszogása hallatszott.

– Még mindig szeretsz, bébi? – érdeklődött Lena erőltetett kis kacajjal.

– Ne legyél már ilyen – válaszolta Ethan fegyelmezett hangon.

– Jól van, na – folytatta Lena, most már azt kívánta, bárcsak ne is szólt volna a dologról. – Ezen ne aggódj. Elintézem.

– Ez meg mit jelent?

– Nagyon jól tudod, Ethan. Ha… – nem tudta rávenni magát, hogy néven nevezze –, ha történt valami, akkor elintézem.

– Azt nem…

A telefon becsipogott, és Lena még életében nem volt ilyen hálás a hívásvárakoztatás szolgáltatásért.

– Ezt fel kell vennem. Majd látjuk egymást. – Átváltott a másik bejövő hívásra, mielőtt Ethan felelhetett volna.

– Lee! – szólt bele egy rekedtes hang. Lena kis híján felnyögött. Jobban járt volna, ha folytatja Ethannel, gondolta.

– Szia, Hank!

– Boldog szülinapot, csaj!

Lena önkéntelenül is elvigyorodott.

– Megkaptad a levlapot?

– Aha – válaszolta nagybátyjának. – Köszi.

– Veszel magadnak valami szépet?

– Aha – ismételte Lena, és visszaigazította a kosztümkabát szárnyát. Jobb lett volna, ha a kétszáz dollárt, amit Hank küldött, bevásárlásra költi, meg az autó törlesztőrészletére, de Lena most az egyszer fel akart vágni. Fontos nap a mai. Újra zsaru lehet.

Csörgött a mobilja, a hívószám-azonosítón látta, hogy Ethan az. A mobiljáról keresi. Közben a vezetékes hívást sem szakította meg, várta, hogy Lena letegye Hankkel.

– Fel kell venned? – kérdezte Hank.

– Nem – válaszolta a lány, kikapcsolta a csörgő mobilt, és bedugta a kosztüm zsebébe. Kinyitotta a hálószobaajtót, és kilépett a folyosóra. Hank közben belekezdett a szokásos szülinapi szövegébe, hogy az volt élete legboldogabb napja, amikor Lena és ikertestvére, Sibyl hozzáköltözött. A lány benézett a fürdőszobába, és újra szemügyre vette magát a tükörben. Sötét karikák voltak a szeme alatt, de a színes alapozó, amit használt, eltüntette. Az alsó ajkán húzódó sötétbordó vágáson viszont semmi nem segített. Véletlenül ráharapott, akkor repedt fel. A tükörkeretbe Sibyl képe volt bedugva. Nagyjából egy hónappal azelőtt készült, hogy megölték. Lena szívesen eltette volna innen a fotót, de ez nem az ő otthona. A lány ma is, mint a legtöbb reggel, összehasonlította arcát ikertestvére képmásával, és nem tetszett neki a végeredmény. Amikor Sibyl meghalt, szinte teljesen egyformák voltak. Most Lena arca beesett, sötét haja nem olyan dús és fényes. Harminchárom éves koránál sokkal többnek néz ki, de erről leginkább a tekintetéből sugárzó keménység tehet. Bőre nem ragyogott úgy, mint annak előtte, de a lány remélte, idővel mindez visszatér. Mindennap futott, a konditeremben pedig Ethannel súlyzózott, szinte egy estét sem hagytak ki.

Újra becsipogott a hívásvárakoztatás. Lena a fogát csikorgatta. Azt kívánta, bárcsak egy szót se szólt volna Ethannek a ciklusáról. Mindig összevissza jött meg neki, de ennyit még egyszer sem késett. Talán attól van, hogy ennyire keményen gyúrt, hogy edzett legyen, és megállja a helyét most, hogy újra munkába áll. Az elmúlt hat hétben úgy igyekezett, mintha maratonfutásra készülne. A stresszel kapcsolatban pedig igaza van Ethannek. Mostanában tényleg sokat idegeskedett. Sőt, ha úgy vesszük, az elmúlt két évben mást sem csinált, csak idegeskedett.

A lány megnyomkodta a szemét. Most nem fog ezen agyalni. Tavaly egy egész jó lélekkurkász azt mondta neki, hogy az elhallgatás bizonyos esetekben hasznos lehet. A mai nap pedig kétségtelenül jó alkalom arra, hogy eljátssza Scarlett O'Harát az *Elfújta a szélből*. Holnap majd gondolkodhat eleget. Hú, a francba, lehet, hogy legközelebb jövő héten lesz ideje töprengeni?

– Hogy telt a hétvége? – szakította félbe Hank múltidéző monológját, amiből lényeges elemek hiányoztak: nevezetesen, hogy nagybátyja szpídfüggő volt meg alkoholista, amikor a gyámügy az ölébe pottyantotta Sibylt és Lenát. És még ez volt a történet legderűsebb mozzanata.

– Jobban, mint gondoltam – válaszolta Hank elégedett hangon. The Hut névre hallgató rozoga bárját, amely annak a lepukkant városkának a szélén állt, ahol Lena felnőtt, hétvégi karaoke bárrá alakította. A törzsközönségből kiindulva ez némileg kockázatos húzásnak ígérkezett, de Hank sikere igazolta Lena régen felállított tézisét, hogy ezek a vidéki taplók félhomályban bármire képesek.

– Csajóca – fordította komolyra a szót Hank. – Tudom, hogy ma van a nagy nap, meg minden…

– Nem nagy szám – mondta a lány. – Tényleg nem ügy.

– Nekem ne játszd a kemény csávót – kapta fel a vizet a nagybátyja. Néha annyira egyforma volt a temperamentumuk, hogy Lena egészen elképedt Hank szavain. – Na mindegy – folytatta Hank –, csak akartam, hogy tudd: ha bármiben segíthetek…

– Megvagyok – vágott közbe a lány, nem volt türelme ehhez a beszélgetéshez.

– Hadd fejezzek már be legalább egy mondatot csattant fel Hank. – Szólni akartam, hogy bármiben a segítségedre lehetek, itt vagyok. Nemcsak pénz vagy ilyesmi, hanem egyébként is. Tudd, hogyha bármi kell, megoldom.

– Megvagyok – ismételte Lena. Majd ha fagy, akkor kér segítséget a nagybátyjától, gondolta magában.

A telefon megint becsipogott, de a lány nem foglalkozott vele. A konyhába ment, aztán ki is fordult volna ugyanazzal a lendülettel, ha Nan nem kapja el a karját.

– Boldog szülinapot! – tapsikolt a nő boldogan. Kihalászott a kötényéből egy doboz gyufát, és meggyújtotta a fehér cukormázzal borított sárga muffin tetején álló egyetlen gyertyát. A pulton volt még egy ugyanolyan muffin, azon nem gyújtotta meg a gyertyát. – Boldog szülinapot… – kezdett bele a dalba Nan.

– Le kell tennem – mondta Lena a telefonba Hanknek, és lenyomta a gombot. A telefon szinte egyből csörgött, úgyhogy a lány felvette, és egyből újra letette. Közben Nan lassan a dal végére ért. – Kösz – fújta el a gyertyát Lena, nagyon remélve, hogy Nan nem várja, hogy ő most egy falatot is lenyomjon a torkán. Úgy érezte, mintha szikla lenne a hasában.

– Kívántál valamit?

– Aha – bólintott Lena. Legjobb meg sem mondani, mit, gondolta.

– Tudom, hogy ideges vagy, és biztos nem tudsz enni – állt neki Nan, hogy lehámozza a süti aljáról a papírt. Elmosolyodott, és beleharapott. Nan néha olyan fene intuitív, hogy Lena már kényelmetlenül érzi magát tőle; mintha hosszú évek óta házasok lennének.

– Segíthetek valamit? – kérdezte a nő.

– Nem, kösz – felelte Lena, és öntött magának egy csésze kávét. A kávéfőző volt az egyike annak az alig néhány tárgynak, ami Lenáé volt a ház közösen használt részében. A lány az idő legnagyobb részét a szobájában töltötte, olvasott, vagy nézte a kis feketefehér tévét, amit ingyen kapott a banktól, amikor új folyószámlát nyitott.

Lena puszta szükségből költözött be Nanhez, és a nő ugyan mindent megtett, hogy Lena otthon érezze magát, Lena mégis úgy volt vele, hogy nem tartozik ide. Nan tökéletes lakótárs, feltéve, ha valaki képes rá, hogy tolerálja ezt a fajta tökéletességet, de Lena már ott tartott, hogy saját házat szeretett volna, amiben minden az övé. Úgy akart reggelente tükörbe nézni, hogy ne kelljen számot vetnie azzal, mi történt két évvel ezelőtt. Szakítani akart Ethannel. Nem akart sziklát a gyomra helyén. Az akarta, hogy életében először végre normális ciklusa legyen.

A telefon újra csörgött, s Lena gyors egymásutánban kétszer megnyomta a gombot, felvéve és rögtön le is téve a készüléket.

Nan megint beleharapott a sütibe, és a cukormáz fölül figyelte Lenát. Megfontoltan rágott, aztán nyelt.

– Kár, hogy ma kifestetted magad. Olyan szép bőröd van.

A telefon megint megszólalt. Lena kétszer lenyomta a gombot.

– Kösz – mondta.

– Tudod, engem nem zavar, ha Ethan néha itt alszik – ült le Nan a konyhaasztalhoz. – A tied is a ház, nemcsak az enyém – intett körbe.

– Töröld meg a szád – igyekezett viszonozni a mosolyt Lena.

Nan a szalvétáért nyúlt. Sosem törölte volna a száját a kezébe, és nem nyalta volna le. Nan Thomas volt az egyetlen ember Lena ismeretségi körében, aki konkrétan szalvétát tartott az asztalon, szalvétatartóban. Lena maga is rendszerető, nem szereti a disznóólat, de Nan még ennél is tovább ment. Mindenhez muszáj volt odatennie egy horgolt kisterítőt, lehetőleg rojtosat, játék mackóval.

Nan megette a sutit, és a szalvétával letörölte az asztalról a morzsát. Lenát nézte a rájuk telepedő csöndben. A telefon újra csörgött.

– Szóval ma van a nagy nap – mondta Nan. – Első nap dolgozol újra.

– Bizony – vette fel és tette le a telefont Lena.

– Szerinted összedobnak valami partit az érkezésedre?

Lena horkantva nevetett fel. Frank és Matt világosan éreztette, hogy Lena nem való a testületbe. Az idő legnagyobb részében a lány sem volt biztos benne, hogy nincs igaza a két öreg kopónak. Ma reggel viszont, ahogy felcsatolta a pisztolytáskát, és hátul az övére erősítette a bilincset, úgy érezte, az élete visszazökkent a normális kerékvágásba.

Csörgött a telefon, Lena újra felvette és lenyomta. Nanre nézett, hogy lássa, a nő mit szól, de lakótársa elmélyülten hajtogatott apró négyzetet a sütipapírból, mintha semmi rendkívüli nem lenne az egészben. Ha Nan Thomas valaha is rendőrnek állna, a bűnözők sorban állnának előtte, hogy vallomást tegyenek. Ha pedig élet elleni bűncselekmény elkövetésére adná a fejét, tuti, hogy sosem kapnák el.

– Na, mindegy – folytatta Nan –, nem kéne elköltöznöd innen. Bírom, hogy itt vagy.

Lena a pultra tett magányos muffinra nézett. Nan kettőt vett: egyet Lenának és egyet Sibylnek.

– Egyet fizet kettőt kap akció volt a pékségben – mondta Nan, de aztán meggondolta magát. – Nem mondok igazat. Sibyl imádta a muffint. Semmi más édességet nem evett. Nem volt akció.

– Gondoltam.

– Bocs.

– Nem kell elnézést kérned.

– Jaj, tudom – lépett oda Nan a szemeteshez, amelyet a nő kötényéhez illő zöld meg sárga nyuszikák díszítettek. – De tényleg miattad mentem a pékségbe. Valamivel meg akartalak ünnepelni. Attól, hogy Sibyl már nem él…

– Tudom, Nan. Köszi. Tényleg kedves tőled.

– Örülök, hogy tetszik.

– Igen – felelte Lena, és rávette magát, hogy az őt figyelő Nan szemébe nézzen. Nan hiába volt úgy elszállva a rendrakásban meg a lakás csinosítgatásában, a szemüvegét sosem tisztította meg. Két méterről is látszott, milyen maszatos, hogy össze van fogdosva. Nan pillantása bagolyszerű volt a lencse mögött, de tekintetében állhatatos figyelem tükröződött. Lena lakatot tett a szájára, és ellenállt a késztetésnek, hogy mindent bevalljon.

– De azért nehéz nélküle – mondta Nan. – Te is tudod. Tudod, milyen érzés.

Lena bólintott. Gombóc nőtt a torkában. Ivott egy korty kávét, hátha azzal elmulasztja, de csak a szájpadlását sikerült megégetnie.

– Tényleg szeretek együtt lakni veled.

– Kedves tőled, hogy ennyi ideig eltűrtél itt.

– Komolyan mondom, Lee, örökre itt maradhatsz. Egyáltalán nem bánnám.

– Aha – préselte ki magából Lena. És vajon mit szólna Nan egy gyerekhez? Lena gondolatban felnyögött. Könnyen lehet, hogy egyenesen imádná: kiscipőt horgolna neki, Halloweenkor mindig kitalálna neki valami idióta jelmezt. Csak részmunkaidőben dolgozna tovább a könyvtárban, és segítene felnevelni a kicsit, úgy élnének itt, mint valami boldog házaspár, amíg Lena meg nem öregszik, kipotyognak a fogai, és járókerettel kell közlekednie.

A telefon, mintha emlékeztetni akarná, hogy Ethannek is van némi köze a dologhoz, csörgött. Lena elnémította.

– Sibyl is örülne, ha itt maradnál – folytatta Nan. – Mindig is óvni akart téged.

Lena megköszörülte a torkát. Érezte, hogy leizzad. Lehet, hogy Nan kitalálta a gondolatát?

– Vigyázni akart rád, meg akart védeni azoktól a dolgoktól, amikről azt hiszed, hogy tudod kezelni őket, pedig valójában nem.

Csörgött a telefon. Lena oda sem nézett a billentyűzetre, csak kinyomta.

– Jó érzés együtt lenni veled, mert ismerted Sibylt – mondta Nan –, és nagyon szeretted, és – szünetet tartott, mert a telefon csörgött, és Lena kinyomta – törődtél vele. Értetted, milyen nehéz, amióta Sibyl elment. – Nan újra elhallgatott, pedig most nem csörgött a telefon. – Már nem is hasonlítasz rá – tette hozzá végül.

– Tudom – sütötte le a szemét Lena.

– Sibyl nem örülne, ha látná, Lena. Ez szomorítaná el a legjobban.

Más-más okból ugyan, de mindkettejüknek könnyek szöktek a szemébe, és amikor a telefon századszorra is megszólalt, Lena, csak hogy megtörje a pillanat varázsát, felvette.

– Lena – vakkantotta Frank Wallace. – Hol a faszban voltál eddig?

A lány a tűzhelybe épített órára pillantott. Még csak fél óra múlva kell beérnie az őrsre.

– Túszhelyzet van a rendőrőrsön – folytatta Frank válaszra sem várva. – Azonnal vonszold ide a segged – és már le is csapta, Lena fülében visszhangzott a hangos kattanás.

– Mi az? – kérdezte Nan.

– Túszhelyzet van – tette az asztalra a telefont Lena, és alig tudott ellenállni a késztetésnek, hogy a mellkasára szorítsa a tenyerét. A szíve a torkában dobogott. – Az őrsön.

– Úristen! – hüledezett Nan. – Nem hiszem el! Megsebesült valaki?

– Nem mondta – hörpintette fel Lena a maradék kávét, pedig nem volt szüksége pluszadrenalinra. Cidrizve kereste a kulcscsomóját a pulton.

– Emlékszel, mi történt Ludowiciben? – kérdezte Nan.

– Jaj, ne is mondd! – hagyott ki egy pillanatra Lena szíve. Hat éve egy közeli megyében a raboknak sikerült elkapniuk egy zsarut, aki épp átment a cellasoron. A saját fegyverével ütötték le, és a kulcsaival kiszabadultak. Három napba telt, mire sikerült leverni a börtönlázadást, összesen tizenöt elítélt sebesült meg vagy vesztette életét. Négy rendőrt öltek meg. Lena lelki szemei előtt most megjelent minden kollégája, és eltűnődött, vajon megsebesült-e valamelyik.

A zsebeit is megnézte, pedig tudta, hogy ma reggel még nem találkozott a kulcscsomójával. Újra megszólalt a telefon.

– Hol van a…? – kérdezte Lena.

Nan a kacsaforma akasztóra mutatott a hátsó ajtó mellett. A második csörgés után felvette a kagylót, de nem szólt bele.

– Mit mondjak neki?

Lena lekapta a kulcscsomót a kacsás kampóról. Nan tekintetét kerülve kinyitotta az ajtót.

– Hogy már elindultam melóba – válaszolta.

Lena végighajtott a Main Streeten Toyota Celicájában, és meglepetten látta, milyen kihalt a város. Heartsdale nem az a kimondott lüktető metropolis, de azért hétfő reggel pár járókelő mindig előfordul itt, és diákok tepernek biciklivel a főiskola felé. Most viszont Lena az utca végén, a kereszteződésben is hiába próbált felfedezni bármilyen életjelet. A vasbolt kirakatában sem égett a nyitva neonfelirat, a konfekcióüzlet ajtajára papírlapot ragasztottak, amelyre sietősen ráfirkantották: zárva. Öt méterrel előrébb a megyei rendőrség két járőrkocsija zárta el az utat keresztben. Lena leparkolt egy üres helyre az étkezde előtt. Kiszállt. Ilyen lehet kísértetvárosban élni, gondolta. Szél sem rezdült, csend volt, az atmoszféra már-már várakozásteli. Előresétált, az étkezde kivilágítatlan kirakatában megpillantotta tükörképét. Odabent a székek felfordítva az asztalok tetején, az egydolláros menüt hirdető tábla tapadókorongja elengedte az üveget, a felirat a padlóra hullott. Mindez nem újdonság. Az étkezde már több mint egy éve nem nyitott ki.

Kicsit odébb, pont szemben a rendőrőrssel, a Burgess mosoda előtt két civil rendőrkocsit látott. A gyerekklinika parkolójában is jelöletlen rendőrautók álltak, három járőrkocsi pedig az őrs épülete előtt, átlósan parkolt. A főiskola bejáratát a kampusz biztonsági szolgálatának Chevy mikrobusza torlaszolta el, de a kocsihoz tartozó botcsinálta őrt sehol sem látta.

Lena megállt. Innen a járdáról felmérte az elé táruló utcaszakaszt. Félig-meddig arra számított, hogy ördögszekerek gördülnek majd el mellette. A mosoda ablaka majdnem teljesen átlátszatlan, még közelről is alig lehet belátni. Jeffrey biztos itt állította fel a parancsnoki állást, futott át Lenán. A börtön mögött csak hosszú parkoló helyezkedik el, de a rabok már nyilván elbarikádoztak minden ajtót. A mosoda az egyetlen épület, ahonnan ésszerűen ellenőrzés alatt lehet tartani a terepet.

– Helló – lépett oda a lány a járőrkocsi mellett álló egyenruháshoz. A férfi is az utca felső szakasza felé tekintgetett, vagyis őrhelye szempontjából pont rossz irányba. A hangra megfordult, keze a pisztolyára siklott. Bűzlött az idegességtől.

– Nyugi, rendőr vagyok – emelte fel a kezét Lena békítőleg.

– Maga Adams nyomozó? – kérdezte az egyenruhás remegő hangon.

Nem volt ismerős Lenának, de még ha az lett volna is, a lány kételkedett benne, hogy túl sok megnyugtatót tudna neki mondani. A holtsápadt képű fickó úgy festett, hogy – ha netalán sikerül is előrángatnia a stukkert – minimum lábon lövi magát, mielőtt bárkit célba vesz.

– Mi a helyzet? – kérdezte a lány.

– Itt van Adams nyomozó – mondta a férfi a céhébe.

– Küldje a hátsó bejárathoz – válaszolt Frank majdnem egyből.

– A vegyesbolton keresztül menjen – mondta az egyenruhás. – Nyitva van a tisztító felé vezető hátsó kijárat.

– Mi a helyzet?

A rendőr a fejét rázta, és nagyot nyelt.

Lena az utasításnak megfelelően benyitott a műanyag-vegyesáru bazárba. Idegesen szorította össze a fogát, amikor az ajtó fölötti kolomp hangosan jelzett. Felnyúlt, elhallgattatta, és csak utána lépett be az üzletbe. A polcok között, a középső sorban félig megpakolt bevásárlókosár hevert, mintha egy vásárló idő előtt távozott volna. Egy zöld, naptejet reklámozó neont is elkezdett felszerelni valaki, de nem fejezte be, a hirdetőtábla egy szál dróton csüngött. Minden lámpa égett, a patikajel is harsányan világított, de

az egész helyiség totál kihalt volt. Még az a hidrogénezett hajú paprikajancsi sem volt sehol, aki mindig a hátsó irodában szokott ülni.

Lena meglökte a raktárba vezető ajtót, ami hussanva nyílt ki. A fal mellett padlótól plafonig sorakoztak a felcímkézett műanyag tárolók: fogkefe, vécépapír, magazinok. A lányt meglepte, hogy valami vállalkozó kedvű főiskolás még nem fedezte fel, hogy szabad a vásár. Lena az alatt a pár hónap alatt, amíg a Grant Technológiai Intézet kampuszában dolgozott, annyit szűrt le, hogy a senkiházi főiskolások több időt töltenek azzal, hogy egymástól lopkodjanak, mint tanulással.

A hátsó ajtó tárva-nyitva, Lena hunyorogva torpant meg a kérlelhetetlenül tűző napon. A tarkóján végigfolyt az izzadság, nem tudta eldönteni, hogy a hőség vagy saját rossz előérzete miatt. Talpa alatt csikorgott a murva, ahogy átvágott a mosoda felé, ahol két egyenruhás rendőr posztolt. Egyikük viszonylag alacsony, csinos nő, nyilván ő került volna Lena pozíciójába, ha a lány nem tér vissza a testülethez. A másik egy fiatalember, neki, úgy tűnt, még jobban tele van a nadrágja, mint az előző fickónak odakint a járőrkocsinál.

Lena ismerte a nőt, de azért előhúzta a jelvényét, hogy igazolja magát.

– Adams nyomozó – mondta.

– Hemming – felelte a nő, övén nyugtatva a kezét. Alaposan megbámulta Lenát, és a körülmények ellenére látható erőfeszítésébe került, hogy uralkodjon ellenérzésén. Nem mutatta be a társát.

– Mi a helyzet? – kérdezte Lena.

– Bent vannak – bökött a mosodára a rendőrnő.

A benti hűvös szinte egyből leszárította a verítéket Lena nyakáról. A lány átvágott az elvitelre kikészített tiszta, összehajtogatott, bezacskózott holmi tömegén. Köhögött az erős vegyszerszagtól. Áthaladt azon a részen, ahol a vasalás zajlik. A nagy ipari berendezések még be voltak kapcsolva, tűzforró levegő ömlött belőlük. Lena nem látta semerre az öreg Burgesst, de nagyon különösnek tartotta, hogy a tulaj így hagy mindent, ha elment. Menetközben sorra lekapcsolta a vasalókat, és három méterrel odébb észrevett egy csapat férfit. Az utolsó géphez érve már azt is látta, hogy drapp nadrágban és sötétkék ingben vannak: ebből tudta, hogy a Georgiai Állami Nyomozóhivatal emberei. Gyorsan ideértek. Nick Shelton, a nyomozóhivatal Grant megyéért felelős ügynöke háttal állt, de Lena rögtön megismerte veszkócsizmájáról és focistafrizurájáról. Körülnézett, hogy van-e még itt Grant megyei rendőr. Pat Morris, akit nemrég léptettek elő járőrből nyomozóvá, akkora hűtőn ült, mint egy ház, és zacskós jeget szorított a fülére. Narancsvörös haja csapzottan tapadt a koponyájára. Arcára csíkokban lecsurgó vér száradt rá. Molly, a gyerekklinikán dolgozó nővérke tisztogatta pamuttamponnal. A hajtogatópultnál álló egyenruhást leszámítva a lány csak még egy megyei zsarut látott: Franket.

– Lena! – intette magához a lányt az öreg zsaru. Véres volt az inge, de úgy tűnt, nem a saját vére kenődött rá. Franket láthatólag durva rosszullét kerülgette, Lena nem is értette, egyáltalán hogy képes talpon maradni a férfi, arról nem is beszélve, hogy Nick mellett elvileg ő kellene hogy irányítsa a rendőrségi akciót.

Az asztalon az őrs hozzávetőleges térképvázlata feküdt előttük kiterítve. A kávégép és a tűzvédelmi ajtó környékén fekete és piros ikszek tarkították az alaprajzot, mindegyik mellett monogram jelölte a személyazonosságot. Lena rögtön látta, hogy a téglalapok és a féloldalas négyszögek az íróasztalok és az iratszekrények. Ha a térképnek hinni lehet, akkor nem sok maradt a helyiségből.

– Jézusom – suttogta. Nem értette, hogy fordulhatott elő, hogy a fegyencek átvették a hatalmat az őrszobán.

Nick jelezte Lenának, lépjen közelebb, és közben még berajzolt egy hosszúkás téglalapot, ez a Jeffrey irodájába nyíló ablak alatti iratszekrényt jelölte.

– Épp most akartunk nekikezdeni. Ez így pontos, koma? – bökött a térképre Nick Pathez fordulva.

Pat bólintott.

– Akkor jó – tette le a filcet Nick, és Frankre nézett, hogy vágjon bele.

– A fegyveres a társával együtt itt várt – mutatott az előtér két pontjára a zsaru. – Matt kilenc körül jött be. Közvetlen közelről fejbe lőtték.

Lena megtámaszkodott az asztalon, mert megroggyant a térde. Az utca túloldalán álló rendőrőrs felé pillantott. A bejárati ajtó pár centis résre nyitva. Ki volt támasztva, a lány nem tudta, mivel.

– Sara Linton itt volt – mutatott Frank a tűzvédelmi ajtóra.

– Sara? – kérdezett vissza Lena. Nem ment a fejébe az egész. Ki akarta volna lelőni Matt Hogant? Eddig azt hitte, hogy börtönlázadás van, nem kívülről jött valaki, aki hidegvérrel ölt.

– Két gyereket kihoztunk. Burrowst, Robinsont és Morgant az első percben lelőtték – mutatta a piros ikszeket az ajtó közelében. – Morrisnak – biccentett Pat felé – sikerült kitörnie Jeffrey irodájának ablakát, és kimentett még három gyermeket. Keith Anderson a tűzvédelmi ajtóhoz rohant, hogy kitörjön. Hátba lőtték, de kijutott. Most műtik.

– Gyerekek is voltak odabent? – kérdezte Lena, amikor sikerült szóhoz jutnia.

– Brad épp körülvezette őket az őrsön – magyarázta Nick.

Lena nagyot nyelt. Teljesen kiszáradt a szája.

– Hány gyerek van még bent?

– Három – bökött a három apróbb ikszre, amely egy nagyobb mellé volt berajzolva. – Ő itt Brad Stephens. A többiek pedig: Sara Linton, Marla Simms, Barry Fordham – mutogatta sorban, aztán ujja megállapodott az iratszekrény mellett, a Fordhamet jelölő fekete ikszen. Kérdőjel volt mellérajzolva. Lena tudta, hogy Barry közrendőr, nyolc éve dolgozik itt, gyerek és feleség várja haza.

– Barry megsebesült, nem tudjuk, mennyire súlyos. Tizenöt perce is eldördült egy lövés: azt gondoljuk, gépkarabéllyal lőttek. További két tisztről nem tudjuk, mi történt velük. Más feltehetőleg nincs benn… illetve nincs életben – helyesbített Nick szinte egyből.

Frank a zsebkendőjébe köhögött, mellkasából hurutos hang szakadozott fel. Megtörölte a száját.

– Két járőrkocsi pont a balhé kitörése előtt futott be – mutatta az autókat a térképen. Lena látta, hogy a kocsik most is ugyanott állnak. Mellettük a harmadik Bradé, megismerte, Brad mindig ugyanoda szokott parkolni. Lena kint az utcán még észre sem vette az autók mögött kuporgó négy zsarut, akik kivont fegyverüket az őrs épületére szegezték.

– Az öreg Burgess kijött puskával a kézben – folytatta Frank a mosoda tulajdonosára utalva. Burgessnek szinte már a frissen mosott ruhákat is nehezére esett megemelni, futott át Lenán. Nem tudta ismétlőfegyverrel a kézben elképzelni az öreget. – Az unokája is bent volt – magyarázta Frank. – Sara őt hozta ki először. – Frank kis szünetet tartott, láthatólag megviselte, hogy fel kell idéznie a történteket. – Burgess megpróbált belőni az előtérbe, de…

– Golyóálló az üveg – ugrott be Lenának.

– És nem is fúrta át a lövedék, hanem lepattant, és Steve Mann lábába fúródott, aki a vasbolt előtt állt. Utána mindenki eltűnt az utcáról.

– Burgess és a járőrök rendesen beszorították a támadókat emögé – tette az ujját a pult vonalára, ahol Marla szokott ülni. – Az egyik fegyveres nyilván kifelé figyel és a bejárati ajtót őrzi, a másik pedig a túszokat tartja sakkban.

Lena megint kinézett az utca felé. A rendőrőrs is napfény ellen színezett üveggel volt ellátva, de azért kevésbé sötéttel, mint a mosoda. Fehér becsapódásnyomok és pókhálószerű repedések látszottak rajta, ahol a sörétek nem tudtak áthatolni az üvegen. Lena számára egyértelmű volt, hogy a sötét foltokat Matt vére festette az üvegfalra, alul pedig mozdulatlan, sötét tömeg rajzolódott ki: egy lefejezett hulla kontúrja. Az ajtó Matt teteme miatt nem csukódott be teljesen.

Erőszakkal kellett elszakítania a tekintetét onnan.

– A kocsijuk megvan? – kérdezte, miután elfordult.

– Most keressük – felelte Nick. – Feltehetőleg a kampuszban parkoltak le, és onnan gyalog jöttek.

– Ami azt jelenti, hogy nem először járnak itt – vonta le a következtetést Lena. – Felismertétek valamelyiküket? – kérdezte Patet és Franket.

Mindkét zsaru a fejét rázta.

– Jézusom – szörnyülködött a lány újra a térképvázlatra pillantva.

– Az egyiknek legalább három fegyvere van. Mattet egy lefűrészelt csövű puskával szedte le, talán Wingmasterrel – állapította meg Nick némi elismeréssel. – A másiknál pedig gépkarabély van.

– Megfelelő tölténnyel hegyes szilánkokra tépi az üveget – mondta Lena, és arra gondolt, hogy ezek a támadók nem csak felületesen ismerik az őrsöt.

– Pontosan – erősítette meg Nick. – De nem használták az utcán járkálók ellen.

– Egyelőre – tette hozzá Frank.

– Folyamatosan próbálunk kapcsolatba lépni velük, de nem veszik fel a telefont – biccentett Nick egy telefonos kollégája felé. – A túsztárgyaló már útnak indult Atlantából, helikopterrel jön, tehát legfeljebb egy órán belül itt lesz.

Lena kinézett az utcára. Azon töprengett, hogy a francba történhetett ez. Heartsdale elvileg álmos kisváros. A lakók pont az ilyen típusú erőszak elől költöztek ide. Jeffrey már régen megmondta neki, hogy azért jött el Birminghamből, mert nem bírja a nagyvárosi borzalmakat. Most viszont éppen ez jött utána, és megtalálta, gondolta Lena.

Hirtelen egész testében összeborzongott, mintha valaki a sírján járkálna. Meglátta a térkép közepére rajzolt iksz mellett álló monogramot. Tekintete elhomályosult, és már ki sem tudta olvasni a nagybetűket. Mikor újra felnézett, mindenki őt figyelte. A lány a fejét ingatta, mintha valami kegyetlen rossz viccet meséltek volna.

– Nem – hebegte. A monogram beégett a retinájába, és már világosan ki tudta olvasni, pedig nem is a térképet nézte. – Ne!

Frank elfordult, és a zsebkendőjébe köhécselt.

– Elrontotta – fogta a lány a fekete filcet, és lekapta róla a kupakot. – Ez feketével kellene hogy legyen – mondta, és nekilátott, hogy átrajzolja a piros ikszet feketére, de túlságosan remegett a keze.

Nick kivette a kezéből a filcet.

– Halott, Lena – tette a lány vállára a kezét. – Jeffrey halott.

HARMADIK FEJEZET

1991
Vasárnap

Tessa lehuppant az ágyra, és a lábát lógázta.

– Nem hiszem el, hogy nélkülem mégy Floridába.

Sara szórakozottan hümmögött, és tovább hajtogatta a pólókat.

– Mikor voltál utoljára nyaralni?

– Nem emlékszem – felelte, pedig emlékezett. Azon a nyáron, amikor Sara leérettségizett, Eddie Linton feleségét és két kelletlenkedő lányát is elrángatta utolsó közös családi kirándulásukra, az oceanáriumba. Sara azóta minden nyarat tanulással vagy krediteket érő kórházi labormunkával töltött, hogy hamarabb elvégezze az egyetemet. Leszámítva egy hosszú hétvégét, amikor a szülői házban pihengetett, úgy tűnt, egy örökkévalóság óta sehova nem ment nyaralni.

– De ez most igazi vakáció – mondta Tessa. – Kettesben egy pasival.

– Hm – ismételte Sara, és összehajtott egy rövidgatyát.

– Hallom, baromi jóképű.

– Ki mondta?

– Jill-June a diszkontban.

– Még mindig ott dolgozik?

– Már ő az üzletvezető – vigyorgott Tessa. – És iszonyú rút sárgára festette be a haját.

– Direkt olyanra akarta?

– Hát, azt hinné az ember, hogy nem, de ha véletlenül lenne olyan, már simán átfesthette volna, elvégre két teljes polcnyi hajápolási termék közül válogathat.

Sara odalökött a húgának egy halom bugyit.

– Légyszi, segíts összehajtani!

– Csak ha mesélsz Jeffrey-ről.

– Jill-June mit mondott?

– Hogy maga a két lábon járó dögösség.

Sara elmosolyodott a finom megfogalmazáson.

– És azt is, hogy már mindenkivel járt a városban, akivel érdemes – torpant meg Tessa hajtogatás közben. – Ezt persze egyértelműen beszólásnak is lehetne venni, de nem úgy mondtam, mert a nővérem vagy.

– Ezzel aztán jól megvigasztaltál – dobott vissza fél pár zoknit Sara a ruháskosárba, mert emlékezett, hogy ennek már a legutóbbi mosáskor sem volt meg a párja. – Miért van az, hogy azok a zoknik sosem vesznek el, amik nem hiányoznának az embernek? – próbált témát váltani.

– Jó az ágyban?

– Tess!

– Most akkor összehajtsam őket, vagy ne?

Sara nem válaszolt. Egy blúzt egyengetett ki.

– Már két hónapja találkozgattok.

– Három.

– Tutira lefeküdtetek már – próbálkozott tovább Tessa más irányból – különben biztos nem hívott volna el az óceánhoz.

Sara vállat vont. Valójában már az első randin lefeküdt Jeffrey-vel. Konkrétan csak a konyháig jutottak. Sara másnap reggel annyira szégyellte magát, hogy még napkelte előtt kilopakodott a saját házából. Ha egy rablógyilkosság miatt nem lett volna muszáj munkaügyben találkozniuk három nap múlva, akkor feltehetőleg soha az életben nem állt volna szóba többet Jeffrey Tolliverrel.

– Vele feküdtél le először izé óta…?

Sara epés pillantást vetett a húgára, jelezve, hogy ezt aztán végképp esze ágában sincs kitárgyalni.

– Mit mondott még Jill-June?

– Ja igen – nyújtotta el a szavakat Tessa kéjesen, hamiskás mosollyal –, hogy baromi jó a teste.

– Futó.

– M-hm – bólintott Tessa. – És hogy magas.

– Hét centivel magasabb nálam.

– Látnod kéne, hogy vigyorogsz – nevetett Tessa. – Jól van, jól van, most nem kell újra előadnod, milyen szörnyű is, hogy már harmadikban száznyolcvan centi voltál.

– Százhetvennyolc – vágott Sara a húga fejéhez egy konyharuhát. – És kilencedikben.

Tessa sóhajtva hajtotta össze a konyharuhát.

– És ábrándos kék szeme van.

– Igen.

– Elképesztően udvarias és nagyon szórakoztató.

– Mindkettő igaz.

– Szuper a humora.

– Bizony.

– És mindig van nála apró, ha azzal kell fizetni.

Sara felnevetett, és újabb adag ruhát tolt a nővére elé.

– Hajtogass is, ne csak a szád jártasd!

Tessa leszedett egy szöszt egy fekete hosszúgatyáról.

– Jill-June szerint régen focizott is.

– Tényleg? – kérdezte Sara. Jeffrey ezt még nem mesélte neki. Ami azt illeti, alig mondott magáról valamit. Általában véve nem szeretett a múltról beszélni, és Sarának többek közt pont ez tetszett benne.

– Remélem, megéri az irdatlan palávert ez a Jeffrey – mondta Tessa. – Apa már szóba áll veled?

– Nem – felelte Sara, igyekezve közönyös hangot megütni. Szülei még nem találkoztak Jeffrey-vel, de máris megvolt a véleményük róla, mint mindenkinek a városban.

Tessa nem hagyta annyiban a dolgot.

– Mondj még valamit. Mi az, amit csak te tudsz róla, Jill-June nem?

– Nem is tudom – szabódott Sara.

– Ugyan már! – Tessa láthatólag nem dőlt be a válasznak. – Mesélj: milyen?

– Először is túl öreg hozzá – szólt bele a beszélgetésbe Cathy Linton a folyosóról.

Tess a szemét forgatta, mikor anyjuk bemasírozott a szobába.

– Az ember azt hinné, hogy nem is az én házamban vagyunk – jegyezte meg Sara.

– Aki nem szeretné, hogy csak úgy besétáljanak hozzá, az ne hagyja nyitva a lakásajtót – nyomott le egy puszit Cathy Sarának, miközben átadott neki egy zöld Tupperware edényt meg egy zsírfoltos papírzacskót. – Útravalónak hoztam.

– Keksz! – kapott a zacskó után Tessa lelkesen, de Sara elhessegette a kezét.

– Apátok csinált kukoricakenyeret, de nem engedte, hogy hozzak belőle – vetett a lányra félreérthetetlen pillantást Cathy. – Azt mondta, nem azért gürcölt a forró sütőnél, hogy a nyalka lovagod a hasát tömhesse.

Cathy szavai viharfelhőkként függtek a levegőben, még Tessa is tudta, hogy most nem szabad kuncogni.

– Addsza – kapta ki a lány kezéből Cathy a farmert. – Így ni – dugta a nadrág két szárát az álla alá, és két pillanat alatt máris tökéletes kocka alakra hajtogatta a farmert.

– Ezt mind ma mostad ki? – pillantott a ruhahegyre Sara ágyán.

– Nem volt időm…

– Ha az ember egyedül él, nincs rá mentség, ha nem mos.

– Két munkahelyem van.

– Hát nekem meg volt két gyerekem meg egy vízvezeték-szerelőm, és mégis mindig mindent időben elvégeztem.

Sara segélykérő pillantást vetett Tessára, de húga olyan elmélyülten párosította a zoknikat, hogy ennyi erővel atomfizikai kísérletet is végezhetett volna.

– A szennyest egyből be lehet vágni a mosógépbe, aztán kábé kétnaponta elindítasz egy menetet, és akkor sosem kell vele vacakolni – bontott szét egy blúzt, amit Sara már összehajtott. – Miért nem használsz öblítőt? – kérdezte rosszalló arckifejezéssel. – A múlt héten kiraktam neked egy kupont a konyhapultra.

Sara feladta, és letérdelt a padlón tornyosuló könyvkupac mellé. Megpróbálta eldönteni, melyiket vigye magával a tengerpartra.

– Az eddig elmondottakból ítélve nem sok időd lesz olvasgatni – jegyezte meg Tessa segítőkészen.

Sara is ebben reménykedett, de nem volt kedve az anyja előtt megvitatni a dolgot.

– Ez a fickó… – mondta Cathy. Nem folytatta egyből. – Sara – törte meg a csendet kis szünet után –, tudom, nem örülsz neki, hogy ilyet mondok, de gondolatban már túlságosan előreszaladtál.

– Kösz a bizalmat, anya – fordult hozzá Sara.

– Egész véletlenül nem akartál melltartót venni ez alá a blúz alá? Kiválóan látom mindkét m… – folytatta Cathy rosszalló képpel.

– Jól van már – állt fel Sara, és nekiállt, hogy kihúzkodja a blúzt a rövidnadrágból.

– A sort pedig túl bő. Fogytál?

Sara a tükörbe pillantott. Majdnem egy órán át válogatta, hogy olyasmit vegyen fel, ami jól is áll, és mégsem látszik rajta, hogy egy órán át válogatta.

– Direkt buggyos – felelte, a sort ülepét megrángatva. – Ez a divat.

– Te jó ég, Sara! Mikor láttad utoljára a seggedet? Én már ezer éve nem láttam, az fix – locsogott Tessa. Cathy jelenlétében ugyan próbálta moderálni magát, de azért csak kicsúszott a száján egy-két csúnya szó. – Csak a lapockád látszik meg a vádlid. A buggyos cuccokat nem ilyen testalkathoz találták ki.

Sara mély levegőt vett, összefonta a kezét a mellén, és a fiókos szekrénynek dőlt.

– Bocs – mondta, amilyen udvariasan csak tudta, a fürdőszobába ment, és erőlködnie kellett, hogy ne csapja be az ajtót maga után. Lecsukta a vécéülőkét, leült, és a kezébe temette az arcát. Behallatszott, hogy odakint édesanyja amiatt panaszkodik, hogy mindig összetapadnak egymással a műszálas göncök, és azon lamentál, vajon miért vadászik kuponokra, ha Sara úgysem használja fel őket.

Sara befogta a fülét, a kinti panaszáradat elviselhető zsongássá szelídült, s ez már egy fokkal kevésbé bosszantotta, mintha forró tűt szúrtak volna a dobhártyájába. Cathy az első pillanattól fogva folyamatosan szekálja, amióta Jeffrey-vel randizgat. Hol ezért, hol azért. Semmit nem csinálhat úgy, hogy az anyja bele ne kössön: még azért is beszólt, hogy miért nem húzza ki magát az asztalnál vacsora közben, meg hogy milyen csálén parkolt be a ház elé. Sara egyfelől legszívesebben kérdőre vonta volna Cathyt, hogy miért piszkálja mindenért, másrészt viszont – az együtt érzőbb énjével – tisztában volt vele, hogy anyja így próbál megbirkózni a félelmeivel.

Sara az órájára nézett, és azon imádkozott, hogy Jeffrey időben érjen ide, és vigye el ebből az egészből. A férfi szinte soha nem késett, Sara többek közt ezt a tulajdonságát is nagyon kedvelte. Cathy ugyan folyamatosan arról magyarázott, hogy micsoda egy útszéli fráter ez a Jeffrey Tolliver, de a férfi valójában zsebkendőt tartott a belső zsebében, és mindig kinyitotta az ajtót Sara előtt. Amikor Sara az étteremben felállt az asztal mellől, Jeffrey is felállt. Mindig felsegítette a lányra a kabátot, és amikor gyalog mentek az utcán, vitte Sara aktatáskáját. Sőt, ha mindez még nem volna elég, annyira jó volt az ágyban, hogy a lány majdnem eltörte a hátsó őrlőfogait, úgy szorította össze a fogát, hogy ne sikítsa a férfi nevét.

– Sara! – kopogott be hozzá Cathy. – Jól vagy, kislányom? – kérdezte aggodalmasan.

Sara lehúzta a vécét, és megnyitotta a csapot. Amikor kinyitotta a fürdőszobaajtót, anyja és húga is aggódó képpel bámult rá.

– Nem hiszem, hogy ez a szín jól áll neked – emelt fel egy piros blúzt Cathy.

– Kösz. – Sara fogta a blúzt, és a ruháskosárba lökte. Visszakuporodott a könyvek mellé, s azon tűnődött, szépirodalmat vigyen-e, hogy jó benyomást tegyen Jeffrey-re, vagy lektűrt, amiről tudta, hogy biztos élvezi majd.

– Nem értem, miért mégy az óceánhoz? – mondta Cathy. – Úgyis rögtön leégsz. Tettél el elég naptejet?

Sara fel sem nézett, csak megmutatta a neonzöld Tropical Sunblock flakont.

– Tudod, milyen könnyen kijönnek a szeplőid. És olyan fehér a lábad. Nem tudom, a helyedben egyáltalán felvennék-e sortot, amíg ilyen a lábam.

– Hogy is hívták azt a csajt a *Gidgetben,* aki abban az óriási kalapban ült a parton?

Sara gondterhelten nézett a húgára, pillantása azt súgta: na, te sem könnyíted meg a dolgom. Aztán a kekszes zacskóra bökött, utána pedig Tessa szájára, jelezve, hogy örömmel lekenyerezi, ha most rögtön elhallgat.

– Larue – válaszolta, és elhappolta a húga elől a zacsit.

– Tessie, szaladj, hozd ide nekem a vasalódeszkát – kérte Cathy. – Vasalód csak van? – fordult Sarához.

– A kamrában – állta a lány anyja csípős tekintetét.

Tessa elment érte, Cathy pedig rosszallóan csettintett a nyelvével.

– Mikor mostál? – kérdezte Sarát.

– Tegnap.

– Ha akkor rögtön kivasaltál volna mindent…

– Igen, és ha egyáltalán fel sem vettem volna őket, akkor most nem kéne bajlódnom velük.

– Már hatéves korodban is ugyanezt mondtad.

Sara hallgatott.

– Ha rád lett volna bízva, meztelenül mentél volna iskolába.

Sara szórakozottan lapozgatta az egyik könyvet, nem is figyelt, mi van benne. Hallotta, hogy a háta mögött Cathy sorra kibontja és újrahajtogatja a blúzokat.

– Ha Tessa menne, egy szikrát sem aggódnék – folytatta az anyja. – Sőt, ami azt illeti, Jeffrey-ért aggódnék.

Sara úgy döntött, a puha fedelű könyvet viszi, aminek egy véres kés van a borítóján.

– Jeffrey Tolliver tapasztalt fickó. Hiába somolyogsz, fiatal hölgy, sokkal tapasztaltabb nálad. Jobb, ha beletörődsz, hogy most nem csak arra célzok, ami a takaró alatt történik.

– Semmi kedvem ezt pont az anyámmal kitárgyalni.

– Mástól viszont feltehetőleg soha a büdös életben nem fogsz ilyesmit hallani – felelte Cathy. Leült az ágyra, és megvárta, amíg Sara felé fordul.

– Az ilyen Jeffrey-félék csak egyvalamit akarnak.

– Sara már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de Cathy még nem fejezte be. – Teljesen rendben van, ha meg is adod neki, feltéve, ha kapsz érte valamit cserébe.

– Anya!

– Vannak nők, akik akkor is képesek szexelni, ha nem szerelmesek.

– Tudom.

– Komolyan mondom, kislányom. Hallgass ide. Te nem tartozol közéjük – igazította Sara haját a füle mögé. – Neked nem szoktak egyéjszakás kalandjaid lenni. Sosem voltál az a típus.

– Honnan veszed?

– Egész idáig csak két barátod volt. Jeffrey-nek hány barátnője volt? Hány nővel feküdt le életében?

– Gondolom, jó párral.

– Te pedig egy leszel a sok közül. Apád emiatt gorombult be…

– És nem gondoljátok, hogy nem ártana legalább megismerkedni vele, mielőtt elhamarkodott következtetéseket vontok le? – kérdezte Sara, későn kapva észbe, hogy Jeffrey ebben a pillanatban épp ide tart. Egy pillantást vetett az ébresztőórára. Nagyjából tíz percen belül a férfi itt lesz, és az anyja a saját szemével láthatja, hogy teljesen igaza volt. Ha June-Jill Mallard ennyi mindent leszűrt, akkor Cathy Linton abban a minutumban tisztában lesz mindennel, amint Jeffrey belép a szobába.

– Egész egyszerűen nem vagy az a viszonyból viszonyba bukdácsoló perszóna, drágám.

– Talán mégis az lettem. Honnan tudod, hogy nem változtam meg, amíg Atlantában laktam?

– Na jó – ráncolta a szemöldökét, és felkapott egy bugyit, hogy összehajtsa. – Ezeket nem lehet gépben mosni – korholta Sarát. – Ha kimosod kézzel, és a szárítókötélre teregeted ki, akkor nem lesz ilyen tépett.

– Nem is tépett – ellenkezett Sara feszült mosollyal.

– Összesen hány férfival feküdtél le életedben? – vonta fel a szemöldökét Cathy fürkész pillantással.

– Ugyan már – suttogta Sara az órájára pillantva.

– Azt tudom, hogy Steve Mann-nel igen – folytatta Cathy, rá sem hederítve lányára. – Te jó ég, ezt az egész város tudja, miután Mac Anders elkapott benneteket a Chilidog mögött.

Sara lesütötte a szemét, és abban reménykedett, hogy nem kap lángra spontán öngyulladással.

– Mason Jamesszel is – folytatta Cathy.

– Anya!

– Ez eddig kettő.

– Az utolsót kifelejtetted – emlékeztette Sara, de aztán kicsit sajnálta, hogy kiszaladt a száján, mert az anyja arca rögtön elsötétült.

Cathy összehajtott egy pizsamanadrágot.

– Jeffrey tudja, hogy megerőszakoltak? – kérdezte halkan.

– Nem mondhatnám, hogy pont erről beszélgettünk – próbált Sara szelíden, visszafogottan felelni.

– És amikor megkérdezte, miért jöttél el Atlantából, mit mondtál neki?

– Semmit – válaszolta, elhallgatva, hogy Jeffrey nem is erősködött, hogy megtudja a részleteket.

Cathy kisimította a pizsamát. A kosárhoz fordult, hogy kézbe vegye a következő darabot, de látta, hogy már mindent sikerült összehajtogatnia.

– Nincs ebben semmi szégyellnivaló, Sara.

A lány vállat vont, ami ebben az esetben bármit jelenthetett, és elment a bőröndért. Nem kimondottan szégyen volt, amit érzett, de már kiütést kapott tőle, hogy mindenki másképp bánik vele emiatt – főleg az anyja. Azt még elviselte, hogy az a pár ember, aki ismerte a Grant megyébe visszaköltözésének valódi okát, aggódó képet vág, és kínosan hallgat, de azt, hogy anyjával is feszültté vált a kapcsolata, sokkal jobban megszenvedte.

– Majd elmondom neki, ha időszerű – nyitotta ki a bőröndöt, és pakolni kezdett. – Ha egyáltalán valaha is itt lesz az ideje.

– Nem várhatod, hogy stabil legyen a kapcsolatod, ha az egész titkolózásra épül.

– Nem titok ez – ellenkezett Sara –, csak magánügy. Megtörtént, és már a könyökömön jön ki… – nem fejezte be a mondatot, mert nem volt kész rá, hogy most rögtön kitárgyalja az anyjával az ellene elkövetett nemi erőszakot. – Ideadnád azt a pamutfelsőt?

Cathy rosszalló képpel nyomta Sara kezébe a pólót.

– Annyi nőt láttam már, aki küzdött, hogy eljusson arra a szintre, ahol most tartasz, és egy perc alatt feladott mindent valami pasiért, aki két év múlva úgyis elhagyja.

– Én nem fogom feláldozni a karrierem Jeffrey kedvéért – nevetett bánatosan. – És nem áll fenn a kockázat, hogy teherbe esem és otthon maradok a gyerekkel.

– Nem erről van szó, Sara – nyugtázta a megjegyzést Cathy megütközve.

– Akkor miről, mami? Miért aggódsz ennyire? Mi rosszabbat tehet velem egy pasi annál, ami már meg is történt?

Cathy elfordította a fejét. Sara soha nem látta sírni, de az anyja úgy tudott elhallgatni, hogy a lánynak majd megszakadt a szíve.

Odaült az ágyra az anyja mellé.

– Bocs – mondta, és közben átvillant rajta, menynyire unja már, hogy folyton mindenkitől elnézést kell kérnie. Bűntudata volt, hogy ilyen problémát okozott máskülönben oly tökéletes családjának. Néha már úgy érezte, talán jobb lenne, ha felkerekedne, és magával vinné a gondjait, hagyva, hogy a többiek nélküle tegyék túl magukat a megpróbáltatáson.

– Nem akarom, hogy feladd önmagad – mondta Cathy.

Sara visszafojtotta a lélegzetét. Az anyja még sosem került ennyire közel ahhoz, hogy hangot adjon valós aggodalmának. Sara mindenki másnál jobban tudta, milyen egyszerű az embernek beadnia a derekát. Miután megerőszakolták, Sara csak arra volt

képes, hogy feküdjön az ágyban és sírjon. Nem akart orvos lenni, se lánytestvér, de még szülei lánya sem. Két hónap telt bele, mire Cathy kikönyörögte az ágyból. Előbb csak unszolta, aztán végül a szó szoros értelmében kirángatta a fekhelyéről. Beültette a kocsiba, és – ugyanúgy, mint gyerekkorában legalább százszor – a gyermekklinikára furikázta. Dr. Barney most azzal segített rajta, hogy munkát adott Sarának. Egy évre rá a lány másodállást vállalt: ő lett a megyei halottkém, és a pluszbevétel lehetővé tette, hogy megvegye dr. Barney praxisát. Az elmúlt két és fél év arról szólt Sara számára, hogy újjáépítse egzisztenciáját Grant megyében, és Cathy pánikba esett, hogy a lány most hajlandó volna lemondani minderről Jeffrey kedvéért.

– Mami – állt fel Sara, és a fiókos szekrényhez lépett.

– Aggódom érted.

– Már jobban vagyok – mondta a lány, bár úgy érezte, soha nem fogja száz százalékig kiheverni az elszenvedett borzalmat. Mindig meg fog maradni benne a határvonal, hogy milyen volt előtte és utána, függetlenül attól, hány év telik el közben, hány esztendő választja majd el a történtektől. – Nem kell gondomat viselned. Nem kell ügyelned rá, hogy elég kemény legyek. Most már erősebb vagyok. Kész vagyok egy kapcsolatra.

– De ez a fickó csak szórakozik veled! – emelte égnek a kezét Cathy. – Semmi más nem érdekli, csak hogy jól ellegyen valakivel.

Sara sorra húzogatta ki a fiókokat, a fürdőruháját kereste.

– Talán én is pont így vagyok vele. Lehet, hogy én is csak el akarom szórakoztatni magam.

– Bárcsak el tudnám hinni.

– Én is örülnék, ha el tudnád hinni – felelte Sara. – Mert így van.

– Nem tudom, kislányom. Te annyira érző szívű lény vagy.

– Annyira azért már nem.

– Ami Atlantában történt veled, egy fikarcnyit sem változtatott meg.

Sara vállat vont, és bedugta a fürdőruhát a bőröndbe. Ami történt, attól vált még szörnyűbbé, hogy mindenki más is megváltozott tőle. Sara baromi dühös volt, hogy megerőszakolták, és az a szörnyeteg, aki megtette, elképzelhető, hogy pár év után jó magaviseletért ki is szabadul a börtönből. Dühítette, hogy teljesen felborult az élete, s meg kellett szakítania a gyakornoki munkáját a Grady Kórházban, ahol egészen addig dolgozott, mert mindenki úgy kezelte az intenzíven, mintha cukorból lenne. Azok a kollégák, akik pácienskénti találkoztak Sarával, többé nem tudtak a szemébe nézni, volt évfolyamtársai nem poénkodtak vele, mert féltek, nehogy valami rosszat szóljanak. Még az ápolónők is kesztyűs kézzel bántak vele, mintha Sara valami mártírrá változott volna attól, hogy megerőszakolták.

– Ennyi? – kérdezte Cathy. – Csak az arcodra írod, hogy nem akarsz beszélni róla, és meg se szólalsz?

– Mert nem akarok beszélni róla – felelte Sara türelmét vesztve. – Nem akarok komolyan beszélni. Elegem van már a sok komolykodásból – állt neki, hogy behúzza a cipzárt a bőröndön. – Unom már, hogy én voltam az osztályelső. Hogy túl magas vagyok az összes jóképű sráchoz. Hogy olyan férfiakkal randizom, akik tartanak tőle, hogy megsértik az érzéseimet, és lassan akarnak közel kerülni hozzám, és gyengédek akarnak lenni, és el akarják tervezni a közös jövőnket, és úgy bánnak velem, mint valami nebáncsvirággal…

– Mason James nagyon kedves fiú.

– Pont erről beszélek, mami. Fiú. Kiütést kapok a fiúktól. Kiütést kapok bárkitől, aki lábujjhegyen óvatoskodik, nehogy megsértse az érzéseimet. Szükségem van valakire,

aki felkavarja az állóvizet körülöttem. Jól akarom érezni magam – magyarázta. – Végre szeretnék kúrni egy jót – tette hozzá gondolkodás nélkül.

Cathynek leesett az álla. Nem mintha nem hallotta volna már ezt a szót, csak épp Sara szájából nem hallotta még. Maga a lány is csak néhány alkalomra emlékezett, amikor rondán beszélt, az anyja jelenlétében pedig még sosem tette.

– Vigyázz a szádra – mindössze ennyit mondott.

– Tessára sosem szólsz rá, ha ilyet mond.

– Mert Tessa azért mondja, mert úgy is gondolja, nem azért, hogy kiakassza vele az anyját – ráncolta az orrát Cathy Sara ellenvetése hallatán.

– Nekem is a normális szókincsem része – füllentette Sara.

– És mindig ennyire elpirulsz, amikor kimondod?

Sara még jobban elvörösödött.

– Innen, alhasból mondd – gyakoroltatta Cathy a rekeszizma alá nyomva a kezét. Másik kezét széles gesztusra nyitotta, és operaénekesként artikulálva énekelte: – Kúr!

– De anya!

– Ha már mondod, akkor add meg a módját.

– Nem kell kioktatnod, hogy hogyan mondjam – csattant fel Sara, de Cathy a képébe nevetett. – Se azt, hogy hogyan csináljam – tette hozzá motyogva.

Cathy még jobban nevetett.

– Gondolom, azt mostanra már csak sikerült kitalálni, nem?

– Fogalmazzunk úgy, hogy a szakértelem dörgölődzés révén rám is átterjedt – rángatta le a bőröndöt az ágyról Sara.

– Oh-ho-ho! – hahotázott Cathy elismerően.

– Állandóan nyomatjuk! – mutatta Sara félreérthetetlen csípőmozdulattal.

– Nem mondod!?

– Éjjel-nappal!

– Nappal is! – nevetett fel Cathy újra, hátradőlve az ágyon. – Hát ez botrány!

– Nem is azért randizom vele, hogy magasröptű eszmecserét folytassunk – hencegett Sara. – Azt se tudom, vajon járt-e egyetemre.

– Sara! – szólt Tessa az ajtóból.

– Ami azt illeti – folytatta Sara, mert mindennél jobban szerette volna eltüntetni anyja arcáról az önelégült kifejezést –, egyáltalán nem vagyok róla meggyőződve, hogy olyan fene értelmes pasi!

– Komolyan? – mosolygott Cathy, mutatva, hogy ezt nem veszi be.

– Sara! – szólongatta Tessa tovább a nővérét.

– Naná, hogy komolyan! És tudod, mit? Ez izgat a legkevésbé. Konkrétan szarok rá, ha kiderül, hogy olyan üres a feje, mint egy parókásdoboz! Nem az agya miatt randizom vele.

– A francba, Sara! – próbált közbevágni Tessa. – Fogd már be a szád, és nézz ide!

A lány engedelmeskedett, és hirtelen minden szavát megbánta. Legszívesebben elsüllyedt volna.

Jeffrey támaszkodott az ajtófélfának, mellén összefont karral. Félmosollyal biccentett a bőrönd felé, de a szeme nem mosolygott.

– Mehetünk?

Enyhén csepergő esőben hajtottak ki Grant megyéből, Sara az ablaktörlőt bámulta, amint szabályos időközönként lehúzza a vízcseppeket a szélvédőről. Próbálta kiagyalni, mit mondhatna. A kar minden egyes csapásánál eldöntötte, hogy megtöri a csöndet, de

aztán, mire felocsúdott, az ablaktörlő máris újra végighaladt az üvegen, ő pedig még mindig nem tudta, mit is mondjon. Kibámult az oldalsó ablakon, a teheneket számolta, aztán a kecskéket, aztán az óriásplakátokat. Utóbbiak Maconhoz közeledve egyre sűrűbben követték egymást, úgyhogy mire a bekötőúthoz értek, Sara már száz fölött járt.

Jeffrey visszakapcsolt, és megelőzött egy óriási kamiont. Egy szót sem szóltak, mióta elhagyták Grant megyét.

– Jól megy a verda – törte meg végül a jeget a férfi.

– Igen – felelte Sara. Úgy megörült, hogy Jeffrey megszólalt, hogy majdnem sírva fakadt. Hál istennek nem Jeffrey kisteherautójával jöttek, hanem Sara kocsijával. Különben nem lehet tudni, menynyivel nyúlt volna hosszabbra a csönd. – Német gyártmány – tette hozzá a lány, hogy ébren tartsa a beszélgetést.

– Látszik, hogy igaz a mondás, hogy az orvosok BMW-vel járnak.

– Apától kaptam, amikor felvettek az orvosira.

– Kedves tőle – felelte a férfi. – Anyukád is kedvesnek tűnik – tette hozzá kis szünet után.

Sara megköszörülte a torkát. Újra szertefoszlottak a fejében a gondosan begyakorolt bocsánatkérések, amiket az elmúlt órában ötölt ki.

– Jobban örültem volna, ha más körülmények közt futtok össze.

– Nem is számítottam rá, hogy találkozom majd vele.

– Ja igen – jött zavarba Sara. – Nem is úgy értettem…

– Örülök, hogy megismerkedtünk.

Sara némán helyeselt. Minél ritkábban tátja ki a száját, annál kevésbé valószínű, hogy véletlenül megint kicsúszik rajta valami bunkóság, gondolta.

– Csini a húgod.

– Igen – bólintott, és tudta, hogy lenne, aki ettől máris rühellni kezdené a saját húgát. Sara egész életében ezt a megjegyzést hallgatta. Tessa csini, Tessa vicces, ő a pomponlány, mindenki vele akart jóban lenni. Sara pedig a nyakigláb. Esetleg jobb napokon a vörös hajú.

Mielőtt valami elegánsabb megfogalmazással előállhatott volna, kibökte:

– Bocs azért, amit mondtam.

– Semmi gond – felelte Jeffrey, de Sara érezte, hogy megbántotta. Nem is tudta kitalálni, vajon a férfi miért akarja még mindig magával vinni Floridába. Ha lenne egy fikarcnyi önbecsülése, akkor hagyta volna Jeffrey-t egyedül nekiindulni, gondolta Sara. Az erőltetett mosoly, amivel a férfi betette a bőröndöt a csomagtartóba, üvegvágónak is beillett volna.

– Csak próbáltam… – rázta a fejét. – Nem is tudom már, mit próbáltam… hülyét csinálni magamból?

– Profi munka volt.

– Ilyen típus vagyok: mindenben csak kiváló teljesítménnyel érem be.

Jeffrey nem mosolyodott el.

– Szerintem nem is üres a fejed – próbálkozott tovább.

– Mint egy parókásdoboz.

– Micsoda?

– Azt mondtad, „üres, mint egy parókásdoboz”.

– Ja. Hát igen – szakadt ki belőle artikulálatlan, fókaugatásszerű röhintés. – Ennek aztán végképp semmi értelme.

– De jó tudni, hogy nem így gondolod – nézett hátra Jeffrey, és elhaladt egy hitközségi furgon mellett. Sara pillantása a férfi kezére tévedt, amely a váltót fogta, és figyel-

te, hogy feszülnek a karján az inak. Ujjai a botot markolták, hüvelykje lazán érintette a váltó gombos végét.

– Egyébként jártam egyetemre – jegyezte meg.

– Tényleg? – kérdezett vissza Sara, nem tudva eltüntetni hangjából a meglepett tónust. – Akkor jó. Jól tetted.

Jeffrey csípős pillantást vetett rá.

– Mármint úgy értem… jól tetted, mert… izé… – nevetett saját időtlenségén Sara, és a szájára tapasztotta a tenyerét. – Te jó ég, Sara! Fogd már be a szád. Fogd be.

Mintha úgy látta volna, Jeffrey halványan elmosolyodik, de nem volt benne biztos. Végül összeszedte a bátorságát, és megkérdezte:

– Pontosan mennyit hallottál?

– Említettél valami dörgölődzést, nem?

– Jó értelemben véve mondtam – felelte a lány.

– Na igen – bólogatott Jeffrey. – Azért vegyük észre, hogy nem először hallom a szádból ezt a kifejezést. Első alkalommal nem is annyira mondtad, mint inkább sikítottad, igaz? – vigyorgott a férfi.

Sara az ajkába harapott, és a tájat nézte.

– Jó, hogy anyukád aggódik érted – jegyezte meg a férfi.

– Néha jó, néha nem.

– Közel álltok egymáshoz, igaz?

– Asszem – felelte Sara, noha pontosan tudta, hogy igen.

– Elmondtad neki, hogy átestem a teszten? – kérdezte a férfi.

– Természetesen nem. – Sarát meglepte, hogy Jeffrey-ben ez egyáltalán felmerül. – Magánügy.

A férfi bólintott, és tovább figyelte az utat.

Második randijuk végén Jeffrey hazakísérte Sarát, csókkal váltak el az ajtóban, és a lány megkérte a férfit, hogy menjen el AIDS-szűrésre. Tény, hogy kissé későn hangzott el a kérés – túlfűtött első együttlétükkor nem szakítottak rá időt, hogy kitárgyalják, konkrétan hogy is képzelik a szexuális úton terjedő megbetegedések megelőzését –, de Sarának még jóval azelőtt szöget ütött a fejébe Jeffrey előélete, hogy már a diszkontban is beszédtémává vált volna a dolog. Jeffrey a maga részéről kissé sértődötten állt rá, amikor Sara vérvizsgálatra küldte.

– Annyi ilyen esettel találkoztam a Gradyben – közölte a lány. – Csupa velem egyidős, HIV pozitív nő, és el sem tudják képzelni, hogy történhet ez meg velük.

– Nem kell magyarázkodni.

– Hare szeretője tavaly meghalt AIDS-ben.

– Az unokatesód meleg? – csúszott le a férfi lába a gázpedálról.

– Naná.

– Most viccelsz? – kérdezte Jeffrey, láthatólag kényelmetlenül érezve magát.

– Nem is születési rendellenesség, hogy olyan hülye nyekergő hangon beszél.

– Azt hittem, csak hülyül.

– Hülyül is – válaszolta Sara. – Mármint direkt idegesít vele engem meg mindenkit. Imádja bosszantani az embereket.

– Pedig focizott a főiskolán.

– És csak a heterók focizhatnak?

– Hát… végül is nem – felelte Jeffrey habozva.

Mindketten újra az utat nézték. Sarának nem jutott eszébe semmi beszédtéma. Alig tud valamit erről a fickóról, aki itt ül mellette. Három hónapja randiznak, de még egy szót se hallott Jeffrey múltjáról vagy a családjáról. Annyit tudott róla, hogy Alabamában

született, de a részletekről sejtelme sem volt. Amikor épp nem szerelmeskedtek, Jeffrey főleg nyomozásokról mesélt, amelyekben még Birminghamben, vagy már itt, Grant megyében vett részt. Jobban meggondolva az idő túlnyomó részében ő beszélt, Jeffrey meg csak hallgatta, gondolta Sara. A férfi magától alig mondott bármi személyeset, ha pedig a lány faggatni kezdte, teljesen behúzódott a csigaházába, vagy addig cirógatta Sara combját, amíg a lánynak teljesen kiment a fejéből, hogy hol tartottak.

Sara lopva Jeffrey-re nézett. Sötét haja hátul már-már a nyakába lógott, ez kissé veszélyes, tekintve, hogy Grant megyében a fiúkat automatikusan hazaküldték az iskolából, ha a hajuk lenőtt a gallér hátuljáig. A férfi arca szokás szerint sima, frissen borotvált. Kopott farmert viselt és fekete Harley – Davidson pólót. Csúcsminőségű sportcipőjének speciálisan vastagított talpán fekete rücskök sorakoztak, amik futáskor belekapaszkodnak a talajba. Lábizmai dagadtak a feszülő farmerben, s bár a póló nem volt elég szűk, hogy kirajzolja Jeffrey kemény hasizmait, Sara így is jól ismerte azokat.

A lány pillantása most saját lábszárára siklott, s azt kívánta, bárcsak valami mást vett volna fel. Óceánkék szoknya volt rajta, csupasz lába viszont a nyers ipari szalonna színére hajazott a kocsi sötét szőnyegén. Sara a bekapcsolt légkondi ellenére izzadt a pamutblúzban, s ha most varázspálcával megállíthatta volna az időt, biztos lehámozza magáról a melltartót, és kihajítja az ablakon.

– Na szóval… – mondta Jeffrey.

– Na szóval – visszhangozta Sara, és lázasan járt az agya, hogy mivel élessze újra a beszélgetést. – Univerzális donor vagy. – Ennél jobb nem jutott eszébe.

– Hm?

– Univerzális donor – ismételte. – Bárkinek adhatsz vért. Neked viszont – igyekezett továbbszőni a gondolatmenetet, hogy ne legyen újra csend – nem felel meg a többi vércsoport, csak nulla negatív vért kaphatsz.

– Majd észben tartom – felelte a férfi, és különös pillantást vetett Sarára.

– Olyan antigének is vannak a véredben, amelyek…

– Ha majd hazaértünk, rögtön be is ugrom vért adni.

A beszélgetés újra zátonyra futott.

– Kérsz csirkét? – kérdezte a lány.

– Annak érzem a szagát?

Sara hátrafordult a hátsó üléshez, és turkálni kezdett, hogy elővegye a műanyag tálat, amit anyukája csomagolt nekik.

– Ha Tessa nem nyúlta le, akkor keksz is van.

– Az fincsi – felelte a férfi, és megcirógatta Sara belső combját. – Kár, hogy nincs tea.

– Megállhatunk, hogy vegyünk egy dobozzal – válaszolta a lány. Úgy tett, mintha nem lenne ott Jeffrey keze.

– Jó.

A férfi megcsípte Sara lábát, mire a lány rávágott a kezére.

– Hé!

Jeffrey csak derűsen nevetett a megtorló akción.

– Nem bánod, ha csinálunk egy vargabetűt?

– Dehogy – rázta a fejét Sara, és egy párna alatt találta meg a műanyag edényt. Visszahuppant az ülésbe, amint elhaladtak egy Winnebago lakóbusz mellett. – Mit ejtünk útba?

– Sylacaugát.

Sara épp le akarta venni a műanyag fedőt, de megállt a keze mozdulat közben.

– Szila-micsodát?

– Sylacaugát – ismételte Jeffrey. – Ott születtem.

NEGYEDIK FEJEZET

De. 10:15

– Matt – szólongatta valaki dadogva. – Ma-a-a-a-a-att!

Fülében tovább visszhangzott a név, még inkább megnyújtva a magánhangzót.

– Ma-a-a-a-a-a-a-att…

Próbált megmoccanni, ám az izmai nem engedelmeskedtek. Nem tudni, mi okból, de fájt az ujja. És el volt gémberedve. Mindene el volt gémberedve.

– Matt! – ismételte Sara. Hirtelen teljesen kitisztult a hallása, élesen hatolt el hozzá a nő hangja.

– Matt, ébredjen! – A nő két kezébe fogta a zsaru arcát. – Matt.

A férfi erőt vett magán, és kinyitotta a szemét. Előbb minden összefolyt a szeme előtt, aztán duplán látott. Két Sara imbolygott előtte. Meg két Marla. És két kölyök, akit még életében nem látott. Mindegyikük óriásira nőtt, a fejük fölött a mennyezeti panelek pedig még hatalmasabbnak látszottak, és gigantikus fluoreszkáló fényt árasztva lebegtek.

Megpróbált felülni.

– Ne – előzte meg Sara. – Nem szabad, Matt!

A fejéhez kapott, mert úgy érezte, mintha satuban lenne az agya. Jobb válla úgy perzselt, mintha valaki forró vasat szúrt volna a bőre alá. Bal kezével próbált odanyúlni, de Sara lefogta.

– Nem szabad, Matt! – szólt rá újra. Megnyalta a száját, hogy kiderítse, honnan jön a véríz, amit a torkán érez.

Sara hátrasimította a zsaru haját, s közben megcsillant a nő ujján az Auburn osztálygyűrű. Mit keres a gyűrű Sarán?

– Matt!

A férfi pislogott, és távolról csöngést hallott. Jeffrey behunyta a szemét, és próbálta betájolni, hol lehet. A telefoncsörgés Marla íróasztaláról jön. A vér meg nyilván valami arcsebből szivárog a szájába.

– Matt! – ismételte Sara. – Hall engem?

– Miért…? – rugaszkodott neki a kérdésnek. A nő vizespalackot tolt az ajkához.

– Igyon! Biztos szomjas.

Jeffrey ivott, és érezte, hogy a hűvös folyadék megnyitja összetapadt torkát. A nyakán is végigfolyt a víz, mert Sara túlzottan megdöntötte az üveg száját, hogy lépést tartson a mohón nyeldeklő férfival.

– Elég – tolta el a nő kezét.

Újra becsukta és kinyitotta a szemét, hátha jobban kitisztul a látása. A két Marla most eggyé olvadt össze. Az idős nő arca beesett, szeme körül monokli, arccsontja véres. Kölyökből viszont tényleg kettő volt ott, és mindkettő egyforma képet vágott. Egy kislány pedig Sarának dőlt, annyira félt, hogy konkrétan kapkodott a levegőért.

Jeffrey újra Sarához fordult. Még sosem látta ennyire rémültnek. Tekintetük találkozott, és Sara pillantása mintha lyukat akart volna égetni a pupillájába, olyan erősen szuggerálta. Mintha bele akarna ültetni valamit a fejébe. Lassan megértette, és bólintott. Szóval most ő Matt.

– Jó? – kérdezett rá Sara a biztonság kedvéért.

– Aha. – Körülnézett, és próbálta belőni, hogy mi a fene folyhat. A földön feküdtek az őrszoba hátsó traktusában, és minden bútor el volt tolva a közelükből. Brad barikádot emelt az iratszekrényekből a tűzvédelmi ajtó előtt. Jeffrey irodájának ablakát és ajtaját ugyanígy eltorlaszolták. A terem különböző pontjain holttestek fekszenek, az egész helyiséget rendetlenség és törmelék borítja. Burrows, Robinson, Morgan. Morgannek öt gyermeke van. Burrows lelkes állatbarát, aki megmentett egy szürkeagár párt, és befogadta őket. Robinson pedig… ő az új fiú. Jeffrey-nek ebben a pillanatban még a férfi keresztneve sem ugrott be, pedig pont ő vette fel, nagyjából egy héttel ezelőtt.

A rendőrfőnök szeme előtt elhomályosult a világ, szédülni kezdett, lehunyta a szemét, és hányinger tört rá.

– Lélegezz mélyeket – nógatta Sara, és hátrasimította a férfi haját. Jeffrey feje a nő ölében volt, és a szoknyát tarkító vérnyomokból ítélve már ott lehet egy ideje. A férfi próbált megmozdulni, de rájött, hogy lába saját övével van összekötözve.

Hirtelen egy férfi magasodott fölé, és sörétes puskát szegezett Marlára, miközben katonai Sig Sauerét továbbra is Bradre fogta. Mellkasán pisztolytáskákban további két fegyver látszott, és hiánytalanul kitömött töltényövek.

Smith. Jeffrey emlékezett: a fickó ezen a néven mutatkozott be. Most már beugrott az egész: Sara a nevét kiáltotta, Mattnek szétloccsant a feje, és a bejárati ajtóra kenődött, aztán tűzharc vette kezdetét, és sorra haltak meg az emberei. Sam. Ez volt az újonnan felvett járőr keresztneve.

– Felülni – méregette a gyilkos Jeffrey-t hideg pillantással.

– Kórházba kell vinni – mondta Sara. – A gyerekek pedig sokkot kaptak – folytatta válaszra sem várva. – Őket is kórházba kell vinni.

Smith kicsit félrehajtotta a fejét, mintha a fülét hegyezné. Az előtér felé fordult, ahol társa a recepciópulton pihentette a bejáratra szegezett gépkarabélyt. Ez a fickó is hasonló öltözéket viselt, mint Smith. Sötét kabát, kevlar golyóálló mellény. Fekete baseballsapkáját szemébe húzta, az ellenző árnyékot vetett az arcára. Anélkül, hogy Smithre nézett volna, a fickó kurtán biccentett.

Sara a helyzetet kihasználva Jeffrey-hez hajolt.

– Húzd az időt – súgta oda neki.

– Felülni! – fordult vissza Smith Jeffrey felé, és a nyomaték kedvéért belerúgott a férfi lábába.

– Kórházba kell vinni – ismételte Sara.

– Hé – szólt közbe Brad, mint egy gyerek, aki veszekedő szülei figyelmét akarja elterelni. – Segítsen már nekem valaki.

Smith Sara képébe dugta a puskát.

– Segítsen neki!

Sara maradt, ahol volt.

– Mattnek orvosi segítségre van szüksége – pihentette kezét Jeffrey ép vállán. – A karján a pulzusa gyenge. A golyó feltehetőleg artériát ért – hadarta pánikban. – Hosszú ideig nem is tért magához. Meg kell vizsgálni a fejsebét.

– Értem bezzeg nem aggódik, igaz? – felelte Smith saját bal karjára bökve, amelyet szoros fehér kötés borított. A ruhán kör alakú foltban átütött a vér.

– Úgy látom, maguk mindketten elég jól vannak – válaszolta Sara, és a másik fegyveresre pillantott, aki az előtérben állt.

– Úgy bizony – vágta rá Smith, lábujjhegyen rugózva. Jeffrey próbálta jól megnézni a másik támadó arcát, de annyira elvakította a mennyezeti világítás, hogy nem tudta nyitva tartani a szemét.

Brad megbotlott, és elejtette a kezében tartott iratszekrényt. Smith és a másik fegyveres is fénysebességgel, lövésre készen perdült felé.

– Bocs – szabadkozott Brad feltartott kézzel. – Csak…

A másik fickó újra visszafordult a bejárat felé, Smith pedig odasétált Bradhez. Sara, a bejáratot őrző alakon tartva szemét, odasúgta Jeffrey-nek:

– Buksza – és a férfi háta alá csúsztatta a kezét.

A rendőrfőnök kicsit megemelte magát, hogy segítsen Sarának, összeszorított foggal tűrte a vállába nyilalló fájdalmat. Amikor a nő előhúzta Jeffrey tárcáját, Smith, mintha hatodik érzéke diktálná, hogy valami gyanús zajlik, hirtelen hátrafordult, és egyenként végigmért mindenkit. A gyerekek úgy be voltak rezelve, hogy moccanni is alig mertek, Marla pedig teljesen elmerült a saját világába, kifejezéstelen arccal bámulta a padlót.

– Talán meg lehetne… – kezdte Brad, de Smith feltartott kézzel elhallgattatta. A teremre csend ereszkedett, de a fegyveres láthatólag hallott valamit, amit ők nem. Vagy, futott át Jeffrey-n, az sem kizárt, hogy csak egy paranoid állat, aki bepörgött a szpídtől vagy a kokótól. Mi a franc oka lehet bárkinek rá, hogy ilyet tegyen? Ugyan mit nyer az egésszel?

Smith mindkét fegyverét Bradre szegezve hátrált. A mosdóajtó előtt megtorpant, és összenézett társával, aki bólintott. Láthatólag jól megértették egymást, úgy össze voltak hangolva, mint egy finom műszer. Ha nem lett volna náluk katonai felszerelés, akkor is egyértelműen látszott volna, hogy együtt képezték ki őket, vagy együtt vettek részt bevetésen. Smith hangtalanul nyitott be a mosdóajtón, és felemelt fegyverrel lépett be. Jeffrey magában a másodperceket számolta, s az ajtó lassan becsukódott. Hirtelen felsikoltott egy nő, és egyetlen lövés dörrent. Még egy perc sem telt bele, és Smith kilépett a mosdóból. Kezében trófeaként lóbált egy rendőrségi pisztolytáska-övet.

– A mosdókagyló alatt bújt el – közölte társával.

A másik vállat vont, mintha őt aztán nem izgatná a dolog. Jeffrey-nek elnehezült a szíve a gondolatra, hogy még egy rendőrtisztje életét oltotta ki ez az állat. A nő bizonyára végig ott rejtőzött a csap alatt, és azért fohászkodott, hogy ne találjanak rá.

Smith kidobta az övet az előtérbe, és visszament Jeffrey-hez.

– Ülj fel – szólt rá, s amikor a férfi nem engedelmeskedett elég gyorsan, a támadó a gallérjánál fogva ragadta meg.

Jeffrey érezte, hogy felfordul a gyomra, ahogy agya igyekszik a hirtelen változáshoz alkalmazkodni. Sara is felült, és a férfi tarkójára tapasztotta a kezét.

– Lélegezz! – csitította. – Vegyél nagy levegőt. Ne hányj!

A férfi próbálta követni az utasítást, de a kása, amit reggelizett, nem engedelmeskedett. Forró epeömlés közepette liftezett fölfelé a gyomortartalma.

– Azt a kutyaúristenit! – lépett hátra Smith, hogy ne csapjon fel rá a hányadék. – Mit ettél, haver?

Jeffrey további útmutatással szolgált e téren, mert második hullámban a maradék kását is kiadta magából. Érezte Sara hűvös tenyerét a tarkóján, és a hideg fémet, ahogy bőrének nyomódott saját Auburn osztálygyűrűje Sara ujján. De miért húzta fel Sara az ő gyűrűjét, töprengett Jeffrey.

– Ide a tárcát!

Jeffrey a keze hátával megtörölte a száját.

– A zakómban van – mondta, és gyors hálaimát rebegett Sarának, amiért annyira felbosszantotta a hátsó kihallgatóban, hogy utána még arra sem szakított időt, hogy visszabújjon a zakójába.

– Az hol van? – faggatta Smith. – Hol a zakó?

Jeffrey mély levegőt vett, hogy lecsillapítsa háborgó gyomrát.

– Hol a zakó? – ismételte a fegyveres, és Jeffrey lábába rúgott.

– A kocsiban.

Smith elkapta Jeffrey gallérját, és álló helyzetbe rántotta fel a földről a férfit. Jeffrey felüvöltött. Csillagokat látott a fájdalomtól. A falnak nyomta az arcát, és próbált nem visszacsúszni a padlóra. Vállizmai minden egyes szívdobbanással elviselhetetlenül lüktettek, térde olyan gyenge volt, hogy majd összeroskadt.

– Minden oké – biztatta Sara, és elkapta a hóna alatt. Nő létére meglepően erős volt, és Jeffrey ebben a pillanatban szerelmesebb volt belé, mint akármikor egész életében. – Lélegezz – mondta a nő, és megnyugtató, körkörös mozdulattal simogatta a férfi hátát. – Minden rendben.

– Húzzon innen – lökte el Sarát Smith. Övébe tűzte a sörétes puskát, és szakszerűen végigtapogatta Jeffrey-t. Tudta, hogyan kell valakit megmotozni, és a férfi sebesült vállát sem kímélte.

– Na, oké – mondta, mikor végzett, és Jeffrey-nek erőfeszítésébe telt, hogy talpon maradjon, miután Smith elengedte. A falnak dőlt, nehogy összeessen. Újra csörgött a telefon, fémes hangja ellen Jeffrey minden idegszála tiltakozott.

– Jól vagy, Matt? – nyomta meg a keresztnevet Smith, mintha próbára akarná tenni őket. Jeffrey nem tudta, paranoia vagy pánik teszi-e, de úgy érezte, Smith pontosan tudja, kivel áll szemben, és tisztában van vele, hogy ő nem Matt Hogan.

– Egyáltalán nincs jól – felelte Sara. – A golyó valószínűleg egy artériánál akadt el. Ha lökdösi, elképzelhető, hogy elmozdul, és akkor Matt elvérzik.

– Megszakad a szívem – felelte Smith, és a válla fölött hátrapillantva ellenőrizte, hogy halad Brad.

A telefon folyamatosan csörgött.

– Vegye fel és mondja meg nekik, hogy kiküldi a gyerekeket! – mondta Sara.

Smith oldalt döntötte a fejét, úgy téve, mintha fontolóra venné a dolgot.

– Maga meg vegye kézbe a farkam, aztán kezdje bő nyállal szopogatni!

Sara ezt elengedte a füle mellett.

– Mutassa meg, hogy jó szándék vezérli. Engedje el a kicsiket!

– Nem szorulok rá, hogy bármit is megmutassak.

– A hölgynek igaza van – szólt bele Brad is. – Maga nem gyermekgyilkos.

– Nem. Csak rendőrgyilkos – húzta elő a fegyvert az övéből Smith, és Brad mellének szegezte.

A rá következő csönd nyomatékot adott szavainak. A feszült hallgatásnak csak a telefoncsörgés adott ritmust.

– Minél hamarabb átadja nekik a követeléseit, annál hamarabb elhúzhatunk innen mindannyian.

– De lehet, hogy én nem akarok elhúzni innen, dr. Linton.

Jeffrey összeszorította a fogát. Valami annyira ismerős volt ebben a fickóban, ahogy kimondta Sara nevét.

– Ez már nem tetszik, nagyfiú? – jegyezte meg Jeffrey arca láttán a fegyveres. Pár centire tolta képét Jeffrey-hez. – Dr. Linton és én, bizony. Nekünk aztán megvan a magunk közös múltja. Igaz, Sara?

A nő bizonytalanul bámult rá.

– Mennyi ideje is?

– Rég nem láttuk egymást, igaz? – folytatta Smith gonosz vigyorral.

Sara próbálta leplezni bizonytalanságát, de Jeffrey látta rajta, hogy fogalma sincs, ki ez az ürge.

– Ha maga mondja.

Sara és Smith farkasszemet nézett egymással. Pattanásig feszült drótként függött köztük a feszültség. Smith nyelvével gusztustalan mozdulatot tett, mire Sara elfordította a fejét. Jeffrey, ha tehette volna, máris ráveti magát, és a szart is kiveri a fickóból. Smith figyelmét most sem kerülte el a rendőrfőnök reakciója.

– Meg fog gyűlni a bajunk egymással, Matt? – kérdezte Jeffrey-t.

A zsaru próbált olyan egyenesen állni, amennyire összeszíjazott lába engedte. Tekintetéből gyűlölet sugárzott. Smith hasonlóképp viszonozta a pillantást.

– Tartson meg engem – szólalt meg Brad, hogy megtörje a feszült pillanatot.

Smith nem fordította el a fejét Jeffrey-ről, de pillantása lassan Bradre vándorolt.

– Egy túsz is elég – ismételte meg az ajánlatot Brad. – Engedje el őket, én itt maradok.

Smith simán kiröhögte, és a másik fegyveres is csatlakozott a hahotához.

– Akkor maradok én – szólalt meg Sara, mire mindkét férfi abbahagyta a nevetést.

– Nem – mondta Jeffrey.

Sara rá sem hederített. Smithhez intézte a szavait.

– Jeffrey-t… már úgyis megölték – mondta, s amikor a férfi nevét kiejtette a száján, egy pillanatra elakadt a hangja, de aztán hamar összeszedte magát, és folytatta. – Maguknak nem Brad kell, és nem is Matt. Semmi szükségük az öregasszonyra és három tízéves gyerekre. Engedjék el őket. Majd én maradok.

ÖTÖDIK FEJEZET

Vasárnap

A Sylacaugába vezető út hosszabb kitérőnek bizonyult, mint azt Jeffrey eredetileg mondta. Úgy tervezte, hogy estére érnek majd az anyjához, de amilyen tempóval haladtak, Sarának úgy tűnt, lesz reggel is, mire megérkeznek. Taladega felé közeledve egyre sűrűbb lett a forgalom a NASCAR versenypályára igyekvő tömeg miatt, de Jeffrey ezt inkább kihívásnak, semmint nehézségnek tekintette, és buzgón kerülgette-előzgette a személyautókat, teherkocsikat és lakóautókat, olyan kis követési távolságot hagyva, hogy Sara már bekapcsolta a biztonsági övet. Aztán végül megcélozta az egyik kijáratot. A lány ettől először megkönnyebbült, de ez csak addig tartott, míg rá nem jött, hogy ezen az úton előttük feltehetőleg ló vontatta kordé járhatott utoljára.

Minél mélyebbre hatoltak Alabama belsejébe, Jeffrey annál derűsebbnek tűnt, és a hosszas hallgatás immár egyáltalán nem volt tűrhetetlen, ellenkezőleg: meghittnek érződött. A férfi keresett egy jó déli rockadót a rádión, úgyhogy Lynyrd Skynyrdöt meg Allman Brotherst meg efféléket hallgattak, miközben keresztülhajtottak az isten háta mögötti vidéken. Jeffrey útközben megmutatott egy-egy helyi nevezetességet, például a nemrég leállított gyapotmalmokat, meg egy gumigyárat, amelyet üzemi balesetet követően kellett bezárni. A Helen Keller vakok intézete impozáns épületegyüttesnek tűnt, de száznegyven kilométer per órás sebességnél aligha lehetett jól szemügyre venni.

Jeffrey megveregette Sara térdét, amikor egy újabb vidéki börtön mellett haladtak el.

– Már majdnem megjöttünk – mosolygott a lányra, de arcán különös kifejezés ült, mintha egyszeriben megbánta volna, hogy Sarát is magával hozta.

Az utolsó pillanatban ráfordult egy használaton kívüli mellékútra, és Sara már azt forgatta a fejében, hogy rákérdez, vajon eltévedtek-e, mikor a távolban ormótlan tábla tűnt fel. „Isten hozott Sylacaugában, Jim Nabers szülőhelyén” – olvasta hangosan a lány a feliratot.

– Rátarti népek vagyunk – jegyezte meg Jeffrey, és visszakapcsolt a kanyar miatt. – Ja igen – mutatta látható örömmel –, ez itt a Yonders Blossom. Afféle helyi látványosság.

Sara szemügyre vette a leharcolt vegyesboltot. A cégér már megfakult, de a lány azért még ki tudta betűzni, hogy valóban „Yonders Blossom”-nak hívták az üzletet. Az udvaron szép szisztematikus elrendezésben sorakozott minden olyasmi, amire az ember egy vidéki vegyeskereskedésben számíthat, a páfránnyal benőtt radiátortól a fehérre festett, virágtartóvá alakított autógumiig. Az épület oldalánál nagy coca-colás hűtő állt.

– Emögött a hűtő mögött vesztettem el a szüzességem – mondta Jeffrey.

– Nem mondod?

– De – bólogatott pajkos vigyorral. – Aznap volt a tizenkettedik szülinapom.

– És a lány mennyi idős volt? – kérdezte Sara, megütközését sikertelenül leplezve.

– Az anyja még simán elfenekelte, mikor Blossom megszomjazott, és véletlenül rajtakapott bennünket.

– Úgy látszik, ilyen hatással vagy az anyákra.

A férfi felnevetett, és végigsimított Sara combján.

– Azért nem mindre, bébirépa – mondta.

– Bébirépa? – visszhangozta Sara, mert a férfi hangsúlyából arra következtetett, Jeffrey ennyi erővel bármi más nevet is aggathatna rá, ami szerepel az étlapon.

A nő megbotránkozása ugyan holtkomoly volt, Jeffrey mégis jóízűen mulatott rajta.

– Csak nem fogsz most hirtelenjében feministává alakulni nekem?

Sara a combján pihenő tenyérre nézett. Az üzenet világos volt: Jeffrey azon nyomban vegye el onnan a kezét.

– Dehogynem. A szemed láttára.

A férfi tovább cirógatta Sara lábát, és ugyanaz a vigyor ült ki az arcára, amely korábban már vagy ezerszer kihúzta a bajból. A lány nem is annyira mérges volt, mint inkább úgy érezte, most visszakapta, hogy ostobának nevezte Jeffrey-t az anyja előtt. A józan megfontolást felülbírálva végül túllépett a sérelem fölött.

Lassan beértek Sylacauga belvárosába, amely hasonló volt Heartsdale-éhez, de csak feleakkora. Útközben Jeffrey megmutogatta gyermekkora többi „nevezetességét". A sanda félmosolyokból Sara azt a következtetést vonta le, hogy minden egyes helyszínhez különböző csajozások kötődtek, de úgy döntött, inkább nem firtatja a részleteket.

– Ide jártam gimibe – bökött a férfi egy hosszú, lapos épületre, amely mellett jó pár konténer állt. – Hű, Mrs. Kelley…

– Ő is az egyik hódításod?

– Bárcsak az lett volna – felelte Jeffrey ábrándosan. – Te jó ég, milyen csinos volt! Ma már meglehet vagy nyolcvan, de annak idején…

– Jól van, nem kell ragozni.

– Féltékeny vagy?

– Egy nyolcvanévesre?

– Na, itt is vagyunk – fordult balra. A Main Streetre értek, amely nagyon hasonlított Heartsdale főutcájához. – Ismerős? – kérdezte Jeffrey.

– Nálatok közelebb van a Piggly Wiggly a központhoz – jegyezte meg Sara, egy asszonyt nézve, aki épp kijött az élelmiszerüzletből, karján három tele szatyor, s mindkét oldalán egy-egy kisgyermek jött mellette. Sara figyelte, ahogy a kicsik két oldalról anyjuk ruhájába kapaszkodnak, és azon tűnődött, milyen lehet így élni. Sara mindig is úgy tervezte, hogy miután beindította a praxisát, férjhez megy, és szül néhány gyermeket. A megerőszakolását követő méhen kívüli terhesség aztán örökre megfosztotta ettől a lehetőségtől.

Most, hogy megint eszébe jutott, milyen sokat veszített, gombóc nőtt a torkában.

Jeffrey egy nagy épületre mutatott az utca jobb oldalán.

– Ez a kórház – mondta. – Itt születtem. Akkor még csak kétszintes volt, és a parkoló murvával volt felszórva.

Sara szemügyre vette az épületet, s közben próbálta összeszedni magát.

– Jól vagy? – nyomott a kezébe egy zsebkendőt a férfi.

Sara elvette. Már korábban is többször könnybe lábadt a szeme, és Jeffrey figyelmessége nyomán valahogy tényleg rájött a zokoghatnék. Aztán inkább csak megtörölte az orrát.

– Biztos a pollen miatt – mondta.

– Szegény – hajolt át Jeffrey Sara oldalára, hogy feltekerje az ablakot. – Fránya parlagfű.

Sara a férfi tarkójára tapasztotta a kezét, és a haját simogatta. Mindig meglepte, milyen finom selymesek a tincsei, mint egy kisgyereknek.

Jeffrey az útra nézett, aztán visszafordult Sara felé.

– Te jó ég, milyen gyönyörű vagy – mondta jellegzetes félmosolyával.

Sara köszönet gyanánt kifújta az orrát. Jeffrey felé hajolt, és levette a lábát a gázpedálról.

– Gyönyörű vagy – ismételte, és pont a füle alatt csókolta meg a nőt. Tovább lassított, és újra megcsókolta Sarát.

– Vigyázz, ne akadályozd a forgalmat! – figyelmeztette Jeffrey-t, de se közel, se távol nem látszott másik kocsi.

A férfi most szájon csókolta. Sara egyrészt élvezte a dolgot, másrészt nem szívesen vált volna látványossággá a kórház elfüggönyözött ablakai előtt.

Gyengéden eltolta magától a férfit.

– Nem akarom, hogy legközelebb már ez a hely is nevezetessé váljon, és muszáj legyen megmutatni a következő lánynak, akit idehozol.

– Azt hiszed, más lányokat elhozok ide? – kérdezte. Sara nem tudta megállapítani, a férfi komolyan beszél-e vagy nem.

Mögöttük dudált egy autó, úgyhogy Jeffrey megint felvette a kitáblázott ötven kilométeres sebességhatárt. Sara jobbnak látta, ha nem teszi szóvá, hogy a férfi most először tartja be az előírt korlátozást, amióta beült a kocsiba. Valami megváltozott, a lány nem tudta, micsoda. Mielőtt kitalálhatta volna, pontosan hogy kérdezzen rá a dologra, Jeffrey befordult a kórház melletti mellékutcába, és rákanyarodott egy kocsibehajtóra, amelyen már állt egy sötétkék furgon. A verandához támasztva rózsaszínű gyermekbicikli látszott, az udvarban álló nagy tölgyre pedig autógumiból rögtönzött hintát függesztettek.

– Ez anyukád háza? – kérdezte Sara.

– Az utolsó kitérő – Jeffrey mosolya kényszeredettnek tűnt. – Mindjárt itt vagyok – mondta, s mielőtt Sara megkérdezhette volna, hogy ki lakik itt, már ki is szállt a kocsiból.

A lány nézte, ahogy Jeffrey a bejárati ajtóhoz megy és bekopog. Aztán zsebre dugta a kezét, és visszafordult Sara felé. A lány integetett, aztán rájött, Jeffrey biztos nem látja a ragyogó napsütésben. A férfi újra kopogott, de semmi válasz. Visszafordult a kocsi felé, tenyerével ernyőt vont a szeme fölé, és egy ujját feltartva jelezte, hogy egy perc az egész. Mikor futva megindult körbe a hátsó ajtóhoz, Sara kiszállt a kocsiból.

A lány szemügyre vette a szomszédságot. Olyasmi házak álltak itt, mint Avondale utcáin – ez a városka nem éppen a legszebb rész Grant megyében. Sietősen felhúzott épületek, amelyek a második világháborúból hazatérő katonák lakásigényét voltak hivatottak kielégíteni, hogy családot alapítva visszatalálhassanak a polgári életbe. A negyvenes évek közepén biztos jól is mutatott itt minden, mostanra viszont eléggé levitézlett. Jó pár autó téglákon pihent, és nem egy udvarra ráfért volna a fűnyírás. A legtöbb házról pergett a festék, gaz verte fel a járdát. Azért látszott, hogy a lakók egy része még nem adta fel a küzdelmet: némelyik udvar teljesen rendbe volt téve, s a műanyag szegélyű ház kicsinosítva viselte magán a gondos gazda keze nyomát. Ez a ház is, ahová Jeffrey be akart jutni, az utóbbi kategóriába tartozott: szépen ápolt pázsit és mintaszerűen gereblyézett murvás autóbehajtó tartozott hozzá.

Sara megindult a ház felé. Elsétált a furgon mellett, amelynek oldalán narancsszínű csík díszelgett, s kékkel az volt ráfestve: „Auburn Tigers”. Az első ajtónál narancsszínű zászló lengedezett, rajta kék mancsnyommal. A lány észrevette, hogy a postaláda is narancs-kékre volt festve. Egyértelmű volt, hogy az itt lakók közül valaki nagy focirajongó.

Váratlanul kiskutya rohant ki a járdára, s felugrott Sarára, koszos mancsát a szoknyájának nyomva.

– Nem szabad – tiltakozott a lány, de hiába, úgyhogy végül letérdelt az izgatott eb mellé, és jól megdögönyözte, hogy hagyja már abba az ugrálást.

A kutya vakkantott párat, és olyan büdös volt a szája, hogy a lány kis híján öklendezni kezdett. Szeretettel vakargatta szőrös buksiját. Életében nem látott ilyen randa állatot, gondolta. A háta közepe felé göndör szőre nőtt, mint a pudlinak, a lába viszont drótszőrű volt, terrierszerű. Istentelen rút módon vegyültek rajta a fekete, szürke és drapp foltok. Szemei kidülledtek, mintha valaki a heréit szorongatta volna, pedig egy gyors pillantás bárkit meggyőzhetett róla, hogy az aztán egy darab sincs neki. Ugyanis nőstény volt szegénykém.

Sara felállt, és megpróbálta leporolni a mancsnyomokat a szoknyájáról. A georgiai agyagnak azonban köze sincs az alabamai termőtalajhoz, úgyhogy rá kellett jönnie, ezeket a foltokat csak hosszabb áztatás veheti majd ki a kelméből.

– Bögyös! – szólt ki egy férfi a kocsibehajtó felől, és Sara bíborszínűre vörösödött, mert csak késve jött rá, hogy nem hozzá intézték a szót.

A fickó egyik kezében bevásárlószatyor volt, a másikkal megveregette a combját.

– Bögyi! Gyere ide, csajszi! – a kutya tapodtat sem mozdult Sara mellől, mire a férfi jóindulatúan felnevetett, és megindult feléjük a gyepen keresztül. Megállt Sara előtt, végigmérte, és füttyentett egyet.

– Édeske! Ha maga Jehova Tanúja, akkor megtérek.

A bejárati ajtó nagy zajjal kivágódott, és egy Sarával nagyjából egyidős, sötét hajú nő lépett ki.

– Ne hallgass erre a bohócra – és jóval kevesebb elismeréssel mérte végig, mint az előbb a férfi. – Te vagy Sara, igaz?

– Ööö – dadogott Sara –, igen.

– Az én nevem Darnell, de mindenki Nellnek szólít. Ő pedig a férjem, Jerry.

– Szólíts Oposszumnak – mondta a fickó, és megpöckölte narancskék baseballsapkáját.

– Örülök, hogy megismerhetlek titeket – mondta Sara zavarodottan.

– Hölgyem – pöckölte meg a sapkáját Oposszum újra, mielőtt visszabaktatott a házba.

Nell a kutyát beszólította a házba, de Sarát nem hívta be.

– Szóval – támaszkodott a kilincsnek –, te vagy Jeffrey új bigéje?

Sara nem tudta eldönteni, Nell ugratja-e, de ebből a fajta bánásmódból már Grant megyében elege lett.

– Az a gyanúm – mondta beletörődőn, és összefonta a kezét a mellén.

De Nell nem elégedett meg ennyivel.

– Légikísérő vagy táncosnő vagy? – húzta el a száját.

Sarából rögtön kibuggyant a vihogás, de amikor Nell nem csatlakozott hozzá, Sara is abbahagyta. Kihúzta magát és a táncosnő mellett döntött, mert az tűnt izgalmasabbnak.

– Jeffrey azt mondta, gyerekek járnak hozzád – vette át a szót a nő összehúzott szemmel.

Sara próbált valami vicceset kitalálni, de csak ez jutott eszébe:

– Persze, kötözött lufiállatok vannak a számomban.

– Na igen – Nell végre odébb húzódott az útból –, a többiek hátul vannak.

Sara belépett a visszafogott otthon nappalijába. Annyi volt itt az Auburn-csecsebecse, hogy az már szinte törvénybe ütközőnek tűnt. A kandallót pomponok és

zászlócskák díszítették, a komód fölött egy tizenhetes mez lógott bekeretezve. A dohányzóasztalon üvegbura alatt kis falu makettje állt, bizonyára az Auburn kampusz kicsinyített mása. Az asztal lábára egy csomó focimagazint pakoltak, sőt még a lámpaernyő is narancs-kékben pompázott.

Nell a folyosón a hátsó ajtó felé vezette Sarát, s a lány megtorpant egy bekeretezett címlap előtt, amely a falon lógott. A *SEC Monthly* volt: az újságnév alatt egyből Jeffrey állt az ötvenyardos vonalon. Hosszabb volt a haja, és bajuszán is látszott, hogy a kép tizenöt évvel ezelőtt készült. Kék mezt viselt, és a focira tette sportcipős lábát. Alatta főcím: „A Tigers új nagy dobása?"

Sara nem tudta megállni, hogy rá ne kérdezzen:

– Az Auburnben játszott? Darnell erre végül felnevetett.

– Sikerült ágyba csalnia anélkül, hogy megmutatta volna a Sugar Bowl-gyűrűjét, amit az egyetemi bajnokság döntőjében nyert? – kérdezte, s ezzel a kérdéssel egyszerre sikerült ostobának és laza erkölcsűnek beállítania Sarát.

– Helló – jött elő Jeffrey, Sara megítélése szerint egy kicsit későn. – Látom, már megismerkedtetek. – Kezében egy üveg sört tartott.

– Nem is mondtad, hogy táncosnő, Menő – jegyezte meg Nell.

– Csak hétvégén – felelte Jeffrey, és Nell kezébe nyomta a sört. – Csak amíg nem állandósítják teljes munkaidőre a légitársaságnál.

Sara próbálta elkapni Jeffrey tekintetét, hogy jelezzen neki, azonnal húzzanak innen a francba, de Jeffrey vagy nem vette a lapot, annak ellenére, hogy már hónapok óta ismeri, vagy teljesen képben volt, hogy hogyan bánnak Sarával, és egyáltalán nem izgatta a dolog. Álnok vigyor ült a képén, amivel rögtön el is árulta, hogy melyik esetről van szó a kettő közül.

Átkarolta a lányt, magához húzta, és puszit nyomott a fejére. Úgy tűnt, ezzel a gesztussal akarja rávenni, vágjon jó képet a beszólásokhoz, a lány pedig óriásit mart a zsaru alkarjába, hogy tudassa: egyáltalán nem partner az efféle játékra.

Jeffrey eltorzult képpel dörgölte a karját.

– Nell, kettesben hagynál bennünket egy percre?

Nell továbbsétált a folyosón, és bement valahova, nyilván a konyhába. Sara a nyitott hátsó ajtón kipillantva látta, hogy az udvarban a medence körül egy másik pár ül napágyakon. Távolabbról kutyaugatást hallott. Oposszum a kerti grillnél állt, kezében hosszú villa, és odaintett nekik, ahogy meglátta őket a szúnyoghálóajtó túloldalán.

– Kicsit kimódoltnak érzem ezt a kitérőt – mondta Sara.

– Tessék?

A lány direkt lehalkította a hangját, mert nem tudta, Nell nem hallgatózik- e.

– Át kell esnem a beavatáson, mint az összes új bigének?

– Új minek?

– Aminek a barátnőd titulált épp az imént – bökött Sara a konyha irányába.

Jeffrey mellett szólt, hogy láthatólag bosszantotta a dolog.

– Csak azt…

– Gondolta, hogy meghoztad a legújabb rüfkét? – fejezte be helyette Sara, és hiába suttogott, így is összeszorult a torka. – Mert mondani nagyjából ezt mondta, hogy én vagyok a soros rüfke.

– Sara, bébirépa – igyekezett mosollyal hatni rá Jeffrey újra.

– Ezt ki ne ejtsd a szádon még egyszer, seggfej!

– Nem a…

Sara próbált erőt venni magán, nehogy felcsattanjon.

– Nem tudom, ki a francnak képzeled magad?! Elrángatsz az isten háta mögé, hogy majmot csinálj belőlem! Vedd tudomásul, nekem ez egyáltalán nem jön be, úgyhogy két másodperced van, hogy elköszönj ezektől az emberektől, mert én most rögtön indulok vissza Grant megyébe, és konkrétan teszek rá, hogy beszállsz-e a kocsiba vagy nem.

Jeffrey három másodperc csend után tört ki nevetésben.

– Te jó ég! – felelte. – Egész úton nem beszéltél hozzám ennyit.

Sarát elfutotta a pulykaméreg, és teljes erejéből beleöklözött a férfi vállába.

– Aú! – dörgölte meg az ütés helyét Jeffrey.

– Na mi van, a nagy focisztár már egy ütést sem bír ki? – püfölte tovább a lány. – Miért nem mondtad el, hogy fociztál?

– Azt hittem, mindenki tudja.

– Ugyan honnan tudhattam volna? – háborgott Sara. – Rhondától, aki a bankban dolgozik? – A férfi elkapta az öklét, mielőtt Sara újra megüthette volna. – Vagy a címfestő lotyótól? – Sara próbálta kirángatni a kezét Jeffrey markából, de a férfi túl erősen tartotta.

– Bébirépa – igyekezett leállítani Jeffrey a lányt kedélyes vigyorral. – Sara…

– Azt hiszed, nem tudom, hogy gyakorlatilag minden nőt megkeféltél a városban?

– Csak tölteléknek voltak ott, amíg rád vártam – felelte a férfi sértődött képpel.

– Folyton kamuzol, szarzsák!

Jeffrey közelebb lépett hozzá, és átfogta a lány csípőjét.

– Ezzel a csúnya száddal adsz puszit a mamádnak is?

Sara próbálta ellökni magától, de Jeffrey a falig nyomult utána. A lány érezte, hogy ránehezedik a férfi ismerős súlya, de csak arra tudott gondolni, hogy Jeffrey barátai biztos őket figyelik. Arra számított, hogy a férfi szenvedélyes csókkal vagy valami hasonlóval akarja tanúsítani vitézségét, aztán fut egy tiszteletkört a medence körül, és pacsit kap Oposszumtól, de a férfi pusztán homlokon csókolta.

– Hat éve nem voltam itthon – mondta.

Sara rábámult. Jeffrey arca öt centire sem volt az övétől.

Hirtelen dörrenve kivágódott az ajtó, és belépett a házba egy férfi, olyan jóképű, hogy csinosabbat csak magazin címlapján látott Sara. Ugyanolyan magas volt, mint Jeffrey, de a válla szélesebb, és fesztelenebbül mozgott.

– Na mi van, Menő, félsz bemutatni az új csajodat? – kérdezte a legszexibb déli tónusban, amit Sara életében hallott.

– Dehogy – felelte Jeffrey, és kisajátító mozdulattal karolta át Sara csípőjét. – Ő Spot, bébi! Ő és Oposszum volt a két legjobb haverom kiskoromban.

– Persze neked a mai napig nem sikerült felnőni – vágott vissza Spot. – De most már Robertnek szólítanak.

– Valaki hozza már ki a hamburgereket a hűtőből – kiabált be a kertből Oposszum.

– Az, mondjuk, lehetnél te, Menő – mondta Robert, és mielőtt Jeffrey bármit szólhatott volna, kézen fogta Sarát, és megindult vele kifelé az udvarra.

– Hogy utaztál idefelé? – nyitotta ki a szúnyoghálóajtót Sara előtt Robert.

– Jól – felelte a lány, bár ez vitatható volt. Körülnézett, hogy megdicsérhessen valamit. – Te jó ég, milyen szuper udvar!

– Nell imád kint lenni – ragyogott Oposszum.

– Látszik – mondta Sara, és komolyan is gondolta. Buja virágok nőtték be az egész kertet, a veranda cserepes növényekkel volt tele, a fakerítést is befutották a kacskaringós futónövények. Az udvar végében levő függőágyat óriási magnóliafa borította árnyékba,

a kerítés tövében pedig ellensúlyként több magyalbokor nőtt. A szomszédban ugató kutyát leszámítva tökéletes kis oázis volt ez a kert.

– Hú – lepődött meg Robert, és kissé Sarának ütközött, ahogy elszáguldott mellettük a kutya.

– Bögyi! – kiabált utána Oposszum félszívvel, de addigra az állat már belevetette magát a medencébe. Úszott egy kört, kimászott, aztán égnek emelt lábbal meghempergett a fűben.

– De jó élete van! – vélte Oposszum. – Mit meg nem adnék, ha cserélhetnék vele!

Az úszómedence mellett ülő nő a válla fölött hátranézett.

– Mindent Jeffrey-től tanult. Gyere, Sara, ülj ide mellém – mondta, és hellyel kínálta a lányt maga mellett. – Én nem vagyok olyan szörnyű, mint Nell.

Sara boldogan fogadta az ajánlatot.

– Jessie – mutatkozott be a nő. – Az az ürge a férjem – legyintett lustán Spot felé. Olyan hanglejtéssel búgta a „férj" szót, hogy az már szinte pornográfnak hangzott.

– Kedvesnek tűnik – mondta Sara udvariasan.

– Eleinte mind annak tűnik – válaszolta a nő foghegyről. – Mióta ismered Menőt?

– Nem régóta – ismerte be Sara, és azon tűnődött, itt vajon mindenkinek van-e beceneve. Kezdett az lenni a határozott érzése, hogy Jessie rosszabb, mint Nell. Csak talán udvariasabban adja elő magát. Leheletéből ítélve rendes adag alkohol működött közre a nő laza stílusában.

– Nagyon összetartó kis csoport – jegyezte meg Jessie, és előrehajolt, hogy felkapjon egy borospoharat. – Én újnak számítok, mert még csak húsz éve élek itt. LA-ből költöztem ide elsőéves koromban.

Sara a nő akcentusából arra következtetett, hogy LA ebben az esetben Lower Alabamára vonatkozik, az állam déli részére, nem Los Angelesre.

– Robert is zsaru, mint Jeffrey. Hát nem klassz? Mutt és Jeffnek szoktam hívni őket a képregény után, csak Jeffrey utálja, ha Jeffnek szólítják – kortyolt nagyot Jessie. – Oposszum meg boltos, ő a Tasty Dog melletti kereskedés üzletvezetője. Látnod kéne, milyen gyerekeik vannak Nell-lel… főleg a legidősebbet. Annyira szép kisfiú. A gyerek öröm a háznál, nem, Bob?

– Hogy mondod, drágám? – kérdezett vissza Robert, pedig Sara biztos volt benne, hogy elsőre is hallotta.

Nell ült oda Sara mellé, és a kezébe nyomott egy sört.

– Folyékony békepipa – mondta.

Sara elvette. Mindig is pocsék italnak tartotta a sört, de most kedves akart lenni, úgyhogy megerőltette magát.

– Gyönyörű kerted van.

Nell mély levegőt vett, aztán nagyot sóhajtott.

– Az azáleák alig nyíltak ki, máris szélsebesen elvirágoztak. A szomszéd sosincs itthon, nem foglalkozik a kutyáival, úgyhogy ugatnak egész nap. A függőágy mellől képtelen vagyok kipusztítani a vöröshangyákat, Jarednek pedig folyton kiütése van a mérges szömörcétől, egyszerűen fogalmam sincs, hol szedi össze – hallgatott el egy pillanatra. – De azért köszi. Próbálkozom.

Sara Jessie-hez fordult, hogy őt is bevonja a beszélgetésbe, de a másik nő szeme lecsukódott.

– Nyilván kifeküdt – legyezgette magát Nell a kezével. – Jézusom, milyen szemét voltam veled.

Sara ezt nem vitatta.

– Általában nem szoktam így kóstolgatni senkit. Ha Jessie ébren lenne, biztos nem értene egyet, de hogy bízzon az ember abban a nőben, akinél délután négyre már lazán kiürül az első üveg bor. És most nem vasárnapról beszélek – hessentett el egy legyet. – Elmesélte, hogy ő még új itt?

Sara bólogatva igyekezett lépést tartani.

– Örülhetsz, hogy kifeküdt. Még néhány perc, és idegenek jó szándékára lett volna utalva.

Sara belekortyolt a sörbe.

– Már évmilliók óta nem jött haza Menő. Úgy elsöpört innen a városból, mintha benzinből varrt gatyában rohanna ki a tüzes pokolból. – Kis szünetet tartott. – Mérges voltam rá, és rajtad vezettem le. Szóval azt akarom mondani, hogy bocs, hogy seggfej módjára bántam veled – tette Sara székére a kezét.

– Rendes tőled, hogy elnézést kérsz.

– Amikor a lufiból csomózott állatokat mondtad, majdnem elröhögtem magam – nevetett. – Menő már mesélte, hogy orvos vagy, de nem hittem el.

– Gyermekorvos – bólogatott Sara.

– Nagyon értelmesnek kell lenni ahhoz, hogy felvegyenek az orvosira, nem? – dőlt hátra Nell.

– Eléggé.

A nő elismerően bólintott.

– Akkor azt is biztos tudod, mit keresel Jeffrey mellett.

– Kösz – mondta Sara, és valóban jólesett neki a megjegyzés. – Te vagy az első, aki ezt mondja nekem.

Nell kicsit elkomolyodott, és kissé sajnálkozó pillantást vetett Sarára.

– Ne lepődj meg, ha egyben az utolsó is leszek.

HATODIK FEJEZET

A Nelléknél töltött öt óra alatt Sara több mindent tudott meg Jeffrey Tolliverről, mint amennyit háromhavi együttjárás alatt sikerült kiderítenie. Jeffrey anyja bevallottan alkoholista, apja ült, bár már senki nem emlékszik, pontosan miért. Jeffrey-nek már csak kétkurzusnyi kredit hiányzott, amikor abbahagyta az Auburnt, és a rendőrségnél kezdett dolgozni, anélkül hogy döntése okaiba bárkit is beavatott volna. Osztályon felüli táncos, és utálja a lima babot. Száz százalék, hogy nem az a nősülős típus, de ezt Sara nem Nelltől tudta meg. Jeffrey-ről első pillantásra bűzlött, hogy megrögzött agglegény.

Minthogy Nellnek mindezeket egy különösen izgalmas társasjátékparti alatt sikerült súgva elkotyognia Sarának, a lány csak a főcímekről értesülhetett, minden egyes részletre nem kérdezhetett rá. Koromsötét volt, mire eljöttek a társaságból, és kettesben átsétáltak Jeffrey anyjának házához. Sara valami kérdésen tűnődött, amivel tovább tájékozódhat a férfiról. Végül emellett döntött:

– Szóval mit csinál anyukád?

– Hát, ezt-azt – felelte Jeffrey, de nem ment bele jobban a dologba.

– És apukád?

Jeffrey átvette a bőröndöt a másik kezébe, és átkarolta a lányt.

– Úgy láttam, jól érezted magad ma este.

– Nell tele van jobbnál jobb meglátásokkal.

– Szereti hallgatni a saját hangját – csúsztatta Sara csípőjére a kezét Jeffrey. – A helyedben nem hinném el minden szavát.

– Ugyan miért?

– Jó illatod van – csúszott Jeffrey keze még lejjebb, miközben a lány nyakát dörgölte.

Sara értette, mire megy ki a dolog, de azért nem váltott témát.

– Biztos vagy benne, hogy anyukád nem bánja, ha nála alszunk?

– Felhívtam pár órája Nelléktől – mondta Jeffrey. – Emlékszel, amikor Nell elmesélte neked az élettörténetemet – vetett Sarára a férfi olyan pillantást, amely elmondta: pontosan tudja, mit adott elő Nell. Sara ellenben biztos volt benne, hogy Jeffrey el sem vitte volna a barátaihoz, ha már nincs eleve tisztában azzal, hogy mi fog történni.

Úgy döntött, fejére olvassa a dolgot.

– Elég olcsó módszer… így tudjak meg mindent rólad, anélkül hogy neked egy szót is kellene szólnod?

– Mondtam, hogy a helyedben nem hinnék el mindent, amit Nell mond.

– Hatéves korotok óta ismeritek egymást.

– De nem mondhatnám, hogy ő a legnagyobb rajongóm.

Sarának végre leesett a tantusz, hogy mi lehet a Jeffrey és Nell közti feszültség oka.

– Szóval vele is jártál, nem igaz?

Jeffrey nem válaszolt, a lány ezt igennek vette.

– Megjöttünk – közölte a férfi egy házra mutatva, ami előtt lepukkant Chevy Impala állt. Jeffrey ugyan idetelefonált, az anyja mégsem hagyott egy villanyt sem felkapcsolva nekik. A ház teljesen sötét volt.

– Ne aludjunk inkább hotelben? – tétovázott Sara.

Jeffrey felnevetett, és elkapta a lány karját, mert Sara lába épp megcsúszott a murván.

– Itt csak egy hotel van. A bár mögötti, amiben a kamionosok szoktak megszállni, és óránként fizetnek.

– Romantikus.

– Kaminonosoknak lehet, hogy az – vezette fel a férfi Sarát a bejárathoz vezető lépcsőn. A lány a sötét ellenére is látta, hogy ezt a házat hagyták alaposan leromlani. – Vigyázz a fejedre – figyelmeztette Sarát Jeffrey, és végigsimított a felső ajtófélfán.

– Anyukád zárja az ajtót?

– Tizenkét éves koromban kiraboltak bennünket – magyarázta, és közben a kulccsal vacakolt. – Anya azóta is fél. – Az ajtó akadt alul, Jeffrey a lábával segítette, hogy kinyíljon. – Kerülj beljebb!

Sarát pia- és cigiszag csapta meg, s most örült, hogy a sötétben nem látszik az arca. Fojtogatóan levegőtlen volt odabent, nem tudta elképzelni, hogy akár egy éjszakát is itt töltsön, nemhogy azt, hogy itt lakjon.

– Minden oké – mondta Jeffrey, jelezve, hogy Sara menjen beljebb nyugodtan.

– Nem kell csendben lennünk? – kérdezte a lány suttogva.

– Anya mellett ágyút lehet sütögetni, akkor sem ébred fel – csukta be a hátuk mögött a bejárati ajtót Jeffrey. Miután visszazárta az ajtót, a kulcsot a hangból ítélve egy üvegtálba ejtette. – Erre gyere – fogta meg Sara könyökét, és szorosan mögötte lépdelve kormányozta beljebb a házba. A lány négy lépés múlva kitapogatta az ebédlőasztalt, aztán további három lépés, és a folyosón találta magát, ahol egy kis éjszakai lámpa láthatóvá tette a szemközt elhelyezkedő fürdőszobát. Ennek mindkét oldalán egy-egy csukott ajtó látszott. Jeffrey benyitott a jobboldalin, és előreengedte Sarát. A villanyt csak azután kapcsolta fel, hogy újra becsukta az ajtót.

– Ó – pislogott az apró helyiségben. A sarokban az ablak alá betolva dupla ágy állt, zöld ágyneművel, takaró nélkül. A falra félmeztelen nők képeit celluxozták ki, az ágy fölött a főhelyen Farah Fawcett. A rendszerből csak a beépített szekrény ajtaja lógott ki, mert azon egy meggypiros Ford Mustangot ábrázoló óriásposzter díszelgett. A motorháztetőre valószínűtlenül szőke spiné támaszkodott, talán azért, mert gigantikus műmellei miatt képtelen volt felegyenesedni.

– Klassz – nyögte ki Sara nagy nehezen, és azon tűnődött, vajon mennyire lehet rossz a hotel.

Amióta megismerte, most először látta Jeffrey-t zavarban.

– Anya nem sok mindenen változtatott, mióta elmentem.

– Azt látom – felelte a lány. Ennek ellenére felélénkült a kíváncsisága. Tizenéves korában a szülei egyértelműen megtiltották neki, hogy bemenjen bármelyik fiú szobájába, úgyhogy Sarának ez teljes egészében kimaradt. A Farah Fawcett-poszter nem lepte meg, de volt valami más is itt a szobában, valami nehezen megragadható lényeg. Itt nem érződött se a bourbon, se a cigi. Tesztoszteron és izzadságszag nyomta el.

Jeffrey a padlóra fektette a lány bőröndjét, és kicipzározta.

– Tudom, hogy nem ilyen helyhez vagy szokva – mondta, és hallhatóan még mindig zavarban volt. Sara próbálta elkapni a férfi tekintetét, de Jeffrey elmélyülten bíbelődött a sporttáskájával. A lány tudta, Jeffrey szégyelli a lepukkant házat, és zavarja, hogy miket gondolhat róla a lány amiatt, hogy ő itt nőtt fel. Ebben a fényben már a szoba is

másként festett: Sara látta, hogy minden milyen rendszeretően van elhelyezve, a posztterek is elvágólag, precízen vannak kitéve, mintha Jeffrey vonalzót használt volna. A férfi Grant megyében levő háza is ugyanezt a rendszeretetet tükrözte. Sara csak párszor volt ott, de azt látta, hogy a férfi mindig mindent a helyére tesz.

– Semmi vész – nyugtatta meg.

– Aha – mondta Jeffrey, de láthatólag továbbra is munkált benne a dolog. Előkereste a fogkeféjét. – Mindjárt jövök.

Kiment, halkan becsukta maga után az ajtót. Sara gyorsan felvette a pizsamáját, szemmel tartva az ajtót, nehogy rányisson Jeffrey anyja. Nell nem mondhatni, hogy áradozott, amikor May Tolliverre terelődött a szó, úgyhogy Sarának semmi kedve nem lett volna pucéran ismerkedni meg Jeffrey anyjával.

Leült a padlóra, és turkálni kezdett a bőröndben. A hajkefét kereste, és végül egy rövidgatyában találta meg. Sikerült kihúznia a hajcsatot anélkül, hogy túl sok gubancos, göndör hajszálat tépett volna ki. Fésülködés közben körülnézett a szobában, szemügyre vette a posztereket, és minden egyebet, amit Jeffrey kölyökkorában begyűjtött. Az ablakpárkányon valami kisállat száraz csontjai hevertek. Az éjjeliszekrény házi készítésűnek tűnt, kislámpa állt rajta és zöld edényke, benne aprópénzzel. A faliújságra futóversenyeken szerzett díjak voltak feltűzve összevissza, tejeskartonban audiokazetták sorakoztak, a számcímek mindegyikre gondosan írógéppel felírva. Sarával szemben deszkákból és téglákból rögtönzött könyvespolc állt, teletömve könyvekkel. A lány arra számított, hogy képregényeket és egy-egy ifjúsági detektívregényt talál majd itt, de helyettük olyan vaskos kötetekkel szembesült, mint a *Polgárháború stratégiai fontosságú ütközetei* és a *Déli vidék átalakulásának társadalmi és politikai következményei.*

Letette a fogkefét, és kézbe vette a legkevésbé félelmetes külsejű tankönyvet. Ahogy belelapozott, látta, hogy a címoldalon ott áll Jeffrey neve, egy dátum és a kurzus címe. Továbblapozott, és megnézte a margókat tarkító gyakori jegyzeteket, a sok aláhúzást és a kiemelt bekezdéseket. Sara elhűlve állapította meg: nem is ismerős neki Jeffrey kézírása. Amikor mellette volt, sosem jegyzetelt, és nem írt listákat. A lány zsúfolt nyomtatott betűivel ellentétben a zsaru szép, gömbölyű folyóírással írt, amilyet már nem is tanítanak az iskolában. Különösen szép dupla véket írt, amelyeket hibátlanul kapcsolt a szomszédos magánhangzókhoz. Tökéletesen egyforma volt az összes *g,* mintha indigóval másolta volna őket. Sorai is egyenesek voltak, nem úgy, mint a legtöbb embernek, aki sorvezető nélkül ferdén ír.

A lány végigsimított a jegyzetekkel gazdagon ellátott oldalakon, s érezte, hogy Jeffrey ceruzája alatt enyhén benyomódott a papír. Szinte véste a betűket, láthatólag túl erősen markolta az írószerszámot.

– Mit csinálsz?

Sarát egy pillanatra bűntudat fogta el, mintha nem is egy régi tankönyvet olvasgatna, hanem a férfi naplóját.

– Amerikai történelem volt a fő szakom – kuporodott mellé, és a kezébe vette a könyvet.

– Tele vagy meglepetésekkel, Menő.

A férfi elfintorodott, mikor meghallotta a becenevét Sara szájából, és visszatette a helyére a könyvet. Precízen megigazgatta, hogy pont egy vonalban álljon az összes többivel. Helyét finom porréteg jelölte ki egész pontosan. Leemelt egy vékony, bőrkötéses kötetet. Borítóján aranyozott betűkkel egyszerűen annyi állt: LEVELEK.

– Katonák írták őket a kedveseiknek a frontról – lapozott bele Jeffrey a könyvbe, és kikeresett egy oldalt, fejből tudta, hogy hol van. Megköszörülte a torkát, és olvasni kezdett: – Drágaságom! Jön az éj, és én ébren fekszem, azon tűnődöm, milyen ember lett

belőlem. A bársonyos égboltot kémlelem, azon töprengek, vajon te is ugyanezeket a csillagokat nézed-e, és imádkozom, hogy ne feledkezz meg arról, amit neked jelentettem. Imádkozom, hogy egyszer még viszontlássalak.

Jeffrey ajkán, ahogy a szöveget nézegette, titokzatos mosoly játszott, mintha valami közös élményben osztozna a könyvvel. Úgy olvasott, ahogy szerelmeskedett: öntörvényűen, szenvedélyesen, választékosan. Sara szerette volna, ha a férfi folytatja, hogy álomba ringassa mély, zengő hangjával, de Jeffrey mély sóhajjal törte meg a varázst.

– Na mindegy – tette helyére a könyvet. – El kellett volna adnom őket, amikor befejeztem a sulit, de nem volt szívem.

A lány szíve szerint megkérte volna, hogy folytassa az olvasást.

– Én is megtartottam egy csomót – mondta végül.

Jeffrey Sara mögé ült, s a lány két oldalán kinyújtotta a lábát.

– Nem engedhettem meg magamnak, hogy ne adjam el őket.

– Én sem voltam valami gazdag – mondta Sara úgy érezve, védekeznie kell. – Apám vízvezetékszerelő.

– De övé a fél város.

Sara erre nem mondott semmit, remélve, hogy Jeffrey nem erőlteti tovább a témát. Eddie Linton ügyes kézzel fektetett ingatlanba a kampusz környékén, és Jeffrey számára ez hamar ki is derült, mert ha a szomszédok meg akartak szabadulni a zajos diákalbérlőktől, mindig a rendőrséggel hívatták fel a lakástulajdonost. Jeffrey szemében tehát a Linton család vagyonosnak számított, Sara és Tessa viszont egész gyerekkorában csak a zsebpénzére számíthatott – márpedig az nem volt valami sok.

– Gondolom, Nell mesélt apámról – mondta Jeffrey.

– Pár szót.

– Jimmy Tolliver kisstílű csirkefogó – nevetett kissé bántóan a férfi –, azt hitte, egyszer megcsinálja a nagy dobást. Bankrablás. Két embert lőttek le, akik bele is haltak. Úgyhogy most a sitten van, és esélye sincs, hogy idő előtt szabadlábra helyezzék – kapta fel a hajkefét Jeffrey. – Ha bárkit megkérdezel a városban, azt fogja mondani, ugyanolyan bitang vagyok, mint ő.

– Azt erősen kétlem – ellenkezett Sara. Egy ideje már együtt dolgozott Jeffrey-vel, úgyhogy tudta: a férfi mindig kitesz magáért, hogy helyesen cselekedjen. Becsületessége volt az egyik legfontosabb tulajdonsága, ami vonzóvá tette Sara szemében.

– Gyerekkoromban sok zsiványságban benne voltam – mondta a férfi.

– Ezzel a legtöbb fiú így van.

– Azért a rendőrséggel nem szokott meggyűlni a bajuk – vetette ellen Jeffrey. A lány nem tudta, mit mondjon erre. Annyira nem lehetett elvetemült, különben később nem vették volna fel a rendőrséghez, és végképp nem bízták volna rá egy rendőrőrs vezetését. – Gondolom, Nell anyámról is jártatta a száját – tette hozzá.

Sara nem felelt.

– Ezért társasoztál olyan bénán? – fésülgette a lányt Jeffrey. – Inkább arra figyeltél, hogy Nelltől mit hallasz?

– Sosem mentek jól a társasjátékok.

– És más játékok?

Sara lehunyta a szemét. Nagyon jó érzés volt, hogy fésülgetik.

– Teniszben megvertelek – emlékeztette a férfit.

– Hagytam magam – mondta Jeffrey, de majd megfeszült, hogy ő nyerjen. Hátrasimította a lány haját, és gyengéden megcsókolta a nyakát.

– Játsszunk egy visszavágót? – kérdezte Sara.

A férfi kezébe vette a lány kezét, és magához húzta Sarát. Végigjáratta a nyelvét a lány bőrén, s ettől Sara gondolkodás nélkül hozzásimult.

Próbálta újra kihúzni magát, de Jeffrey nem hagyta.

– Anyukád a szomszéd szobában van – suttogta a lány.

– A szomszéd szoba a fürdőszoba – felelte Jeffrey, és a lány blúzába csúsztatta a kezét.

– Jeff… – kapkodott levegőért Sara, mikor a férfi keze eltűnt a pizsamaalsóban. Aztán megálljt parancsolt neki, mielőtt Jeffrey továbbhaladhatott volna.

– Hidd el, semmire nem ébred fel – közölte a férfi.

– Nem számít.

– Az ajtót is bezártam.

– Miért zártad be, ha nem ébred fel semmire?

A férfi nagyjából úgy mordult rá, ahogy a gimnáziumi tanárnő kapcsán tette.

– Tudod, hány éjszakán át hánykolódtam álmatlanul ebben a szobában, és azt kívántam, bárcsak egy gyönyörű nő lenne itt velem?

– Nem nagyon hiszem, hogy még senkivel sem voltál együtt itt.

– Itt? – mutatta a padlót Jeffrey.

Sara megfordult, hogy a szemébe tudjon nézni.

– Azt hiszed, felcsigáz, ha azzal hencegsz, hogy hány nő volt már a hálószobádban?

Jeffrey kicsit odébb csúszott, és a lányt is magával húzta.

– Te vagy az első, akit idehoztam.

– Végre valamivel sikerült kitüntetnem magam – mondta Sara színpadias sóhajjal.

– Hagyd ezt – komolyodott el Jeffrey hirtelen.

– Mert különben? – cukkolta a lány.

– Én nem szórakozom veled.

– Pedig úgy hallottam, hogy…

– Komolyan mondom, Sara. Tényleg nem játszadozom.

A lány rábámult. Nem értette.

– Arra gondolok, amit anyukádnak mondtál – igazított Jeffrey egy rakoncátlan tincset Sara füle mögé. – De nem csak játszadozom veled. – Elhallgatott, aztán elfordult Sarától, és a könyvespolcra meredt. – Tudom, hogy számodra csak annyi az egész, hogy jól érezzük magunkat együtt, de nekem több ennél. Szeretném, ha máskor nem mondanál ilyeneket.

Sarát most hirtelen árasztotta el minden figyelmeztetés, amit az elmúlt pár hónapban kapott. Erőt kellett vennie magán, nehogy Jeffrey köré fonja a karját, és szerelmet valljon neki. Ösztönösen megértette, hogy Jeffrey részint azért mondja ezt, mert sejtelme sincs róla, a lány mit érez iránta. Sara nem volt bolond elárulni neki az érzelmeit.

A férfit kiborította Sara hallgatása. Összeszorította a fogát, pillantása a lány mögé révedt.

Sara próbált felé fordulni, de Jeffrey nem nézett a szemébe. A lány végigsimított Jeffrey ajkán, az arcán, és elmosolyodott, mert látta, hogy Jeffrey a kedvéért megborotválkozott. A férfi bőre sima volt, és arcszesz, meg talán zabpehelyillatú.

– Mondd, mit érzel?

Sara nem tudta rábírni magát, hogy válaszoljon. Megcsókolta a férfi állkapcsát, aztán a nyakát. Jeffrey nem reagált. Sara megcsókolta a férfi tenyerét, de több esze volt annál, semhogy kimondja: konkrétan Jeffrey tenyeréből eszik.

Jeffrey két kezébe fogta a lány fejét, pillantása kifényesedett, tekintetéből nem lehetett semmit kiolvasni. Hosszú, szenvedélyes csókot nyomott Sara szájára, aztán hátra-

döntötte a lányt. Sara érezte, a padlóra omlik. A zsaru a mellét kényeztette, végignyalt itt-ott a bőrén, amitől Sara lúdbőrzött. Jeffrey lassan, módszeresen haladt lefelé a testén, finoman szuszogott, csókokat lehelt a lány hasára, aztán még lejjebb siklott. Behatolt a lányba a nyelvével, és Sarát áthatotta a pillanat súlytalansága, egyszerre minden érzéke teste egyetlen pontjára összpontosult. Jeffrey hajába túrt, és felhúzta magához a férfit.

– Mi az? – súgta a zsaru rekedten, ahogy Sara félbeszakította a mozdulattal.

A lány közelebb húzta magához, és megcsókolta. Jeffrey ajkán érezte a saját ízét. Igyekezett nem sietni, mégis sürgető kényszer tört rá, ahogy babrálni kezdett a zsaru sliccével. Jeffrey segíteni próbált, de Sara rászólt – „Ne!" – és élvezettel fogta át a férfi vesszejét.

– Hatolj belém – mondta, és addig harapdálta Jeffrey fülét, amíg végül a férfi már hörgött a gyönyörtől. – Azt akarom, hogy belém hatolj.

– Atyaúristen – suttogta a férfi remegve, próbálva türtőztetni magát. A zsebébe nyúlt, próbált kihalászni egy kondomot, de a lány újra a lényegre terelte a figyelmét, és magába húzta.

Sara homorított, ahogy Jeffrey belehatolt. A férfi először lassan mozgott, kínosan lassan, amíg Sara egész testében meg nem feszült, mint egy hegedűhúr. Jeffrey hátizmai is ugyanígy feszültek, s a lány nem tudta megállni, hogy bele ne vájja körmét a férfi testébe, s még mélyebben magába húzza. Jeffrey továbbra is lassú ritmust tartott, figyelte a lány minden egyes mozdulatát, és összehangolódott vele. Többször is a kéj szélére hajszolta Sarát, csak azért, hogy aztán gyengéden visszahozza onnan. Végül gyorsított valamelyest, körkörösen dörzsölve csípőjét a lányéhoz, és egész testével ránehezedett. Sara felcsapott fejjel, elnyíló szájjal élvezett el. Jeffrey megcsókolta, s a lány elfúló hangja nyomán az ő teste is végigborzongott.

– Sara – súgta a lány fülébe, és végül elengedte magát. A lány továbbra is a hüvelyében tartotta Jeffrey-t, mire a férfi újra csókolgatni kezdte, lassan, szenvedélyesen, és úgy cirógatta a lány arcát oldalról, mintha macska volna. A lány testén végigfutottak az orgazmus utórezgései, átkarolta Jeffrey-t, magához szorította, végigcsókolta a férfi ajkát, arcát, szemhéját, míg aztán a férfi végül oldalára hengeredett, és felkönyökölt.

Sara fújt egyet, és érezte, hogy lassan lenyugszik az eksztázis után. Még mindig kavargott a feje, és bármennyire is igyekezett, nem tudta nyitva tartani a szemét.

Jeffrey a lány halántékát, szemhéját, arcát cirógatta.

– Imádom a bőröd tapintását – súgta Sarának, és végigsimított a testén.

Sara a férfi kezébe tette a kezét, és elégedetten felsóhajtott. Egész éjjel így tudna maradni – sőt, talán egész életében. Közelebb érezte magát Jeffrey-hez, mint bárki más pasihoz valaha eddigi élete során. A lány tudta, hogy be kellene ijednie, vissza kellene tartania magát, de most semmi máson nem járt az esze, csak hogy itt feküdjön Jeffrey mellett, és hagyja, hogy a férfi azt tegyen vele, amit csak akar.

Jeffrey kitapintotta Sara bal oldalán a forradást.

– Mondd el, mi ez – kérte.

Sara hirtelen pánikba esett, erőt kellett vennie magán, hogy ne rántsa el magát a férfi mellől.

– Vakbél – mondta, pedig a sebet vadászkés ejtette.

Jeffrey szóra nyitotta a száját. A lány biztos volt benne, hogy azt fogja kérdezni, hogy lehet, hogy orvos létére annyit sem tud, hogy a vakbél jobb oldalon van. De a zsaru mást kérdezett.

– Perforált? – érdeklődött.

A lány bólintott, remélte, Jeffrey ennyivel megelégszik. Sara rendszerint nem szokott hazudni, úgyhogy jobbnak látta, ha nem áll elő valami körmönfont kamu sztorival.

– Mennyi idős voltál?

Sara vállat vont, nézte, hogy Jeffrey végigköveti ujjával a forradást. A seb széle cikcakkos volt, egyáltalán nem olyan, mint ahogyan a sebészszike vágása forr össze. Sara oldalát úgy nyitotta fel a recés penge, hogy majdnem markolatig siklott a lány testébe.

– Szerintem szexi – hajolt oda a férfi, és megcsókolta a forradást.

Sara Jeffrey tarkójára csúsztatta a kezét, és a plafont bámulta. Óriási nagyot hazudott, és ez csak a kezdet. Ha közös jövőt akar vele, minél előbb el kell mondania neki az igazat. Legjobb most, mielőtt késő lesz.

Jeffrey futó csókot nyomott az ajkára.

– Gondoltam, holnap hamar nekivághatnánk.

Sara szóra nyitotta a száját, de ahelyett hogy elmondta volna, valójában hogyan kapta a sebet, azt kérdezte:

– Nem akarsz elköszönni a barátaidtól?

– Elég, ha felhívjuk őket, ha Floridába érünk – vont vállat.

– Marhaság – ült fel Sara, és egy órát keresett.

– Mennyi az idő?

Jeffrey megpróbálta visszahúzni maga mellé, de a lány kisiklott a keze közül.

– Hol az órám? – kérdezte.

– A nőknek nincs szükségük karórára – mondta Jeffrey a feje mögött összekulcsolva a kezét.

– Miért?

– Mert be van építve a tűzhelybe – felelte a férfi önelégült és nagyon is kielégült mosollyal.

– Őrült vicces – vágta hozzá a hajkefét Sara. Jeffrey fél kézzel kapta el. – Mondtam anyának, hogy felhívom, amint Floridába értünk.

– Akkor hívd fel holnap.

Sara megtalálta az óráját, és szitkozódott.

– Elmúlt éjfél. Már biztos aggódik.

– A konyhában van a telefon.

Sarának a lábikrájára csavarodott a bugyi, nem sikerült teljesen lerúgnia magáról. A lehető legkecsesebben felrángatta, és felvette a pizsamaalsót is.

– Hé! – szólt rá Jeffrey.

A lány odanézett, de a férfi a fejét rázta, jelezve, hogy meggondolta magát.

Sara az ajtó felé menet begombolta a blúzát. Már a kilincsen volt a keze, mikor megütődve megjegyezte:

– Ezt nem is lehet bezárni.

– Tényleg? – színlelt meglepetést Jeffrey.

Sara kilépett a folyosóra, és becsukta az ajtót maga után. Végigtapogatózott a fal mellett, megállt ahol, úgy emlékezett, az ebédlőasztal van. A fürdőszobánál felszerelt éjszakai fény nem hatolt ilyen messzire, úgyhogy Sara továbbra is tapogatózva indult a konyha felé. Ahogy kijött Jeffrey szobájából, még erősebben csapta meg a dohányfüst szaga, mint ahogy eddig emlékezett rá. Végül csak azért találta meg a falra akasztott telefonkészüléket, mert mázlija volt.

R-beszélgetésre hívta a szüleit, suttogva mondta be a nevét a diszpécsernek. Remélte, nem ébreszti fel Jeffrey anyját. Kicsöngött a hívás, és egy csörgés után felvették.

– Sara! – szólt bele Eddie károgva.

A lány a pultnak támaszkodott. Eddie hangja megkönnyebbüléssel töltötte el.

– Helló, apa!

– Hol a francban vagy?

– Megálltunk Sylacaugában.

– Az meg mi a franc?

A lány belekezdett, hogy elmagyarázza, de Eddie félbeszakította.

– Már elmúlt éjfél – mondta. Megnyugodott, hogy Sara jól van, és éles hangon folytatta. – Mi a francot csináltál idáig? Anyáddal már betegre aggódtuk magunkat.

Sara hallotta, hogy Cathy motyog valamit a háttérben, Eddie pedig letorkollja: „Hallani sem akarok arról a csirkefogóról! Azelőtt soha nem telefonált ilyen későn."

Sara összekapta magát, és felkészült a küszöbön álló litániára, de az anyjának sikerült kicsavarnia Eddie kezéből a kagylót, mielőtt az öreg tovább dohoghatott volna.

– Kislányom! – Cathy hangjában is aggodalom csengett. A lányt bűntudat fogta el, mert belegondolt, mivel töltötte az elmúlt két órát, pedig igazán szakíthatott volna rá két percet, hogy hazacsörögjön, és szóljon, hogy minden oké.

– Bocs, hogy nem telefonáltam előbb – mondta Sara. – Megálltunk Sylacaugában.

– Az meg mi?

– Egy kisváros – felelte Sara, és nem volt biztos benne, hogy helyesen ejtette ki a nevét. – Jeffrey itt nőtt fel.

– Ó – mondta Cathy. Sara várta, hogy folytassa, de az anyja csak annyit kérdezett: – És jól vagy?

– Igen – biztosította Sara. – Jeffrey barátaival töltöttük az estét, kedvesek voltak. Mind együtt jártak iskolába. Pont olyan, mint Heartsdale, csak kisebb.

– Tényleg?

Sara nem tudta mire vélni ezt a hangszínt.

– Most az anyukájánál vagyunk. Még nem ismerkedtem meg vele, de biztos ő is nagyon kedves.

– Na, ha majd megérkeztek Floridába holnap, akkor szóljál.

– Oké – felelte Sara, és még mindig nem sikerült leszűrnie, mit gondol az anyja. El akarta mesélni neki, mi minden történt, hogy mit mondott Jeffrey, de nem volt bátorsága hozzá. Másrészt nem is akarta, hogy az anyja bolondnak tartsa.

Cathy, úgy tűnt, nem tulajdonít jelentőséget Sara tétovázásának.

– Akkor jó éjt – mondta.

Sara is jó éjszakát kívánt, és mielőtt az apja újra átvehette volna a kagylót, letette. A konyhaszekrénynek támasztotta a fejét, és elgondolkozott, felhívja-e őket újra. Igaz, ki nem állhatta, hogy az anyja beleüti az orrát a dolgaiba, de a véleményére nagyon is adott. Túl sok minden történik most. Valakivel meg kell osztania mindezt.

Az ebédlőből tompa puffanás hallatszott, valaki az asztalnak ütközött. Női hang káromkodott fojtottan.

– Jó estét! – szólt ki a lány, nehogy meglepje Jeffrey anyját.

– Tudom, hogy ott vagy – felelte a nő barátságtalan, reszelős hangon. – Jézusom – motyogta maga elé, és kinyitotta a hűtőajtót. A hűtőből kiszűrődő fénynél Sara görnyedt, öreg, őszülő hajú nőt pillantott meg. Korához képest is túlzottan barázdált arcán minden egyes ránc cigarettaszíváshoz idomult szája irányába mutatott. Most is füstölt a kezében egy cigi, a végén nagyra nőtt hamu lógott.

May Tolliver kicsapott a pultra egy üveg gint, nagyot szívott a cigiből, aztán Sarához fordult.

– Mivel foglalkozik? – kérdezte. – Mármint azonkívül, hogy a fiamat kúrogatja? – tette hozzá gonosz röhintéssel.

Sara hátrahőkölt, és dadogni kezdett.

– E-é-én… n-n-nem…

– Flancos doki, mi? – jött az újabb röhej, ha lehet, most még undokabb. – Lekap egy-két körre. Mit gondoltál, te vagy az első? Vagy valami különleges vagy?

– E-é-é…

– Nekem ne hazudj – ripakodott rá az idős nő. – Innen érzem, hogy tőle szaglik a pinád.

Sara két pillanat múlva már az utcán volt. Nem is emlékszik, hogyan talált kulcsot, hogyan nyitotta ki a bejárati ajtót, és hogyan rohant ki a házból. Csak az járt az eszében, hogy minél messzebb kerüljön Jeffrey anyjától. Vele még életében nem beszélt így senki. Arca égett a szégyentől. Csak amikor megállt egy utcai lámpa alatt, hogy kifújja magát, akkor vette észre, hogy patakzanak a könnyei.

– A francba – sziszegte, és körülnézett, hogy lássa, merről is jött. Arra emlékezett, hogy egyszer befordult egy sarkon balra, de ezen túl fogalma sem volt, mi merre van. Még csak arra sem emlékezett, Jeffrey-ék háza milyen utcában áll, azt pedig végképp nem tudta volna felidézni, hogy hogyan néz ki. Elment egy sárga ház előtt, amelyet fehér fakerítés szegélyezett. Kutya ugatott. Sara dermedten látta, hogy se a ház, se a kutya nem ismerős. Sőt, ami még rosszabb, a forró aszfalt égette a talpát, és szúnyogok rohamozták meg az idiótát, aki az éjszaka közepén egy szál vékony pamutpizsamában graszszál odakint. Egyébként nem is tudta, miért érdekli, hogy hol az a ház. Ha vissza is talál, akkor is inkább az utcán fog aludni, semhogy bemenjen. Egyedül abban reménykedhetett, hogy Jeffrey-ék házától vissza tud menni Nell és Oposszum otthonához. A BMW alvázán van egy mágneses kulcsszéf. Jeffrey majd úgyis megoldja, hogy mivel jut visszza Grant megyébe. Sarát az sem izgatja, ha soha nem kapja vissza a ruháit meg a bőröndjét.

Hirtelen vérfagyasztó sikoly hasított az éjszakába. Sara megtorpant, a levegő összesűrűsödött a feszültségtől. Egy kocsi motorja durrant akkorát, mintha fegyver dörrent volna, s a lány minden izma megfeszült az adrenalintól. Távolabb észrevett egy magas férfit, aki gyorsan közeledett felé, Sara pedig ösztönösen sarkon fordult, és olyan gyorsan iramodott neki, ahogy csak tudott. Egyre hangosabban dobogtak a lábak a háta mögött, és Sara erejét megfeszítve, karjaival hajtva magát előre, szinte kiköpte tüdejét, hogy elmeneküljön.

– Sara – kiáltott utána Jeffrey, s ujjhegye már a lány hátát súrolta. Sara olyan gyorsan fékezett le, hogy a férfi nekirohant, és mindketten a földre zuhantak. A zsaru ki tudta párnázni az esést, de Sara kalodában találta magát a betonon Jeffrey karjai között.

– Mi ütött beléd? – vonta kérdőre a zsaru, és felrántotta a földről Sarát. Leporolta a betontörmeléket a lány pizsamája száráról. – Te sikoltottál?

– Dehogyis – csattant fel Sara. Egyszerre mérgesebb lett Jeffrey-re, mint azt előtte gondolta volna.

Egyáltalán miért rángatta ide őt Jeffrey? Mégis mit képzelt, mit ér el vele?

– Nyugodj meg – mondta, és csitítóan nyúlt a lány felé.

Sara ellökte magától a férfi kezét.

– Ne érj hozzám – mondta, de ekkor újra nagyot durrant az előbbi kocsimotor. Sara most már biztos volt benne, hogy ez nem autó. Elég sokat volt tűzvonalban ahhoz, hogy tudja: fegyverrel tüzelt valaki.

Jeffrey oldalra hajtotta a fejét, hogy megállapítsa, merről jöhetett a dörrenés. Még egy lövés hangzott fel. A zsaru elfordult a lánytól, „Maradj itt!”, vetette oda neki, és elnyargalt a fehér fakerítéssel szegélyezett sárga ház irányába.

Sara próbált lépést tartani vele, megkerülte a kerítést, amelyen Jeffrey átvetette magát. A zsaru a szomszédos hátsó kerten keresztül vágott át a sárga ház hátsó ajtajához.

Fény villant, mikor Jeffrey berúgta az ajtót, és sikoly hallatszott. Pár pillanat múlva a férfi újra kijött a házból, és odabent mintha az összes lámpát egyszerre kapcsolták volna fel.

– Sara! – kiabálta Jeffrey integetve. – Siess!

A lány odakocogott hozzá, és a gyepen átvágva valami beleszúrt a talpába. Az udvaron szétszórtan fenyőtüskék és tobozok hevertek. Sara óvatosan kerülgette őket, de nem akart nagyon lelassítani.

Jeffrey karon ragadta, és behúzta a házba. A lakás beosztása hasonló volt Oposszumékéhoz, középen hosszú folyosó húzódott végig, amelyből jobbra nyíltak a hálószobák.

– Erre gyere – taszigálta végig a folyosón a lányt Jeffrey. Vette a konyhai telefont, és hozzátette: – Hívom a rendőrséget.

Sara teljesen ledöbbent, amikor belépett a nagyhálóba.

A mennyezeti propeller kibillent az egyensúlyából, akadni kezdett, és idétlen hangon kattogott. Jessie a nyitott ablak mellett állt, és mozgott a szája, de nem jött ki rajta hang. A földön az ágy mellett félmeztelen férfi hevert hason. Fejének jobb oldala lerobbant. A vérpatakok egy rövid csövű pisztolyhoz vezettek, ezt nyilván a férfi bal keze mellől rúghatták odébb.

– Te jó ég – rebegte Sara. Az ágy környékét finom permetként vonta be a szétspriccelt vér, a plafonra és a propelleren levő mennyezeti fényre is jutott belőle. Az éjjeliszekrényen álló kislámpáról egy koponyadarab és némi fejbőr lógott, s fülcimpadarabkának tűnő bőrlebeny ragadt a kisfiók elejére.

Sarában az előtte feltáruló szörnyű, bénító látvány ellenére beindult az orvosi képzés során kialakult reflex. A férfihoz lépett, és megfogta a nyakát, hogy van-e pulzusa. A nyaki verőerén nem tapintott pulzust, s amikor elvette a kezét a férfiról, annak bőre ragacsosnak tűnt. Az egész holttestet veríték borította. A szobában émelyítő vaníliaillat terjengett.

– Meghalt?

Sara a kérdés hallatán megperdült. Robert állt a hálószobaajtó takarásában. Kissé meggörnyedt, a falnak kellett támaszkodnia. Oldalán lőtt seb, rátapasztotta a kezét, s ujjai közül vér szivárgott. Jobbjában pisztolyt tartott, és a hullára szegezte.

– Hozz nekem pár törülközőt – kérte Sara Jessie-t, de a nő nem mozdult.

– Jól vagy? – kérdezte Sara, de nem lépett közelebb Roberthez. A férfi még mindig nem engedte le teljesen a pisztolyt, üveges tekintete azt sugallta, fogalma sincs, hol van.

Jeffrey belépett, és gyors pillantással felmérte a helyzetet.

– Robert! – szólította meg a barátját, és párat lépett felé. A férfi pislogott, úgy tűnt, megismeri Jeffrey-t.

– Azt inkább add ide – bökött a pisztolyra Jeffrey.

Robert keze megremegett, és a csövénél fogva átadta a fegyvert. Jeffrey biztosította a pisztolyt, aztán a farmerja derekába tűzte.

– Légy szíves, vedd le az inged! – kérte Sara Robertet.

– Meghalt? – nézett a nőre Robert zavarodottan.

– Jobb lesz, ha leülsz – javasolta Sara, de Robert a fejét rázta, és megtámaszkodott a falnál. Magas volt, és nagyon izmos. Még egy szál pólóban és bokszeralsóban is olyasvalakinek látszott, aki nem szokott hozzá, hogy parancsoljanak neki.

Jeffrey összenézett Sarával.

– Mi történt itt, Bobby? – érdeklődött.

Robert először csak némán tátogott, mintha nem jönne ki hang a torkán.

– Meghalt, ugye? – kérdezte.

– Mi történt? – állt meg Jeffrey barátja és a holttest között.

– Itt jött be – hadarta Jessie az ablakra mutatva.

Jeffrey körbejárta a helyiséget, és kinézett a nyitott ablakon, de nem nyúlt semmihez.

– Le van véve a szúnyogháló – jegyezte meg.

Robert felszisszent a fájdalomtól, ahogy Sara lehámozta róla az inget. Ettől függetlenül segített a lánynak átbújtatni a fején a ruhadarabot, hogy Sara fel tudja mérni, milyen súlyos a seb. Összeszorított foggal szitkozódva tűrte, hogy a lány óvatosan megnyomkodja a sebesült terület környékét, a levetett inget pedig a kezében szorongatta. Oldalán apró lyuk tátongott, amelyből ütemesen csöpögött a vér, és lecsorgott Robert bokszeralsójára. Mielőtt Sara alaposan felmérhette volna a sebet, a férfi odafogta hozzá az inget, hogy elfojtsa a vérzést. Mielőtt Robert elfordult, Sara megpillantotta a kimeneti sebet is, kicsit feljebb, a férfi hátán. A golyó közvetlenül Robert mögött, a falban akadt el, a lyuk körül gombostűfejnyi vérfoltok formáltak szabályos kört.

– Ugyan már, Bob! – szólt rá Jeffrey éles hangon.

– Mi történt, haver?

– Nem tudom – felelte Robert, és az oldalához szorított inggel gyakorlatilag dörgölte a sebet.

– Csak…

– Rálőtt Bobbyra – vágott közbe Jessie.

– Ő lőtt rád? – kérdezett vissza Jeffrey. Nyilvánvalóan Robertből akarta kihúzni a sztorit. A felszín alatt meglepően dühösnek érződött a hangja, nyilván épp most igyekezett rekonstruálni gondolatban, hogy pontosan mi történhetett.

Jeffrey egy golyónyomra bökött, amely az ágy túlsó oldalán látszott a falban.

– Ez az ő pisztolyából származik vagy a tiedből?

– Az övéből – vágta rá Jessie magas hangon. Sarának úgy tűnt, a nő azért beszél ilyen hangosan, hogy leplezze: totálisan szét van csúszva. Ingaként hintázott előre-hátra, és annyira tág volt a pupillája, hogy ha direkt napfényt kapna, megvakulna.

Jeffrey Jessie-re pillantott, hogy elhallgattassa.

– Robert! Mondd már el, mi történt!

Robert a fejét ingatta, és az oldalára szorította a kezét.

– A francba, Robert, rukkolj elő a sztoriddal, mielőtt más teszi meg helyetted! – rivallt rá Jeffrey.

– Csak mondd szépen el, mi történt – próbált segíteni Sara.

– Bob! – nógatta Jeffrey dühtől fortyogva.

– Talán jobb lesz, ha leülsz ide – avatkozott közbe csitítóan a lány.

– Talán jobb lesz, ha végre kinyitod a kibaszott szád – üvöltött rá Jeffrey.

Robert a feleségére nézett, szája egyenes vonallá keskenyedett. A fejét rázta, Sara úgy látta, mintha könnyek szöknének a férfi szemébe. Ami Jessie-t illeti, ő csak ácsorgott egy helyben, kissé imbolygott, és fázósan húzta össze magán a köntöst. Feltehetőleg csak reggelre érti majd meg, milyen közel jártak mindketten ahhoz, hogy meghaljanak.

– Az ablakon jött be – mondta végre Robert. – Pisztolyt szegezett Jessre. A fejéhez szorította a fegyvert.

Jessie arcáról, miközben férje ezt kimondta, semmit nem lehetett leolvasni. Sara még innen, a szoba túloldaláról is látta, hogy a nő követni is alig tudja a történetet. Jessie lábánál több orvosságos üveg hevert, kupak nélkül, ezek nyilván az éjjeliszekrényről eshettek le. A háromszög alakú, fehér tablettákra vér fröcskölt. A vastag szőnyegen látszott, merre vezettek a nő lábnyomai: Jessie túlszaladt a testen, amikor az ablakhoz

ment. Sara azon tűnődött, vajon mit akarhatott. Talán próbált elmenekülni, mialatt a férje az életéért küzdött?

– És utána mi történt?

– Jessie felsikoltott, én pedig ellöktem… – pillantott Robert a földön heverő hullára. – Ellöktem, erre elvágódott… aztán meg rám lőtt… rám lőtt, én pedig… – itt elfulladt a hangja, láthatólag erőt vettek rajta az érzelmei.

– Három lövés dördült – emlékezett vissza Sara. Körülnézett a szobában, és próbálta összeegyeztetni az utcára kihallatszó lármát Robert verziójával.

– Biztos nem él? – bámult a holttestre Robert.

– Biztos – mondta a lány. Tudta, hogy semmi értelme hazudni.

– Ez itt az első lövés? – próbálta elterelni Robert figyelmét a végzetes kimenetelről Jeffrey. – Elsőre nem talált el?

Robert nagyot nyelt. Izzadságcsepp gördült le a nyakán.

– Aha – mondta.

– Bejött az ablakon át – összegezte a hallottakat Jeffrey. – Fegyvert szorított Jessie fejéhez – pillantott a nőre, hogy az megerősítse. Jessie rögtön bólintott. – Aztán lelökted az ágyról, ő meg rád lőtt. Erre fegyvert rántottál. Igaz? – Robert biccentett, de Jeffrey válaszra sem várva folytatta. – Hol tartod a fegyvered? A szekrényben? A fiókban? – Most elhallgatott, de Robert vonakodott választ adni. – Hol tartod a pisztolyod?

Jessie válaszra nyitotta a száját, de aztán újra becsukta, mert Robert az ággyal szemközt álló, csukott ruhásszekrényre mutatott.

– Ott – mondta, mielőtt Jeffrey megismételhette volna a kérdést.

– Szóval előkaptad a stukkert – folytatta Jeffrey, és kinyitotta a ruhásszekrény ajtaját. Kiesett egy ing, Jeffrey visszatette. A férfi válla fölött Sara látta, hogy a felső polcon van egy műanyag fegyverszéf.

– A tartalék fegyvert is itt tartod?

– Azt a nappaliban – rázta a fejét Robert.

– Oké – támaszkodott meg a nyitott ajtón Jeffrey.

– Szóval elmentél a fegyverért. Ekkor lőtt rád?

– Igen – bólintott Robert minden meggyőződés nélkül. – Aztán meg lelőttem – ezt már határozottabban tette hozzá.

Jeffrey visszafordult a tetthely felé, és bólintott, magában meghányta-vetette a dolgot, és igyekezett helyére illeszteni az összes részletet. Újra az ablakhoz lépett, és kinézett. Sara megrökönyödve figyelte. Jeffrey megváltoztatta a helyszínt, és most konkrétan abban segít Robertnek, hogy a férfi hihető sztorival tudjon előállni.

Jessie megköszörülte a torkát.

– Rendbe jön? – kérdezte Sarától remegő hangon.

Sara nem is jött rá egyből, hogy Jessie hozzá beszél. Még mindig Jeffrey-t figyelte, és azon gondolkozott, ezután mit tesz majd a férfi. Pár perce már bent volt a házban Roberttel és Jessie-vel, mire Sara rájuk talált. Vajon ez alatt az idő alatt mit műveltek?

– Sara! – szólongatta Jessie.

Sara próbált a feladatra összpontosítani.

– Megnézhetlek? – kérdezte Robertet.

A férfi elvette a kezét a lőtt sebről, Sara pedig folytatta a vizsgálatot. A férfi a sebre szorított inggel elmaszatolta a vért, de a lánynak úgy tűnt, a golyó behatolásának helye alatt kivehető egy V alakú égési sérülés.

Sara megpróbálta letörölni a vért, de Robert újra eltakarta a sebet.

– Minden oké – mondta.

– Meg kellene vizsgálnom…

– Tényleg jól vagyok – szakította félbe a férfi.

Sara Robert szemébe akart nézni, de a férfi elfordult.

– Talán le kellene ülnöd, amíg a mentő ideér.

– Súlyos? – kérdezte Jeffrey.

– Nem vészes – válaszolta meg a kérdést Sara helyett Robert, és újra a falnak támaszkodott. – Kösz – fordult Sarához.

– Sara? – nézett a lányra Jeffrey.

A lány vállat vont, nem tudta, mit mondjon. A távolból már hallatszott a sziréna. Jessie borzongva fonta össze a karját a mellén. Sara látni akarta az inget, tudni akarta, hogy az anyagba is ugyanaz a minta égett-e bele, mint a férfi bőrébe, de Robert szorosan csomóba fogta a véres ruhadarabot, és a sebet nyomkodta vele.

Sara még csak két éve dolgozik halottkémként, de a nyom, amit látott, teljesen egyértelmű volt. Még egy totál zöldfülű zsaru is felismerte volna.

A lövést közvetlen közelről adták le.

HETEDIK FEJEZET

De. 11:45

Lena a Burgess mosoda előtt állt, amely a rendőrőrssel átellenben állt a Main Streeten. A napvédős üvegajtó mögé nem lehetett belátni, de a lány így is úgy bámult az üzletre, mint aki pontosan tudja, mi folyik ott. Fél órája újabb lövés dördült. A nap elején hiányzó két zsaru közül egyelőre csak az egyik, Mike Dugdale futott be. Marilyn Edwardsról még mindig nem lehetett tudni, hol van, Frank szerint elképzelhető, hogy a csinos, fiatal rendőrnő is az őrszobán volt a támadáskor. A granti rendőrtestület tagjai egytől egyig élőhalottként járkáltak. Lenának csak az járt az eszében, hogy ha kicsit hamarabb ér be a munkába, talán tehetett volna valamit. Talán meg tudta volna menteni Jeffrey-t. A világon azt szerette volna legjobban, ha ott lehet velük, odabent az őrsön.

Lena megfordult, és Nickre meg Frankre nézett, akik a térkép fölé hajolva beszélgettek. A Georgiai Nyomozóhivatal ügynökei a kávégép körül őgyelegtek, pusmogva várták a parancsokat. Pat Morris Molly Stoddarddal váltott szót. Lena azon tűnődött, vajon annak idején Pat is Sara páciense volt-e. Elég fiatalnak tűnt hozzá.

– Nagy büdös francot – ripakodott Frank Nickre, elég hangosan ahhoz, hogy mindenki meghallja. Mindenki fel is nézett a teremben.

– Gyere csak – jelezte Nick, hogy menjenek be az öreg Burgess irodájába.

Mindketten beléptek a kis, ablaktalan helyiségbe, és becsukták az ajtót maguk mögött. Az előbbi feszültség még mindig ott volt a levegőben, néhányan nyilván azért mentek a tisztító hátsó fertályába, hogy elszívjanak egy cigarettát, és Frank kirohanásán csámcsogjanak.

Lena elővette a mobilját, bekapcsolta, és megvárta, hogy csatlakozzon az antennához. A készülék kettőt csipogott: üzenetek érkeztek. A lány nem tudta eldönteni, Ethant vagy Nant hívja-e. Egy pillanatra beugrott neki Hank nagybátyja is, de ő reggeli beszélgetésükkor szinte könyörgött Lenának, hogy támaszkodjon rá, úgyhogy ha most visszahívja, azzal mintha egyértelműen beadná a derekát, márpedig erre Lena nem volt hajlandó. A gondolatot is utálta, hogy bárkire szüksége van, majdnem annyira, mintha valakihez hozzá kellett érnie. Végül kikapcsolta és zsebre dugta a mobilt. Már azt sem értette, az előbb egyáltalán mi a francért kapcsolta be ezt a nyamvadt kütyüt.

Frank lépett oda a lány mellé.

– Mesterlövész a tetőn? – kérdezte savanyú szájszaggal.

Lena az őrs tetejére mutatott, ahol fekete ruhás alakok hasaltak, kezükben távcsöves puskával.

– Kettőt látok – mondta a lány.

– Most jöttek meg még húszan Nick irodájától.

– Minek?

– Úgy látom, azért, hogy ácsorogjanak, mint akinek a seggében ragadt a keze.

– Frank, biztos vagy benne…? – kérdezte Lena gombóccal a torkában.

– Miben?

– Hogy Jeffrey… – akadt el a lány hangja.

– Saját szememmel láttam – felelte Frank, akit láthatólag felzaklatott az emlék. Megtörölte az orrát, aztán karba tette a kezét. – Elvágódott, mint egy darab fa. Sara fölé görnyedt… – Megcsóválta a fejét. – Aztán az a szarházi pisztolyt szegezett Sara fejéhez, és ráparancsolt, hogy húzzon onnan.

Lena az ajkát rágta. Meglepte, mennyire együtt érez Sara Lintonnal.

– Úgy tűnik, Nick tudja, mit csinál – mondta Frank. – Most áramtalanítottak az egész épületet.

– A telefon úgy is működik?

– Közvetlen vonalunk van Marla asztalához – mondta Frank. – A főnök köttette be, amikor átvette az őrsöt. Egész máig nem értettem, miért.

Lena bólintott. Igyekezett küzdeni az elméjét megrohanó gondolatok ellen. Jeffrey annyi mindent csinált, amikor ő lett a rendőrfőnök. Újításai abban az időben szokatlannak tűntek, de azóta mind tökéletesen bevált.

– A telefonszolgáltató lezárta a vonalat, minden kimenő hívásuk hozzánk fut be – közölte Frank.

Lena bólintott. Eltöprengett, hogy kinek jut eszébe ennyi minden. Ha rá lett volna bízva, már rég berohantak volna az épületbe, hogy elkapják a frakkját a köcsögöknek, akik ezt a cécót csinálták, és hullazsákban hoznák ki az összes szemetet.

A lány feltette a lábát az ablakpárkányra, és újra megkötötte a sportcipőjét, nehogy Frank meglássa a szemébe gyűlő könnyeket. Utálta, hogy újabban minden piszlicsáré apróságon elsírja magát. Nagyon hülyén érezte magát emiatt, főleg, mert tudta, hogy Frank és a hozzá hasonlók szemében ez gyengeség, noha valójában csak azért könnyezik, mert egy hajszál választja el attól, hogy tomboljon dühében. Hogy tehet valaki ilyet? Hogy ronthatnak be a rendőrőrsre, az utolsó helyre, amelynek biztonsága Lena szemében szentnek tűnt? Jeffrey képviselte az állandóságot minden szarság közepette, amelyen a lány az elmúlt pár évben keresztülment. Hogy fordulhat elő, hogy most veszíti el ezt az embert, amikor a saját élete pont kezdett helyreállni?

– A nyüves média is kiszagolta – morogta Frank.

– Micsoda? – kérdezte a lány szipogását leplezve.

– A tévések. Helikoptert akarnak ideküldeni, hogy felvegyenek mindent.

– Az őrs fölött tilos átrepülni – jegyezte meg Lena, és a keze hátával törölte meg az orrát. A Grant-erődöt még a Reagan-érában zárták be. Ez több ezer munkahely megszűnését jelentette a környéken, s gyakorlatilag a földdel tette egyenlővé Madison városát. Ennek ellenére a mai napig életben van a katonai tilalom, bizonyos objektumok fölött nem lehet átrepülni, úgyhogy a hírcsatornák helikopterei elvileg nem körözhetnek errefelé.

– De a kórház fölött már szabad repülni.

– Szemetek – háborgott Lena. Nem is értette, hogy vállalkozik bárki erre a munkára. Keselyűk, gondolta, de azok se jobbak náluk, akik ezt nézik otthon, tette hozzá magában megvetően.

– Most nekünk kell állnunk a sarat – halkította le a hangját Frank.

– Ezt meg hogy érti?

– Így, hogy Jeffrey odavan… – bámult ki az utcára Frank –, meg kell őriznünk a fegyelmet az embereink soraiban.

– Úgy érti, most maga a főnök? – kérdezte a lány, de Frank arcáról rögtön leolvashatta, hogy a férfi nem erre gondolt. – Mi ütött magába? Rosszul van? – kérdezte.

Frank vállat vont, és egy koszos zsebkendővel megtörölte az ajkát.

– Romlott kaját ettünk Mattel tegnap este. – Lena megrökönyödve látta, hogy Frank könnyezni kezd, ahogy öreg zsarutársát említi. A lány el sem tudta képzelni, mit élt át a férfi, mikor barátját a szeme láttára lőtték le. Matt pár évvel fiatalabb volt Franknél, és újonckorában Frank tanította be. Azóta már vagy húsz év eltelt, és minden áldott munkanapot együtt töltöttek.

– Tudjuk, milyen Nick – szólalt meg Frank.

– Tudjuk, milyen ember. Szüksége van minden támogatásra, amit csak meg tudunk adni neki.

– Erről beszéltek az irodában? – kérdezte Lena.

– Öt perce még nem tűnt úgy, hogy olyan lelkesen támogatná.

– Nem értünk egyet abban, hogyan kezeljük ezt , a helyzetet. Nem akarom, hogy besétáljon ide valami aktakukac, és mindent elkúrjon.

– Ez nem cowboyfilm – ellenkezett Lena. – Ha a túsztárgyaló tudja, mit csinál, akkor azt kell csinálnunk, amit a fickó mond.

– Nem fickó – mondta Frank. – Csaj.

Lena megsemmisítő pillantást vetett rá. Frank már akkor világossá tette, amikor a lány először egyenruhát öltött, hogy nő nem való rendőrnek. Biztos eldurrant az agya, amikor meghallotta, hogy leküldenek ide valami nőcit Atlantából, és mindenkinek azt kell tennie, amit ő mond.

– De nem ez a gond vele – tette hozzá Frank.

Lena a fejét rázta. Nem tudta elhinni, hogy a férfi ennyire ostoba dolgon van kiakadva.

– Senkit nem vesznek fel a Georgiai Nyomozóhivatalhoz, csak mert finom sütiket süt.

– Ezt a leányzót Nick képezte ki, amikor új volt. Ismeri.

– És mit mondott róla?

– Semmit – felelte Frank –, de mindenki tudja, mi történt.

– Rajtam kívül – füstölgött Lena.

– Egy étteremben ültek Whitfield környékén. Bejött két idióta fegyverrel, hogy lenyúlják az ebédelő tömeget – rázta a fejét Frank. – A nő nem volt elég határozott. Egy perc alatt gáz lett belőle. Hat halott – vetett a zsaru sokatmondó pillantást Lenára. – Azokat ott bent meg kell menteni – bökött az őrs felé –, de ez a csaj nem elég bevállalós.

A lány átbámult az utca túloldalára. Már csak hat ember maradt az őrszobán.

– Ki kell derítenünk, mi folyik ott bent! – Szülők, feleségek, partnerek várták kétségbeesetten, hogy kiderüljön, szerettük él-e még vagy sem. Lena tisztában volt vele, milyen érzés elveszíteni valakit. Igaz, mire ő meghallotta, mi történt Sibyllel, ikertestvérét már megölték. Neki nem kellett várnia, mint a mostani túszok hozzátartozóinak. Vele Jeffrey közölte a hírt, aztán elmentek a kórbonctanra. Ennyi volt.

– Mi van? – kérdezte Frank.

Lena hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai. Eszébe jutott, hogy Jeffrey hányszor adott neki új esélyt, például ma is. Függetlenül attól, milyen balhét csinált Lena, a rendőrfőnök mindvégig hitt benne. Soha senki nem lesz már az életben, aki ilyen szilárdan mellette fog állni.

– Mi az? – ismételte Frank.

– Csak elgondolkoztam… – kezdte Lena, de a főiskola fölött lebegő helikopter láttán félbeszakította magát. Lena és Frank is odafordult, nézték a kampusz fölött függeszkedő nagy fekete vasmadarat, amely végül a Grant megyei egészségügyi központ tetején található leszállópályán landolt. A kórház tulajdonképpen csak egy régi kétszintes tégla-

épület, Lena már azt hitte, menten össze is rogy a helikopter alatt. De aztán nyilván nem így történt, mert pár pillanat múlva csörgött Nick mobilja. A férfi felvette, kis ideig hallgatta, mit mond a hívó, aztán letette.

– Na, megjöttek – közölte, de nem volt megkönnyebbülés a hangjában. Intett Lenának és Franknek, hogy kövessék, és kilépett a mosoda hátsó ajtaján. Hármasban a kórház felé indultak a szaunaszerű hőségben.

– Tehetünk valamit? – kérdezte Lena Nicket.

– Mostantól övék a buli – intett nemet az ügynök. – Innentől kezdve nekünk semmi közünk hozzá.

– Ez az a nő, akit maga képzett ki?

– Nem valami sokáig – felelte Nick kurtán.

– És jól csinálja? – kérdezte Lena.

– Mint a gép – válaszolta Nick, de ez nem tűnt elismerésnek.

Miközben végigmentek a Main Street-i üzletsor előtt, egyikük sem törte meg a csendet. Öt perc sem telt bele, már a kórházba is értek, mégis óráknak tűnt az út ebben a hőségben, ilyen feszülten. Lenának fogalma sem volt, mire számítson, amikor belép az egészségügyi központba, de ezt biztos nem várta. A hátsó bejárat ajtaját elegánsan öltözött nő csapta ki, hogy határozott léptekkel eléjük menjen. Mögötte három tagbaszakadt fickó állt egyeningben és pantallóban, a Georgiai Nyomozóhivatal emberei. Oldalukon óriási Glockok, úgy sétáltak, mintha rézből lennének a golyóik. Az alig százötvenhét centi magas nő, vékony testalkata ellenére, ugyanilyen himbálózó járással közeledett Nick felé.

– Örülök, hogy ide tudott jönni – mondta Nick beletörődő tónusban. Bemutatta a két granti zsarut. – Dr. Amanda Wagner – mondta Franknek és Lenának –, a Georgiai Nyomozóhivatal fő túsztárgyalója. Államunkban Ms. Wagner végez túsztárgyalásokat a leghosszabb ideje.

Wagner alig vette észre őket, és arra sem vette a fáradságot, hogy bemutassa három kollégáját, akik ezt láthatólag nem vették zokon. Lena közelről már jóval idősebbnek nézte a nőt. Ötven fölött lehet. Könnyű sminket viselt, körmét áttetsző lakk borította. Egyetlen gyémántgyűrűt leszámítva nem viselt ékszert, borzas frizurája volt, az a fajta, amit minden reggel ezer év belőni. Volt valami megnyugtató a jelenlétében, ezért Lena arra gondolt, Nick és Wagner között bizonyára valami személyes jellegű nézeteltérés játszódott le. A Frank által elmondottakkal szemben semmi határozatlanságot nem észlelt a nőn. Úgy tűnt, Amanda Wagner több mint felkészült rá, hogy fejest ugorjon a haddelhaddba.

– Tehát a támadók: két felnőtt férfi, állig felfegyverezve, és hat túsz, köztük három gyermek? – kérdezte a túsztárgyaló művelt déli kiejtéssel.

– Pontosan – felelte Nick. – A telefont és a közműveket ellenőrzés alatt tartjuk. A mobilhasználatot is figyeljük, de egyelőre nem volt kijövő jel.

– Erre? – kérdezte a nő.

Nick bólintott. Wagner a mosoda felé menet kikérdezte.

– Megtalálták a kocsit?

– Dolgozunk rajta!

– Ki- és bejáratok?

– Mindet biztosítottuk.

– Mesterlövészek?

– Szokásos hattagú alakzat.

– Minikamerák?

– Az önökét szeretnénk használni.

Wagner hátrapillantott, mire egyik embere már nyúlt is a telefonért.

– A börtönlakók? – folytatta a nő.

– Átköltöztettük őket Maconba.

Felszállt a helikopter, amivel a túsztárgyaló és kollégái megérkeztek. Wagner megvárta, hogy a propeller zaja elhaljon, és csak utána kérdezett tovább.

– Már felvették a kapcsolatot?

– Az egyik emberem a telefonnál van. Még nem vették fel a kagylót.

– Kiképezték túsztárgyalásra? – kérdezte Wagner, noha nyilván tudta a választ.

Nick nemet intett.

– Akkor reméljük, időközben sem vették fel. Az esetek túlnyomó többségében az folytatja le a lényegi tárgyalást, akivel először beszélnek. Azt hittem, ezzel már tisztában van. – Wagner elhallgatott, s amikor Nick nem válaszolt, hozzátette: – Le tudja állítani? Adja meg a számot nekem.

Nick a szájához emelte az övén fityegő rádiót. A csoport előtt haladva kiadta az utasítást. Amikor megszerezte az őrs telefonszámát, fennhangon megismételte, és Wagner egyik embere rögtön beütötte a mobiljába, majd a füléhez emelte a készüléket.

– Pontosan kik vannak bent? – kérdezte Wagner Nicket. – Kérem, fussunk végig a listán egyenként.

Nick, mint egy jó tanuló, előszámlálta a túszokat:

– Marla Simms, az őrs recepciósa. Idős. Nem sokat segít rajtunk. Brad Stephens, gyalogos járőr. Hat éve rendőr.

– Számíthatunk rá? – fordult Wagner Frankhez.

Franket meglepte a hozzá intézett kérdés.

– Közrendőr. Megbízható zsaru.

Lena szükségét érezte, hogy hozzátegye:

– Nyomás alatt kissé ideges.

Mindannyian a lányra néztek. Frank dühösnek tűnt, de Lena nem bánta, hogy figyelmeztette a túsztárgyalót Braddel kapcsolatban.

– Tavaly együtt járőröztem vele. Stresszhelyzetben nem túl magabiztos.

– Maga mióta nyomozó? – kérdezte Wagner Lenától fürkésző pillantással.

Lenának rögtön gombóc nőtt a torkában. Ettől a kérdéstől egyszeriben elpárolgott minden eltökéltsége.

– Idén kihagytam valamennyit magánéleti okból…

– De jó magának! – vette át a szót Wagner, és Nickhez fordult. – Ki van még?

– Sara Linton, helybeli gyermekgyógyász és halottkém – válaszolta Nick menet közben.

– Ez újdonság – görbült mosolyra a nő ajka.

– Egy darabig a rendőrfőnök felesége volt – folytatta Nick. – Jeffrey Tolliveré.

– Csak az élőket sorolja fel.

A mosoda nyitott hátsó ajtajához értek, ahol Hemming és járőrtársa állt őrt.

– És három kurvára halálra rémült, tíz év körüli gyerek.

– A gyermekorvos talán segít. Hány gyereket öltek meg?

– Egyet sem – válaszolta Nick. – Egy kórházban van, lehet hogy amputálni kell az egyik lábfejét. Az iskolában most nyomozzák le a szülőket. Sokan Maconba járnak be dolgozni, de már mindegyik gyereket sikerült azonosítani. – Megállt, hogy előre engedje a nőt. – És van odabent még egy rendőrtiszt. Barry Fordham. Frank szerint elég randa sebet kapott.

– Abból kell kiindulnunk, hogy halott – közölte Wagner tárgyilagosan, és besétált a tisztítóba. Az odabent nyüzsgő rendőrök és ügynökök szétnyíltak előtte, hogy át tudjon vágni. Wagner körbepillantott a helyiségben, és mindenkit felmért: a négy GBI ügynököt, akiket Nick hozott magával és Molly Stoddardot, Sara ápolónőjét. Végül Lenán állapodott meg a tekintete. – Főzne egy kanna kávét, drágám? Tej nélkül, két cukorral.

Lena forrt a dühtől, de odasétált a kávégéphez, és elkészítette. Pat Morris próbálta elkapni a lány tekintetét, de Lena úgy csinált, mintha nem venné észre.

Wagner a hajtogatópultnak támaszkodott, és az egész csoporthoz intézte szavait.

– Tehát először lement az első támadás. Összesen – mennyi is? – öt holttest van bent?

– És hiányzik még egy járőr – bökte ki Lena a büszkeségét félretéve, és két csomag cukrot zúdított a kávéba.

– Akkor összesen hat holttest – nyugtázta Wagner. – Az egész város ezzel van elfoglalva. Csak egy oka lehet, hogy nem került elő a fickó.

– Nem fickó – helyesbített Nick. – A hiányzó zsaru neve Marilyn.

– Ez a két későbbi lövés, amit hallottak. Azokat nyírják ki, akikről a legvalószínűbb, hogy ellenállnak. Az egyenruha vörös posztó. Brad, aki maga szerint ideges – sétált oda Lenához, és töltött magának egy csésze kávét –, nyilván nem tűnik túl fenyegetőnek. Ez menti meg az életét. Legalábbis egyelőre. – Wagner az órájára pillantott. – Van térkép az őrs szellőzőrendszeréről? – érdeklődött.

– Minden tervrajz a városházán van – felelte Frank. – Két embert már elküldtünk, hogy keressék elő.

– Ez most a legfontosabb – fordult Wagner az egyik emberéhez. – James, légy oly kedves, kísérd el Nickyt, és pörgessétek fel a keresést. És ha már ott vagytok, nézzétek meg azt is, hogy lehet elzárni a vizet.

– Mi a következő lépés? – kérdezte Frank.

– Ők az egész terepet biztosítják – kortyolt a kávéba Wagner. – Egy helyre terelik össze a túszokat, hogy könnyű legyen őrizni őket. Aztán a harmadik lépésük, hogy meggyőződjenek róla, senki nem tud bejutni. Elbarikádozzák az ajtókat, és minthogy a támadónak volt annyi esze, hogy magával hozzon egy segédet, felváltva folyamatosan őrizni tudják a bejárati ajtót, így onnan sem érkezhet meglepetés.

Újra beleivott a kávéba, és tovább latolgatta a fejleményeket.

– Már volt elég idejük, hogy mindezt lebonyolítsák, úgyhogy hamarosan rátérnek a negyedik lépésre: közölni fogják, mi a követelés. Ekkor indul a tárgyalás. Először a vizet és az áramot akarják majd visszakapni, aztán élelemre lesz szükségük. Mi pedig esélyt akarunk kapni, hogy bejussunk. – Látta, hogy Lena máris nyitja a száját, hogy jelentkezzen, úgyhogy feltartotta az ujját. – Erre akkor térünk rá, ha majd ott tartunk.

– A szülők beszélni akarnak a gyerekeikkel – jegyezte meg Frank.

– Kizárt – mondta Wagner. – A mi oldalunknak pont az az érdeke, hogy a lehető leginkább kihagyjuk az érzelmeket a dologból. Nekünk nem fognak zokogó szülők rimánkodni a gyerekeik életéért. A lövészeink anélkül is tudják, milyen fontos a túszok élete, nem kell újra hangsúlyoznunk a dolgot.

– És aztán? – kérdezte Lena. – Mi a következő lépés?

– Előbb-utóbb megéheznek, vagy látni akarják magukat a tévében. Aztán végül eljutunk odáig, hogy lebonyolítottak minden üzletet, és el akarnak húzni. Nem árt, ha előre kitaláljuk, mit követelnek még pénzen kívül. Pénzt mindig akarnak – jelöletlen, kis címletű bankjegyekben. – Szünetet tartott. – És meg kell találnunk a kocsijukat. Nem fognak szárnyat növeszteni, márpedig valamivel csak le kell lépniük.

– A főiskola mögött van egy tó – mondta Lena.

– Magánterület?

– Részben – válaszolta a lány. – Nehéz csónakot elkötni úgy, hogy ne lássák meg az embert, de ha nagyon eltökélt, akkor azért lehetséges.

– Ezt csinálja maga, jó? – szúrta ki Wagner Nick egyik emberét. – Vigyen magával két rendőrt, és fésülje át a partot, hogy találnak-e csónakot. Úgy értem, a helyszínhez viszonylag közel. Gondolom, nem tervezték, hogy hosszabb gyalogtúrával jutnak el a menekülő járműhöz. Ha múlt héten valakinek eltűnt a csónakja, az erről készült jelentés bent van az őrsön, ugye? – fordult Frankhez.

– Aha.

– Átirányították a segélyhívásokat?

– Igen. A tűzoltóságra. Itt van az utcában.

– Megtudná, jelentett-e valaki eltűnt csónakot ma délelőtt?

Frank felvette az egyik pulton levő telefont, hogy elintézze a hívást.

Wagner megmaradt két emberére nézett, aki továbbra is ott állt mellette.

– Először a gyerekeket hozzuk ki. Cserébe kapnak ennivalót és vizet. Van odabent ballonos ivóvíz? – fordult Lenához.

– Hátul, a börtönblokkban.

– Hány vécé van?

Léna nem értette, a nő miért kérdi.

– Egy – felelte.

– Az ivóvíz miatt – magyarázta Wagner a lány zavarodottságát látva. – A ballonban hat liter víz van. A támadók ebből fognak inni.

– Nem jelentettek eltűnt csónakot – tette le a telefont Frank. – Beolvastattam egy felhívást a rádióban, hátha feltűnik valami a hallgatóknak.

– Jól tette – mondta Wagner. Aztán saját csapatához intézte a szavait: – A gyerekek után megpróbáljuk az idős hölgyet vagy a járőrt kihozni. Hozzájuk nem fognak ragaszkodni; a zsaru necces, a recepcióst pedig nyilván holt tehernek tekintik. Én arra tippelnék, hogy a gyerekorvosnőt akarják megtartani. Csinos? – kérdezte Frank és Lena felé fordulva.

– Nem mondanám – felelte Lena pont egy időben azzal, hogy Frank rávágta:

– Igen.

– Gondolom, elég magabiztos – mondta Wagner. – Az orvosin nem szepegő nyuszik szoktak végezni. Ez nem fog tetszeni nekik – tette hozzá elkomorodva.

– Én vagyok a nővér a klinikán. Sara a leghiggadtabb ember, akit ismerek. Biztos nem tenne semmi kockázatosat, főképp így, hogy ott vannak a gyerekek.

– Mit gondoltok, srácok? – nézett a munkatársaira Wagner.

– Tutira meggyűlik a bajuk vele – mondta az, amelyik folyamatosan a füléhez tartotta a mobilt.

– Hamarosan le kell vezetniük ezt a sok adrenalint – tette hozzá egy másik bólogatva. – Szerintem nem engedik el a nőt.

– Egyetértek – mondta Wagner, mire Lena ereiben meghűlt a vér.

– Nem hiszem, hogy… – kezdte Molly.

– Megöltek négy rendőrt, tüzet nyitottak a gyerekekre, az egyiket súlyosan megsebesítették? – csattant fel Wagner élesen, hitetlenkedve. – Maga szerint pont a szexuális zaklatástól fognak visszariadni? Maga bent volt, nyomozó – nézett Frankre. – Miért jöttek ide? Mit akarhatnak még?

– Nem tudom – vont vállat a zsaru.

Lena érezte, Frank milyen dühös és zavarodott.

– Mi volt az első dolguk? – kérdezett tovább Wagner.

– Lelőtték Mattet. Lőttek, mindenkit, akit csak értek, az egész őrsön.

– Mondhatjuk, hogy elsődleges céljuk Hogan nyomozó meggyilkolása volt?

Lena ugyan hallotta, hogy Nick részletesen beszámolt a tusztárgyaló nőnek telefonon, mégis meglepte, hogy Wagner tudja Matt nevét.

– Wallace nyomozó? – tudakolta Wagner.

– Nem tudom – vont vállat Frank újra.

– Többet tud, mint mi, nyomozó. Maga ott volt. Mit mondtak?

– Nem tudom. Ordibáltak. Illetve az egyik ordibált. Felképelte Marlát. Én hátramentem, és felhívtam Nicket.

Lena a nyelvét rágta. Sosem szerette Marlát, de hihetetlenül alávaló dolog kezet emelni egy öregasszonyra. A történtek után már semmin nem kellene meglepődni, de ez a részlet még följebb srófolta Lena haragját.

– Várjon csak – mondta Frank. Láthatólag kigyulladt a fejében egy villanykörte. – A rendőrfőnököt kereste. Amelyik azt mondta, Smith a neve. Szólt Marlának, hogy a főnökkel akar beszélni. Marla szólt nekem, én pedig előkerítettem Jeffrey-t, és… – itt elakadt.

Wagner összerakta, mit próbál kinyögni Frank.

– Tolliver rendőrfőnököt keresték, de aztán Matt Hogant lőtték le?

– Hát – vont vállat Frank. – Asszem, igen.

A nő körbepillantott a helyiségben, és Lena mellett megpillantotta Pat Morrist.

– Maga Morris?

– Igen, hölgyem – bólintott a zsaru. Láthatólag kényelmetlenül érezte magát, hogy kipécézték.

Wagner lefegyverző mosolyt villantott rá, mintha régi ismerősök lennének.

– Elejétől fogva bent volt?

– Igen, hölgyem.

– És mit látott?

– Ugyanazt, mint Frank.

Wagner mosolya kissé elhalványult.

– Mégpedig?

– Íróasztalnál ültem, a jelentésemet gépeltem be a számítógépbe – kezdte Morris. – Bejött a terembe a rendőrfőnök, én meg azt kérdeztem tőle, hogyan lehet behívni a D-15-ös képernyőt. Nem megy valami jól a számítógépes munka.

– Semmi baj – vigasztalta Wagner. – És aztán?

Lena látta, hogy Morris nagyot nyel.

– Aztán belépett a bejáraton Matt. Marla mondott neki valamit, hogy „Á, itt van!” vagy hasonlót, aztán dr. Linton felsikoltott.

– Csak sikoltott?

– Nem, hölgyem. Azt sikoltotta: „Jeffrey!”, mintha figyelmeztetni akarná a főnököt.

Wagner mély levegőt vett, aztán kifújta. Összepréselte az ajkát. Lena látta, hogy a nő rúzsa kissé elkenődött.

– Akkor nem kizárt, összetévesztették őket.

– Kiket? – kérdezte Frank.

– A támadó Mattre hitte azt, hogy a rendőrfőnök – nézett körül a szobában Wagner. – Hülye kérdés, de nem tudnak olyan konkrét elkövetőről, akit a rendőrfőnök varrt be, és képes lehet ilyesmire?

Lena fejben végigpörgette az eszébe ötlő eseteket. Nem is értette, eddig miért nem jutott eszébe magától is. Csomó ember lehet annyira dühös Jeffrey-re, hogy el akarja tenni láb alól, de senkinek nem lenne hozzá bátorsága. Ráadásul sosem a nagyszájú fenyegetőzők szoktak tényleg bosszút állni a sérelmükért. Éppen a csendes figurák, akiknek a gyomruk mélyén mindvégig forr a düh, míg aztán egyszer csak kirobban belőlük: ők azok, akik egy nap fegyverrel térnek vissza.

– Egy kérdést megért. Na mindegy – intézte szavait a csapathoz Wagner –, ezek szerint a két fegyveres teljesítette a küldetést. Azért jöttek, hogy Tolliverrel végezzenek, és tudomásuk szerint ez két perc alatt meg is lett. Elmenekülni nem tudtak, mert a segítőkész mosodás cimbora sörétes puskával rohant az utcára. Most minden valószínűség szerint az a fő céljuk, hogy élve elhagyhassák az épületet.

– Amanda! – szólt Nick. – Itt a szellőzőrendszer tervrajza – sétált közelebb az ügynök a kezében egy indigós tekerccsel.

– Klassz – terítette ki a nő a tervrajzot az asztalra. Egy pillanatig tanulmányozta a szellőzőrendszert, és felfedezett egy kürtőt a hátsó falon. – Úgy látom, ez a legjobb hely – döntött. – A konferenciaterem álmennyezete felől meg tudjuk közelíteni ezt a járatot, és becsempészünk egy minikamerát, hogy madártávlatból lássuk, mi történik.

– És akkor már miért nem megyünk be a mennyezet felől? – kérdezte Frank.

– Az álmennyezet paneljei nem elég teherbíróak. Nem akarjuk, hogy hulljon a por, recsegjen-ropogjon az egész, és jó előre meghallják, mire készülünk.

– Nem is úgy – szakította félbe a zsaru Wagnert izgatottan. – Az őrs összes helyiségében álmennyezet van. A hátsó fal felől behatolunk, aztán…

– Kinyírunk mindenkit, aki odabent van – fejezte be a mondatot a tusztárgyaló. – Ilyet csak végső esetben érdemes tenni, és egyelőre még messze nem tartunk ott, Wallace nyomozó. Egyelőre azt kell megoldani, hogy képet és hangot tudjunk kihozni a helyiségből. Első lépésben azzal tudjuk ellenőrzés alá vonni a helyzetet, ha kiderítjük, hogy mit akarnak.

Wagner magához intette az embereit, és a térkép fölé hajolva tervezni kezdték a behatolás helyét. Lena pár percig figyelte őket, és próbálta követni, ahogy szakzsargonban sorolják, hogy milyen felszerelésre lesz szükségük. A lány látta, hogy Nick kicsit odébb ácsorog, és rosszkedvű arcot vág. Lena nem értette, hogy Nick miért nem vesz részt ebben a munkában. Biztos történt ott még valami a whitfieldi túszdráma során, amiről Frank nem tud. Az ilyen szóbeszéd mögött mindig valami sötét dolog lappang. Isten tudja, Lenáról is mi minden szarságot összehordtak a háta mögött, mikor otthagyta a rendőri állományt.

Pat Morris támaszkodott meg a lány mellett a kávéfőzőnél.

– Te érted, mit beszélnek ezek?

A lány nemet intett.

– Úgy tűnik, tudják, mit csinálnak – vélte Morris. Lena ebben egyetértett vele, de nem szólt semmit.

– Olyan fura – folytatta Morris lehalkított hangon. – Ezek a túszejtők nem lehetnek sokkal öregebbek, mint az öcsém, ő meg még gimnazista.

Lena felkapta a fejét. Ez megriasztotta.

– Komoly? – kérdezte. – Milyen idősek lehetnek? Hány évesnek néztek ki?

– Legfeljebb tizennyolcnak, de biztos idősebbek – vont vállat Pat.

– Miért lennének feltétlenül idősebbek? – kérdezte Lena. Látta, hogy Wagner és társai elhallgatnak, de nem foglalkozott vele. – Vékony testalkatúak? Kicsit lányosak?

Morris zavarba jött a heves kérdezősködéstől.

– Nem is tudom, Lena. Olyan gyorsan történt az egész.

– Mire gondol, Adams nyomozó? – szólt közbe Wagner.

– Beugrott az az eset, amin utoljára dolgoztam, mielőtt kiléptem a rendőrségtől – mondta Lena. Összeszorult a torka. Nehezére esett a beszéd.

– A francba – csapott az asztalra Nick. Az ügynök arcára is ugyanaz a borzadály ült ki, mint ami Lenáén is tükröződött. Nick is részt vett abban a nyomozásban, és közvetlen közelből látta a pusztítást.

– Jaj, ne! – mondta Molly. – Csak nem gondolja…

– Ne csigázzuk a kedélyeket – mondta Wagner türelmetlenül.

– Jennings – mondta végül Lena, és keserű epeíz tolult a torkába a név említésére. – Pedofil. Ért hozzá, hogy vegye rá a fiatal faszikat, hogy elvégezzék helyette a piszkos munkát.

NYOLCADIK FEJEZET

Hétfő

Jeffrey segített a mentősöknek lecipelni Robertet az elülső lépcsőn. Olyan nyakas, hogy nem volt hajlandó felfeküdni a hordágyra. Jeffrey valahányszor meg akarta győzni, csak a fejét rázta, mint aki hallani sem akar róla, és nem szólt semmit.

– Ott leszek a kórháznál, amint Hoss odaér – ajánlotta Jeffrey.

Robert századszorra is a fejét rázta.

– Ne gyere, haver. Velem minden rendben. Csak vidd haza Jessie-t az anyjához.

– Akkor holnap beszélünk, ha már jobb formában leszel.

– Jól vagyok – erősködött Robert. Amikor beültették a mentő hátuljába, akkor is csak ezt ismételte: – Vigyázz Jessre.

Jeffrey visszasétált a házhoz, de nem ment le. Inkább a lépcsőre ült, és várta, hogy megjöjjön Hoss. Clayton Hollister a városka seriffje, amióta Jeffrey az eszét tudja. Amikor a lövöldözéshez hívták, kiderült, hogy horgászni van. A Martin-tótól kellett visszajönnie, ami fél óra kocsival. Amikor Jeffrey felajánlotta, hogy nekikezd a helyszínelésnek, régi mentora türelemre intette.

– Még akkor is halott lesz, amikor odaérek.

Két seriffhelyettes ácsorgott kint, és a szomszédokkal beszélt; mindkettőnek volt annyi esze, hogy be se tegye a lábát a házba, mielőtt a főnök megjön. Hoss vaskézzel irányította a rendőrséget, Jeffrey-nek pedig sosem tetszett ez a vezetési stílus. Tisztában volt vele, hogy ebben az esetben az öreg duplaakkora figyelmet szentel majd minden részletnek, mint általában; Robert és Jeffrey, ha Hoss nem avatkozik be idejekorán, most jó eséllyel notórius bűnözők lennének. Tinédzserkorukban kemény kézzel bánt belük, bárhova mentek, rajtuk volt a szeme. Még ha Hoss nem is volt szolgálatban, a két helyettes is tudta, hogy Jeffrey és Robert a seriff vesszőparipája, és éppoly éberen figyeltek a két srácra, vagy talán még éberebben.

Annak idején Jeffrey zokon vette, hogy Hoss nyaggatja – apja már volt egy, még ha Jimmy Tolliver több időt töltött is dutyiban, mint otthon –, de mostanra, hogy belőle is zsaru lett, már megértette, mekkora szívességet tett nekik Hoss gyerekkorukban. Jeffrey és Robert részben éppen ezért lett rendőr: Hoss a maga módján példát mutatott nekik. Ámbár most a fene tudja, végül is miben sántikál Robert.

Jeffrey a lépcsőn üldögélve nézte a helyetteseket, és magában újra és újra lefuttatta barátja sztoriját. Próbálta megérteni, mit is mondott Robert és Jessie. Valami nem stimmelt, de ezen meg sem kell lepődnie, tekintve, hogy Sylacaugában van.

Rühellte ezt az isten háta mögötti, mucsai várost, torkig volt minden egyes itt töltött másodperccel, úgy érezte, az életet szívja ki belőle ez a hely. Nem normális, hogy hazajött, és még nagyobb állatság volt Sarát is iderángatnia magával. Hat év alatt semmi nem változott a városban. Oposszum és Bobby még mindig együtt lógnak minden vasárnap, a medencénél nosztalgiáznak, miközben Jessie seggrészegre issza magát, Nell

pedig kesernyés beszólásokkal gazdagítja az összhatást. Azzal, hogy Sara is itt van, még rosszabb lett minden, előre el sem tudta volna képzelni, mennyivel rosszabb.

Tegnapi idiotisztikus vallomása ellenére Jeffrey sem tudta pontosan, hányadán áll a Sara iránti érzéseivel. Ennek a nőnek valahogy sikerült a bőre alá férkőznie, úgyhogy egyfelől pont azért hívta el magával Floridába, hogy egész nap kefélhessenek, és egyszer végre beteljen vele, mert akkor továbbléphet. Azok a nők, akikkel járt, általában kitettek magukért, hogy Jeffrey kedvében járjanak, amit a férfi rendszerint néhány hónap alatt megelégelt, és jó oknak talált arra, hogy lecserélje partnerét a következő szerencsés választottra. De Sara nem így viselkedett. Ránézésre pont olyan volt, amilyen nő mellett Jeffrey úgy gondolta, hogy meg fog állapodni: a szexisség és magabiztosság nyerő, megunhatatlan kombinációja. A férfi azt mondta magában: most aztán végképp óvatosnak kell lennie a kívánságaival, mert a gyakorlatban Sara igencsak macerásnak bizonyult. Megvolt a véleménye a dolgokról, és egykönnyen nem lehetett jobb belátásra bírni. Súlyosbítja a helyzetet, hogy Sara anyja szerint Jeffrey láthatólag maga a patás ördög, a húga pedig fél pillanat alatt lekáderezte, és a playboyt látja benne, aki csak játszik a nőkkel. Előző nap, amikor Saránál ajtót nyitott, konkrétan Jeffrey képébe röhögött, és tetőtől talpig gúnyosan végigmérte, hogy tudassa: a férfit már jócskán megelőzte a rossz híre.

Jeffrey zsigerből szerette volna mindannyiuknak bebizonyítani, hogy nagyon tévednek. Talán pont ez a probléma – hogy vonzalma hátterében bizonyítási vágy áll. Jeffreynek szüksége volt rá, hogy elfogadtassa magát velük. Azt akarta, hogy lássák rajta: jó ember, aki rendes, istenfélő, törvénytisztelő középosztálybeli családban nevelkedett. De úgy tűnt, ez már veszett fejsze nyele. Sara máris ugyanolyan szemmel néz rá, mint a sylacaugaiak, akiknek azt súgja a pillantása: „Te is ugyanolyan égetnivaló vagy, mint az a zsivány apád!”

– Hé – mondta Sara, és leült Jeffrey mellé a lépcsőre.

– Hogy van Jessie? – húzódott el tőle a férfi.

– A díványon. Kidőlt – felelte Sara, és karjával átkulcsolta a térdét. Visszafogott hangon beszélt, mintha idegenek lennének.

– Be van cuccozva?

– Szerintem már nem hajtotta tovább az adrenalin, és a korábban beszedett vagy bepiált adag most ütötte ki. – Sara Jeffrey-t bámulta, vizsgálgatta.

– Mi az?

– Beszélnünk kell.

Jeffrey-n iszonyat söpört végig, és ezer dolog jutott az eszébe, hogy mi lehet a baj, de amit a nő végül kimondott, arra álmában sem gondolt volna, s minden előzetes félelménél megdöbbentőbbnek bizonyult.

– Manipuláltad a tetthelyet.

– Mi van? – állt fel Jeffrey, és testével takarta el Sarát a többi utcán beszélgető embertől. Tisztában volt vele, hogy nem csinált semmi rosszat, önkéntelenül mégis védekezni kezdett. – Mi a francról beszélsz?

– Nyitva hagytad az ajtót.

– A hátsó ajtót? Különben hogy tudtál volna bejönni?

Sara leszegte a fejét. Olyankor csinálta ezt, ha próbálta megőrizni a nyugalmát.

– A szekrényajtót – mondta. – Kinyitottad a ruhásszekrény ajtaját. Visszatetted az inget, ami kiesett.

A férfinak most ugrott be. Nem értette, mi üthetett belé.

– Én csak… – nem talált magyarázatot a tettére. – Nem is tudom, mit műveltem. Feldúlt voltam. Nem jelent semmit.

– Valaki fegyvert fog a felesége fejéhez – mondta Sara tárgyilagosan. – Rálő Robertre. Robert a ruhásszekrényhez rohan, előkapja a stukkert, aztán becsukja a szekrényajtót?

Jeffrey próbált valami logikus magyarázatot találni a dologra.

– Talán automatikusan csukta be – Jeffrey, miközben ezt kimondta, máris tudta, hogy erre csak hajszálnyi esély van. Nem stimmel az időzítés.

Sara felállt, és leporolta a pizsamanadrág hátsóját.

– Én nem leszek bűnpártoló – közölte figyelmeztetően.

– Bűnpártoló? – ismételte Jeffrey, mert azt hitte, rosszul hall.

– A tetthely megváltoztatása bűnpártolás.

– Ez röhej – indult meg befelé a házba a zsaru. A lány is utánament, mintha nem merné egyedül hagyni a házban.

– Mit akarsz tenni?

– Visszacsukom – felelte Jeffrey, és belépett a hálószobába. A ruhásszekrény előtt megtorpant. Már be volt csukva az ajtaja.

Kérdő pillantást vetett Sarára.

– Nem én csuktam vissza – válaszolta a lány.

Jeffrey megint kinyitotta a szekrényajtót, és hátralépett. Aztán lépett még egyet hátrafelé, és az ajtó becsukódott. A férfi megkönnyebbülten nevetett fel. Még egyszer megismételte az egészet. Ugyanaz történt.

– Biztos mozog a padló – mondta a padlódeszkákat nézegetve. – Ha idelép az ember, akkor az ajtó becsukódik.

– Oké – mondta Sara, de tekintetében kétely villant. Mintha még mindig nem hinné a dolgot.

– Mi az?

– Be volt zárva a széf?

Jeffrey újra kinyitotta az ajtót, és megnézte a felső polcon található fekete fegyverszéfet.

– Számzáras-mondta. – Lehet, hogy nyitva hagyva tartotta. Nincsenek gyerekeik.

– Ott akarok lenni a boncoláson – nézett Sara a padlón fekvő hullára.

Jeffrey-nek eddig ki is ment a fejéből, hogy a szobában ott van a holttest. Most odafordult, és alaposan végigmustrálta. A férfi szőke haját vérfoltok tarkították, részben az arcát is eltakarták. Meztelen hátát vér és agymaradványok pettyezték, teniszcipőjének kioldódott fűzője a padlón kanyargott. Jeffrey sosem értette, hogy lehet, hogy egyesek azt hiszik, ha halottat látnak, hogy az csak alszik. A halál megváltoztatja a helyzet atmoszféráját, az egész valahogy elnehezül és nyugtalanítóvá válik. Annak ellenére, hogy ennek a férfinak is félig nyitva volt a szeme és leesett az álla, egyértelműen látszott rajta, hogy halott.

– Húzzunk innen – indult meg kifelé a szobából.

– Hallottad, amit mondtam? – állította meg a folyosón a férfit Sara. – Ott akarok lenni a…

– Miért nem boncolod fel te? – vágott közbe Jeffrey, arra gondolva, hogy csak így tudja leállítani a lányt. – Itt nincs halottkém. A temetkezési vállalkozó csinálja darabonként száz dolcsiért.

– Jól van – állt rá Sara, de tartózkodó arckifejezése nem volt valami biztató. Jeffrey tudta, hogy ha a lány bármi rendkívülit talál, legyen az egy benőtt lábujjköröm vagy valami jellegzetes seb, rögtön a zsaru képébe vágja majd, hogy neki volt igaza.

– Mit gondolsz, mit fogsz találni? – kérdezte felbőszülten, aztán eszébe jutott, hogy Jessie a szomszéd szobában fekszik, és lehalkította a hangját. – Szerinted a legjobb barátom gyilkos?

– Már beismerte, hogy lelőtte az ürgét.

Jeffrey megindult a bejárati ajtó felé, kinn akart lenni a házból, és odébb akart menni Sara mellől. A lány viszont jellemző módon nyomult utána, nem hagyta annyiban a dolgot.

– Gondolj bele ebbe a sztoriba, Jeffrey – mondta csípőre tett kézzel, nyilván a pácienseivel is ezt a hangot használja, gondolta a zsaru.

– Semmi okom rá, hogy belegondoljak – felelte, pedig minél tovább hallgatta Sarát, annál több oka volt rá, hogy mégis belegondoljon, és a felmerülő következtetések egyáltalán nem nyugtatták meg. – Miért csinálod ezt? – kérdezte végül.

– Mert nem smakkol az időzítés azzal, ami kihallatszott az utcára.

Jeffrey becsukta belülről a bejárati ajtót, mert nem akarta, hogy véletlenül bárki is fültanújává váljon a beszélgetésnek. Az ajtóra vágott keskeny ablakon át látta, hogy a seriffhelyettesek a mentőssel trécselnek, akinek a kocsija épp az előbb állt meg a ház előtt.

– Túl nagy szünet volt a sikoltás és az első lövés között – mondta Sara.

Jeffrey próbálta felidézni az emléket, de nem ugrott be neki.

– Nem is úgy volt – mondta ennek ellenére.

– A lövés egy hangyányival később jött.

– Pontosan mennyi az egy hangyányi?

– Talán öt másodperc.

– Tudod te, mennyi öt másodperc?

– Hát te?

Jeffrey látta, hogy Hoss cirkálója befordul az utcába. Még mindig ugyanaz a nyüves verda volt, mint amit az öreg Jeffrey tinédzserkorában hajtott. Ugyanúgy hámlott az oldalára matricázott seriffcsillag is. Tizenegyedikben Jeffrey és Robert mosták ezt a kocsit minden hétvégén. Ez volt a büntetésük, amiért hozzászigszalagoztak egy kilencedikest az iskolai ivókúthoz.

– Jól van – felelte Jeffrey Sarának, mert már túl akart lenni az egészen. – Öt másodperc. Ez egybevág azzal, amit mondtak. Jessie felsikoltott, Robert ellökte a csávót, a csávó tüzelt. Ez eltarthatott öt másodpercig.

Sara a zsarura nézett, és Jeffrey nem tudta, a lány vajon hazugnak vagy idiótának fogja-e nevezni a következő pillanatban.

– Őszintén szólva nem emlékszem, mit mondtak: Jessie először felsikoltott, vagy Robert először ellökte a fazont. – Aztán hozzátette, feltehetőleg csak szemétkedésből: – Ezt talán nem ártana begyakoroltatnod Roberttel, mielőtt még vallomást tesz, hogy klappoljon a dolog.

Jeffrey Hosst figyelte, aki épp szót váltott a helyetteseivel. Horgászmellényt viselt és viharvert öreg kalapot, rátűzött sólyomcsalogatókkal. Jeffrey-t borzadály kerítette hatalmába.

– A második dörrenést pedig csak akkor hallottuk meg, mikor utolértelek. Akkor az mennyi lehetett, mondjuk tíz másodperc?

– Nem tudom. De nem egyből jött.

– Talán a pisztolyát kereste Robert.

– Az igaz – hagyta rá Sara.

Jeffrey megint meglepődött a lány reakcióján.

– És akkor néhány másodpercen belül jött a következő lövés, igaz? – a lány nem válaszolt, úgyhogy Jeffrey folytatta. – Legyen mondjuk két-három másodperc?

– Kábé.

– Stimmelhet a sztori – erősködött a férfi. – A csávó rálő Robertre, Robert elmegy a fegyverért. Sötét van, nem találja meg rögtön. Miközben keresgél, az ürge megint rálő, és most eltalálja. Meglepi, hogy golyót kapott, de sikerül visszalőnie.

Sara bólintott, de úgy tűnt, nem sikerült meggyőzni. Jeffrey a zsigereiben érezte, hogy van még valami, amit a lány eddig nem említett, és tudta, hogy már kezd kifutni az időből.

– Mi az? – kérdezte, s legszívesebben megrázta volna a lányt. – Mit nem mondtál még el?

– Hagyjuk.

– De tényleg, Sara. Valamit elhallgatsz. Mi az?

A lány kibámult az ablakon. Nem válaszolt. Hoss még mindig az út mellett állt. A mentőautó mély, sípoló hang közepette tolatott be a kocsibejáróra. Jeffrey minden egyes sípszóval idegesebb lett, úgyhogy amikor Sara megindult kifelé a házból, elkapta a karját, és nem engedte.

– Mit csi… – méltatlankodott a lány meglepetten.

– Neki egy szót sem – figyelmeztette Jeffrey. Úgy érezte, rászakadt az ég, és nem tud mit tenni, hogy elkerülje. Ha csak még pár órán át sikerül rávennie Sarát, hogy tartsa a száját, talán képes végére járni a dolognak.

Sara megrökönyödve igyekezett kirántani a karját a férfi markából.

– Eressz!

– Előbb ígérd meg.

– Eressz már el! – tépte ki a karját Sara Jeffrey kezéből.

A férfi tehetetlen dühében óriásit bokszolt a falba Sara háta mögött. A lány szeme megrebbent, mintha azt hitte volna, hogy Jeffrey őt akarja megütni. Tekintetében félelem és vegytiszta gyűlölet villant.

– Sara – hátrált egy lépést a zsaru, és feltartotta a kezét. – Nem akartalak…

A lány szája egyenes vonallá keskenyedett. Fojtott hangon szólalt meg, uralkodnia kellett magán, hogy ne ordítson.

– Ide hallgass, seggfej – sziszegte összeszorított foggal. – Engem nem tudsz megfélemlíteni.

– Nem is ak… – próbálta megnyugtatni a zsaru.

– Ha még egyszer rángatni próbálsz, puszta kézzel tépem ki a torkod.

Jeffrey-nek kihagyott a szíve. Sara pillantásától aljasnak és komisznak érezte magát, mintha zaklatta volna a lányt. Nem csoda, hogy apja mindig leitta magát a sárga földig, miután bántotta az anyját. Biztos marcangolta az önutálat.

Jeffrey látta, hogy kint Hoss és a helyettesei megindulnak a ház felé. Lenyelte a torkába toluló keserűséget, megpróbált észérvekkel zöldágra vergődni Sarával.

– Semmi nem biztos ebben az ügyben – mondta a lánynak. – Elintézem, hogy ott legyél a boncoláson, oké? Holnap beszélünk Bobbyval és Jess-szel. Csak egy kis időt kérek tőled, hogy kiderítsem, mi a franc ez az egész. Addig ne küldd már villamosszékbe a legjobb barátomat.

A lány rá sem volt hajlandó nézni, de Jeffrey érezte rajta, mennyire mérges.

– Sara!

Hoss kopogott a bejárati ajtón. Jeffrey megfogta a kilincset, mintha kívül tudná tartani a seriffet. Az öreg ránézett az ajtó üvegén át, és pillantása belehasított Jeffrey-be.

Úgy érezte, megint tizenöt éves, amikor az öreg elkapta a Ben Franklin kijárata előtt egy tranzisztoros rádióval, amit épp akkor bugázott meg.

Sara is a kilincs felé nyúlt, úgyhogy Jeffrey ajtót nyitott.

– Na Helló – nyújtott kezet Hoss, s ahogy kezet ráztak, Jeffrey-t meglepte, milyen erős az öreg marka. Hoss már teljesen megőszült, és elmélyültek a barázdák az arcán, de ettől eltekintve semmit sem változott.

– Marhára gáz, hogy ilyen körülmények közt látlak viszont, Menő. Hölgyem – bökte meg a kalapját Sara felé.

Sara már szóra nyitotta volna a száját, de Jeffrey megelőzte.

– Hadd mutassam be Sara Lintont, Hoss. Sara, ő Hollister seriff.

Hoss rámosolygott a nőre, ami ritkaságszámba ment a részéről.

– Hallom, maga vizsgálta meg Robertet. Köszönöm, hogy gondjaiba vette a srácot.

Sara biccentett, s Jeffrey látta rajta, hogy a megfelelő pillanatra vár, hogy előrukkoljon a mondókájával. Még mindig olyan mérges volt a lány, hogy szinte vibrált.

– Délelőtt majd felvesszük a tanúvallomását. Tudom, hogy nehéz éjszakája volt.

Jeffrey lélegzet-visszafojtva várta, hogy a lányból kirobbanjon, amit magában tart.

Sara megköszörülte a torkát, mint akinek nehezen jön meg a hangja.

– Délelőtt? Semmi akadálya – mondta Jeffrey-t meglepve. Aztán alig pillantott a férfira, ahogy hozzátette: – Szerinted Nell nem bánja, ha ma este náluk alszom a kanapén?

Jeffrey a cipője orrát bámulva lassan kieresztett egy megkönnyebbült sóhajt.

– Á, dehogy.

– Vigye el a hölgyet Oposszumékhoz! – nézett Hoss egyik helyettesére.

Jeffrey még a templomból emlékezett a férfira. May Tollivernek olykor sikerült annyira józannak maradnia vasárnap, hogy elrángassa Jeffrey-t a templomba, és próbáljon némi vallásosságot verni bele.

– Kösz, Paul – nézett a seriffhelyettesre Jeffrey.

Paul megbökte a kalapját, és gyanakvó pillantást vetett Jeffrey-re. Ugyanez a gyanakvó pillantás kísérte, amióta az eszét tudta. Tovább rontott a helyzeten, hogy Sara is ugyanígy mérte végig, és szó nélkül sétált ki a házból.

Hoss leplezetlenül elismerő pillantással kísérte a kivonuló nőt. Sara kopott pizsamában is vonzó nő volt.

– Nyurga csajszi.

– Ki van bukva – mondta Jeffrey, pontosan tudva, Hoss hogy érti majd a megjegyzést.

– Nem is nőnek való látvány ez – bólogatott a seriff. – Jessie jól van?

– A kanapén fekszik – felelte Jeffrey. – Alszik – tette hozzá, és úgy érezte, megint tízéves, mint amikor az anyja miatt hazudozott ugyanígy.

Hoss bólintott. Jeffrey látta, az öreg is tisztában van vele, hogy Jessie nemcsak azért dőlt le, mert kimerült.

– Felhívtam az anyját, hogy vigye haza magukhoz. Tudod, Faith az egyetlen, aki meg tudja nyugtatni ezt a csajszit.

Hoss a másik helyetteséhez fordult, akinek a nyakába akasztva fényképezőgép lógott, és piros szerszámosládát tartott a kezében. Az ürge legfeljebb tizenkét évesnek nézett ki, afféle helyi bűnügyi helyszínelő-féleségnek számíthatott. Jeffrey fintorgását leplezni próbálva ismerte fel, amikor Hoss a nevén szólította az ürgét.

– Reggie, várd meg itt a ház előtt Jessie édesanyját! Mindjárt jövünk kifelé mi is.

Reggie letette a szerszámosládát.

– Igen, uram – mondta tisztelettudón.

Hoss belépett a házba, és körülnézett a nappaliban. A falon képek lógtak, a legtöbb Jeffrey-t, Oposszumot és Robertet ábrázolta gimiskorukban. Néhányon Nell és Jessie is szerepelt, de a legtöbbön csak a három férfi. Volt egy csoportkép is Jeffrey és Robert középiskolai focicsapatáról, a háttérben óriás transzparens: állami bajnok. Tegnap a medence mellett Oposszum el is mesélte Sarának, hogy a döntőben hogyan verték meg a Comer gimnáziumot. Jeffrey számára egyszerre volt zavarba ejtő és szomorú fél füllel végighallgatni a túlzásoktól hemzsegő beszámolót. Oposszum nem játszott: ő volt a csapat állandó nézője.

– Mi a franc történt itt az éjjel? – kérdezte Hoss.

– Menjünk a hálóba – kerülte meg a kérdést félig-meddig Jeffrey. – Mi kint voltunk az utcán Sarával, amikor meghallottuk, hogy Jessie felsikolt. – A száját rágva kísérte be Hosst a folyosón, a gyomrát mardosta a rossz érzés, hogy nem mond el mindent.

Hoss szokás szerint rögtön átlátott rajta.

– Valami nincs rendben, fiam?

– Nem, uram. Csak hosszú volt az éjszaka – válaszolta.

Hoss olyan keményen vágta hátba Jeffrey-t, hogy a férfinak köhögnie kellett. Így mutatta ki az érzelmeit más férfiaknak.

– Téged kemény fából faragtak. Simán végigcsinálod. – A seriff a hálószobaajtóban megtorpant.

– Atyaúristen! Micsoda kupi!

– Aha – felelte Jeffrey. Próbálta Hoss szemével nézni a tetthelyet, mintha most látná életében először. A plafonon a ventilátor még most is pörgött, de amikor a férfit lelőtték, láthatólag le volt kapcsolva, mert a mennyezetre csak a lapátok között fröccsent vér. A kapcsolónál, ahol elindította valaki, nyilván Robert, vércsík látszott. Logikus. A tűzpárbaj után felkapcsolta a világítást, hogy lássa, milyen súlyos a sebesülése. Az is ésszerű, hogy az utolsó két lövés között eltelt némi idő. Robert nyolcéves kora óta tudja, hogy kell bánni a fegyverrel. Több esze volt, semhogy vaktában lődözzön a sötétben. Nyilván megvárta, amíg a szeme hozzászokik a sötéthez, és próbálta megnézni, hol van Jessie. A nő minden bizonnyal tehetetlenül állt a sarokban, ez vall rá. Robertre pedig nagyon is jellemző, hogy nem siette el a lövést.

– Kiütötték a szúnyoghálót – jegyezte meg Hoss, ahogy kinézett az ablakon. Jeffrey nem tudta, hogy érti a seriff: vajon belülről vagy kívülről ütötték ki. Ennek ellenére kint maradt, hat ökörrel sem lehetett volna megint bevonszolni a szobába. Kint pedig majd körülnéz, miután Hoss elment, gondolta Jeffrey.

– Robert mit mondott? – kérdezte Hoss.

Jeffrey elgondolkodott, hogy pontosan mit feleljen, de az öreg máris legyintett.

– Majd megkérdem egyenesen tőle. – Jeffrey arcára minden bizonnyal kiült a meglepetés, mert a seriff hozzátette: – Te is ráérsz vallomást tenni délelőtt, amikor behozod a csajod.

Sara utolsó pillantásából ítélve Jeffrey egyáltalán nem volt benne biztos, hogy a lány holnap is a csaja lesz-e még, de ezt nem kötötte Hoss orrára. Inkább csendben figyelte az öreget, ahogy bejárja a szobát, és minden alkalommal elnehezült a gyomra, amikor eszébe jutott, hogy valamit elhallgat előle. Jeffrey-nek ez volt a legfőbb oka, hogy nem lett belőle bűnöző. Jimmy Tolliverrel ellentétben ő bizony szemernyit sem tudott aludni az éjjel, ha bűntudata volt. Mindig is rühellte a hazugságot – talán épp azért, mert a gyermekkorát átszőtték a hazugságok. Anyja nem ismerte be, hogy az apja bármit is ténylegesen elkövetett azon dolgok közül, amiért sittre vágták, apja pedig nem vallotta be, hogy anyjának komoly gondja van az itallal. Maga Jeffrey eközben néhány bődületes saját kreálmányú füllentessél vadította azokat, akik kíváncsiak voltak rá. Elment

Sylacaugából, hogy más ember legyen. És abban a pillanatban, amint visszaérkezett, a régi beidegződései is visszatértek. Úgy csusszant vissza a régi kerékvágásba, mint egy régi, kitaposott cipőbe.

– Fiam! – szólongatta Jeffrey-t Hoss. Még mindig az ablaknál állt. Jeffrey látta, hogy az öreg éppen Jessie egyik véres lábnyomán tapos. A nő földre szóródott tablettái közül néhány szétroppant a férfi sarka alatt.

– Igen, uram? – felelt Jeffrey. Hoss is éppannyira zavarodott, mint ő, gondolta. Mindenkin másképp ütközik ki.

– Mondom, szerintem egyértelmű a szitu – közölte Hoss. Cipője orrával megbökdöste a holttest lábát. Jeffrey-re jókora gyomrosként hatott látni, milyen faxnimentesen kezeli Hoss a tényt, hogy ez a fickó meghalt. Hoss mindig is így intézte az ügyeket, gondolta. Nála vannak a jó fiúk, meg a rosszak, és ahhoz, hogy az előbbieket megvédje, az utóbbiakkal bármit megtehet, amit épp a helyzet kíván. Jeffrey-vel és Roberttel mindig keményen bánt, de cserében senki mástól nem tűrte el a városban, hogy egy rossz szót szóljon a srácokra.

Hoss leguggolt, és szemügyre vette a hullát. Zsíros, vállig érő szőke haja arca nagy részét eltakarta.

– Felismered? – kérdezte Hoss ennek ellenére.

– Nem, uram – válaszolta Jeffrey térdre ereszkedve, hogy jobban megnézze a halottat. Még mindig nem jött beljebb az ajtóból, és a szőnyeghez közel hajolva észrevette a férfiból kispriccelt vér nyomait. A spriccelés éppen abba az irányba mutatott, ahol Jeffrey állt. Robert biztos épp a villanykapcsoló felé nyúlt, amikor golyót kapott.

– Luke Swan – állt fel Hoss, és az övébe akasztotta a hüvelykujját.

Ha az arc nem is, a név már Jeffrey-nek is ismerős volt.

– Együtt jártunk vele suliba.

– Kimaradt, mielőtt leérettségiztetek, emlékszel? – tette hozzá Hoss.

Jeffrey rábólintott ugyan, de nem rémlett neki. Gimis évei végig elszigetelt klikkben teltek, csak focistákkal és pomponlányokkal barátkozott. Luke Swan pedig nem tűnt éppen sportos alkatnak. Úgy nézett ki, mint aki negyven kiló vasággyal.

– Azóta is folyton bajt kevert – mondta Hoss szomorkásán. – Pia, drog. Nem egyszer és nem kétszer aludt az őrsön.

– Olyan is volt, hogy Robert tartóztatta le?

Hoss válasz helyett vállat vont.

– A francba, Menő, egyszerre összvissz nyolc seriffhelyettes járja a várost. Nem volt olyan köztünk, aki egyszer-másszor bele ne szaladt volna ebbe a srácba.

– Követett már el ilyesmit korábban is? – kérdezte Jeffrey. Hoss nemet intett. – Végül is a fegyveres betörés nagy ugrás a szimpla bajkeveréshez képest – folytatta.

– Hova akarsz kilyukadni? – tette karba a kezét a seriff. – Szerinted aggasztania kéne valaminek?

Jeffrey a hullára pillantott. Egészében még mindig nem látta a férfi arcát, de vékony, kékes árnyalatú ajka és apró termete miatt fiatalosnak tűnt számára.

– Nem, uram.

Hoss közelebb jött Jeffrey-hez. Egyáltalán nem izgatta, hova és mire lép.

– A hölgyike úgy tűnt, mondani szeretne valamit.

– Ő a városi halottkém nálunk.

Hoss hosszú, elismerő füttyöt hallatott, de nem a legnyilvánvalóbb okból.

– Telik a városnak főállású halottkémre?

– Részmunkaidőben látja el – válaszolt Jeffrey.

– Drágán dolgozik?

Jeffrey nemet intett, pedig fogalma sem volt, mennyit kereshet Sara. A házából és a kocsijából ítélve a többszörösét akaszthatja le Jeffrey fizetésének. Persze sokkal könnyebb jól keresni, ha eleve pénzes családba születik az ember. Jeffrey-nek egész életében mindig újra és újra meg kellett tapasztalnia ezt az igazságot.

– Szerinted megcsinálja nekünk? – intett Hoss az állával a hulla felé.

– Megkérdem – települt nyomás Jeffrey mellére.

– Jó. – A seriff visszafordult a szoba felé, és mindent végigpásztázott a tekintetével. – Az a lényeg, hogy ezt a rumlit mielőbb feltakarítsuk, és Robert dolgozhasson tovább a normál kerékvágásban.

Aztán, mintegy lezárásul, lekapcsolta a villanyt.

KILENCEDIK FEJEZET

Sara arra ébredt, hogy izzadságban fürdik, és túl gyorsan ült fel, úgyhogy megszédült. Pánikban nézett körül a szobában, próbálva felidézni, hol is lehet. Az auburnös csecsebecsék már-már megnyugtatóan vették körül. Még a narancs-kék takarónak is megörült, amit Nell adott neki tegnap este. Hátradőlt a kanapén, nyaka alá igazította a takarót, és ismerkedni kezdett a csendes környék beszűrődő hangjaival. A konyhából kávéillat lengedezett felé, valahol dudált egy kocsi.

Sara felhúzta a lábát, és állát a térdére támasztotta. Már régóta nem álmodott Atlantával, de most pár másodperccel ezelőtt még ott volt: abban a mosdóban a Grady Kórházban, ahol megerőszakolták. A támadó hátrabilincselte Sara kezét, és meggyalázta, s ha nem terelte el róla a gondolatait elég gyorsan, még mindig hatalmába kerítette a borzalmas emlék. Amikor végzett az az állat, oldalba szúrta a lányt, és a sorsára hagyta, hogy elvérezzen.

Sara torka most is elszorult az emléktől, úgyhogy lehunyta a szemét, és lelassította a légzését.

– Jól vagy? – kérdezte Nell. Egy bögre kávéval jelent meg az ajtóban.

Sara bólintott, és próbált hangot kicsikarni a torkából.

– Oposszum elment, hogy kinyissa a boltot. Jeffrey is elment, benéz Jessie-hez. Pedig semmi értelme, ő tutira nem fog felkelni tizenkettő előtt. – Látva, hogy Sara nem válaszol, Nell is elhallgatott. – Jeffrey azt kérte, nyolc harmincra légy készen, hogy indulhassatok – tette még hozzá.

Sara a komódon álló órára pillantott. Fél nyolc.

– Kész a kávé, ha majd kérsz – mondta Nell, és magára hagyta Sarát.

A lány letette a lábát a szőnyegre. Nagylábujja a bőröndjébe ütközött. Két-három órája tette ide Jeffrey, Sara pedig alvást színlelt. A férfi némán lopózott be, mint egy tolvaj, a lány pedig megvárta, hogy kimenjen, és azon tanakodott, pontosan mibe is keveredett. Jeffrey Tolliver nem olyan, mint amilyennek eddig hitte. Még Cathy Lintont is meglepte volna a férfi tegnapi viselkedése. Sara fenyegetett helyzetben érezte magát, és egy pillanatig valóban megrémült, mert azt hitte, a férfi mindjárt megüti. Ilyen emberrel nem járhat. Tagadhatatlan, hogy gyengéd érzéseket táplál Jeffrey iránt, talán bele is szeretett, de ez nem jelenti azt, hogy bele fog menni egy olyan helyzetbe, amiben adott esetben kiszolgáltatottá válhat, és rémülten kell várnia, hogy mi jön ezután.

Sara összepréselte az ajkát, és a bekeretezett magazinborítóra pillantott a falon, ahonnan Jeffrey nézett vissza rá. Talán az volt a férfira ilyen hatással, hogy hazajött a szülővárosába. Jeffrey tegnap este egyáltalán nem úgy viselkedett, mint ahogy Sara az elmúlt néhány hónapban megszokta tőle.

A lány azon kapta magát, hogy igyekszik magában igazolni a férfi viselkedését. Ezt megelőzően semmi olyat nem látott tőle, ami előre vetítette volna Jeffrey hajnali kirohanását. Nyilván nagyon ideges volt. De nem őt ütötte meg, csak a falba bokszolt bele. Talán ő is túlreagálta a helyzetet, gondolta Sara. Biztos minden körülmény összejátszott Jeffrey ellen, ezért fordulhatott elő, hogy elveszítette a türelmét. A lány sem segített

semmit, csak provokálta. Igaz, a zsaru elkapta Sara karját, de aztán el is engedte. Figyelmeztette a lányt, hogy ne járjon el a szája, de aztán a seriff jelenlétében nem akadályozta semmiben. Így, hogy aludt egyet a dologra, Sara már jobban értette, miért lehetett dühös és ideges a férfi. Egyvalamiben mindenképp igaza volt Jeffrey-nek: Alabamában halálbüntetés van, ráadásul majdnem annyira radikális ítéleteket hoznak, mint Texasban vagy Floridában. Ha Robertet bűnösnek találják, komoly kilátása van a villamosszékre.

A lány irdatlanul kótyagos volt a kialvatlanságtól, mégis újra megpróbálta felidézni, pontosan mit is látott Roberték hálószobájában. Többé már nem volt biztos abban, mit hallott az utcáról, sem az égési sérülésben, amit Robert oldalán vélt felfedezni, amikor a férfi elvette a kezét a sebről. Robert nem sok időt hagyott Sarának, hogy megnézze a golyó ütötte lyuk környékét, és ügyesen, alaposan maszatolta össze vérrel az oldalát. Sara összességében csak azt a kérdést kellett hogy feltegye: vajon miért bajlódott ennyit a férfi a sebhely takargatásával, ha nem volt semmi rejtegetnivalója.

Ha nem téved a lány, a pisztoly csövét a fegyver elsütésekor felfelé mutatva nyomták neki Robert bőrének. Ezért keletkezett V alakú égési sérülés, hiszen a fegyvercső ilyen alakban égett bele a férfi testébe. Két eshetőség van: aki rálőtt, a földön hevert, guggolt vagy térdelt, ezért alulról szegezte a pisztolyt Robertre, vagy pedig Robert sebesítette meg saját magát szántszándékkal. Ha így történt, akkor máris érthetőbb, miért csak ilyen könnyen sebesült meg. A hasi részben hét fontos belső szerv található és tízméternyi bél. A golyó láthatólag mindezeket elkerülte.

Sara éjjel a seriffnek is szívesen elmondta volna, mik az aggályai, de elég volt egyetlen pillantást vetnie a férfira, máris tudta: Hoss Jeffrey-hez hasonlóan mindent megtesz majd, hogy mentséget találjon Robert számára, és valahogyan ártatlannak állítsa be. Clayton „Hoss” Hollisterről ordított, hogy számára az élet uram-bátyám típusú viszonylatok szövedéke, elég volt egy pillantást vetni cowboycsizmájára vagy meghallani a becenevét. Sara pontosan tudta, hogy működik ez az embertípus. Sara apja nem tartozott azok közé a hatalmasságok közé, akik a szálakat mozgatták Grant megyében – rühellte az olyan szívességeket, amelyeket egyszerűen nem utasíthat vissza az ember –, de együtt kártyázott a legtöbb ilyen öreggel, akiknek messzire elért a keze. Sara akkor jött rá, mi is ez az uram-bátyám világ, amikor halottkémként kezdett dolgozni. A polgármester már az első héten elmagyarázta, hogy a megye kizárólagos szerződést kötött az összes egészségügyi termék beszerzésére a sógorával, tekintet nélkül arra, hogy versenyképes áron szállít-e.

Sara ma újra meg akarta vizsgálni Robert lőtt sebét, és még ha Jeffrey nem is akarja – vagy nem is lesz képes – megtartani az ígéretét, hogy a lány végezheti el a boncolást, mindenképp jelen akart lenni, hiszen a lelőtt férfi talán jogos önvédelem áldozata lett, de az is lehet, hogy egyszerűen kivégezték. A boncolás után Sara rögtön el akart húzni Sylacaugából, és minél messzebb akart lenni Jeffrey-től. Időre volt szüksége, és arra, hogy külön legyen tőle, hogy rendbe szedje a gondolatait, és eldöntse, pontosan mi is a véleménye a férfiról meg az előző hajnali kirohanásról.

Sara óvatosan lábra állt. Talpát a tegnap esti rohangálás miatt zúzódások borították, és valami felhasította a bőrét a sarkánál. Ha majd kiér az autópályára, megáll a benzinkútnál, és vesz ragtapaszt.

Nell halvány mosollyal fogadta a konyhába besántikáló Sarát.

– A gyerekek majd csak egy óra múlva kelnek fel.

– Milyen idősek? – kérdezte Sara udvariasságból.

– Jared tízéves, Jennifer tíz hónappal fiatalabb.

Sara felvonta a szemöldökét.

– Gondolhatod, amint Jen előbújt, azon nyomban elköttettem a petevezetékem – vett elő egy kávéscsészét a konyhaszekrényből Nell. – Tej nélkül iszod? – Sara bólintott. – Jen az eszesebbik. Jarednek erről egy szót se, de Jen egy jeggyel jobb mindenből az iskolában. De Jared tehet róla, hogy nem tanul jól – nem buta gyerek, csak jobban izgatja a sport, mint a könyvek. Pont abban a korban van, amikor a fiúk egyszerűen nem tudnak megülni a feneküken. Te ezt nyilván úgyis tapasztalod munka közben. – Sara elé tette a csészét, és kávét töltött neki, miközben folytatta. – Gondolom, mikor megállapodsz, te is szeretnél egy szakajtó gyereket.

– Nekem nem lehet gyermekem – bámult bele Sara a gőzölgő kávéba.

– Jaj – mondta Nell. – Megint kilóg a számból a kapanyél. Azt hinné az ember, hogy gumicsizmában születtem.

– Semmi baj.

Nell mély sóhajjal ült le Sarával szemközt.

– Jézusom, mindenbe beleütöm az orrom. Ez az egyetlen dolog, amiben az anyámnak igaza van velem kapcsolatban.

– Tényleg semmi gond – ismételte Sara kényszeredett mosollyal.

– Nem akarlak zaklatni, hogy pontosan miért – mondta Nell, de hanglejtése egyértelművé tette, hogy nagyon is szívesen megtudná, mi a dolog oka.

– Méhen kívüli terhesség – közölte Sara, de nem folytatta.

– Jeffrey tudja?

Sara nemet intett.

– Örökbe fogadni attól lehet.

– Az anyám is ezt mondogatja – válaszolta Sara, és életében először kimondta, miért nem tudja elviselni az örökbefogadás gondolatát. – Tudom, hogy borzasztóan hangzik, de egész nap mások gyerekeivel vesződöm. Aztán amikor hazamegyek…

– Nekem mondod?! – bólogatott Nell. Megszorította Sara kezét. – Jeffrey nem fogja bánni.

Sara bizonytalan mosollyal fogadta a megjegyzést.

– Hát, a francba – sóhajtott Nell. – Nem mondhatnám, hogy meglep. Csak reméltem, hogy még egy kicsit tovább tart majd.

– Bocs.

– Felejtsd el – csapott a combjára Nell, és felállt. – Köztem és közted semmi gond. Ami Jeffrey-nek szívás, az nekem jó. Elmondanám, hogy most először alakul így ebben a nyüves életben.

– Kérsz palacsintát?

– Nem vagyok valami éhes – mondta Sara, pedig korgott a gyomra.

– Én se – vette elő a sütőlapot Nell. – Hármat vagy négyet?

– Négyet.

Nell a tűzre tette a sütőlapot, és összekeverte a palacsintatésztát. Sara elnézte, ahogy csinálja. Már vagy ezerszer látta az anyját, hogy ugyanezt csinálja. Volt valami meghitt abban, hogy a konyhában üldögél, és az ébredés előtti rémálom lassan elhalványul.

– Idióta ez a szomszéd. – Nell vidáman integetett ki a mosdókagyló fölötti ablakon. Kocsiajtó csapódása hallatszott, aztán valaki indított. – Minden hétvégén lelép, felszedett valami ribancot Birminghamben. Majd figyeld meg – pillantott hátra Sarára, hogy lássa, a lány figyel-e –, amint kifordul az udvarról, a kutyák elkezdenek ugatni, és abba sem hagyják, amíg este tíz körül haza nem jön. – Lábujjhegyen pipiskedve nyújtogatta a nyakát, hogy belásson a szomszéd udvarára. – Már legalább tízszer megpróbáltam rávenni, hogy adja menhelyre azokat a szerencsétlen jószágokat. Oposszum még azt is felajánlotta, hogy épít nekik valamit. Úristen, esőben olyan szörnyen vonyítanak.

A kutyák végszóra csaholni is kezdtek.

– Nincs kutyaház? – érdeklődött Sara a társalgás kedvéért.

– Nincs – rázta a fejét Nell. – Folyton haza kellett jönnie, mert a kutyák mindig kiszöktek, úgyhogy láncra verte őket. Így aztán minden reggel óraműpontossággal döntik fel a vizesedényüket, úgyhogy folyton mászkálhatok át hozzájuk, hogy újratöltsem. – Letette Sara elé a doboz tojást meg egy tálat. – Tedd hasznossá magad – kérte, aztán folytatta: – Olyan undokok ezek a boxerek. De még csak nem is jópofán undokok. És nagyon durván nyáladzanak. Valahányszor átmegyek, olyan, mintha csulában fürödnék.

Sara feltörte a tojásokat, és beleöntötte őket a tálba. Nem is annyira azt figyelte, mit beszél Nell, inkább a mondókája dallamát hallgatta. Jeffrey-n töprengett, és a tegnap éjjel eseményein. Sara tisztában volt vele, hogy legbecsesebb erénye egyben legzavaróbb hibája is: az, hogy mindent fekete-fehéren lát. E képessége életében először most csődöt mondott: a kettő között széles szürke zóna jelent meg. Előző éjjel fáradt volt, és a történtek kiborították. Vajon tényleg látta azt az égési sérülést a golyó ütötte lyuk mellett? Minél tovább töprengett, annál inkább meggyőzte magát, hogy valójában nem látta. De az ösztöne mégis azt súgta, hogy első megérzése helyes. És miért takargatta volna Robert folyamatosan a sebet, ha nincs semmi rejtegenivalója?

– Sara! – szólongatta Nell. Nyilván kérdezett valamit.

– Jaj, bocs – kért elnézést Sara. – Mit kérdeztél?

– Azt, hogy Robert felismerte a támadót?

– Gondolom, nem – rázta a fejét Sara –, ha megismerte volna, biztos mondja.

– Az újság még nem írta meg – itt csak hetilap van, és az vasárnap fog megjelenni –, de reggel séta közben azt hallottam, hogy Luke Swan volt az. Neked semmit nem mond a neve, de mindannyiunknak iskolatársa volt. Pár házra innen lakott – bökött egy udvarra. – Oposszum itt született, én pedig innen egy sarokra nőttem fel, meséltem?

– Sara a fejét rázta. – Akkor költöztünk ide, miután Oposszum anyukája meghalt. Ki nem állhattam az anyósom, de kedves volt tőle, hogy ránk hagyta a házat – kopogta le Nell a konyhaszekrény falapján. – Azt hittem, Oposszum bátyja majd szarakodni fog, de végül tök jól alakult. Hol is tartottam? – kérdezte meg lélegzetvételnyi szünet után.

– Luke-nál.

– Ja, igen – fordult vissza Nell a tűzhelyhez.

– Pár évig itt lakott, csak aztán az apja elveszítette az állását, és elköltöztek az iskola közelébe. De nem mondhatnám, hogy egy társaságba tartoztunk.

Sara rögtön kitalálta, hogy Nell a népszerű diákok társaságához tartozott. Ez Heartsdale-ben is ugyanígy megvolt, az ő gimnáziumi évei alatt. Sara nem tartozott a népszerű diákok közé, de szerencsére nem is pikkeltek rá.

– Úgy hallottam, bajkeverő, de ki tudja? – folytatta Nell. – Ha valaki meghal, az emberek rögtön elkezdenek mindenfélét beszélni. Oposszumot kéne hallanod, ahogy az anyjáról beszél. Mintha ő lett volna Mary Poppins, és egy boldog napja nem lett volna egész életében. Sok tekintetben Jessie-re hasonlított. – Nell négy palacsintát öntött a sütőlapra.

– Hallom, Jessie az anyjánál van.

– Igen – erősítette meg Sara.

– Te jó ég – mormogta Nell, és elvette a feltört tojásokat Sarától. Villával kicsit felverte, és beleöntötte a serpenyőbe. Sara ugyan az ország egyik legerősebb orvosegyetemén végzett a legjobbak közt, mégis ügyefogyottnak érezte magát a konyhában minden olyan nő mellett, aki tud főzni. Utoljára, amikor vacsorát főzött a barátjának, két teljesen jó lábost kellett kihajítani meg a szemeteskukát.

– Hol kijövök azzal a nővel, hol nem – jegyezte meg Nell. – Talán mert Robert és Oposszum sülve-főve együtt van, úgyhogy mi is, és a két krapek azt hiszi, mi is olyan jól megleszünk egymással, mint ők. Néha úgy vagyok vele, nem is olyan vészes Jessie, máskor meg legszívesebben adnék neki egy tockost, hogy észhez térjen – kocogtatta meg a villát a serpenyő szélén, mielőtt a szalvétára fektette. – Jelen pillanatban csak sajnálom.

Megfordította a palacsintákat.

– Bobby rettentő édes – folytatta – de igazából csak akkor tudod meg, mit kaptál, ha már hazavitted és kicsomagoltad. Lehet, hogy cuppog evés után. Oposszum pár éve rászokott a cuppogásra, de aztán mondtam neki, hogy odasózok neki a baseballütővel. – Sara tányérjára tette a palacsintákat, meg egy adag tojást.

– Szalonnát?

– Kösz, nem.

Nell kivett három szelet szalonnát egy szalvéta alól, és Sara tányérjára tette.

– Pár hónappal ezelőttig egyszerűen ki nem állhattam. Aztán elvetélt. Mindennap átmentem hozzá és ott voltam vele napközben, nehogy csináljon valami ökörséget. Szívesen megmondtam a magamét mindkettejüknek. Jessie, amióta csak ismerem, gyereket akart. Úgy értem, egészen felső tagozatos korunk óta. De sose jött össze neki.

Sara juharszirupot öntött a palacsintákra. Mindegyik tökéletesen kerek volt, és egyenletes vastagságú.

– Mert milyen ökörségre volna képes Jessie?

– Arra, hogy beszed egy valag gyógyszert – fordította meg a palacsintákat Nell egyenként. – Már korábban is megtette. Ha engem kérdezel, csak fel akarta hívni magára a figyelmet. Nem mintha Robert olyasvalakinek tűnne, aki nem figyel rá, de az ember sosem tudhatja, igaz?

– Igaz – bólogatott Sara. Tele volt a szája szalonnával. Tegnap estig el sem tudta képzelni Jeffrey-ről, hogy képes volna megfenyegetni őt. Még mindig érezte a mozdulat szelét, ahogy a férfi pár centire tőle belebokszolt a falba. – Kinézed belőle, hogy megcsalná a férjét?

– Höhö – nevetett Nell, és szedett magának. Leült Sarával szemben, és jó adag szirupot zúdított a palacsintáira. – Ha igen, akkor olyannal kellene, aki Alaszkában lakik. Robert mindenről rögtön tudomást szerez, ami ebben a városban történik. Nyilván ő lesz a seriff, ha ez a vén majom valaha is nyugdíjba megy. Hoss még az ősköd előtt kaparintotta meg a posztját. Szerintem addig marad seriff, amíg zsákot nem húznak rá. Illetve a várost ismerve talán még holtan is újraválasztják.

– Nincs rendőrség, csak seriff?

– Tudod, milyen kicsi ez a város? – kapott be egy falat tojást Nell. – Ha lenne seriffhivatal meg rendőrség is, akkor már nem maradna senki, hogy a benzinkúton dolgozzon – állt fel. – Kérsz dzsúszt?

– Kösz, nem.

Nell kivett két poharat a konyhaszekrényből, és az asztalra tette őket.

– Bezzeg, ha Jeffrey itthon lakna, akkor Hoss már évekkel ezelőtt visszavonult volna.

– Miért?

– Mert egyértelműen ő volt a kiszemelt utód – töltött dzsúszt. – Robert apja ugyan semmirekellő volt, de jobb egy semmirekellő, mint Jimmy Tolliver, mert ő egyenesen szörnyeteg. Jeffrey nem hajlandó beszélni róla, de a lapockája alatti sebet is az apja ejtette rajta.

Sara is észrevette azt a sebet, de nem akart sebekről beszélgetni Jeffrey-vel, így aztán inkább nem kérdezett rá.

– Hogy történt? – érdeklődött most.

– Ott álltam mellettük – ült vissza Nell, és evett egy falat palacsintát. Sara kivárta, amíg a nő megrágja a falatot, de magában azt kívánta, bárcsak Nell haladna egy kicsit. Végül csak lenyelte. – May okoskodott valamit, erre Jimmy simán lekent neki egyet. De valami irdatlan nagyot. Még sose láttam ekkora fülest. Ne is lássak ezután se – kopogta le rögtön.

Sara nyelt egyet, pedig semmi nem volt a szájában.

– Megütötte?

– Jaj, drágaságom, folyamatosan csépelte. Bokszzsáknak használta. Meg persze Jeffrey-t is, ha a srác épp otthon volt. De ő nem sokat volt otthon. Amikor csak tudott, elhúzott, ki a kőfejtőbe. Olvasott, amíg lement a nap. Néha kint is aludt a szabadban, de ha Hoss rátalált, akkor bevitte, hogy aludjon az őrsön – kortyolt bele a dzsúszba Nell. – Na mindegy, egyszer épp ott voltam, amikor a szülei egymásnak estek, Jeffrey pedig próbálta szétválasztani őket. Jimmy erre a srác ellen fordult, és rendesen megagyalta, Jeffrey kapott egy akkorát, hogy átrepült a szobán – de a szó szoros értelmében repült, nem túlzás. Akkor hasította fel a hátát a tűzhely. Akkoriban még olyan éles kallantyúk voltak a tűzhelyen, nem csupa tárcsa meg gomb.

– Nem tudtam – felelte Sara kis hallgatás után. Próbálta elképzelni, milyen lehetett Jeffrey-nek ilyen környezetben felnőni, de képtelen volt rá. Mint a legtöbb gyermekorvos, ő is bőven látott olyan kicsiket, akikkel rosszul bántak. A világon a legjobban az dühítette, ha valami gyáva felnőtt egy gyereken vezette le az idegességét. Ha Sarán múlna, mindet bedutyiznák, hogy ott rohadjanak meg.

– Jeffrey-t nem lehet egykönnyen felbosszantani – folytatta Nell. – Ez az egyik jó tulajdonsága, bár talán nincs igazam. Gyanús, hogy állandóan magába fojt egy csomó mindent. Utál vitatkozni. Mindig is ilyen volt. Tudod, hogy tanulmányi ösztöndíjjal került be az Auburnre?

– Jeffrey? – próbálta megemészteni a hírt Sara.

– Persze a foci is közrejátszott benne, de senki nem kap tandíjmentességet meg teljes ellátást csak azért, hogy aztán a kispadot melegítse. – Nell hitetlenkedő kacajt hallatott, mintha őt is meglepné, hogy így eljárt a szája. – Oposszumnak ne mondd, hogy ilyet hallottál tőlem, de abban a pillanatban, hogy egyetemre került, Jeffrey megutálta a focit. Ha Hoss hagyta volna, akkor a csapatból is kiszáll.

– De Hossnak mi köze volt az egészhez?

– Tudod, miért hívják Jeffrey-t Menőnek?

– Van egy-két tippem.

– Ja igen, tényleg menő a csajoknál is, azt meg kell hagyni – rotyogott Nell horkantva de nem emiatt. Azért lett ez a beceneve, mert bármilyen gázos ügybe keveredett, iszonyú menő módon ki tudott kecmeregni belőle. Valahogy mindig kikecmergett anélkül, hogy sáros lett volna.

– Milyen gázos ügyekről beszélsz?

– Ha azt nézzük, hogy manapság milyen durva ügyeik vannak a srácoknak, akkor semmi komoly. Elcsórt ezt-azt az öt- és tízcentes boltból, elvitte az anyja kocsiját, amikor May bekómázott és kidőlt a kanapén. Ugyanolyan dolgokat, amiket nyilván az apja is megcsinált, amikor annyi idős volt, mint ő. Tíz-tizenkét éves korában. Kéred még? – Sara nemet intett, úgyhogy Nell átnyúlt a villával, és megette a lány utolsó falat palacsintáját. – Jeffrey nyilván ugyanolyan lett volna, mint az apja, ha Hoss közbe nem lép.

– Miért, mit csinált?

– Kiadta neki, hogy nyírja le a füvet a börtön körül, ahelyett hogy bezárta volna pár éjszakára. Néha bevitte magával a cellasorra, és odaültette egyik-másik nehézfiúhoz,

hogy beszélgessenek a sráccal. Összességében ügyelt rá, hogy totálisan beijessze Jeffrey-t. Roberttel is ugyanezt csinálta, de vele könnyebb dolga volt. Ő inkább csak ment a többi után. Ha egyszer Jeffrey-t jobb belátásra bírta Hoss, akkor már nyert ügye volt Robertnél is.

– Jó, hogy Hoss bevállalta ezt.

– Néha eltűnődöm, mi lett volna… – dőlt hátra Nell kávésbögrével a kézben. – Jeffrey olyan jószívű. Biztos észrevetted.

Sara nem felelt, csak eltöprengett, Nellben vajon mennyire hiteles kép él Jeffrey-ről. Hat év alatt sok minden megváltozhat. Sőt akár egyetlen éjszaka leforgása alatt is gyökeresen megváltozhat minden.

– Mindig azt hittem, hogy tanítani fog. Vagy ő lesz a fociedző a gimiben. Mikor az apja életfogytot kapott, annyira megváltozott. Lehet, hogy úgy érezte, ezzel teheti jóvá, hogy az apja bűnöző. Vagy talán Hossnak akart kedvére tenni.

– És sikerült?

– El se hiszed, mennyire – tolta el magától a tányért Nell.

Sara meglátta Jeffrey-t, ahogy elhalad a konyhaablak előtt.

– Megyek, összeszedem magam – mondta Nell-nek.

A zsaru benyitott a hátsó ajtón. Láthatólag meglepte, hogy Nell és Sara ott reggelizik.

– Épp át akartam öltözni – mondta Sara.

– Így is jól nézel ki – felelte Jeffrey gyors pillantást vetve rá, pedig a lány még mindig ugyanazt a pizsamát viselte, amiben Jeffrey anyjától kirohant tegnap este.

– Hogy vannak Jessie-ék? – érdeklődött Nell.

– Sejthetitek. Hú, de jó illat van – meredt a zsaru az üres tányérokra.

– Nem azért mentem hozzá Oposszumhoz, hogy aztán rád főzzek – állt fel Nell. – Van ott még egy csomó palacsintatészta a tálban, és a tojás sem hűlhetett ki vészesen. Nekem mennem kell, megnézem, ezek az idétlen kutyák felrúgták-e már a vizestálat.

Ahogy Nell távozott, a csacsogás is abbamaradt, mintha elvágták volna. Sara nem tudta, mitévő legyen, úgyhogy visszaült az asztalhoz. Az elfogyasztott palacsinták beledagadtak a hasába. Már langyosra hűlt a kávé a csészében, de valahogy sikerült lenyelnie.

Jeffrey egy darab szalonnát rágcsált, és töltött magának egy csésze kávét. Visszatette a kávéskannát melegedni, aztán újra levette, és feltartotta Sara felé, hogy kér-e. A lány nemet intett, erre visszatette, és a mosdókagylót bámulva nekilátott a következő szalonnacsíknak.

Sara felvette a villát, és mintákat rajzolt vele a tányérjában levő sziruptócsába. Nem tudta, mit mondhatna, fogalma sem volt, egyáltalán megszólaljon-e. Valójában a férfinak kellene megtörnie a csöndet. Sara letette a villát, és karba tette a kezét. Várakozásteljesen nézett Jeffrey-re.

A zsaru megköszörülte a torkát.

– Mit fogsz ma mondani? – kérdezte végül.

– Mit akarsz, mit mondjak? – kérdezett vissza a lány. – Újra megfenyegetsz?

– Nem lett volna szabad ezt csinálnom.

– Nem bizony – vágta rá Sara, és újra fellángolt benne a düh. – Vedd tudomásul, azok után, ahogy az anyád beszélt velem tegnap este, meg ahogy fenyegetőztél, egy szavad sem lehet, ha most rögtön szó nélkül faképnél hagylak.

Jeffrey a padlót bámulta. Sarának oda sem kellett néznie, anélkül is érezte, hogy a férfi szégyelli magát. Jeffrey-nek elakadt a szava. Megköszörülte a torkát.

– Életemben soha nem ütöttem meg nőt – nyögte ki nagy nehezen.

Sara várt, hadd folytassa.

– Előbb vágnám le a kezem, mint hogy ilyesmire vetemedjek – közölte, és nagyokat nyelve igyekezett magában tartani feltoluló érzelmeit. – Otthon mindennapos volt, hogy apám veri anyámat. Volt hogy azért, mert anya felbosszantotta, máskor meg egyszerűen azért, mert megtehette. – Úgy állt, hogy Sara ne lássa az arcát. – Tudom, semmi okod rá, hogy elhidd, de sosem bántanálak.

Mikor Sara nem válaszolt, a férfi rákérdezett:

– Mit mondott neked anyám tegnap este?

Sara zavarban lett volna, ha meg kell ismételnie.

– Nem számít.

– De igen – erősködött Jeffrey. – Sajnálom. Sajnálom, hogy idehoztalak… – vetett röpke pillantást a lányra, és Sara látta, hogy a férfinak vörös a szeme. – Csak azt akartam, hogy lásd… – szakította félbe magát. – A francba, már nem is tudom, mit akartam megmutatni neked. Talán azt, hogy ki vagyok valójában. Lehet, hogy már ki is derült. Talán tényleg ez vagyok valójában.

A lány megsajnálta, de a következő pillanatban máris ostobaságnak tartotta, hogy sajnálja.

A zsaru kihúzta Nell székét, kicsit odébb tette az asztaltól, és leült rá.

– Bobby nem akart beszélni velem ma reggel.

Sara szótlanul várta a folytatást.

– Amikor bementem hozzá, épp öltözködött, hogy hazamegy. – Jeffrey elhallgatott. A lány érezte rajta, mennyire tehetetlen. – Mondtam neki, hogy beszélnünk kell, ő meg csak annyit felelt, hogy nem. Csak ennyi: nem. Mintha rejtegetnivalója lenne.

– Talán tényleg van neki.

Jeffrey az asztalon dobolt.

– Jessie is vele volt?

– Nem. Amikor benéztem hozzájuk, még aludt.

Sara az ajkát rágta. Nem tudta eldönteni, elmondja-e a férfinak, amit látott.

– Mondd – kérte Jeffrey. – Nem tudom, mi kerülte el a figyelmemet, de légyszi, mondd el. – Az asztalra csapott idegességében. – Jézusom, Sara! Hidd már el, hogy nem direkt csinálom. Nem érdekes, mennyi ideig nem találkoztunk, attól mégiscsak a legjobb barátom. Nem könnyű most jó zsarunak lennem.

Sara mély lélegzetet vett, hogy lenyugodjon. Összerázkódott, amikor a férfi az asztalra csapott, és az első pillanatban fel akart kelni, hogy kivonuljon. Attól, hogy a családjában bántalmazták egymást, ő még nem feltétlenül verekedős, de Sara most nem tudta kivonni magát az újonnan hallott történetek hatása alól. Széles válla, kidolgozott izmai, amelyek korábban nagyon is vonzották, most csak arra emlékeztették, hogy Jeffrey mennyivel erősebb nála.

Ezt biztos a férfi is észrevette, mert láthatólag visszafogta magát.

– Kérlek, ne nézz így rám!

– Én csak…

A lány nem folytatta, úgyhogy Jeffrey nógatta:

– Te csak…?

Sara leszegte a fejét. Most nem volt ereje ehhez a beszélgetéshez. Inkább a közvetlenül előttük álló problémára terelte a szót.

– Újra meg akarom nézni a golyónyomot Robert oldalán.

– Miért?

– Nem vagyok biztos benne, de… – kezdett bele, de mire kimondta, már újra biztos volt benne. – Égési sérülés volt a seb alján.

– Nem vagy biztos benne?

– Szeretném, ha nem lennék biztos benne, de az vagyok.

– Folyton takargatta a kezével – nevetett fel Jeffrey keserűen.

– Az ingével maszatolta szét rajta a vért.

– Az inget meg tudtad nézni?

A lány nemet intett. Ha a lövést közvetlen közelről adták le, akkor ziher, hogy az ingen is látszik az égés.

– Lehet, hogy már kidobták a kórházban.

– Vagy Robert szabadult meg tőle.

– Vagy ő – hagyta rá Jeffrey. – Ha hajlandó lett volna beszélni velem, ha elmesélné, mi történt… – ingatta a fejét.

– Mit csináljunk?

– Miért nem akart beszélni velem? – csóválta a fejét Jeffrey.

Sara nem mondta ki, ami nyilvánvaló, inkább hallgatott.

– Lehet, hogy Luke Swan rontott rá. Talán még egy méterre sem volt Roberttől a holttest.

– Egy méter azért megvolt.

– Robert ellökte – folytatta Jeffrey. – Swan nyilván térdelt vagy kuporgott.

– Előfordulhat.

A lány hallotta Jeffrey hangján, milyen feszült, miközben próbálja kimagyarázni a dolgot.

– Swan talán hallotta, hogy Robert a fegyverért nyúl. Megindult felé. Talán elölről szegezte rá a pisztolyt, felfelé fordított csővel – mutatta a zsaru, hogyan tarthatta a kezét Swan, és mutatóujjával pisztolyt formázott. – Rálőtt Robertre, Robert pedig agyonlőtte.

– Nem kizárt – próbálta betömködni a lyukakat a történetben Sara.

A zsaru láthatólag megkönnyebbült.

– Majd meglátjuk, mi derül ki a boncoláskor, nem? Addig fogadjuk el ezt a verziót. A boncolás aztán úgyis fehéren-feketén megmutatja, hogy történt.

– Megkérdezted, részt vehetek-e?

– Hoss azt szeretné, ha te csinálnád.

– Oké.

– Sara…

– Már összepakoltam a cuccom – állt fel a lány. – Amint megvagyok a boncolással, indulok is. – Hogy világossá tegye a szándékát, még hozzátette: – Haza akarok menni.

TIZEDIK FEJEZET

Du. 1:32

A telefoncsörgés nagyjából annyira volt kellemes, mint az iskolai táblán megcsikorduló kréta. Sarának kezdett furcsa tüneteket mutatni a hallása, a csörgés olykor elhalkult, olykor felerősödött, mintha folyton változna, hogy milyen messze van a telefonkészülék. Hogy múlassa az időt, számolni kezdte a csöngések között eltelő másodperceket, néha elfelejtette, mennyinél tart, máskor meg már biztosra vette, hogy elhallgatott a telefon, de újra fülébe hasított a bántó csörgés. Ebben a készülékben még hagyományos csengő volt, nem a digitális telefonoknál megszokott elektronikus jelző. Öreg, fekete bakelitből készült jószág volt, Sara csodálta, hogy egyáltalán billentyűzete van, nem tárcsás. Újabban annyi mobil és drót nélküli vezetékes készülék veszi körül az embert, hogy lassan már el is felejtette, milyen az igazi telefoncsörgés.

Keze hátával letörölte az izzadságot az ajkáról. Mióta nincs áram, a kinti hőség rátelepült a rossz szellőzésű őrszobára. Azóta már több mint egy óra telt el, a levegő befülledt, szinte fojtogatóvá vált.

Csak rontott a helyzeten, hogy most már a földön heverő tetemek szaga is érződött.

Smith ráparancsolt Bradre, hogy vesse le az ingét és nadrágját, és a rendőrruhákat belegyömöszölte a légkondi rácsába, talán hogy a rendőrség onnan se kémlelhessen be a helyiségbe. Brad fehér bokszeralsóban és fekete zokniban ücsörgött, de már emiatti feszélyezettsége is rég elmúlt. Smith valami okból megbízott benne, ezért a többiekkel ellentétben bizonyos fokú szabadságot engedélyezett neki. Amíg Smith kikísérte a kislányokat pisilni a mosdóba, Sara Bradhez csempészte át Jeffrey tárcáját. Fogalma sem volt, a járőrnek hova sikerült elrejtenie. Csak remélte, hogy jól eldugta.

A kislányok közül kettőt végre leütött a lábáról a feszültség, Brad ölébe hajtott fejjel aludtak. Marla a többiektől kicsit távolabb üldögélt, szája nyitva, szemét közönyösen a padlóra szegezte. Sara attól félt, hogy az öregasszony előbb-utóbb újra rohamot kap, és véletlenül felfedi Jeffrey személyazonosságát. Sara hideg fejjel ismerte fel: bármire hajlandó volna, hogy Jeffrey-t megvédje.

Ültében a falnak támaszkodott, és pillantása Smithre tévedt. A fickó megint fel-alá járkált, és magában mormogott. Már levette a kabátját, a rövid ujjú póló látni engedte kidolgozott felsőtestének minden egyes négyzetcentiméterét, bicepszét, dagadó vállát. Jobb felkarját hatalmas kék sas tetoválás díszítette. Sara időről időre igyekezett kihámozni, mit motyoghat, de nem járt sikerrel.

Smith társához hasonlóan éjjeli álcanadrágot viselt és katonai bakancsot. Ebben a hőségben biztos megőrültek golyóálló mellényben, de nem vetették le, maradt szorosan a mellükre szíjazva. Smithnek minden pórusából állatias agresszió áradt, de a másik fegyveres, aki sosem szólt semmit, még ijesztőbbnek tűnt Sara számára. Ő engedelmeskedett Smith utasításainak, megtett mindent, amit a másik mondott, még ha kisgyerekeket kellett is legyilkolni, vagy egy rendőr fejét szétlőni. Ez a személyiségtípus egyáltalán nem ritka fiatal férfiak körében – a hadsereg szívesen látja őket a soraiban –, de így, hogy Smith parancsolt neki, még robbanásveszélyesebb keverék jött létre. Ha valami

történik Smithszel, nem tudni, a másik fegyveres hogy reagál. Bármi benne van a pakliban. Hiába fejezi le az ember a skorpiót, a farok attól még megszúrhatja.

Jeffrey megmoccant Sara ölében, a nő csillapítón a rendőrfőnök ép vállára tette a kezét.

– Minden rendben – mondta.

A férfi úgy dörgölte a szemét, mint egy álmos gyerek. Sara ruhájának ránca mintát nyomott Jeffrey arcába, és a nő mit meg nem adott volna érte, hogy végigcsókolhassa azt a vonalat.

– Mennyi az idő?

– Fél kettő – felelte az órájára pillantva, és végigsimított a férfi homlokán. – Emlékszel, hol vagyunk?

A rendőrfőnök mély levegőt vett, aztán kifújta.

– Azt álmodtam, milyen volt, amikor először szerelmeskedtem a feleségemmel igazából.

Sara összeszorította a száját. Annyira szeretett volna újra ott lenni, abban az időben, hogy könnyek szöktek a szemébe.

– Abban a házban, ahol felnőttem – folytatta Jeffrey a gyerekszobámban, a padlón…

– Csitt – hallgattatta el Sara, mert nem akarta, hogy a férfi elszólja magát valamivel.

Jeffrey szót fogadott, de egy pillanatra lehunyta a szemét, mint aki nem akarja elengedni az emléket. Mikor újra kinyitotta a szemét, Sara látta, mekkora fájdalmai vannak. Jeffrey ennek ellenére nem akart panaszkodni a sebe miatt.

– Ez az idióta telefon totál kiborít – mondta inkább.

– Tudom – felelte a nő, és ésszerűtlenül ugyan, de már azt kívánta, bárcsak kihúznák, ha már úgysem veszik fel soha. – Nagyon fáj? – kérdezte a következő csörgés utáni szünetben.

A férfi a fejét rázta, de Sara tudta, nem mond igazat. Jeffrey-ről szakadt a víz. Fix, hogy nemcsak a döghőség miatt. A seben megalvadt a vér, de elképzelhető, hogy a varr alatt továbbra is egyre gyűlik. Karja tapintásra egészen lehűlt, pulzusa még mindig gyenge. Sara arra tippelt, hogy a golyó egy roncsolt artéria és egy ideg között állt meg. A legkisebb mozdulat is szinte elviselhetetlen nyilalló fájdalmat okozott Jeffrey-nek. Ráadásul minden egyes mozdulattal azt kockáztatta, hogy a golyó elmozdul. A seb olyan magasan helyezkedik el, hogy elkötni sem lehet. Csak egyvalami akadályozta, hogy elvérezzen: maga a golyó. A nő nem tudta, meddig tarthat ki Jeffrey orvosi segítség híján.

– Arra gondoltam – mondta szinte suttogva –, hogy azóta mennyi… – itt Smithre nézett, de ő a társával beszélgetett –, mennyi minden megváltozott. – Jeffrey annyira más volt már, mint akkor, amikor Sara beleszeretett, és mégis annyira önmaga maradt. Az idő csak elmélyítette a jellemét, csiszoltabbá tette, mint valami folyami kavicsot.

– Hol vannak? – kérdezte a rendőrfőnök, és megpróbált felülni.

Sara finoman lenyomta a férfi ép vállát, erre Jeffrey rögtön nyugton maradt. Riasztó, mennyire nincs benne semmi ellenállás.

– Elöl – felelte a doktornő. – Allisonnal.

– Ruth Lippman lányával? – kérdezte, és sikerült felemelnie a fejét. Megnézte a lányt, aztán Sara gyengéden újra visszanyomta a fejét az ölébe. Allison a recepciópultnál ült, és a lábát lógázta. A sípcsontján hosszú seb volt, múlt héten lehorzsolta róla a bőrt a járdán, amikor egy különösen idióta biciklis mutatvánnyal kísérletezett. Sara két öltéssel varrta össze, és egy nyalókáért cserébe kicsikarta belőle az ígéretet, hogy legközelebb jobban vigyáz magára.

Smith eddig fel-alá járkált, most abbahagyta, és megállt Allison mellett. Puskáját az alkarjára fektetve dajkálta. A másik fegyveres a kislány másik oldalán állt, a bejárati ajtó felé irányzott puskáját a pulton nyugtatta. Smith rájuk nézett, és Sara tudta, hogy a férfi minden szavukat hallotta.

– Aggaszt a karod.

– Semmi gond – felelte a férfi, és újra megpróbált felülni.

– Ne – kérte Sara – légyszi, ne. Csak akkor mozogj, ha feltétlenül szükséges.

Jeffrey biztos kihallotta a hangjából az aggodalmat, mert nem erőlködött tovább.

– Közölték már, mit követelnek? – kérdezte.

Sara nemet intett, és megpróbálta elkerülni, hogy találkozzon a tekintete Smithével. Sara élete túlnyomó részében gyermekorvosként dolgozott Smith ugyan már nem volt gyerek, de egy csomó jel arra mutatott, hogy még nem is érett férfi, maximum huszonegy-két éves lehet. Sara tisztában volt vele, hogy az ilyen korú fiatalemberek mennyire erőszakosan reagálnak, ha provokálják őket, főleg, ha van a közelükben valaki, akinek imponálni akarnak.

Jeffrey fészkelődött, hogy kényelmesebb pózt találjon. Sara azon imádkozott, nehogy a férfi további kárt tegyen magában.

– Az egyik mintha ismerne téged. Neked nem ismerős? – kérdezte a rendőrfőnök lehalkított hangon.

Sara megint nemet intett. Bárcsak közölhetné Jeffrey-vel, ki ez a két fegyveres, és miért vannak itt, gondolta. Már csaknem tizenöt éve költözött vissza Atlantából Grant megyébe, és fix, hogy emlékezne, ha Smith a páciense lett volna. De még ha páciens is, csak nem emlékszik rá, akkor is miért akarná Jeffrey-t megölni? Vagy valami ismerőse utasítását hajtja végre? Sara a nyakát nyújtogatva igyekezett jobban megnézni magának a másik fegyverest. Ez a fickó mélyen arcába húzta baseballsapkáját, de Sara a résnyire nyitott bejárati ajtón betűző napfényben megpillantotta a tekintetét: üres volt, mint a medencében álló víz.

Sara rájött, Smith észrevette, hogy a nő a társát nézegeti, úgyhogy elkapta a tekintetét, és kényszeredetten Allisonra mosolygott. A kislány háttal a pult végének dőlt, szoknyája összegyűrődött a térde környékén. Arcát könny áztatta. Ruth Lippman volt Sara angoltanára tizedikben. Kemény, inspiráló pedagógus volt, Sara nagyon szerette.

– Nem valami erős a tájszólása – szólalt meg Jeffrey, és igaza volt. Amikor elvesztette a türelmét, akkor kicsúszott Smith száján egy-két délies hangsúly, de egyébként jobbára a katonaporontyok színtelen-szagtalan egyenamerikai nyelvezetét beszélte. Vagy talán csak Sara képzeli így, mert ez tökéletesen beleillene a képbe. A doktornő nagyon is el tudta képzelni, hogy a fiú valami önjelölt zseni, katona apával a háta mögött, aki maga már nem csinálhat karriert a seregben, mert pszichés okból vagy a priusza miatt még alapkiképzés előtt kirostálták.

Jeffrey becsukta a szemét.

– Próbálj meg aludni egy kicsit!

– Nem kéne – mondta a férfi, de szemhéja rebegve lecsukódott, és elszenderült.

Sara Smithre nézett, akinek ez a pár szó sem kerülte el a figyelmét. A doktornő próbált határozottan beszélni, de azért nem sikerült teljesen kiszűrnie a rettegést a hangjából.

– Orvosi segítségre van szüksége. Kérem, engedjék el.

Smith elhúzta a száját, mintha tényleg fontolóra venné a kérést. Mellette kicsit megmozdult a másik fegyveres, és kivehetetlenül halkan mondott valamit. Smith odalépett a telefonhoz, és a csörgés közepén felvette.

– Az öregasszonyt elengedjük ásványvízért és szendvicsekért cserébe. Jobban járnak, ha semmi nincs megbuherálva. Le tudjuk ellenőrizni. – Oldalra hajtott fejjel hallgatta a választ. – Nem hiszem. – Újabb hallgatás után Smith megfordult, és Allisonra nézett. A kislány szájához tartotta a kagylót, és Sara érezte, hogy Smith rámosolyog Allisonra. Szerette volna, ha a kislány nem bízik meg Smithben, de látta, hogy Allison is visszamosolyog. Smith ekkor nagyot csípett a kislány combjába, mire a lány felkiáltott.

– Igen, hölgyem – vette vissza a kagylót Smith fémes nevetéssel. – A kölykök nálunk maradnak. – Tekintete végigpásztázott a többi túszon. – Sört is kérünk.

Társa feje megrándult, és ebből Sara azt a következtetést vonta le, hogy Smith ezen a ponton eltért a tervtől. Tehát nem is biztos, hogy Smith a főnök, gondolta.

A rendreutasítástól észbe kapva Smith tárgyalópartnerén vezette le mérgét.

– Egy órát kapsz, kurva. Ha nincs meg minden időben, akkor megszaporodnak a hullák.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Hétfő

A temetkezési vállalkozás felé tartva Sara ült a volánnál, Jeffrey pedig mondta, hogy merre menjenek. Rendes körülmények között Sara szeretett kicsit egyedül maradni boncolás előtt, hogy rá tudjon hangolódni az előtte álló feladatra, de most nem volt alkalom ilyen luxusra. Mielőtt elindultak Nelltől, még felhívta édesanyját, és közölte vele, hogy aznap estére hazaér Grantbe.

– Ez az – bökött Jeffrey egy hosszú, U alakú épületre az autóút mellett. Nem volt semmi a közelében, csak egy kis virágbolt az út túloldalán. Hatalmas kamionok hasították a hőséget, mikor Sara kiszállt a kocsiból. A távolból égzengés ért el hozzájuk, amely tökéletesen illett a lány pillanatnyi hangulatához.

Amikor kilépett az aszfaltra, egy pillanatra eltorzult az arca, mert kavics szaladt a szandáljába.

– Jól vagy? – kérdezte Jeffrey, Sara pedig bólintott, és a bejárat felé indult.

Paul, a seriffhelyettes, aki hajnalban elfuvarozta Nell házához, az ajtóban ácsorgott és cigizett. Most elnyomta a csikket a kuka oldalán, és az edény tetejére készített homokba lökte a füstszűrőt.

– Hölgyem – nyitotta ki az ajtót Sara előtt.

– Köszönöm – mondta a lány, és nem kerülte el figyelmét, milyen gyanakvó pillantást vet a seriffhelyettes Jeffrey-re.

– Hol vannak? – kérdezte Jeffrey.

– A folyosó végén, leghátul – felelte Paul, de nem Jeffrey-re nézett, hanem Sarára. Ő is melléjük szegődött, s hármasban haladtak az épület hátsó traktusa felé. A seriffhelyettesnek csörgött a kulcscsomója, és derekán minden lépésnél nyikordult egyet a pisztolytáskát rögzítő öv. A temetkezési vállalkozás már-már intézményre emlékeztetett, mindenütt festett betonfalak, a fluoreszkáló világítás pedig sejtelmes, sárgás fénybe borította a teret. Sarát megcsapta a balzsamozófolyadék szaga, valami légfrissítővel keveredett, mely utóbbi egy lakás nappalijában talán még kellemes is, itt azonban émelyítőnek tűnt.

– Erre – mutatta Paul a folyosó végén, és kinyitotta Sara előtt az ajtót. Sara futó pillantást vetett Jeffrey-re, de a férfi nem nézett vissza, összeszorított állkapoccsal meredt maga elé. A holttest mélyített fémasztalon feküdt, az asztal mellett balzsamozóberendezés állt. Az elhunytra fehér lepedőt terítettek, a könnyű vászon széleit az ablakba illesztett hangos légkondi meg-meglebbentette. Szinte fojtogatóan hideg volt a teremben.

– Helló – nyújtott kezet Sarának Hoss. A lány már-már megrázta, mikor észrevette, hogy az öreg karonfogva akarta beljebb vezetni őt a helyiségbe.

Sara tudta, hogy Hoss nemzedékében a férfiak nem vagy csak viccből szorítanak kezet nőkkel. Nagyapja, Earnshaw, akit nagyon szeretett, ugyanígy volt ezzel. Hoss bemutatta Sarának a jelenlevőket.

– Deacon White, a temetkezési vállalat igazgatója. – A kövérkés, kopaszodó, morcos férfi kurtán biccentett. – Reggie Ray – gesztikulált a seriff a másik helyettese irányába, aki tegnap éjjel is ott volt Roberték háza előtt. A fiatalembernek megint ott volt a nyakában a fényképezőgép. Vajon lefekvés előtt sem veti le?, futott át Sarán.

– Asszem, tegnap nem is mondtam, Menő – szólalt meg Hoss Jeffrey-hez intézve szavait. – Reggie Marty Ray fia.

– Tényleg? – kérdezett vissza Jeffrey látható érdeklődés nélkül. Azért kezet nyújtott a fickónak. Reggie vonakodva szorított kezet vele, Sara pedig nem értette, miért bánnak ilyen gyanakvóan Jeffrey-vel a seriffhelyettesek.

– Ma reggel megkaptam Robert vallomását – közölte Hoss. Jeffrey meglepődött. – A szomszédok is igazolták a sztoriját.

Sara arra számított, hogy Jeffrey megkérdi, mit mondott Robert, de a férfi a cipője orrát bámulta.

Pár másodperc kínos csend után Deacon White a Sara mögött levő ajtóra mutatott.

– Ebben a kamrában talál műtőskötényt és minden egyebet. Használja nyugodtan, amink csak van.

– Köszönöm – válaszolta a lány, mire White jóindulatúan biccentett. Sara nem tudta eldönteni, bosszantja-e a férfit, hogy átvette tőle a boncolást.

Grant megyében a temetkezési vállalkozás igazgatója Sara gyerekkori barátja volt, és ezer örömmel mondott le a halottkémi megbízatástól, de Deacon White-on nem tudott eligazodni a lány.

A kamrához ment, ami mérete alapján inkább nagyobbfajta szekrénynek tűnt. Azért magára csukta az ajtót. Amint megtette, a férfiak beszélgetni kezdtek. Hoss mély baritonja Paul hangjával keveredett. A behallatszó foszlányokból ítélve a tegnapi gimis kosármeccsről volt szó.

Sara széthajtogatott és felvett egy sebészköpenyt. Hülyén érezte magát, mint a saját farkát kergető kutya. A köpeny túl nagy volt rá, nyilván a potrohos Deacon White mérete. Mire a papírcipőbe és a hajvédőbe is belebújt, Sara már komplett bohócnak érezte magát.

Megfogta a kilincset, de még nem nyitott be a helyiségbe. Becsukta a szemét, és próbált elhessegetni magától mindent, ami az elmúlt huszonnégy órában történt. Ha nem száműzi a gondolataiból a feltételezést, hogy Robert saját magát sebesítette meg, az befolyásolhatja a boncolási eredményt is, márpedig Sara csakis tényekre akart hagyatkozni. Ő nem nyomozó Az a feladata, hogy szakvéleményt készítsen a rendőrség számára, amelynek birtokában a nyomozók eldönthetik, hogyan tovább. Csak a tekintetben vállalhat felelősséget, hogy a saját munkáját milyen jól végzi el.

Amikor kijött a szertárból, a férfiak elcsendesedtek. Paul képén mintha mosoly suhant volna át, de a seriffhelyettes gyorsan újra a noteszába mélyedt, és felírt pár szót egy agyonrágcsált ceruzavéggel.

Deacon White a test mellett állt, Jeffrey és Hoss pedig karba tett kézzel támaszkodott a falnak. Reggie a vízcsapnál ácsorgott, fényképezőgépén megcsillant a fény. A termet várakozásteljes csend töltötte be. Sara mégis határozottan úgy érezte, a többiek mindezt tulajdonképpen formaságnak tekintik, amit muszáj letudni.

– Hol a röntgen? – kérdezte ennek dacára.

Deacon összenézett Hoss-szal.

– Általában nem szoktunk röntgent csinálni – felelte végül.

Sara próbálta leplezni megdöbbenését, mert tudta, hogyan venné az ki magát, ha itt, a saját házuk táján kezelné úgy őket, mint egy rakás sületlen tahót. A boncolás során a röntgenfelvételek elkészítése a rutineljárás része, fejsérülés esetén pedig különösen fon-

tos. A golyó, ahogy behatolt a koponyába, kiszakított a helyéből egy csontdarabot, ezért a csontszilánkok képe a röntgenfelvételen egyértelmű bizonyítékot szolgáltathat a golyó útjáról. Ha ellenben szikével tárja fel a sebet, az torzíthatja a rekonstruált röppályát, sőt akár téves következtetéseket is alátámaszthat.

– A golyó megvan? – érdeklődött a lány.

– A fejlövésé? – kérdezett vissza Reggie meglepetten. – Két huszonkettest szedtem ki a falból. A fej környékén nem találtam semmit… csak fejdarabokat.

– Akkor nem kizárt, hogy a golyó még mindig benne van – válaszolta Sara.

Hoss udvariasan megköszörülte a torkát, és csak utána szólt közbe.

– Talán a mi jó Reggünk nem elég gondosan fésülte át a szobát. Ha még egyszer átvizsgáljuk, biztos ráakadunk.

Regg láthatólag feldühödött a megjegyzés hallatán, de mire Hoss felé nézett, lenyugodott. Megvonta vállát, mintha azt közölte volna: hát igen, végül is nem kizárt.

Sara gondosan megválogatta a szavait:

– Egyes esetekben az agyszövet képes annyira lelassítani a golyót, hogy nem marad elegendő lendülete elhagyni a koponyát.

– Lerobbant a feje jobb oldala – hívta fel a figyelmét Hoss.

– Ezt nem feltétlenül a golyó okozta, az is lehet, hogy betört a feje. – A rendőrök által használt töltényválaszték ismeretében konkrét tippel fordult Reggie-hez: – Itt, gondolom, egy kilenc milliméteres üreges orrú lövedékről lenne szó, ugye?

A férfi fellapozta a noteszét:

– A Beretta huszonkettes LR volt, a Glock pedig üreges orrú.

– Az bizony kifejthetett akkora erőt, hogy széttörje a koponyacsontot, és a darabkák leszakítsák a fejbőrt – nyugtázta Sara. Nem tette hozzá, hogy a röntgen ezt könnyedén kimutatja.

– Rendben – bólogatott Hoss.

A lány megvárta, hogy a seriff még hozzáfűz-e valamit, de nem tette. Sara felhajtotta a lepedőt. Nem kellett volna meglepődnie rajta, hogy háton fekve találta a holttestet, és remélte, sikerült lepleznie ingerültségét. Hullafoltok a fej hátsó részén ütköztek ki, ami annyit jelent, hogy a fejbőr lágy szövete teleszívódott vérrel. Ebben az állapotban bármilyen egybefüggő zúzódást nehéz megkülönböztetni a halál beálltát megelőző zúzódásoktól. Leszámítva azt az esetet, ha a fejbőr felszakadt vagy valamiféle körülhatárolt horzsolás található rajta, Sara számára szinte lehetetlenség volt eldönteni, hogy a véraláfutások a halott saját kifolyó vérétől származnak, vagy úgy keletkeztek, hogy valaki agyba-főbe verte.

Már beállt a hullamerevség, és a testet temetésre előkészített testhelyzetben rögzítette. Swan haját izzadtság és vér tapasztotta az arcához, amiből így nem sok látszott ki. Annyit mégis meg lehetett állapítani, hogy szája és két szeme kissé nyitva van, és képe alsó széle, ami a szőnyegnek nyomódott, kékeslila árnyalatot öltött. Szűk mellkasa alatt jól látszottak a bordái. Lötyögött rajta a nadrág, mintha nemrég fogyott volna le. Két kezét nem húzták zacskóba, hogy rajtuk maradjon a tetthelyről származó anyag, például szövetfoszlányok, puskapor vagy egyéb. Jobb keze ráadásul ökölbe szorult, ennek belsejében bármi lehetett.

– Próbáltam szétfeszíteni az öklét, de nem bírtam – jegyezte meg Reggie.

– Semmi gond – felelte Sara, és átfutott rajta, hogy ha talál is puskapormaradványt, soha nem tudja bebizonyítani, Reggie kezéről került-e oda, vagy már eredetileg ott volt Swan kezén. – Már megvannak a helyszínen készült fotók?

A seriffhelyettes nemet intett.

– De itt vannak a rajzaim – mondta, és elővett a zsebéből egy kettéhajtott borítékot. Három papírlap volt benne, amelyen hevenyészett vázlatok ábrázolták a tetthelyet. – Úgy volt, hogy ma reggel újra megcsinálom őket pontosabban – adta át őket bocsánatkérő képpel.

– Semmi gond – ismételte a lány, és kisimította a papírokat a csap melletti asztalkán. Az ágy és a ruhásszekrény egymással szemközt elhelyezkedő aszimmetrikus téglalap volt. Luke Swant pálcikaember jelölte, a szemek helyén két X. Jobb keze a teste alá szorult, bal keze oldalra kinyújtva.

– A jobb kezén feküdt? – kérdezte Sara.

– Aha – bólogatott Reggie. – Úgy is maradt, amikor a hátára fordítottuk.

– Nagyon előrehaladt a hullamerevség – tette hozzá Deacon.

– Mikor értek oda?

– Kábé két órával a baleset után – felelte a temetkezési vállalkozó. Sara igyekezett túltenni magát az apróságon, hogy pont az titulálja eleve balesetnek a történteket, akinek el kellett volna végeznie a boncolást, ha a lány nem ugrik be.

– Nehezen tudták megmozdítani?

– A hullamerevséget meg kellett törnünk, hogy hordágyra tudjuk tenni.

– A karokban és mindkét lábban is? – kérdezte Sara, és a férfi rábólintott. A hullamerevség rendszerint az állkapocsból indult, és onnan haladt kifelé, a végtagok irányába. Legalább hat, legfeljebb tizenkét órára van szükség hozzá, hogy a test megmerevedjen.

– Talán bepánikolt – jegyezte meg Jeffrey. Most szólalt meg először. – Lehet, hogy be volt lőve, vagy beszedett valamit, amitől felpörgött a szívritmusa.

– Majd lefuttatunk egy toxikológiai vizsgálatot.

– Elmondaná azoknak is, akik nem végeztek egyetemet? – szólt közbe Hoss erőltetett udvariassággal.

– A hullamerevség idő előtti beálltát okozhatja intenzív testgyakorlás is. Ha a szervezet adenozin-trifoszfátot, vagyis ATP-t választ ki, akkor az izmok sokkal gyorsabban lemerevednek.

A seriff bólintott, de látszott az arckifejezésén, hogy nem esett le neki a tantusz.

Sara már nyitotta a száját, hogy újra nekiveselkedjen a magyarázatnak, de Hoss fellépése valahogy azt súgta, hogy ebből nem sok jó sülne ki. A seriff annyira hasonlított Earnshaw nagypapához, hogy a lánynak el kellett fojtania egy mosolyt.

– Ezek a töltényhüvelyek – mutatott Reggie az ajtó mellé berajzolt vonalra. Két másik vonal az áldozat mellé volt behúzva. – A huszonkettesek itt voltak. Itt és itt. Ez pedig itt az ajtónál a kilenc milliméteres.

Jeffrey megköszörülte a torkát. Érződött, hogy igazából nincs kedve feltenni a kérdést.

– A hüvelyeken végzett ujjlenyomat-vizsgálatot?

– Persze hogy végeztem. – Reggie ez alkalommal nem leplezte ellenszenvét. – Meg a pisztolyokon is – tette hozzá. – A Glockon Robertét azonosítottuk. Ez a szolgálati fegyvere. A Berettából ki volt reszelve a sorozatszám.

Hoss bólintott, és zsebre dugta a kezét.

– Kesztyű? – kérdezte Sara Deacont, mire a férfi elővette a csap melletti szekrényből a dobozt. Az összes férfi szeme Sarára szegeződött, amikor a lány felhúzott egymás tetejére két pár gumikesztyűt. Deacon odagurított neki egy kézi műszertálcát, és Sara megkönnyebbülten látta, hogy hiánytalanul ott sorakoznak a boncoláshoz szükséges kellékék: kenyérvágó kés, olló, szike és minden egyéb.

– Hadd segítsek – ajánlkozott Deacon, és Sarával közösen visszahajtották a Swan altestét takaró leplet. A farmert és az alsónadrágot már levették róla, vagyis Sara már csak a vérfröcskölődés hiányából következtethetett rá, hol volt a férfin a nadrág.

Swan kistermetű ember volt, feltehetőleg nem több, mint százhatvannyolc centi és nyolcvan kiló. Ha valami nem volt, akkor kecses biztos nem. Bár szőke haját vállig lenövesztette, szőrzete távolról sem tűnt bozontosnak, ágyékát gyér szeméremszőrzet borította. Pénisze enyhén duzzadt, heréin pontszerű bevérzések látszottak. Lába pipaszár, bal combján oldalt hosszú, függőleges forradás húzódott. Sarának úgy tűnt, ez még gyerekkori sebhely. Annak idején súlyos sérülést szenvedhetett. Valami miatt Jeffrey lapocka alatti sebhelyét juttatta a lány eszébe. Eltűnődött, vajon mi járhatott Jeffrey fejében, amikor az apja megütötte.

– Megtenné, hogy jegyzetel nekem? – kérte meg a lány Pault.

– Persze, hölgyem – felelte a seriffhelyettes, és üres lapnál nyitotta ki a noteszét.

– Mennyi idős is?

– Harmincnégy – felelte Paul.

Annyinak is néz ki, gondolta Sara, és bólogatva vette szemügyre az előtte fekvő férfit. Lediktálta az eddigi leleteket, megfelelő szünetekkel, hogy Paulnak legyen ideje mindent lekörmölni. Otthon Grant megyében diktafonnal dolgozott, úgyhogy szokatlan volt neki, hogy folyton meg kell állnia, hogy bevárja a botcsinálta tollnokot.

– A bőr kissé száraz, feltehetőleg tápanyagszegény – mondta kezével végigsimítva a holttest karján. – Tűnyomok a jobb karon, valószínűleg két-három évvel ezelőttiek. – Hirtelen ötlettől vezéreltetve megnézte a lábujjak közötti területet. – Friss tűszúrások – közölte.

– Micsoda? – szakította félbe Hoss.

– A lábujjai között adta be magának az adagját, így eltitkolhatta, hogy drogos – magyarázta meg Jeffrey. – Ez magyarázattal szolgál az ATP-re – mondta Sarának.

– Attól függ, mit nyomott. Nem kizárt – felelte a lány. – Vett vért és vizeletet? – fordult Deaconhoz.

– Igen, de minimum egy hét, mire megjön az eredmény. Talán kettő is beletelik.

Sara nem szólt semmit, de Jeffrey visszakérdezett:

– És nem lehetne megsürgetni?

– Nem lesz olcsó – közölte Hoss.

Jeffrey vállat vont, erre Hoss biccentett Deacon felé, mintegy jóváhagyva a sürgősségi felárat.

Sara tüzetesen megvizsgálta a test felszínét, de a jobb boka alatt található csillag alakú forradást leszámítva nem talált semmit.

– Segítene kifeszíteni az öklét? – kérte meg Deacont Sara.

A férfi gumikesztyűt húzott, és nekiállt, hogy kifeszítse Swan öklét. Nem boldogult. Erre széles terpeszbe állt, és megpróbálta hüvelykujját beleerőltetni a holttest hüvelyk- és mutatóujja közti apró résbe. Amikor vállból is elkezdte nyomni, megtört és kinyílt a mutatóujj. A középső ujjal már könnyebb dolga volt, és sorban haladva mindegyikre sor került. Végül a hüvelykkel fejezte be. Az ujjak reccsenése ágropogáshoz volt hasonlatos.

– Semmi – mondta Deacon. A kéz fölé hajolt, aztán elállt Sara útjából, hogy a lány is lássa. Swan húsos tenyerébe saját körmei vájtak félholdakat, máskülönben üresnek tűnt a marka.

– Hullagörcs? – találgatott Deacon.

– Az nagyon ritka – válaszolta Sara, és a mellkasra pillantott, ahova a férfi ökle odanyomódott. – Az öklén feküdt. Talán a testsúly nyomatéka zárta össze az ujjait, a hul-

lamerevség pedig e pozícióban rögzítette. – A lány körülnézett, és a sarokban meglátta a vizsgálólámpát. – Tartaná ezt, hogy közelebbről is megnézhessem?

Deacon fogta a lámpát, a kért területre irányozta, és intett Paulnak, hogy dugja be a vezetéket a konnektorba. Az izzó pársz or felvillant, aztán bevilágította Swan tenyerét.

Sara egy csipesz éles hegyével kikotorta a hulla körmeinek alját. Száraz bőr és valami darabosabb, azonosíthatatlan barna morzsalék került elő. Üvegcsébe gyűjtötte a leletet, mellé dobott néhány levágott körömdarabot. Paul élénkzöld ragasztószalaggal zárta le a mintát.

Reggie csinált néhány fotót, Sara pedig vonalzót tartott a sebek és forradások mellé, hogy látsszon, mekkorák. Minden egyéb különös ismertetőjelet is dokumentáltak. Most következett a fej: a lány kézzel tisztította meg a szürkeállomány és a koponya darabkáitól, aztán megszabadította a hulla arcát a beletapadt hajtól, s végül feltárta a fej bal oldalán található területet, ahol a golyó behatolt.

Jeffrey mindeddig csendben maradt. Most megszólalt:

– Beleégett a puskapor – de ezt is olyan halkan mondta, hogy Sara nem is volt biztos benne, tényleg a férfi szól, vagy csak képzelte az egészet.

Jeffrey nem tévedett. A golyó ütötte nyílás körül szórt vörösesbarna sebek látszottak, ahol a fegyverből kirobbanó forró puskaporszemcsék beleégtek a bőrbe. Sara odatartotta a vonalzót, Reggie fotózott. A lány finom mozdulatokkal átfésülte Swan haját: árulkodó jelek után kutatott a lőtt seb környékén.

– Kormot nem látok – közölte végül.

– Lehet, hogy a kifolyó vér mosta le? – kérdezte Jeffrey Sara mellé lépve.

– Erről az oldalról biztos nem – válaszolta a lány kissé megkönnyebbülten. Totál szanaszét volt az áldozat feje, de Sara a lámpa fénykörében most már világosan látott mindent. Beégett puskaporszemcséket talált, de kormot nem: ez pedig minden valószínűség szerint azt jelzi, hogy közepes távolságról lőtték ki a golyót, vagyis Robert fegyvere minimum fél méterre, maximum hetven centire volt a férfitól, amikor az halálos lövést kapott.

– Pontosan mi is volt a Glockban? – tudakolta Jeffrey.

– Szövetségi egy-tizenötös szemcsés – felelte Paul, miután megtalálta az adatot a noteszében.

– Ball lőpor – nyugtázta Jeffrey érezhetően megkönnyebbülve. – Ez nagyobb sebességgel röpül – mondta Hossnak. – Robert tehát hatvan és százhúsz centi közötti távolságra volt Swan fejétől.

– Ez stimmel azzal, amit reggel előadott – felelte a seriff. – Amikor meghúzta a ravaszt, a fegyver csütörtököt mondott.

– Csütörtököt mondott? – visszhangozta Sara, pedig elsőre is értette. A golyó tehát nem akkor repült ki a fegyver csövéből, amikor Robert meghúzta a ravaszt, hanem később.

– Nem mondta, mennyi volt a késleltetés? – kérdezte Jeffrey.

– Nem tudta pontosan – válaszolta Hoss. – Talán fél másodperc.

Jeffrey Sarára sandított. A lány nem tudta eldönteni, vajon az ő arcára is annyira beszédesen ült-e ki a hitetlenkedés, mint Jeffrey-ére. Képtelenség tudományosan bizonyítani vagy kizárni, hogy pontosan hogyan és mikor sütötték el a fegyvert. A kilőtt golyón nincs bélyegző, ami másodperc pontossággal tartalmazza a kilövés idejét, és lehetetlen precízen bizonyítani, hogy a pisztoly csütörtököt mondott-e vagy sem.

Sara újra a fejre fordította figyelmét, átfésülte a hajat, és a benne talált apró morzsalékot félretette egy tálcára. Próbált a feladatra összpontosítani, de folyton az járt a fejében, milyen könnyen kibúvókat találnak minden kérdésre, ami a bizonyítékok feltárása

közben felmerült. Fordított helyzetben, ha Robert feküdne itt az asztalon kiterítve, tudta, hogy a jelenlévők úgy vetnék magukat Luke után, mintha veszett kutyát üldöznének.

Jeffrey, mintha belelátott volna a lány fejébe, a seriffhez fordult:

– Most hol van Robert?

– Jessie-vel az anyósánál – közölte Hoss. – Miért?

– Gondoltam, benézek hozzá, hogy lássam, hogy van.

– Megvan, semmi baja – felelte Hoss az órájára nézve. – Nem gondoltam, hogy ez ennyire elhúzódik. Ki kell ugranom elintézni valamit.

– Akkor majd Paulnak tegyünk vallomást? – kérdezte Jeffrey.

Hoss erről láthatólag megfeledkezett.

– Nem, nem, megcsinálom én. Találkozzunk az őrsön három körül.

– Hamarabb el akartunk indulni innen – felelte Jeffrey.

– Ja, oké – verte hátba Jeffrey-t az öreg. – Akkor majd elmenőben ugorjatok be az őrsre. Úgyse fogunk ezzel sokat lacafacázni.

Paul megvárta, amíg a seriff elmegy, aztán ő is kimentette magát.

– Vissza kell mennem az őrsre, vár a papírmunka – közölte, és udvariasan biccentett Sara felé.

Deacon White korábban megbeszélt munkaebédre hivatkozva lépett le. Sara nem volt benne biztos, hogy a férfi tudatában van annak, hogy a falióra tízet mutat.

Reggie letette a fényképezőgépet, és a mosdókagylónak dőlt. Arckifejezése egyértelműen azt sugallta, hogy nincs hova mennie, de még ha lenne is, akkor sem bízik meg Jeffrey-ben annyira, hogy felügyelet nélkül hagyja a hullával.

– Hogy is szól Robert vallomása? – kérdezte Jeffrey Reggie-től, ezzel még gyanúsabbá téve magát.

– Ugyan mit érdekel olyan nagyon? – vetette oda Reggie.

Jeffrey válaszul csak vállat vont. Sara nem tudta, Reggie hogy fog reagálni, ettől függetlenül közölte Jeffrey-vel:

– Nem vagyok hajlandó előbányászni a golyót az agyából. Ha nem tudunk röntgent csinálni, akkor tönkre fogom tenni a bizonyítékot.

– A szobában nem volt több golyó, az tuti – jegyezte meg Reggie. – Mindent alaposan megnéztem. Csak a két huszonkettes LR volt, amik a falban akadtak el, és a két hüvely, ott, ahova berajzoltam őket a vázlaton.

Jeffrey láthatólag elővigyázatosan fogalmazott, hogy felmérje, hányadán áll Reggievel.

– Robert tartalék fegyvere milyen típus?

Reggie csak bámult tovább, egy szót se szólt.

– A huszonkét milliméteres lassabb, mint a kilencmillis. Nagyobb eséllyel maradhatott benne a koponyában.

Reggie-nek leesett az álla. Jeffrey-re nézett, aztán Sarára.

– Azt hiszem, elő kéne keríteni azt a golyót.

– Aha – bólintott rá Jeffrey.

Sara új pár kesztyűt húzott, és arra gondolt, hogy aligha áll jogában ezt megtenni, de tisztában volt vele, hogy máskülönben sehogy nem derül ki az igazság. Ujjal óvatosan körbetapogatta a koponyán levő kimeneti sebet. Nem akart csipeszt használni, mert az megkarcolhatja a fémet vagy deformálhatja a rajta levő nyomokat.

– Semmi – mondta. – Talán mélyebben van.

– Hoss nem lesz benne, hogy visszavigyük röntgenre – közölte Reggie.

– Luke – mondta Jeffrey. – Luke Swannek hívják. Ült már a járőrkocsidban?

– Jó hogy, a francba – horkant fel Reggie. – Ezer-milliószor.

– Miért?

– Főleg betöréses lopás miatt, de eddig mindig csak olyankor tört be, ha nem voltak otthon. Az volt a kedvenc időszaka, amikor a háziak elmentek templomba.

– Tegnap is vasárnap volt.

– Igen, de az istentiszteletnek legkésőbb nyolcra mindenütt vége. Még ha be volt lőve, akkor is látnia kellett volna, hogy itt állnak a kocsik a ház előtt, és biztos itthon vannak.

– Volt nála valaha is fegyver?

– Soha.

– Követett el bármi erőszakos cselekményt?

– Nem. – Reggie szünetet tartott, hogy átgondolja a választ. – Piti alak volt, általában csak annyit vitt magával, amit egy párnahuzatban el tudott cipelni. Persze sosem lehet tudni, igaz? Biztos az apádról is ugyanezt mondták, mielőtt összeakadt volna azokkal az arcokkal, akik lelőtték Dave nagybátyámat.

Sara látta, hogy Jeffrey nagyot nyel.

– Sosem lehet tudni, mire képes valaki. Az egyik pillanatban még fűnyírókat lopkod, a következőben meg hidegvérrel kinyírja a seriffhelyettest.

Sara úgy érezte, mondania kéne valamit, de fogalma sem volt, mit. Jeffrey keze ökölbe szorult, mintha az lenne a leghőbb vágya, hogy a szart is kiverje Reggie-ből. Tovább rontott a helyzeten, hogy Reggie dacosan felszegte az állát, gyakorlatilag provokálta Jeffrey-t, hogy húzzon be egyet neki.

– Reggie, megkérhetem, hogy jegyzeteljen nekem? – szólalt meg Sara.

A férfi pár pillanatig még kihívóan meredt Jeffrey-re, és csak aztán fordult a lányhoz.

– Hogyne, hölgyem – vette elő a noteszét, és újra Jeffrey-re pillantott. – Bármiben szívesen segítek.

Sara elismételte a korábbi leleteket is, mert nem volt kedve Paul után menni a jegyzetekért, gondolta, így még mindig gyorsabban szabadulhat ebből az istenverte városból, ahol egy perccel sem akart több időt tölteni, mint amennyi feltétlenül szükséges. Szeme sarkából észrevette, hogy Jeffrey Luke Swant bámulja, és azon tűnődött, vajon mire gondolhat a férfi. Jeffrey nem kötötte a lány orrára, hogy a lövöldözés, amiben az apja részt vett, egy rendőr halálával ért véget. Reggie szavai nyilvánvalóan az elevenére tapintottak. Sara érezte, hogy Jeffrey addigi dühe szomorúsággá alakul. Ez a mélabú szinte olyan erővel éreztette a jelenlétét a helyiségben, mintha egy negyedik személy lenne ott velük.

A boncolás a továbbiakban rutinszerűen zajlott le, már amennyire egy lövöldözés áldozata esetében egyáltalán rutinról lehet beszélni. Semmi érdemleges lelet vagy bizonyíték nem bukkant fel, ami másra engedett volna következtetni, mint amit Robert elmondott előző este. Nyilvánvaló volt, hogy Luke huzamos ideje kábítószerezett, és az is, hogy zsíros ételeket fogyasztott, mert a szívében látszottak a meszesedés nyomai. A mája is nagyobb volt a várhatónál, de minthogy Sara a gyomorban is talált alkoholt, ez logikusnak tűnt. Ami a hiányzó golyót illeti, talán elkerülte Reggie figyelmét, és mégis a házban van, de az sem kizárt, hogy mélyebben fúródott be az agyba. Sara nem nyitotta fel Luke Swan koponyáját, mert azt akarta, hogy később, ha Hoss rászánja magát, hogy valóban kinyomozzák, mi történt, legyen lehetőségük röntgenfelvételt készíteni.

Szokványos baseballöltéssel zárta vissza az Y alakú vágást. Ekkor jutott eszébe, hogy rákérdezzen, mi van a ruhákkal.

– Egy táskában vannak bent az őrsön – mondta Reggie.

– Miért nem itt? – kérdezte Sara, mert ezt furcsállta.

– Hoss reggel bizonyítékként elvitte – mondta Reggie a noteszét lapozgatva. – Egy 29-30-as Levi's, Nike sportcipő, fehér zokni, tárca, benne hat dollár meg a jogsija.

– Alsógatya? – kérdezte Sara.

Reggie újra átnézte a feljegyzést.

– Az, asszem, nem volt.

– Kocsikulcs?

– Nem vezetett. Már vagy hat éve elúszott a jogsija ittas vezetés miatt.

– Ez még nem jelenti azt, hogy nem is vezetett – vetette ellen Jeffrey.

– Egyszer sem kaptuk rajta – vont vállat Reggie.

– A verda egyébként is a nagyanyjáé, neki meg nincs ki a négy kereke. Hoss párszor lemeszelte, mert ellenirányban hajtott. Aztán egyszer a Hendersonon nekirongyolt a stoptáblának, kidöntötte, és leborotválta vele a járgány orrát. Utána már akkor se tudott volna vezetni, ha akar, mert többet be se indult a gép.

– Leülhetek valahova, hogy megírjam a tanúvallomást? – hámozta le magáról a gumikesztyűt Sara.

– Megkeresem Deacont – ajánlotta fel Reggie. – Biztos nem bánja, ha beül az irodájába.

Sara a mosdókagylóhoz lépett, és kezet mosott. Minden egyes mozdulatnál magán érezte Jeffrey pillantását. Megpróbálta elkapni a férfi tekintetét, de épp bejött Deacon, úgyhogy a zsaru elfordult.

– Nahát akkor… – vacakolt egy halom papírral Deacon. – Gondolom, maga is ugyanezeket szokta kitölteni.

– Igen, köszönöm – pillantott a lány a többoldalas boncolási formanyomtatványra.

– Általában itt szoktam kitölteni – gurított egy széket Deacon a mosdókagyló melletti pulthoz.

– Rendben, köszönöm.

– Kint leszek a kocsinál, ha kész vagy, gyere – mondta Jeffrey, és kiment.

– Én is hagyom dolgozni – csatlakozott a zsaruhoz Deacon.

Sara közelebb csúszott a székkel a pulthoz, és beírta a nyomtatvány megfelelő rubrikájába a nevét és a kért személyi adatokat. Reggie odasétált, és a válla fölött a lapra pillantott. Sara beírta Luke Swan címét és lakástelefonját, aztán sorban a különböző szervek súlyát és méreteit, meg a testen talált többi nyomot. Már a következtetéseknél tartott, amikor Reggie megköszörülte a torkát. Sara várakozásteljesen felnézett, hogy mit akar a férfi.

Valami okból arra számított, hogy Jeffrey elleni dörgedelemben fog részesülni.

– Sima ügynek tartja? – érdeklődött ehelyett a férfi.

Sara igyekezett elővigyázatosan fogalmazni, mert nem tudta, bízhat-e Reggie-ben.

– Ahol lőnek, az már eleve nem túl sima.

– Az igaz – hagyta helyben a férfi. Ugyanolyan óvatosnak tűnt, mint a lány. – Mióta ismeri Jeffrey Tollivert?

Sara valami miatt úgy érezte, ki kell állnia Jeffrey-ért.

– Ismerem egy ideje. Miért?

– Csak kérdem – felelte Reggie.

– Van még kérdése?

A férfi nemet intett, Sara pedig folytatta az írást.

Pár perc múltán Reggie újra megköszörülte a torkát. Sara megint felnézett.

– A Beretta tárába hét golyó fér.

– Akkor ötöt kellett találnia benne.

– Ha plusz egy volt a csőben is, akkor hatot.

Sara várt. Mindent harapófogóval kell kihúzni Reggie-ből, gondolta.

– És hányat talált?

– Hatot.

– Tulajdonképp hova akar kilyukadni, Reggie? – tette le a tollat.

A férfi állkapcsa ugyanúgy megfeszült, ahogy Jeffrey-é szokott, ha felbosszantják. Sara már kezdte unni, hogy folyton kelletlen fazonokból kell morzsánként kipréselnie minden információt.

– Ha van valami mondanivalója, akkor ki vele.

Ahogy kimondta, máris tudta, hogy ezzel épp ellenkező hatást fog kiváltani, de Sara e pillanatban már nem aggódott mások érzései miatt.

– Reggie, ha maga szerint valami bűzlik ezzel a lövöldözéssel, akkor szólnia kell – folytatta. – Én csak annyit tehetek, hogy kitöltöm ezt a nyomtatványt. Nem vagyok zsaru, és nem vagyok a maga édesanyja sem.

– Hölgyem – felelte Reggie. Remegett a hangja mérgében. – Fogalma sincs, mibe ártja bele magát.

– Ez egészen úgy hangzik, mint valami fenyegetés.

– Csak figyelmeztetés – mondta. – Rendes, kedves embernek tűnik, de úgy látom, nem valami jó társaságba keveredett.

– Ezt már éppen elég világossá tette eddig is.

– Talán nem árt, ha eltöpreng rajta, miért óvja mindenki tőle. – Ezzel megbökte a kalapját, és az ajtó felé vette az irányt. – Hölgyem…

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A hőség féltéglaként sújtott le Sarára, amikor kitárta a temetkezési vállalkozás ajtaját, hogy nekivágjon. Már látta a feje fölött közeledő vihart, de az összetorlódó felhők mit sem hűtöttek a levegő hőmérsékletén. Bőre pár pillanatig mintha összehúzódott volna, mielőtt alkalmazkodott a körülményekhez, és mire Jeffrey mellé ért a kocsihoz, már csorgott a hátán az izzadság.

– Sétáljunk egyet – mondta a férfinak mégis.

Jeffrey nem kérdezett semmit. Megindultak az épület mögött kezdődő temetőn át. Szél sem rezdült, felfelé haladtak egy lankás dombra, és Sara enyhén szédült a hőségtől. Mégsem állt meg, szórakozottan olvasgatta a fejfákat, míg átértek a sírkert hátsó fertályának fái alatt. Az útjukat keresztező kerítésen ajtó nyílott, s Jeffrey kitárta a lány előtt.

Az ég még durvábban elsötétült, ahogy beljebb hatoltak a temetőn túl folytatódó ligetbe: Sara nem tudta eldönteni, hogy a felettük összeboruló lombok teszik-e vagy a gyülekező viharfellegek. Árnyékban mindenesetre vagy öt fokkal hűvösebb volt, és a lány hálásan nyugtázta az enyhülést.

Keskeny ösvényen haladtak előre, Jeffrey lépkedett elöl, és félrehajtotta a kinyúló ágakat, meg elrugdosott ezt-azt Sara útjából, nehogy a lány megbotoljon. Fölöttük madarak csiviteltek, s zümmögés csapta meg Sara fülét; tücsök vagy kígyó adhat ki ilyen hangot, attól függően, mennyire hagyja elkalandozni a fantáziáját, gondolta a lány. Végül megtörte a csendet.

– Tudom, hogy idióta kérdés, mert Alabamában vagyunk, de senkiben fel sem merült, hogy miért nem volt ing Luke Swanen?

Jeffrey tépett egy ágat egy alacsonyabb bokorról.

– Nem hiszem, hogy bárki is túl sokat kérdezősködik itt bármivel kapcsolatban. Például lábnyomok sem voltak az ablak előtt – pillantott hátra a válla fölött. Aztán, mintha csak közben jutna eszébe, még hozzátette: – Persze száraz a talaj. Aki akarja, mondhatja, hogy ilyenkor úgysincsenek nyomok, ez is egy érv.

– Látom, jó pár érvet sikerült legyártani a konkrét tényállás leplezésére – torzult el a lány arca, mert egy kiálló gyökér megszúrta a sarkát.

A férfi megállt, és szembefordult Sarával.

– Képtelen lennék eldönteni, hogy a szúnyoghálót kintről vették le, vagy bentről lökték ki.

– Mit akarsz tenni?

– Lövésem sincs, a franc essen bele – hajította el az ágat Jeffrey. Letérdelt, és kifűzte a cipőjét.

– Mit csinálsz?

– Olyan a szandálod, hogy ennyi erővel mezítláb is lehetnél – vette le a sportcipőjét, és a lány kezébe nyomta. Sara tétovázása láttán folytatta: – Már minden egyes porcikádat körbepusziltam. Szerinted elkerülte a figyelmemet, hogy ugyanakkora cipőt hordunk?

– Nem is olyan nagy a lábam – motyogta a lány, és Jeffrey vállára tette a kezét, hogy egyensúlyozzon, amíg belebújik a csukába. Aztán zavarba jött, mert látta, hogy szinte pontosan a mérete.

Jeffrey-re pillantott, hogy lássa, a férfi is észrevette-e, ő pedig rámosolygott a lányra.

– Imádom, amikor elpirulsz.

– Nem is pirultam el – ellenkezett Sara, pedig érezte, hogy ég az arca.

Jeffrey felsegítette rá a másik cipőt. A lány lehajolt volna, hogy bekösse, de a zsaru megelőzte.

– Várom, hogy valaki csak szóvá tesz valamit. Képtelenség, hogy mindenki benyalta ezt a sztorit.

– Szerintem Reggie-ben felmerült pár kérdőjel – mondta Sara, miközben Jeffrey elkészült a dupla csomóval. Olyan nagy keze van a férfinak, vette észre Sara sokadszorra, de finom puha a bőre, és mindig gyengéd az érintése. Valami miatt szertefoszlott a düh, amit reggel érzett iránta, és csak arra tudott gondolni, hogy huszonnégy órával ezelőtt már-már beleszeretett ebbe a férfiba. Szerette volna átgondolni a döntését, de nem tudott parancsolni az érzéseinek.

– Na látod – állt fel Jeffrey, kezében a nő szandáljával. – Jobb?

Sara lépett egyet.

– Kicsit lötyög – füllentette.

– Naná – folytatta az utat a férfi zokniban. – Reggie mondta, hogy jártam a nővérével?

– Amúgy is gondoltam, hogy minden csaj megvolt a városban.

Jeffrey megbántott pillantást vetett rá.

– Jaj, bocs – mentegetőzött Sara. Tényleg sajnálta. Pár percig némán mendegéltek, és csak aztán kérdezte meg:

– Miért rühell mindenki?

– Apám nem volt éppen tag a Rotary Klubban.

– Biztos nem ez az egyetlen oka – felelte a lány azon tűnődve, mit rejtegethet Jeffrey. Neki is megvannak a maga titkai, tette hozzá magában, aligha hibáztathatja a férfit, hogy szűkszavú.

Jeffrey megint megállt, és szembefordult vele.

– Maradni akarok még egy napot.

– Oké.

– Szeretném, ha te is maradnál velem.

– Ne kelljen…

– Te vagy itt az egyetlen, aki nem tart bűnözőnek.

– Hoss sem tart annak.

– Miután vallomást tettem, annak fog.

– Mit fogsz mondani? – kérdezte Sara, előre tartva Jeffrey válaszától.

– Pontosan azt, amit te: a színtiszta igazságot. – Újra megindult, Sara pedig a nyomában. – Ha Robert beszélne, akkor másképp alakulna. – Megtorpant, és Sara mögé mutatott, a horizonton elnyúló hegyoldalra.

– Az ott Herd's Gap – mondta. – Minden gazdag ott lakik. Jessie családja is.

Sara tenyerével ernyőt vont szeme fölé, és a jelzett irányba kémlelt.

– Tudom, nem tűnik valami nagy számnak, de konkrétan ez az Appalache-hegység lába. Innen nem látszik, de arra – intett bal felé – helyezkedik el a Cheaha-hegység. – Továbbhaladt. – Alattunk pedig nagyjából százhuszonöt méter mélységig fehér márvány található. A világ legkeményebb és legfehérebb márványa.

– Értem – felelte Sara Jeffrey hátát bámulva. Azon tűnődött, miért is mondja el mindezt a férfi.

– A Washington-emlékmű és a legfelsőbb bíróság épülete is sylacaugai márványból készült – folytatta a zsaru. – Emlékszem, gyerekkoromban folyton remegtek az ablakok, iszonyú sűrűn robbantgattak a kitermelésen. – Átlépett egy kidőlt fatörzsön, és a kezét nyújtotta, hogy Sarát is átsegítse rajta. A lány látta, hogy Jeffrey-nek egyre koszosabb a zoknija, de a zsaru nem törődött vele.

– A város alatt áthalad egy föld alatti folyó – mesélte. – A folyó és a kőfejtőben zajló robbantások miatt az egész város tele van gödrökkel. Pár éve például a baptista templomnál nyílt meg a föld, és az épület hátsó fele három méterrel lejjebb süllyedt.

– Jeffrey…

A férfi újra megállt.

– Én is így érzem magam – mondta. – Mintha süllyedne ez az egész nyüves város, és engem is magával rántana – nevetett élesen, bántón. – Ha valami leesik, azt szokták mondani, már nem eshet lejjebb, de itt igen. Itt minden mehet tovább lefelé, egyre lejjebb.

A lány nagyot sóhajtott.

– Nem lehet gyerekem.

Jeffrey egy örökkévalóságig nem szólalt meg.

– Oké – mondta aztán lakonikusan.

– Gondolom, jobb, ha úgy teszünk, mintha nem is mondtad volna, amit tegnap este mondtál, mielőtt… – tett Sara határozatlan gesztust – …mielőtt elszabadult a pokol.

– Nem – ellenkezett Jeffrey. – Az utolsó szóig igaz minden, amit akkor mondtam – közölte, és Sara hitt neki.

– Akkor mondd el, hogy Reggie miért nem bízik benned – kérte.

Fejük fölött a lombokra pár csepp eső hullott. Sara épp akkor nézett fel az égre, amikor eleredt a zivatar, mintha dézsából öntötték volna. Másodpercek alatt bőrig áztak. Úgy zuhogott, hogy a víz kettőjük közé is függönyt vont, úgyhogy a lány Jeffrey kezébe kapaszkodott, nehogy elveszítsék egymást.

– Erre – kiabálta túl a zsaru a felhőszakadást. Gyors léptekkel indult meg, aztán, amikor villámcsapás világította be az eget, kocogásra váltott. A körülöttük álló pompás fákból ebben az időben puszta villámhárítók lettek, ezért Sara a férfi tempójára gyorsított, hogy fedél alá érjenek, mielőtt még cudarabbra fordul a vihar.

Hihetetlenül elsötétült az ég. A lány megint fölfelé kémlelt, amikor Jeffrey leguggolt, és Sarát is odahúzta maga mellé. A férfi félrehajtott egy csomó folyondárt és pár korhadt deszkát, aztán bevezette egy nagyjából százhúsz centi magas barlang bejáratán. Odabent szinte már hideg volt. Sara felnyújtott kézzel a plafonba kapaszkodva támaszkodott meg, hogy kissé összeszedje magát. Még rogyasztott térddel sem tudott volna felállni, görbén tapogatózott, miközben Jeffrey mélyebbre hatolt be a barlangba. Sara se jobb, se bal felé nem tudott semmit kitapintani, de érezte, hogy a feje fölött boltozatosabb a mennyezet, s így kicsivel jobban fel tudott egyenesedni. Ettől függetlenül leszegte a fejét és vállát, hogy a barlang kiszögellő kövei fel ne sértsék.

Távolabbról, elfojtva hallotta az esőverést, amelyhez folyamatos csepegés társult. A lelógó növényzeten és a törött deszkabarikádon át beszűrődött némi fény, ezért nem volt töksötét, de a hely így sem érződött semmivel sem szívderítőbbnek. A lány szeme hozzászokott a sötéthez, de a barlang hátsó falát így sem látta.

– Jól vagy? – kérdezte Jeffrey.

– Igen – borzongott meg Sara, de nem a hidegtől. Továbbra is kitámasztotta magát a mennyezetnek nyomott kezével, és úrrá lett rajta a klausztrofóbia.

– Jézusom, de büdös van itt. – A férfi megint elhaladt Sara mellett, és csinált valamit a barlang szájánál. Ahogy további deszkákat hajított félre a nyílásból, több fény jutott be, de még mindig barátságtalanul sötét maradt az üreg.

Sara pislogott néhányat, és megpillantott valami többszemélyes kárpitozott üléssort, kinézetre valami régi autóból szerelhették ki. A műbőr borítás alól itt-ott kikandikált a szivacsbélés meg pár ülésrugó. Az ülőalkalmatosság elé valaki alacsony asztalt készített, a széleken kenderkötéllel, amely megkopott azokon a helyeken, ahova az itt üldögélők gyakran tették fel a lábukat. Jeffrey kisöpört valamit a hajából, és az autóüléshez kuporodott. Benyúlt alá, és Sara az eső dobolása ellenére is hallotta, hogy a férfi felnevet.

– Még megvan – közölte elégedetten.

Sara közelebb húzódott hozzá. Nyugtalanította a sötétség. A barlang áporodott, dohos levegőjébe bomlástermékek szaga keveredett. A lány azon tűnődött, vajon élnek-e itt állatok, vagy van-e olyan állat, amelyik épp kint van az erdőben, de ide tart hazafelé, hogy elbújjon a vihar elől.

Jeffrey meggyújtott egy gyufát, amely rövid időre mindent bevilágított, aztán a láng kihunyt. A férfi is görnyedten kuporgott Sara mellett, de vele ellentétben teljesen otthon érezte magát. A lány zavarba jött, hogy ennyire beijedt. Korábban sosem félt a sötétben, de ebben a szűk zárt térben valami megnevezhetetlen irtózat tört rá.

Jeffrey újabb gyufaszálat gyújtott. Ez is éppolyan gyorsan leégett, mint az előző, és újra sötétség borult a barlangra.

– Úgy tűnik, nedves – mondta.

– Nem jó itt bent – szakadt ki Sarából önkéntelenül.

– Nemsokára elvonul a vihar – felelte a zsaru, majd karon fogta a lányt, és a háromszemélyes üléshez vezette. – Minden oké – nyugtatgatta. – Suli után mindig ide jöttünk.

– Miért? – kérdezte Sara. Életében nem járt még ennyire közel ahhoz, hogy élve eltemetve érezze magát, gondolta. Még ültében is nyomasztóan szűkösnek érezte a barlangot. Elkapta és megszorította Jeffrey kezét.

– Minden oké – ismételte a férfi. Csak most érezte meg, hogy a lány fél. Átkarolta, és oldalról puszit nyomott a fejére.

– Hogy találtátok meg ezt a helyet?

– Közel van a kőfejtőhöz – válaszolta a zsaru. – Robert bukkant rá az egyik alkalommal, mikor nyílhegyet keresgéltünk.

– Nyílhegyet?

– Ezen a vidéken rengeteg indián élt. Először kríkek, aztán shawnee harcosok. Ők Chalakagay-nak hívták Sylacaugát. Már DeSoto 1500-as évek elejéről származó feljegyzéseiben is említést tesz a városról. – Kis szünetet tartott. – Aztán persze 1836 környékén megjelent az államhatalom, és kitelepítette őket nyugatra. – Újra elhallgatott. – Nem akarok gyereket, Sara – mondta aztán.

A barlangba behallatszott a doboló eső, mintha ezernyi seprűvel sikálták volna a sziklát.

– Gyerekkoromban nem a legjobb példát láttam magam előtt, ami meg a génjeimet illeti, ki a franc tudja, mit örökítenének tovább.

Sara a férfi ajkára tett ujjal hallgattatta el.

– Mesélj még az indiánokról – kérte.

Jeffrey megcsókolta az ujját.

– Miért? Hogy álomba ringassalak vele?

Sara elnevette magát, és riadtan tudatosult benne, hogy amíg Jeffrey hangját hallgatja, akár örökre is képes lenne itt maradni az üregben.

– Mesélj még! – ismételte.

Jeffrey egy darabig hallgatott, nyilván, hogy kitalálja, mit mondjon.

– Így most nem látszik, de nagyon sok márvány van itt. Ahhoz nem elég, hogy a kitermelőket érdekelje, de az üreg hátsó falán végighúzódnak az erek. Ezért van olyan hűvös. Fázol?

– Nem, csak bőrig áztam.

A férfi magához húzta, Sara pedig Jeffrey vállára hajtotta a fejét. Ha így maradnak, amíg elmúlik a vihar, akkor minden rendben lesz, gondolta.

– Ezt az ülést egy kocsiból csórtuk ki a roncstelepről. Oposszum seggén nyilván még mindig megvan a kutyaharapások nyoma, amikor kiráncigáltuk onnan. Három kilométert cipeltük az autóút mellett, mire elértünk vele idáig – nevetett derűsen. – Addigra már úgy magunkénak éreztük, mintha direkt ide gyárttattuk volna.

– Gondolom, állandóan idehoztátok a csajokat.

– Viccelsz? Féltek a pókoktól.

– Pókok? – merevedett meg a lány.

– Na ne mondd, hogy te is félsz tőlük!

– Csak félek, hogy bármi rám mászik, és észre se veszem. – Jeffrey felállt. – Hova mégy?

– Várj csak – mondta a zsaru, és Sara hallotta, hogy a férfi végigtapogatózik a fal mellett. – Volt egy kávésdobozunk… – megállt, aztán fémes csörömpölés hallatszott. – Á! Ebben is van gyufa! Oposszum szerezte, egy képregény hátsó oldaláról lehetett megrendelni. Elvileg vízálló.

Sara maga alá húzta a lábát, és hátradőlve az üléstámlához simult. Természetellenes félelem lett úrrá rajta, hogy valaki vagy valami egyszer csak előbukkan, és elkapja a vállát.

– Na lássuk csak – gyújtott meg egy gyufát a férfi. Sara a fényénél megpillantotta Jeffrey arcát. A zsaru egy kis gyertya kanócához tartotta a lángot.

– Hihetetlen, hogy még ennyi év után is működik.

A repkedő láng fényénél Sara valami alakot pillantott meg a hátuk mögött. A torkába ugrott a szíve, elfúló hangon kapkodott levegőért, s ezzel Jeffrey-t is megugrasztotta, aki rögtön beverte a fejét a barlang mennyezetébe.

– Jézus atyaúristen! – kiáltott fel a zsaru, és hátrahőkölt, de a lendülettől átbukott a dohányzóasztalon, és nem tudta visszanyerni az egyensúlyát. Elvágódott.

Sara pánikba esve kapott a gyertya után. A forró viasz megégette az ujját, de sikerült elkerülnie, hogy kialudjon a láng. Úgy dörömbölt a szíve, hogy a bordái is belesajdultak.

– Jézusom! – porolta le a farmerját Jeffrey. – Az meg mi a picsa?

Sara erőt vett magán, felállt, és odament a csontvázhoz, amitől az előbb annyira megijedt.

A maradványok egy priccsként kiszögellő sziklán hevertek. Már megsárgultak, mintha jó ideje állnának itt, de néhol még felismerhetők voltak rajta az inak, talán a barlang hűvös levegője miatt. Hiányzott a csontváz bal lába térdtől lefelé, és a jobb kéz pár ujja. Sara még a halovány gyertyafényben is ki tudta venni a fognyomokat, valami rágcsáló itt-ott letisztította a húst a csontokról. A lány a koponya felé emelte a gyertyát, ez oldalvást két szikla között egy mélyedésben állapodott meg. Jobb felől be volt törve az elhunyt feje, láthatólag valami nagyon nehéz tárggyal zúzták be a koponyacsontot.

Amikor visszafordult, még pont látta, hogy Jeffrey a zsebébe csúsztat valamit.

– Mi van? – kérdezte a férfi védekezve.

– Szerintem meggyilkolták – fordult vissza Sara a csontvázhoz.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Du. 1:58

Lena olyan erővel csikorgatta a fogát, hogy belesajdult az állkapcsa. Wagner nem sokat szólt a telefonba, azt viszont Lena és nyilván mindenki más is hallotta, aki ott volt a tisztítóban, hogy a vonal túlsó végéről mit üvölt a túszejtő.

– Nem mondaná meg a nevét? – kérdezte Wagner, de a fickó erre ugatva felröhögött. A nő ezután a gyerekekről kérdezett, de válaszul csak a kislány sivalkodott a telefonban. A vonalnak ezen a végén visszhangzott a szobában a hang, és Lenának le kellett küzdenie a késztetést, hogy ne fogja be a fülét.

Wagner megőrizte a nyugalmát.

– Úgy veszem, ez azt jelenti, nem adja ki a gyerekeket. Stimmel?

A támadó válaszképp alig hallhatóan motyogott. Utolsó követelése viszont világosan érthető volt, főként azért, mert Wagner öt centire eltartotta a fülétől a kagylót, a fickó úgy üvöltött.

– Egy órád van, te kurva! Ha egy percet is késel, még több hullával fizetünk.

Wagner a fenyegetés dacára mosolyogva csukta össze a mobilt.

– Tehát sört kérnek – közölte.

Lena már nyitotta a száját, hogy újra jelezze, szeretne jelentkezni a behatoló csapatba, de a túsztárgyaló felemelte az ujját.

– Uraim, lenne egy percük számomra? – intézte szavait Nickhez és Frankhez.

A két férfi követte Wagnert Bill Burgess irodájába. A nő rámosolygott a kint álldogáló Lenára, aztán belülről becsukta az ajtót. Mosolyában nyoma sem volt jóindulatnak, és Lena nem tudta eldönteni, udvarias gesztusnak vegye-e vagy figyelmeztetésnek. Akár így, akár úgy, kész volt rá, hogy foggal-körömmel küzdjön. Ő akar behatolni az őrsre! Feltétlenül részt akar venni az akcióban. Jeffrey annak ellenére vette vissza az állományba, hogy a városban egyértelműen Lena ellen szólt a közhangulat. Legborzasztóbb bűne, hogy most is életben van, miközben a rendőrfőnök holtan hever.

Molly Stoddard eddig a hajtogatópultnak támaszkodott, de most Burgess irodájához lépett, kopogott, aztán válaszra sem várva bement.

Lena figyelte, mit szólnak ehhez Wagner emberei. Semmit. Egyikük olyan halkan beszélt mobilon, hogy a lánynak az is megfordult a fejében, talán csak tátog, a másik kettő pedig az őrs alaprajzát tanulmányozta. Különböző pontokat mutogattak egymásnak, mintha tervet szőnének. Nem tudták beállítani a kamerát a szellőzőrendszeren keresztül, mert a túszejtők betömködték a nyílásokat valami ruhával.

Lena odasétált a két ügynökhöz, hogy lássa, mit terveznek. Amelyik eddig telefonált, most letette.

– Jennings már nem él. Autóbalesetben halt meg tavaly. Hat kocsi csúszott egymásba a texasi Friendswoodban.

– Ne szórakozzon! – Lenát teljesen leütötte a lábáról a hír.

– A hátsó ülésen ült két gyerek. Az egyik túlélte, és saját lábán távozott. Ez jó hír, nem?

– Aha – felelte Lena, bár kételkedett benne, hogy a gyerek szerencsésnek érezte magát. Tisztában volt vele, Jennings micsoda pusztítást tud véghezvinni. Egyszerűen nem helyénvaló, hogy egy efféle szörnyeteg látszólag normális körülmények között dobja fel a bocskort.

Nyílt az irodaajtó, Amanda Wagner lépett ki, nyomában Frankkel. Nick és Molly odabent maradt, és Lena látta, hogy a nő az öreg Burgess asztali telefonjáról beszél. Lehajtott fejjel, tarkójára tapasztott tenyérrel bonyolította a hívást, biztos magánbeszélgetést folytatott.

Wagner embere elismételte, amit Jenningsről megtudott.

– Egyébként sem volt rá nagy sansz – mondta a tusztárgyaló, és intett Lenának. – Jöjjön velem.

Nick megvárta, amíg belépnek, aztán becsukta az ajtót. Molly felnézett, és Lena láttán ingerült kifejezés futott át az arcán.

– Anyának most mennie kell, kicsim, jó? – mondta a telefonba. – Én is szeretlek – tette hozzá egy pillanat múlva.

Lena csak a gyermekklinikáról ismerte Sara ápolónőjét, egyébként nemigen foglalkozott vele, fogalma sem volt, hogy a nőnek gyereke van. Pedig biztos jó anya: mindig nyugodt, türelmes, odaadó. Úgy tűnt, egy fikarcnyi önzés sincs benne. Vannak, akik egyszerűen anyának születtek, gondolta Lena.

– Adams nyomozó – szólalt meg Wagner. – Magára esett a választás, hogy behatoljon az épületbe.

– Ismétlem, én ellene vagyok – közölte Nick.

– Tisztában vagyok vele… – kezdett védekezni rögtön Lena.

– Nem is maga miatt – vágott közbe Nick –, hanem miatta.

– Várjunk csak – Lena most értette meg, mit akart Molly. – Ő is jön?

– Mentősnek álcázva küldjük be önöket, mintha orvosi segítséget akarnának nyújtani.

– Azt mondta, Barry valószínűleg meghalt.

– Lehet, hogy a gyerekek nincsenek jól – Molly Nickhez intézte szavait. – Sarának is szüksége lehet rám.

Nick keskeny vonallá préselte össze a száját. Lena nem értette, miért ellenzi a tervet ilyen hevesen. Úgy tűnt, inkább személyes, mint szakmai szempontból van ellenére a megoldás.

– Csak hogy tudja: nem vagyok teljesen biztos abban, hogy jó döntés önt beküldeni, nyomozó – jegyezte meg Wagner – de Nick biztosított róla, hogy rátermett a feladatra.

Lena szájára rögtön védekező megjegyzés tolult, de nagyot nyelt, és büszkesége ellenében megtartotta magának az ellenvetést.

– Ha nem biztos benne… – akadt el a szava érzelmeivel küszködve. Igyekezett rátalálni a megfelelő megfogalmazásra. – Ha azt hiszi, hogy más alkalmasabb erre, akkor átadom a helyem.

– Nem erről van szó – felelte Wagner. – Nincs senki, aki alkalmasabb lenne. Ha az én embereim közül küldök valakit, a támadók rögtön tudni fogják, mire megy ki a játék. Szerintem az a legjobb akcióterv, ha önök mennek be: két nő. Önökkel nem fognak annyit problémázni.

– Vagy csak adunk nekik további két túszt – ellenkezett Nick. – Sőt, talán rögtön lelövik őket.

– Ebben igaza van – bólintott a tusztárgyaló.

– Semmi okuk nincs, hogy ne tegyék egyiket vagy másikat. Még mindig annyira be akarnak menni? – kérdezte karba tett kézzel.

– Igen – felelte Lena habozás nélkül.

Minden szem Molly felé fordult.

– És ön, Ms. Stoddard? – tudakolta Wagner.

– Igen – válaszolta az ápolónő Nickkel összenézve.

– Úgy tűnik, kissé alábbhagyott az eltökéltsége – vélte Wagner.

– Nem – mondta Molly. – Készen állok.

Du. 2:15

Lena a Grant megyei egészségügyi központ egyik csapjánál mosott kezet. Kissé még remegett a keze, de ez nem volt újdonság. Az elmúlt két évben, miután elrabolták, folyamatosan remegett a keze, hol jobban, hol kevésbé. Lena néha arra gondolt, a sebek miatt, hiszen a támadó pont a kézfején sebezte meg, de az orvosok közölték, hogy nincs idegi károsodása.

– Jól van? – kérdezte Molly Stoddard. Lena kezét bámulta, mintha egy történetet mondott volna el.

– Semmi bajom – felelte Lena, és letépett egy papírtörülközőt a gurigáról.

– Természetes, ha ideges – bátorította Molly. – Igazából jobban is érezném magam, ha az lenne.

– Ja, értem – bólogatott Lena. Levett egy mentősruhát a polcról, és bement a fülkébe átöltözni.

– Én ugyanis az vagyok – folytatta Molly. Nyilvánvalóan arra várt, hogy Lena is szóljon valamit, de nem tette. – Na mindegy – fejezte be az ápolónő.

Lena levette a dzsekijét, és felakasztotta a fülkeajtó belső oldalán található kampóra. Épp a blúzát gombolta ki, amikor valaki bekopogott a mosdóba.

– Ruhában vagytok? – kérdezte Nick Shelton. Molly pont akkor mondott igent, amikor Lena nemet.

– Bocs – mentegetőzött Molly, de Lena hallotta, hogy Nick máris bent van a helyiségben. A lány leült a vécére, nem akart levetkőzni úgy, hogy az ügynök is bent van, még itt, a fülkében sem.

– Azt akartam – kezdte Nick, aztán elbizonytalanodott. – Csak annyit, hogy…

– Megleszünk – mondta Molly, aki láthatólag pontosan tudta, mi aggasztja a férfit. Lena kilesett a fülkeajtó résén, és látta, hogy az ápolónő megsimogatja Nick arcát. – Nem lesz semmi gond velem – suttogta.

– Nem kellene bemenned – mondta Nick.

– Ha én lennék ott, Sara is…

– Sarát nem várja otthon két gyerek, és ha most itt lenne, ő is pontosan ugyanezt mondaná.

Molly Lena felé pillantott, aki felállt, hogy folytassa az öltözködést, nehogy azt higgyék, hogy leselkedett. Letolta a nadrágját, a kés, amit mindig a farzsebében tartott, fojtott koccanással verődött a padlócsempéhez. Lena kinézett a résen, hogy meggyőződjön róla: Molly és Nick nem látták. Még mindig sugdolóztak, mintha Lena nem is lenne ott alig egy méterre tőlük. Egyértelmű volt: Nick nem akarja, hogy Molly bemenjen az őrsre. Lena nem is hibáztatta. Nincs rá garancia, hogy a két fegyveres nem ejt további túszokat.

Lena kinyitotta a zsebkést, és végigfuttatta az ujját éles pengéjén. Alig nyolccentis penge, de bárkiben kárt tud vele tenni. Csak az a kérdés, hova rakja, hogy motozáskor ne bukjon le.

Nick hangosabban szólalt meg, hogy éreztesse: Lenához is intézi a szavait.

– Túl könnyen beadták a derekukat – mondta.

– A túszejtők rendszerint labilisak. Az érzelmeik uralják őket. Puhítani kell őket egy darabig, lassanként megnyerni a bizalmukat, és csak azután hajlandók engedményeket tenni. Ezek túl hamar álltak rá, hogy kiadják Marlát.

Lena felvette a mentősnadrágot. Nagyjából egy mérettel volt nagyobb a kelleténél. Kellemesen csalódott: azt hitte, még óriásibb lesz.

– Talán éhesek – vetette fel.

– Valami nem kóser – kötötte az ebet a karóhoz Nick. – Látszik, hogy tudják, mit csinálnak. Nem csak brahiból tömködték el a szellőzőnyílásokat, az tuti. Tisztában vannak vele, hogy meg akarjuk figyelni őket, és hogy a szokványos ügymenetet követve először a szellőzőnyílásokon keresztül próbáljuk majd bejuttatni a kamerát. Talán direkt csapdának szánják ezt a lépést, hogy több túszra tegyenek szert.

Lena kibújt a sportcipőjéből, és belepottyantotta a zsebkést. Visszavette a csukát, és addig tornáztatta a lábfejét, amíg a bicska kényelmesen oda nem fészkelődött a talpa boltozatához.

– Lena! – nógatta Nick.

– Tisztában vagyok a veszélyekkel – csattant fel a lány. Úgy érezte, az ügynök úgy bánik vele, mint egy tízéves gyerekkel, pedig ő egy dörzsölt zsaru. Felhúzta a fehér mentősinget. Feszült a mellén. Martin – olvasta le a zsebre tűzött névtáblát. Nem tudta, Martin vajon sovány ürge vagy lapos mellű nő.

Amikor kinyitotta az ajtót, Molly úgy rebbent el Nick mellől, mint akit rajtakaptak. Lena megnézte magát a tükörben, és megállapította: úgy fest, mint valami ribanc egy pornófilmben. Figyelembe véve, hogy nézett ki egyik-másik mentős itt a megyében, egész jól sikerült belesimulnia a szerepbe.

– Tudom, hogy nem bízik Wagnerben – mondta Nicknek.

– Tudja, miért? – vágta rá Nick, és rögtön felelt is a saját kérdésére. – Én is tisztában vagyok vele, mit pletykálnak, de öntsünk tiszta vizet a pohárba. Én tétováztam abban a bizonyos helyzetben, nem ő. Ő sosem habozik. Jéghideg elme. És mondok még valamit: nem kedveli a nőket – vetett jelentőségteljes pillantást Mollyra.

Lena nagyot fújt.

– Ez így igaz – folytatta Nick. – Nem izgatja, hogy csalinak kell használnia őket. Most is pont erre készül, függetlenül attól, maga mit gondol. Ludowiciben is ugyanez történt. Beküldött egy rendőrnőt, a túszejtők meg is tartották. Tíz percen belül végeztek vele.

– Mert maga tétovázott? – kérdezte Lena. Rögtön meg is bánta, mert Nick szemében bűntudat csillant. Nem mintha Lena nem gondolta volna komolyan, amit mondott, de úgy volt vele, épp elég stresszes ez a helyzet anélkül is, hogy most még Molly Stoddardot is magára haragítaná a kíméletlen megjegyzéseivel.

– Nem fog ez olyan simán menni – erősködött Nick. – Maga is tudja. Nem két napja rendőr. Tutira érzi, hogy valami nem stimmel. Mérget vennék rá, hogy magának is azt súgja valami, igaz, Lena?

– Kint várok – válaszolta a lány. Úgy volt vele, hogy legjobb lesz kettesben hagyni őket. Ahogy kijött a mosdóból, rögtön belebotlott Wagner egyik emberébe. A fickó olyan drabális volt, mint valami betonfal, és váratlanul elkapta Lenát. A keze kissé túl hosszan időzött a lány testén, mire Lena ellökte. Igyekezett leplezni a dühét. Megindult

Wagner felé, aki mobillal a kezében állt az előcsarnok végében. Amikor Lena odaért hozzá, letette a telefont.

– Mi van a cipőjében? – kérdezte.

– Semmi, csak szorít – felelte Lena. – Pont, mint az ing.

– Még mindig jobb, ha szorít, mint ha lötyög – vélte a túsztárgyaló. – A száját mi lelte?

Lena odakapott, és csak aztán esett le neki, hogy ezzel árulta el magát.

– Baleset – mondta, de maga is hallotta, hogy válasza egyáltalán nem meggyőző.

Mindez Wagner figyelmét sem kerülte el, de a nő nem firtatta tovább a dolgot.

– Nem bízom meg magában száz százalékig, Adams nyomozó. Azért hagyom, hogy bemenjen, mert ismeri az épületet, és mert magát nem fogják fenyegetésnek tekinteni.

– Köszönöm a bizalmat.

– Magának elvileg semmi szüksége további bizalomra, magától is elég önbizalma kell hogy legyen, nyomozó – vágott vissza Wagner. – És most jól figyeljen: beviszi a kaját, kihozza Marla Simmst, és olyan hamar spurizik kifelé, amilyen gyorsan csak tud.

– Rendben.

– Csak semmi hősködés. Azt pedig végképp verje ki a fejéből, hogy felajánlja magát cserébe valamelyik túszért.

Lena a földet bámulta. Nem akarta, hogy kiüljön az arcára: pontosan erre készült.

– Lehet, hogy jó ötletnek tartotta, de az igazság az, hogy több mindenre tudom használni magát, ha itt van kint, mint ha odabent marad. Ki van képezve rá, hogy veszélyhelyzeteket mérjen fel. Szükségem van a szakvéleményére.

Wagner szókimondó nőnek tűnt, ezért Lena sem rejtette véka alá, mit gondol.

– Na ne kábítson. Ez színtiszta rizsa.

A túsztárgyaló elmosolyodott; szemében megvillant a jellegzetes kifejezés, amelyet Lena már jó párszor jó pár ember tekintetében látott: Wagner most jött rá, hogy alábecsülte a lányt.

– Oké, talán van benne rizsa is, de maga ettől függetlenül egy darabig Brad Stephens partnere volt. Talán Bradnek sikerül valamit észrevétlenül tudatnia magával. A partnerek félszavakból is megértik egymást.

– Nem voltunk partnerek.

– Most nincs időm a maga egójára – utasította rendre Wagner. – Azt akarom, hogy amikor kijön, pontosan leskiccelje, ki hol van. Tudni akarom, hány íróasztal és iratszekrény alkotja az ajtók elé tolt barikádokat, és részletes listát akarok arról is, milyen gyártmányú fegyvereik vannak. Sig, Smith & Wesson, Glock? Wallace nyomozó szerint a puska Wingmaster. Van náluk tartalék lőszer? Milyen kaliberű? Még mindig golyóálló mellényben vannak? Hogyan jönnek ki egymással? Az egyiknek már el kellett kezdenie nyelni a másik miatt? Akkor őt talán meg lehet környékezni, vagy el lehet vonni a figyelmét.

Lena bólintott. Mindez valóban hasznos információ lenne, és Molly Stoddardnak fogalma sincs, hogyan különböztessen meg egy huszonkettest egy kilenc milliméterestől, nemhogy pontos becslést tudjon adni a támadók rendelkezésére álló tűzerőről.

– Megpróbáljak átadni nekik valamit? – kérdezte Lena.

– Nem, egyelőre még ne – felelte Wagner. – Most el kell érnünk, hogy bízzanak bennünk. Tetőtől talpig meg fogják motozni – pillantott Lena cipőjére. – Ha találnak valamit, mérgesek lesznek, és valakin biztos kitöltik majd a dühüket. Nem biztos, hogy magán, úgyhogy mielőtt belevág bármi kockázatosba, jól gondolja meg, érdemes-e veszélybe sodorni a túszok életét.

– Oké – állt Lena egyik lábáról a másikra. – Kész vagyok.

Wagner még egy pillanatig rezzenéstelenül meredt rá.

– Édesem – mondta aztán szomorkás mosollyal –, a képemre pisálhat, de ne próbálja bemesélni, hogy esik az eső.

Lena lebukott, de próbálta nem mutatni. Wagner újra a lány cipőjére pillantott, aztán csak annyit mondott:

– Vigyázzon magára.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Jeffrey visszacsörtetett az erdőn át, zoknijába nedves föld tapadt. Megállt egy fánál, nekitámaszkodott, amíg lehámozta magáról a kényelmetlen, átázott teniszzoknit. Az eső már elállt, a levegő párával telt meg, ahogy a nap újra sütni kezdte a nedves földfelszínt. A temetőbe érve Jeffrey a keze hátával letörölte a verejtéket homlokáról. A nap itt, miután a fák elmaradtak, élesebben tűzött, a lankás domb, amelyet a fehér sírkövek egyforma kiszögellései törtek meg, szájnak tűnt, s benne a sírkövek fognak. Mintha le akarta volna nyelni Jeffrey-t a sírkert.

Reggie szájából cigi lógott. A járőrkocsiban ült, az autó ajtaja nyitva. Nem mozdult, Jeffrey-nek kellett odamennie hozzá. Meztelen talpát sütötte az aszfalt, de akármi legyen, ha hagyja, hogy kiüljön az arcára az égető fájdalom, gondolta.

Reggie ráérősen stírölte a koszos, nedves teniszzoknit Jeffrey kezében. Gúnyos vigyor terült szét a képén, de Jeffrey nem várta meg, amíg a seriffhelyettes kiböki a cinikus marhaságot, ami épp eszébe jutott.

– Vigyél az őrsre – utasította Jeffrey Reggie-t, és beült az anyósülésre.

Reggie még szívott egy utolsót a cigiből, aztán bevágta a kocsiajtót. Indított, és pár percig csak járatta a motort.

– Hát a csaj hova lett?

– Semmi baja, megvan – felelte Jeffrey. Sara ugyan totál beijedt, mielőtt a csontokat megtalálták, de aztán mégis ragaszkodott hozzá, hogy a helyszínen maradjon, amíg Jeffrey segítséget hív.

Reggie egy darabig csak pihentette a kezét a váltógombon, aztán végre sebességbe rakta a kocsit. Ráérősen sorolt be a főút forgalmába, és a sebességhatárt kínosan betartva haladt egészen a városig. Közben integetett minden ismerősnek, mintha nem lenne gond egy szál se. Jeffrey próbálta leplezni ingerültségét, mert tisztában volt vele, hogy Reggie direkt csinálja, de ahogy harminc kilométer per órával vánszorogtak el a gimnázium mellett, muszáj volt tennie egy megjegyzést, hogy kieressze a gőzt, különben felrobban.

– Direkt megyünk ilyen lassan?

– Csak idegesíteni akarlak, Menő.

Jeffrey kibámult az ablakon. Nem tudta elképzelni, mi jöhet még ma, ami ezt is alulmúlja.

– Nem mondanád el, mi folyik itt? – kérdezte Reggie.

– Nem.

– Akkor tartsd meg magadnak. Szíved joga!

– Hú, de választékos! – füttyentett Jeffrey.

– Gondoltam, hogy jó benyomást tesz majd rád.

– A nővéredtől tanultad?

– Kussolj a nővéremről!

– Hogy van Paula?

– Mondtam, hogy kussolj a nővéremről, köcsög – halkította le a hangját Reggie fenyegetően. – Miért nem azt kérded, hogy vannak az unokatesóim? Milyen nekik apa nélkül felnőni? Milyen érzés, hogy a családi összejöveteleken nincs ott Dave bácsi?

Jeffrey-t bűntudat töltötte el a panaszok hallatán.

– Nem tehetek arról, hogy mit csinált az apám – mondta mégis.

– Na igen – vágta rá Reggie, és éles kanyarral gördült be a rendőrőrs parkolójába. – Ez aztán a kényelmes válasz. Majd Jónak is megmondom ősszel, mikor leérettségizik, és a bizonyítványosztáson nem lesz ott az apja, hogy gratuláljon neki. Biztos sokkal jobban érzi majd magát tőle.

Jeffrey felkapta a nedves pár zoknit a lába alatti gumiszőnyegről, és kiszállt, még mielőtt Reggie leállította a motort. Bement az őrsre, rá se hederített a titkárnőre, egyenesen Hoss irodájához sétált, és kopogtatás nélkül benyitott.

Mikor becsukta maga után az ajtót, Hoss felnézett.

– Mi van, fiam?

Jeffrey szíve szerint leült volna, de valahogy nem vitte rá a lélek. A falnak támaszkodott, hogy kicsit összeszedje magát, mert minden félelme ránehezedett. Körülnézett a helyiségben. Ahogy a gazdája, maga az iroda sem változott semmit az elmúlt tíz évben. Még mindig kint voltak a fotók, amelyek Hosst horgászzsákmánnyal és hajóval ábrázolták, meg bátyja koporsóját, rajta az összehajtogatott nemzeti lobogóval, amikor hazahozták Vietnamból. Az utóbbi változatlanul fő helyre téve, az ablak melletti polcon. Testvére halála után Hoss is jelentkezett a seregbe, de lúdtalp miatt kirostálták. Ezután mindig azt mondogatta viccesen, hogy ami a haderőnek veszteség, Sylacaugának nyereség, de Jeffrey tudta, hogy az öreg nem szívesen beszél erről, mintha a lúdtalp miatt kevésbé volna férfias.

– Mi az, Jeffrey? – tudakolta Hoss.

– Csontokat találtunk.

– Csontokat? – kérdezett vissza az öreg, és zörögve összecsapta az újságját.

– A régi barlangunkban, ahol felső tagozatos korunkban mindig bandáztunk a srácokkal.

– Ott a kőfejtő szélén? – kérdezte Hoss óvatosan. – Biztos csak medve, vagy ilyesmi.

– Sara doki, Hoss. Meg tudja állapítani, ha emberi csontot lát. És még ha nem is lett volna ott Sara, akkor is egyértelmű: úgy hever ott az a csontvázcsaj, mintha csak lefeküdt volna aludni délutánra.

– Csaj? – kérdezett vissza Hoss, és a szobában teljesen elfogyott a levegő.

Kopogtak.

– Mi van? – szólt ki Hoss türelmetlenül.

– Csak azt ak… – nyitott be Reggie.

– Várjál már egy percet – förmedt rá Hoss ellentmondást nem tűrő hangon.

Jeffrey hallotta, hogy az ajtó újra becsukódik, de nem vette le a szemét a seriffről. Az öreg mintha egy évszázadot öregedett volna az elmúlt pár pillanat alatt.

Jeffrey a zsebébe nyúlt, és előhúzta a nyakláncot, amit a barlangban talált. A magasba emelte. A szív alakú medál megcsillant a fényben.

– Nem bizonyít semmit – mondta Hoss. – Volt abban a barlangban legalább hússzor. Ezzel mindenki tisztában van. Elvégre ő maga mondogatta, basszus.

– Sara nem fogja annyiban hagyni a dolgot.

– Azt hittem, ti ma délután már mentek is tovább.

– Még a barlang előtt rábeszéltem, hogy maradjunk még egy napot – közölte Jeffrey. – De most már amúgy is itt maradna, hogy megvárja a fejleményeket.

– Nem hiszem, hogy ez rajta múlik.

Jeffrey érezte a megjegyzésben rejlő indulatot és a burkolt figyelmeztetést.

– Nincs rejtegetnivalóm – bizonygatta, s tudatában volt annak, hogy csupán erőltetett magabiztosság cseng a hangjában.

– Ez nem rejtegetnivaló kérdése, Menő. A múltat el kell temetni, az életnek tovább kell haladnia. Ez rád is vonatkozik meg Robertre is.

– Függetlenül attól, milyen undok szipirtyó Lane Kendall, megérdemli, hogy megtudja.

– Mit tudjon meg? – kelt fel a székből, és az ablakhoz lépett. Az ő irodájából is éppolyan ragyogó kilátás nyílt a parkolóra, mint Jeffrey-éből. – Egyelőre még mi sem tudunk semmit.

– Sara hamar ki fogja deríteni.

– Ugyan mit?

– Hogy valaki beverte a fejét – válaszolta Jeffrey. – Juliát megölték.

– Talán csak elesett – vélte Hoss. Szálfaegyenesen állt, háttal Jeffrey-nek. – Erre még nem gondoltál?

– Akkor hagyjuk, hadd derítse fel a dolgot Sara.

– Nem is biztos, hogy egyáltalán Julia az – erőlködött Hoss. Újra Jeffrey felé fordult, úgy tűnt, sikerült összeszednie magát. A kezét nyújtotta a nyakláncért.

– Állandóan rajta volt – adta át a láncot Jeffrey. – Mindenki tudja, hogy az övé.

– Aha – bólintott Hoss. Elővette a bicskáját, és felpattintotta a szív alakú medált. Jeffrey felé tartotta, hogy ő is lássa a képeket. Két kisbaba volt a fotókon, amelyeket ügyetlenül a medál alakjára szabtak, és beleragasztottak két oldalra. Az egyik fotón szőke hajtincs pihent összetekerve, a szálak végét kis darab zsineg fogta össze.

– Nem ugyanaz a baba – jegyezte meg Jeffrey. Az egyik kép színes volt, a másik fekete-fehér, de így is könnyen meg lehetett állapítani, hogy a jobb oldali fotón levő bébi sötét hajú, a bal oldali viszont szőke.

Hoss maga felé fordította, hogy még egy pillantást vessen a képekre, aztán nagyot sóhajtott, becsukta a medált, és visszaadta Jeffrey-nek.

– Legyen nálad.

Jeffrey nem akarta, de aztán mégis elvette, és zsebre tette.

– Mondtam Reggie-nek, hogy várjon meg téged a temetkezési vállalat előtt – mondta Hoss.

– Miért?

– El kell menned, hogy beszélj Roberttel.

– Reggel nem volt túl nagy beszélhetnékje.

– De most már van – felelte Hoss. – Napközben betelefonált az őrsre, és keresett.

– Sara a holttestet őrzi a barlangban.

– Elmegyek érte, idehozom.

– Nem fogja annyiban hagyni a dolgot – nyomatékosította Jeffrey.

– Mit? – kérdezte Hoss. – Akárki lehet. Valami csavargó, aki bement, aztán elfelejtett kijönni onnan. Nagyon sokféle magyarázat elképzelhető, nem? – Jeffrey nem felelt, úgyhogy Hoss még hozzátette: – Neked bezzeg semmi rejtegetnivalód, igaz?

Jeffrey hallgatott. Mindketten tisztában voltak vele, hogy nagyon is van rejtegetnivalója. A helyzet rohamos ütemben romlott. Jeffrey érezte, hogy nem tud lépést tartani a fejleményekkel.

Hoss súlyos keze nehezedett a vállára.

– Hát volt már, hogy szarban hagytalak, fiam?

Jeffrey nemet intett, és arra gondolt, hogy ez vajmi kevéssé vigasztalja. Hoss nem egyszer, nem is kétszer adta tanúbizonyságát, hogy hajlandó meggörbíteni a törvény betűjét, csak hogy Jeffrey és Robert megússza szárazon.

Hoss képén ritka mosoly terült szét.

– Nem lesz itt semmi gond. – Kinyitotta az ajtót, és behívta Reggie-t. – Mi lett a cipőddel? – kérdezte Jeffrey-t.

Jeffrey meztelen lábfejére pillantott. Terv szerint e pillanatban már a floridai óceánpart homokjában turkálhatna a lábujjaival. Naptejjel kenegethetné Sarát elől-hátul, meg mindenütt másutt is, szórakoztathatná, és a lány úgy nézne rá, mintha Jeffrey maga lenne a földre szállt atyaúristen.

– Hányas a lábad? – kérdezte Hoss.

– Negyvenegyes.

– Nekem negyvennégyes. A tied? – fordult a seriff Reggie-hez.

A seriffhelyettes feszengve nézett föl, mintha neki kellene valami vicc poénját kimondani.

– Harminckilences – nyögte ki.

– Akkor az enyém még mindig jobb – vette elő a zsebéből Hoss a kulcsait, hogy Reggie kezébe nyomja. – Eredj, hozd ide a horgászbakancsom a kocsi platójáról.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Hoss cipőjének olyan szaga volt, mintha az öreg bokáig gázolt volna vele halbélben. A talpára tapadt pikkelyek láttán Jeffrey gyanította, hogy Hoss pontosan ezt is tette. Iszonyú meleg, rohadt nehéz, acélbetétes bőrbakancs volt. Jeffrey még meg sem nézte jobban, máris rühellte. Szívesebben maradt volna mezítláb, ha lehet.

Jeffrey-nek kölyökkorában is folyton levetett holmik jutottak, használt cipők, a háromhavonta tartott baptista kirakodóvásáron beszerzett olcsó ruhák. Mindig is utált mások gönceiben lenni, és amikor kicsit megnőtt, leggyakrabban a Beikben vetemedett bolti lopásra Opelikában. Előfordult, hogy úgy ellepték a vásárlók a cipőosztályt, hogy az eladók már nem tudták követni, ki mit akar felpróbálni. Jeffrey így tett szert élete első új cipőjére, a lehető legpofátlanabb trükkel: isteni büszkeséggel sétált ki egy vadiúj, ragyogó, fényes tizenöt dolláros csukában a cipőosztályról. A használatlan talp olyan tükörsima volt, hogy a fiú kis híján elcsúszott a márványpadlón. Egész idő alatt a torkában dobogott a szíve, de másnap a suliban olyan remekül nézett ki és olyan pompásan érezte magát, hogy az mindent megért.

Ellenben most, Hoss bakancsában a lábát is alig tudta felemelni. Mintha cementtömbbe állították volna. Ráadásul még lötyögött is rajta, hiszen három számmal nagyobb volt. A sarkán máris vízhólyag nőtt, a talpa boltozatánál meg valami fura szemcse nyomta, nyilván haldarabka.

Reggie most is ugyanolyan csigalassan furikázott át a városon, mint korábban, aztán sikerült még jobban lelassítania, mert idegesítő módon beragadt egy lépésben haladó traktor mögé. Ez a szakasz vagy száz mérföldnek tűnt. Lehalkította a cébét, countryzenét hallgatott a rádióban, egyik keze a kormánykeréken, a másik a középső konzolon, s halkan dobolta a Hank Williams-szám taktusát.

Jeffrey lopva vetett rá egy pillantást, miközben megindultak felfelé a Herd's Gaphez, Jessie anyjáékhoz. Reggie Ray átlagos testmagasságú, de kissé ösztövér alkatú figura volt. Alig huszonöt, legfeljebb huszonhat évesen máris kopaszodott, zsíros barna haja észrevehetően gyérült a halántékán.

Jeffrey a hajába túrt, és arra gondolt, hogy egyetlen jó dolgot kapott apjától az életben: a dús haját. Jimmy Tolliver már hatvan felé jár, de még mindig ugyanolyan vastag szálú, hullámos a haja, mint gimnazistakorában volt. A frizuráját is ugyanúgy hordta, mint annak idején: nagy hullámban hátranyalva. Úgy nézett ki a csíkos rabruhában, mint valami statiszta egy Elvis-filmből.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Reggie.

Jeffrey észbe kapott, hogy az öregére gondolva elmosolyodott, de ezt most nem akarta Reggie orrára kötni, különösen azért nem, mert Jimmy maradandó nyomot hagyott a Ray családban.

– Semmi – mondta.

– Kurva büdös ez a csuka – tekerte le az ablakot Reggie. A kaszniba úgy ömlött be a forróság, mintha kályhaajtót nyitott volna ki. – A tiéddel mi lett?

– Otthagytam Saránál – felelte, nem bocsátkozva részletesebb magyarázatba.

– Nagyon jó fej nőnek tűnik.

– Aha – válaszolta Jeffrey. Aztán, hogy megelőzzön valami benyögést, még hozzátette: – Teljesen odavagyok érte.

– Ámen – hagyta rá Reggie. Megindultak felfelé egy dombra, és hátratolta a kalapját. A távolban Jeffrey látta a sylacaugai countryclub golfpályáján álldogálókat. Jeffrey párszor fuvarozta némelyik játékost golfkocsin, de aztán gyorsan feldühítette, hogy milyen leereszkedő modorban bánnak vele a gazdagok. Meg aztán soha nem is értette, mi a pláne ebben a játékban. Ha már a szabadban akart tölteni pár órát, Jeffrey szívesebben tornáztatta meg az izmait másképp, mint hogy egy apró fehér labdát üldözzön miniatűr bohócautóval.

Reggie megköszörülte a torkát.

– Szóval mi a pálya? – kérdezte. Jeffrey érezte, a férfinak milyen nehezére esett kimutatnia, hogy kíváncsi.

– Hogy érted?

– Miért akar Robert beszélni veled?

Jeffrey csak azért válaszolt őszintén, mert tudta, Reggie úgysem hisz majd neki.

– Nem tudom.

– Na persze – vágta rá Reggie szkeptikusan. – És Hoss miért akarta, hogy én hozzalak el, miért nem hozott el maga?

Ez jó kérdés volt. Jeffrey-ben fel sem merült. Hoss valóban kapott rajta, hogy elmenjen Saráért a barlanghoz, pedig rendszerint inkább az efféle lótás-futást szokta lepaszszolni a helyetteseknek. Normál helyzetben inkább az vallott volna Hossra, hogy elkocsikázik Jeffrey-vel meglátogatni Robertet, nem pedig az erdőben talpal Sara után kutatva. Talán abban bízott, hogy képes lesz eltéríteni a szándékától a lányt. Jeffrey magában sok sikert kívánt neki, de tisztában volt vele, ha ilyesmivel próbálkozik, eleve kudarcra van ítélve.

– Menő! – nógatta Reggie.

– Jobb néven venném, ha nem hívnál így – felelte Jeffrey, de már amikor kimondta, tudta, hogy ettől kezdve Reggie holta napjáig így fogja szólítani. – Hoss elment, hogy visszahozza Sarát.

– Miért, eltévedt?

– Nem. – Jeffrey nem sokat morfondírozott rajta, hogy közölje-e a seriffhelyettessel, miről van szó. Előbb-utóbb úgyis tudomást szerezne róla. – Talált valamit. Illetve együtt találtuk. Van egy barlang a kőfejtő mellett…

– Aminek be van deszkázva a szája – mondta Reggie. Biztos látta Jeffrey arcán a meglepetést, mert hozzátette: – Paula mesélte.

– Hogy találta meg? – kérdezte Jeffrey, hiszen tudta, hogy sosem vitte el Reggie nővérét a barlanghoz. Roberttel és Oposszummal afféle íratlan szabályként állapodtak meg benne, hogy lányokat sosem visznek oda. Amennyire tudta, egy alkalmat leszámítva mindig tartották is ehhez magukat. Reggie válasz helyett csak vállat rántott.

– Mit találtak?

– Csontokat – felelte Jeffrey, igyekezve felmérni a másik reakcióját. – Egy csontvázat.

– Hajaj – pillantott a seriffhelyettes Jeffrey-re minden feszültség nélkül. – Ez nem a te heted, Menő, igaz? – kérdezte nyekergő villogással, amely egyre vaskosabb hahotává fokozódott, míg végül már a térdét csapkodta. – Hű, de durva!

– Ez aztán a szakszerű magatartás, Reggie – jegyezte meg Jeffrey, és megkönnyebbülten látta, hogy végre megérkeznek az Elton Drive-ra. Jessie anyja a kertben van, virágot locsol. Mögötte kétszintes fehér ház, az emeleti erkélyt nagy oszlopok tartják.

Jasper Clemmond mostanra biztos nyugdíjba ment, de korábban a városi malom egyik vezetője volt, s otthona tükrözi pozícióját. Jeffrey-nek annak idején, amikor először látta a házat, az *Elfújta a szél* jutott eszébe. Most, ahogy ránézett, sokkal középszerűbbnek látta. Takarosan rendben volt tartva, de Jeffrey mai, tapasztaltabb szemmel már nem tudta nem észrevenni az erőlködést. Jessie családját tekintve, a ház tökéletesen illett hozzájuk.

Faith Clemmons sosem kedvelte Jeffrey-t. A férfi a közvélekedés ellenére nem járt minden egyes nővel a városban, és Faith mintha mellre szívta volna, hogy az ő lányát kihagyta. Jessie tagadhatatlanul nagyon szép lány volt – hiszen a mai napig dögös, vonzó nő –, de sötött belőle az eltökéltség, és ez riasztotta Jeffrey-t. A zsaru sosem állhatta a ragaszkodó nőket, már tizenéves korában sem. A kezdet kezdetén felmérte, hogy Jessie nem más, mint egy nagy rakomány feneketlen szükséglet.

Eleinte az is aggasztotta, amikor Jessie szemet vetett Robertre, de most már megértette, hogy tökéletesen illenek egymáshoz. Már amennyire tökéletes lehet, ha két embernek nagyobb szüksége van egymásra, mint amennyire szeretik egymást. Robert élvezte, ha megmenthet valakit. Imádta, ha eljátszhatja a jó fiú szerepét, és érezheti, hogy azt teszi, ami helyes. Jessie állandóan senyvedett valamitől, s ezzel tökéletes alibit szolgáltatott Robert számára, hogy újra és újra fehér lóra pattanjon, és megmentse szíve hölgyét. Vannak férfiak, akik épp ezt élvezik; Jeffrey már a puszta gondolatra is úgy érezte, mintha hurokba dugta volna a fejét.

– Helló, Faith!

– Szia, Jeffrey – felelte a nő, és spricnivel öntözgette a virágágyat. – Robert odabent van.

– Kösz – mondta Jeffrey, de a nő már hátat is fordított neki.

Reggie kínosan elvigyorodott.

– Egy újabb rajongód – morogta.

Jeffrey rá sem hederített, megindult a ház felé. Már lüktetett a sarkán a vízhólyag, de akármi legyen, ha hagyja, hogy Reggie sántikálni lássa.

Hogy elterelje figyelmét a fájdalomról, Sarára gondolt. Vajon mi lehet vele? Hoss remélhetőleg mostanra már odaért a barlanghoz. Mivel tömheti a seriff Sara fejét? Milyen történettel áll elő Jeffrey védelmében? A zsaru már előre tudta, hogy Sara torkig lesz az öreg magyarázataival. Nem szokása zsebre tenni, ha hazudoznak neki. Jeffrey tisztában volt vele, hogy már a tegnap esti balhéval kis híján örökre elűzte maga mellől a lányt. Sara hamarosan rá fog döbbenni, hogy van némi igazság abban, amit mindenki hajtogat. Jeffrey-t az bántotta leginkább, hogy tudta: ez részben a saját francos hibája. Idehozta a lányt, s ez nagyjából egyenértékű volt azzal, mintha lenyelt volna egy tetves kézigránátot. Most már nem tehet mást: ülnie kell a seggén, és várni, hogy felrobbanjon.

Jeffrey a szúnyoghálóajtón át belátott a hosszú, egyenes folyosóra, amely a ház hátsó ajtajáig vezet. Ezt az építményt akkor húzták fel, amikor még nagy szám volt kúriában élni. A krémnek ilyenben kellett laknia. Függetlenül attól, hogy ez voltaképp csak egy óriási üres doboz, ami visszhangzik, ha az ember fel-alá mászkál benne. A zsaru egy kezén meg tudta számolni, hányszor járt Jessie-éknél, ettől függetlenül emlékezett, hogy a házban nemcsak nappali, hanem külön társalgó is helyet kapott, egyik jobbra, másik balra nyílt a hallból. Ezen kívül volt még itt ebédlő, konyha, hátul pedig egy nagy családi szoba. Már épp kopogott volna, mikor Jessie bukkant fel a konyha irányából. Kezében poharat tartott. Az összekoccanó jégkockákból és a folyadék színéből ítélve skót whisky volt benne, szóda nélkül.

Ez Reggie figyelmét sem kerülte el, aki nagy felhajtással az órájára nézett.

– Alig múlt dél.

Jeffrey rögtön valami gépies mentegetőzéssel jött volna elő Jessie számára, de észbe kapott, és leállította magát.

– Helló, srácok – fogadta őket Jessie. Annyiban jó iszákos volt, hogy nem beszélt tagolatlanul, és nem lett érzelgős. A pia éppen hogy kiélesítette az érzékeit. Tökéletes alakja, makulátlan bőre kesernyés bensővel párosult: Jessie mindenben a rosszat vette észre. És ha bepiált, felszínre került maró cinizmusa.

– Robert itt van? – kérdezte Jeffrey.

– Hát, nem úgy áll a dolog, mintha haza tudnánk menni – nyitotta ki előttük a szúnyoghálóajtót a nő. Oldalt lépett, de még mindig nem lehetett kényelmesen beférni mellette, úgyhogy Jeffrey-nek félig súrolnia kellett, hogy bejusson. Reggie-t már nem részesítette ugyanebben a kegyben Jessie. Még mielőtt a seriffhelyettes beléphetett volna, közölte:

– Menjetek a társalgóba, én szólok Robertnek.

Jeffrey a távozó nő után nézett. Már fizikai képtelenségnek tűnő, járásra szinte alkalmatlan magas sarkakon tipegett. Csontrészegen is sikerült a fizika törvényeit meghazudtolva közlekednie.

Reggie megköszörülte a torkát. A mellén összefonta a karját, mint valami rosszalló osztályfőnök. Kétségtelenül félreértette Jeffrey elismerő pillantását, amelyet a férfi a távozó Jessie után vetett.

– A legjobb barátod felesége – jegyezte meg Reggie epésen.

Jeffrey nem is törődött vele. Belépett a társalgóba. A ház többi részéhez hasonlóan itt sem változott semmi. Egymással szemközt két hosszú kanapé, mindkettő bordó-fehér csíkos selyemmel letakarva, közöttük nyurga dohányzóasztal. A nagy panorámaablak mellett jobbról-balról fotelek álltak, szemben jókora kandalló, amelyben egy kisebb termetű embert is meg lehetett volna sütni roston. Látszatra az egész berendezés olyan gyenge lábakon állt, mintha egy tüsszentéstől is darabokra hullana, de ez Jeffrey-t nem tévesztette meg. Leült az egyik kanapéra, és úgy várta Robertet, Reggie viszont állva maradt az ajtónál, és szokás szerint most is álnok képet vágott.

Jeffrey a fehér szőnyeget bámulta, amely patyolattisztának tűnt, mintha reggeltől estig csak porszívóznák. Kirajzolódtak a kanapéhoz vezető lábnyomai, és nem tudta eldönteni, vajon Hoss döglötthal-szagú bakancsát érzi-e az orrában, vagy a dohányzóasztalra kitett potpourrit. Újra Sarára terelődtek a gondolatai. Azon tűnődött, vajon mit csinálhat most. Legszívesebben mellette maradt volna, hogy befolyásolhassa, mit gondol, és meggyőzze róla, hogy nem szörnyeteg. Ha hatalmában állt volna, most rögtön csettintett volna az ujjával, hogy mindkettőjüket elröpítse ebből a városból.

– Az anyjával is összegabalyodtál? – kérdezte Reggie.

– Mi van? – kérdezte Jeffrey, aztán rájött, hogy a pillantása az ablak irányába tévedt, amelynek túloldalán Faith Clemmons azáleákat locsolt. – Atyaúristen, Reggie! Dugulj már el!

– Mert különben? – nézett rá kihívón a seriffhelyettes, mellén összefont kézzel.

Léptek hangzottak fel, valaki lejött a lépcsőn az emeletről, és amikor Robert belépett, Jeffrey mérge szempillantás alatt elpárolgott. Barátja már reggel is rosszul festett, de most egyenesen úgy nézett ki, mint akin kamion ment keresztül. Görnyedten tartotta magát, egyik kezével oldalát szorongatta, ugyanúgy, mint már hajnalban is.

Jeffrey tanácstalanul álldogált, nem tudta, mit mondjon.

– Ülj le – nyögte ki végül. – Reggie, egy percre kettesben hagynál bennünket?

– Persze – válaszolta a seriffhelyettes kicsit mereven. Ettől függetlenül megbökte a kalapját, mielőtt kiment.

Robert megvárta, amíg becsukódik a szúnyoghálóajtó Reggie után.

– Megtaláltátok a nő holttestét a barlangban – mondta aztán.

Jeffrey-t ledöbbentette, hogy Robert milyen biztos a dolgában. Ez nem kérdés volt, hanem kétségtelen állítás. A nő hullája előkerült.

– Hoss telefonált – mondta, és körülményesen leereszkedett az egyik fejtámlás bőrfotelbe. – Azt hiszi, talán valami csavargó vagy ilyesmi, aki elvágódott és beütötte a fejét. De te tudod, hogy Julia Kendall az.

A név említésére megsűrűsödött a szoba levegője. A légkondicionálás ellenére Jeffrey érezte, hogy izzadság csorog a homlokába. Belekotort a zsebébe, és kihalászta a nyakláncot, rajta a szív alakú medállal.

– Ezt találtam a sziklapriccsen.

Robert a kezét nyújtotta. Jeffrey odaadta neki. Robert a hüvelykujja körmével kipattintotta a medált, és megnézte benne a fotókat.

– Jézusom. Julia.

Jeffrey kinézett az ablakon. Faith már elzárta a slagot, és Reggie-vel beszélgetett. Nyilván jól elszórakoztak, miközben megbeszélték, hogy melyikük szerint nagyobb seggfej Jeffrey. Még az is lehet, hogy Reggie elújságolja Faithnek a Juliával kapcsolatos fejleményeket. A hír már azelőtt be fogja járni a várost, hogy Jeffrey-nek alkalma lenne személyesen közölni Sarával. A lány valaki mástól fogja meghallani, ráadásul olyasvalakitől, akinek lövése sincs az egészről. Jeffrey hátradőlt a kanapén, összehúzta magát, és arra gondolt, nem tudná elviselni, hogy a lány megint úgy nézzen rá, mint előző este.

– Mit mondtál Sarának? – kérdezte Robert.

– Semmit – felelte Jeffrey, és úrrá lett rajta a lelkiismeret-furdalás. Még a barlangban el kellett volna mondania mindent a lánynak. A zsaru nem volt benne biztos, hogy Sara látta-e a nyakláncot és azt, hogy szó nélkül zsebre dugta. Ott helyben közölnie kellett volna, amit lehet. Nem lett volna szabad úgy tennie, mintha nyomná a lelkiismeretét valami.

– Eldugtam előle a nyakláncot – mondta Robertnek.

– Miért?

– Mert már így is egy nagy csomó ember magyarázta neki a városban, hogy milyen egy állat erőszaktevő vagyok, anélkül hogy bármi bizonyítékkal szolgáltak volna.

– És a nyaklánc mit bizonyít? – adta vissza a medált Robert. Senki nem akarta megtartani ezt a nyüves bigyót. Jeffrey-t már kezdte idegesíteni, hogy mindig visszakapja.

– Most majd megint felkavarodik az egész halom szar. Jézusom, hányok ettől a kibaszott várostól.

– Mindenki azt mondta, hogy Julia csak úgy lelépett – sütötte le a szemét Robert.

– Tudom.

Mindketten hallgattak, és valószínűleg ugyanarra gondoltak. Ami Jeffrey-t illeti, émelygés környékezte, hogy fel fog fordulni az egész élete, és nem tud mit tenni ellene, hogy megakadályozza.

– Tudod, mit csinálnak azzal a zsaruval, aki börtönbe kerül? – kérdezte Robert.

Jeffrey-nek elszorult a torka.

– Dehogy kerülünk börtönbe – nyögte ki nagy nehezen. – Még ha találnak is valamit… ami ellenünk szól… akkor is olyan régen történt a dolog…

– Nem – vágott közbe Robert. – Tényleg kíváncsi vagyok. Fogalmam sincs, milyen sors vár a zsarura, ha börtönbe kerül. Csak azt tudom, amit tévében láttam, és az épp elég vérfagyasztó. Te sem tudod?

– Robert…

– De most komolyan, Jeffrey. Mit művelnek velük? Mégis mire számítsak?

Jeffrey most először vette szemügyre a barátját, mióta Robert belépett a szobába. Talán kicsit több volt a szarkaláb a szeme körül, de még mindig ugyanúgy nézett ki, mint gimiskorukban. Mindig is jó kondiban levő, hórihorgas ürge volt, de most egész más benyomást keltett. Összeroskadva kuporgott a székben, és nyugtalanul rázta a lábát. Ez új volt. Annak idején, amikor egy focicsapatban játszottak, Jeffrey a meccs közben a többiek minden egyes gondolatával tisztában volt, de most nem tudta, mi jár Robert fejében.

– Mit akarsz mondani ezzel, Bobby?

– Nem akarom mondani, csak simán mondom. Én lőttem le Luke-ot. Hidegvérrel.

Jeffrey meg volt győződve róla, hogy nem hall jól.

– Viszonya volt Jessie-vel.

Jeffrey úgy lepadlózott, hogy egy pillanatig szóhoz se jutott.

– Micsoda…?

Robert tárgyilagosan adta elő, mintha hangyairtásról lenne szó a kiskertben, nem egy emberi lény haláláról:

– Elugrottam a boltba egy-két apróságért, és amikor hazaértem, rajtakaptam őket. Éppen… a francba, úgyis tudod, éppen mit csinált Luke Jessie-vel.

Ez már végképp túlzás. Jeffrey totál besokallt ettől a naptól.

– Robert, miért mondasz ilyet? Ez nem igaz.

– Előkaptam a pisztolyom, és lepuffantottam. – A fejét rázta. – Nem is. Először megláttam őket, akkor mentem el a pisztolyért. Úgy jöttem be a szobába, erre Jessie felsikoltott. Megkérdeztem, mégis mi a francot művelnek. Luke próbált valamit kamuzni, én meg meghúztam a ravaszt.

– Nekem ne mondj semmi mást – állt fel Jeffrey.

– Simán lerobbant a helyéről a feje.

– Fogd be, Robert. Szerezz ügyvédet!

– Nem ügyvéd kell nekem – mondta. – Hanem valami radír, amivel ezt az egészet ki tudom törölni az agyamból.

– Robert – szakította félbe Jeffrey határozottságot erőltetve magára. – Nem kellene elmondanod nekem ezt az egészet.

– De igen – erősködött Robert. – Vallomást teszek. Nem történt betörés. A másik pisztoly az én tartalék fegyverem. Én sebesítettem meg magam vele. Sara tudja, látta, hol nyomtam az oldalamhoz a pisztolyt. Úristen, tök hülyeség volt, de én tettem. Nem gondolkoztam. Nem volt valami sok időm. Szinte egyből felkapcsolták a villanyt a szomszédban. Mikor zsaruként megy ki az ember egy ilyen esethez, azt gondolja: „Jézusom, mekkora idióta!”, de az az igazság, hogy minden olyan gyorsan történik az emberrel, ideje sincs gondolkozni. Talán a sokk miatt, vagy a félelem miatt vagy valami hülyeség miatt, ami éppen beugrik, mindenesetre hibát hibára halmozol. Senki nem akarja, hogy elkapják, de aztán hiába. Semmiképp nem lehet megúszni. Ülj már le, Jeffrey – bökött egy fotelre. – Idegesítő, ahogy itt ácsorogsz.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte Jeffrey.

– Mert nem helyes – válaszolta. – Reggel beszéltem Hoss-szal, odaadtam neki a vallomásom, amiben ugyanaz volt, amit rögtön utána neked is elmondtam. Olyan volt, mint a régi időkben, mikor még iskolába jártunk. Bármilyen mesével jöttünk elő, az öreg ráharapott. Hát most is.

– Hoss semmit nem tud erről az egészről?

– Nem, először neked akartam elmondani. Ennyivel tartoztam neked.

– Robert – hápogott Jeffrey. Nem tett valami nagy szívességet neki a barátja, gondolta. Ez a sztori stimmelt, Jeffrey mégsem tudta elhinni. Együtt nőttek fel, iszonyú sokat

lógtak együtt, lemezeztek, csajokról dumáltak, kitárgyalták, milyen kocsit szereznek maguknak tizenhat éves korukban.

– Az embernek vállalnia kell a felelősséget a tetteiért. Azt a fickót én öltem meg, miattam halt meg. Azért, mert nem tudtam visszafogni magam… dühös voltam, gyűlöltem… meg minden. Kitört belőlem egy nagy csomó indulat, aztán a következő pillanatban, mire észbe kaptam, már ott is hevert a padlón holtan – Robert a sírás határán volt. – Kinyírtam. Ő már nem él. Kurta a feleségemet, én meg kinyuvasztottam.

Jeffrey a halántékát masszírozta. Nem tudta, mit mondjon.

– Tudtad, hogy Jessie pár hónapja elvetélt?

– Nem – nyögte ki Jeffrey nagy nehezen. Gombóc volt a torkában.

– Fiú lett volna. Mit szólsz? Végre sikerült volna boldoggá tennem, és az ég csak nem akarta.

Jeffrey komolyan kételkedett benne, hogy Jessie-t bármivel is boldoggá lehetne tenni.

– Sajnálom – mondta ennek ellenére.

– Az én hibám – felelte Robert. – Velem van valami gond… nem is tudom, Menő. Valami miatt sosem jó neki, amit teszek. Megmérgezem az egész házasságunkat.

– Ez nem igaz.

– Nem vagyok jó ember. Se jó férj – sóhajtott nagyot. – Ezer oka lehet, miért csalja meg valaki a másikat, de végeredményben, azt hiszem… Neked se voltam valami jó barátod – nézett Jeffrey-re.

– Ez nem igaz – ismételte Jeffrey.

Robert csak bámult rá kétségbeesetten. Aztán hátraroskadt a fotelben, mint akinek felállni sincs ereje. Továbbra is Jeffrey-t bámulta. Szeme balról jobbra ugrált, mintha olvasna.

– Én voltam – mondta végül Robert. – Mind én voltam. Swant is én öltem meg és Juliát is.

Jeffrey úgy érezte, minden levegő kiszalad a tüdejéből.

– Meg a többit is – mindent én tettem.

– Dehogyis – ellenkezett Jeffrey. Mi a francról beszél Robert? Kizárt, hogy bárkit is megölt volna.

– Fogtam egy követ, és fejbe vertem vele Juliát – közölte Robert. – Elég simán ment.

– Nem csináltál ilyet – ellenkezett Jeffrey, hangja dühében vagy félelmében remegett. Egyszerűen nem tudta elhinni az egészet. – Mindenki azt hitte, hogy lelépett. Magad mondtad öt perccel ezelőtt.

– Hazudtam – erősködött Robert. – Most mondok igazat. A követ a régi kőfejtőbe hajítottam. Sosem találod meg, úgyhogy be kell érned a vallomásommal.

– Miért mondasz ilyet?

Robert lábra állt, s közben az oldalába nyilalló fájdalomtól eltorzult az arca.

– Gyerünk, hívd Reggie-t.

– Dehogy hívom. Előbb áruld el, miért hazudozol.

Robert megkopogtatta az ablakot, és intett Reggie-nek, hogy jöjjön be.

– Azt akarom, hogy Reggie vigyen be.

– Ez nem így…

– Jobb lesz így, Menő. Egyszerűbb. Most végre minden tisztázódik, minden szálat elvarrunk. Egyszer s mindenkorra túl leszünk az egészen. Nézz rám, picsogok, mint valami bakfis – törölgette a szemét Robert, és keserűen felnevetett. – Csak Reggie meg ne lássa! Még azt hinné, buzeráns vagyok.

– Reggie bekaphatja – felelte Jeffrey pont akkor, amikor a seriffhelyettes bemasírozott. Reggie felkapta a fejét, de most az egyszer sikerült tartania a száját.

– Meg kell bilincselned – nyújtotta két kezét a seriffhelyettes elé Robert.

Reggie egyik férfiról a másikra nézett.

– Ez valami hülye poén?

– Én öltem meg Luke Swant tegnap éjjel – közölte Robert, és zsebre dugta a kezét. Jeffrey-n valami miatt átfutott, hogy barátja talán mindjárt fegyvert ránt. De nem, egy pisztolygolyót vett elő.

Reggie megvizsgálta.

– Szövetségi – azonosította. Pont olyan volt, mint amilyen golyókkal Robert Glockja meg volt töltve.

– A fejéből állt ki. Épp csak a hegye lógott ki, errefelé – mondta Robert, és mutatóujjával megtapogatta a füle mögötti területet. – Nem is gondolná az ember, hogy egy golyó képes erre, így kandikált ki a hegye, aztán kibújt, nem is nagyon kellett húzni.

Reggie még mindig nem hitte. Vissza akarta adni a golyót, de Robert nem vette el.

– Csak szórakoztok, mi? – heherészett zavarában. – Ez egy ilyen poénos szívatás, ugye, Bobbykám? Megint le akarsz égetni Hoss előtt, igaz?

– Fejezd be a majomkodást, fiam – csattant fel Robert. Jeffrey még sosem hallott a szájából ilyet. Robert Reggie felettese volt. – Bilincselj meg, és olvasd fel a jogaimat – utasította. – A szabályzat szerint járj el.

Jessie színültig töltött pohárral jött be.

– Kértek valamit… – amint észrevette, hogy most nem ő van a középpontban, rögtön elhallgatott. Tekintete Robertre tapadt. Szempillantás alatt józanodott ki, és láthatólag halálra rémült. Aztán viszonylag gyorsan összeszedte magát, de a biztonság kedvéért megtámaszkodott a kilincsen.

– Mit mondtál nekik?

Robertnek megint könnybe lábadt a szeme.

– Az igazat, bébi. Elmondtam, hogy történt valójában – közölte sajnálattal teli hangon. Újra Reggie felé nyújtotta a csuklóját. – Luke Swannek viszonya volt a feleségemmel. Hazaértem, rajtakaptam őket, és lelőttem a pasast. Gyerünk, Reggie! – lóbálta meg a csuklóját. – Essünk túl rajta.

– Jézusom – motyogta Jessie.

– Bilincselj meg – mondta Robert.

Reggie az övéhez nyúlt, de nem akasztotta le a karperecet.

– Nem vagyok rá hajlandó – mondta. – Beviszlek az őrsre, beszélj Hoss-szal, de tuti, hogy nem rakok rád bilincset.

– Ez parancs, Reggie.

– Kizárt, baszki – mondta Reggie. – Nem mintha nem imádnám, hogy beültethetlek a hátsó ülésre, de nem akarom, hogy Hoss rajtam töltse ki a mérgét, mert te összevissza kavarsz. Legalábbis most nem – fűzte még hozzá.

– Követned kell a szabályzatot – figyelmeztette Robert.

Reggie nem adta be a derekát.

– Beindítom a verdát, aztán hagyom, hadd hűtsön egy kicsit. Majd gyere ki, ha kész vagy.

– Már most is kész vagyok – mondta Robert. Mikor Jeffrey megindult a nyomában, felemelte a kezét. – Ne, Jeffrey. Hadd menjek egyedül.

Jessie még mindig az ajtóban állt. Robertnek el kellett haladnia előtte, hogy elhagyja a helyiséget. Jeffrey látta, hogy Robert arcon csókolja a nőt, Jessie pedig összerándul, és

reflexből elhúzódna a férjétől, de leplezni akarja a mozdulatot. Jeffrey legszívesebben elkapta és megrázta volna a nőt, a földre taszította volna, hogy a szuszt is kiszorítsa belőle, amiért így bánik Roberttel. Kizárt, hogy Robert embert ölt volna. Jeffrey ezt nem veszi be. Ez így nem stimmel.

Mégis, amikor Robert odaszólt neki: „Ugye vigyázol helyettem Jessie-re?", Jeffrey bólintott.

– Később én is benézek az őrsre – mondta.

– Add oda Jeffrey-nek a kocsikulcsom – kérte Robert Jessie-től. – Nekem egy darabig úgysem fog kelleni – tette hozzá kényszeredett, szomorú mosollyal.

– Egy szót se mondj senkinek, Hossnak se – tanácsolta Jeffrey. – Ide ügyvéd kell.

Robert nem felelt, kiment. Lassan csukódott be utána a szúnyoghálóajtó.

– Hát – mondta Jessie, és nagyot húzott a piából. A korty előtt alig hiányzott a pohárból valami, utána pedig szinte csak a jégkockák lötyögtek az alján. Jeffrey a nő nyeldeklő ádámcsutkáját nézte, fogalma sem volt, Jessie hogy lehet ilyen szenvtelen, amikor a férjének gyilkosság vádjával kell szembenéznie.

Jessie szopogatta egy kicsit az egyik jégkockát, aztán visszapottyantotta a pohárba.

– Ennek a tahónak biztos ez élete legszebb napja. – Várta, hogy Jeffrey mondjon valamit erre, de Jeffrey hallgatott. – Úgy lesett ez a Reggie Robertre évek óta, mint a vércse, várta, hogy mikor botlik meg. Lefogadom, hogy már azon agyal, hogy holnap megkaparintsa a rég áhított előléptetést.

– Nekem nem úgy tűnik, mintha Robert botlott volna meg – közölte Jeffrey, és hangjában benne volt minden keserűség, amit érzett. Ez Jessie vétke. Ő hozta a bajt Robertre. Ő hozta a bajt mindnyájukra.

– Hát ez szuper, Menő. Iszonyat tipikus. Rálő valakire, a fickó meghal, de neked valahogy mégis sikerül rám verned a balhét.

– Miért csaltad meg? – faggatta Jeffrey. – Miért?

A nő vállat vont, mintha az egész nem lenne nagy ügy. Láthatólag ideges volt, szinte a viszketegségig.

– Robert jól bánt veled.

– Szállj le a magas lóról, Jeffrey Tolliver. Ne felejtsd el, kivel beszélsz.

– Én ugyan sosem csaltam meg senkit. – A férfi viszolyogva fortyant fel Jessie sokatmondó pillantása láttán. Bár volt rá példa, hogy ágyba bújt ezzel-azzal, sosem árult zsákbamacskát. Vigyázott, hogy a partnere mindig tisztában legyen vele, hogy Jeffrey nem monogám. – Ha valakinek megígérek valamit, azt be is tartom. Ha megnősülnék, tuti, hogy nem kúrogatnék félre a feleségem háta mögött.

– Könnyű azt mondani – szopogatta le a piát Jessie egy újabb jégkockáról, és cuppantott. – Te vagy a legrosszabb hűtlenkedő, mert neked senki sem elég jó, akivel félreléphetnél.

– Még az sem izgat, hogy lecsukják, Jessie? Ebben az államban halálbüntetés van. A végén még kap egy szurit, és kész, vége.

A nő a poharába bámult, a jégkockákat lötyögtette.

– Hogy kezdődött? – faggatta Jeffrey. – Drogot adott?

– Drogot? – nézett riadtan. – Robert?

– Luke Swan – felelte a zsaru. – Kábszeres volt. Így jött össze neki? – elkapta a nő karját, hogy lássa, vannak-e rajta tűszúrások. – Eleinte együtt lőttétek be magatokat, aztán más is lett belőle?

– Ez fáj!

Jeffrey felrángatta Jessie ruhaujját, megnézte a könyökét és a hónalját.

– Hagyjál már!

A férfi ellenőrizte Jessie másik karját is. Közben a padlóra löttyent egy kis jég.

– Miért csináltad, Jessie? Miért?

– A francba, Menő – üvöltötte a nő, és ellökte magától. – Veszed le rólam a kezed?! Mit képzelsz!

– Erre nincs időm – mondta Jeffrey, és átfutott rajta, hogy ha nem húz el Jessie mellől, talán tényleg kárt tesz benne. Amikor Sarával fajultak el a dolgok előző este, önutálat környékezte, de most semmit nem akart inkább, mint lekeverni egyet Jessie-nek, hátha attól megjön az esze.

– Add ide Robert kulcsait – mondta.

Jessie egy darabig szótlanul meredt rá.

– A retikülömben vannak a konyhában – mondta végül. Megint kivárt egy ütemet, talán hogy bizonyítsa: szabad akaratából dönt így, és csak aztán tette hozzá: – Mindjárt hozom.

Jeffrey fel-alá járkált az ajtóban, amíg várt, hogy Jessie visszaérjen. Hányhatnékja volt ettől az egész szarságtól. Az egy dolog, hogy tűrnie kellett Reggie mogyorózását, de nem tudja elviselni, hogy most ugyanezt megkapja Robert feleségétől is, aki csalta a legjobb barátját.

– Nesze – jött meg a konyhából Jessie, egyik kezében színültig töltött pohár, a másikban a kulcs.

– Nagyon durván nyomod – jegyezte meg a zsaru, és tartotta a markát a kocsikulcsért.

Jessie különös pillantást vetett rá, Jeffrey nem tudta, mire vélje.

– Veled kellett volna elvetetnem magam.

– Úgy rémlik, nem kértem meg a kezed.

Jessie úgy nevetett, mintha ez lett volna a nap poénja.

– Majd figyeld meg, Menő!

– Mit figyeljek meg?

– Hogy a te kis Sarád teljesen az ujja köré fog csavarni.

– Őt hagyd ki ebből!

– Miért? Talán jobb nálam?

Jobbnak jobb, de Jeffrey nem akart vitába szállni Jessie-vel. A maga kárán tanulta meg, hogy az iszákosokra nem lehet észérvekkel hatni.

– Add már ide azt a nyamvadt kocsikulcsot.

– El fogod venni, aztán félre fogsz kefélni mellette.

– Jessie, nem mondom még egyszer!

– Egy nap rá fogsz jönni, hogy már nem te vagy számára a világ közepe, és akkor elcsörtetsz majd, hogy kiszagolj magadnak valami új bukszát. Ezt jól jegyezd meg.

Jeffrey továbbra is nyújtotta a kezét, és erőt vett magán, hogy sikerüljön lenyelnie a választ. A nő Jeffrey tenyerébe ejtette a kulcsot.

– Gyere el hozzám pár év múlva.

– Előbb rohad le a faszom.

Jessie elmosolyodott, és koccintásra emelte a poharát.

– Erre iszunk!

Robertnek még mindig ugyanaz a legatyásodott 68-as Chevy kisteherkocsija volt, mint amit már a gimiben is hajtott. A váltónak lelke volt, s valahányszor Jeffrey váltani próbált, az egész tragacs felnyögött. Biztos megvoltak a trükkök, amivel jobb belátásra lehetett bírni a kisteherautót, de Jeffrey-nek nem sikerült kitapasztalnia a finomságokat.

Minden egyes stoptáblánál úgy rángatott a járgány, mintha valami tizenhat éves suhanc ülne benne, aki most tanul vezetni. Vagy huszonötször lefulladt, mikor próbálta egyesbe rakni.

Ahogy kiért Herd's Gapből, nem tudta, merre tovább. Sara feltehetőleg a temetkezési vállalatnál van, és a csontokat vizsgálja. Hoss az őrsön ül, Robertet hallgatja ki. Végül is hazamehetne, de ebédidőben az anyja is otthon van, gondolta Jeffrey, és a háta közepére nem kívánta, hogy az anyja a szeme láttára tölti fel magát olcsó vodkával, mielőtt belecsap a második műszakba a kórházban. Egy alkoholista elég egy napra. Nellék házához vette az irányt, mert úgy gondolta, a nő már nyilván hallott Robert letartóztatásáról. Ekkor jutott eszébe Oposszum.

Oposszumnak már állandóan ez lesz a sorsa: mindig csak egy fél pillanattal később fog beugrani Jeffrey-nek. Roberttel ellentétben, aki ugyanúgy benne volt a focicsapatban, mint Jeffrey, és önállóan is érvényesült, Oposszum, mint valami oldalkocsi, afféle árukapcsolás gyanánt csapódott két iszonyatosan versengő természetű barátjához. Ő volt az ütköző. Röhögött a poénjaikon, és mindig könyvelte Jeffrey és Robert végtelen vetélkedésének pillanatnyi állását. Nem mintha Oposszum annyira önzetlen természet lett volna. Néha mázlival sikerült megcsípnie egy-egy lepattanót Jeffrey-től vagy Roberttől.

Nell kétségtelenül Jeffrey-től pattant le Oposszumhoz, és Jeffrey már boldog volt, hogy szabadulhat tőle. Nell ugyanis már tinédzserkorában is pontosan tudta, mit akar, és mindig meg is mondta, amit gondolt. Jeffrey-nek az volt az egyik legkomolyabb gondja vele, hogy szerinte a lány túl sok figyelmet szentelt Jeffrey hibáinak. Nell nagyon szókimondó volt, sőt egyenesen undokul tudott fogalmazni, ha arra került a sor, hogy véleményt mondjon Jeffrey soros disznóságairól. Ha nem Nell lett volna egyike a kevés tiszteletreméltó lánynak az iskolában, aki a szexben azért benne van, akkor Jeffrey már az első randi után hagyta volna a francba az egészet.

Jeffrey kész volt beismerni: szereti a kihívásokat, de Nell olyan típus volt, akinél soha nem lehetett nyerésre állni. Végeredményben meg kell vallania, Oposszum jobban passzol a lányhoz – neki ugyanis nincs ellenére, ha megmondják, mit tegyen, és névértéken vesz minden kritikát –, pedig először meglepte, hogy összeházasodtak. Erre egy hónappal azután került sor, hogy Jeffrey elhagyta Sylacaugát, és az Auburn egyetemre kezdett járni. Még azon is eltűnődött, mi folyhatott a háta mögött. Kilenc hónappal később aztán számára is kiderült, pontosan mi ment a háttérben. Ha belegondolt, akkor máig sértette a hiúságát ez a kifejlet, pedig, szó mi szó, épp ő mondta Nellnek, amikor elköltözött a városból, hogy mindketten jobban tennék, ha mással kezdenének találkozgatni. A gond csupán annyi volt, hogy Jeffrey úgy képzelte, Nell továbbra is érte fog epekedni, és nem szűri össze a levet azon nyomban Jeffrey legjobb barátjával.

Jeffrey nagy nehezen kettesbe erőltette a sebváltót, és befordult az Oposszum boltja előtti parkolóba. Az üzlet még mindig lehangolóan rozzantul festett. A bejáratot két oldalról Auburn zászlók díszítették. Az ablakba kitett tábla szerint hideg sör és élő csali kapható; mindkettő elengedhetetlen portéka egy kisvárosi vegyesboltban.

Ahogy Jeffrey belépett, hangosan megcsörrent a bejárati ajtó fölötti csengő. A lába alatt nyikorgott a padló, amit még a nagy gazdasági világválság idején fektettek le, s melynek repedéseit hatvan év pora töltötte ki, s fényes bőrcipők, majd újabban sportcipők hada taposott.

Jeffrey egyenesen hátrasétált, kivett egy hatos kiszerelésű Bud sört a tolóajtós hűtőből, aztán, mielőtt az ajtó becsukódott, kivett még egyet, és a pulthoz ment.

– Halló! – szólt be, és a sört a pultra tette, amelyen régifajta könnyen felfeszíthető pénztárgép állt. Csak az aprópénzes fiókokban ott állt vagy száz dollár, bárki felmarkolhatta. Jellemző Oposszumra, hogy még mindig az emberek jóhiszeműségére hagyatkozik.

– Oposszum! – szólongatta Jeffrey, és kivett egy sört a kartonból. A pult oldalán levő Coca-Colás nyitóval felbontotta. Keserű volt, úgyhogy nem sokat ízlelgette, nagy kortyokban nyelte az italt. Besétált a pult mögé, és megnézegette a fotókat, amiket Oposszum a cigarettaadagolóra ragasztott. Csakúgy, mint Robertnek, neki is rengeteg képe volt iskoláskorukból. Viszont Roberttel ellentétben itt különböző életkorú gyerekek is sorakoztak. Jennifer először még csak egy vörös fej volt egy halom takaróban, aztán koránérő lány lett belőle. Jared pedig apró bébiből magas, csapzott külsejű sráccá cseperedett. Jeffrey-nek úgy tűnt, kilenc év körül lehet. Elöntötte az együttérzés, ahogy ránézett: ebben a korban ő is épp ilyen volt, nyakigláb, nyurga, törékeny, mint valami csikó, amelyik épp csak járni tanul. Jared Nell sötét haját és merész, hegyes állát örökölte, Oposszumra egyáltalán nem emlékeztetett. Jennifer szeme viszont egy az egyben olyan volt, mint apjáé, sőt még a tartása is hasonlított Oposszum jóindulatú, barátságos görnyedtségére, amely nemegyszer mentette meg attól, hogy alaposan szétrúgják a seggét.

Jeffrey jó nagyot húzott a sörből. Már hozzászokott az ízéhez. Eszébe jutott, milyen poklot járhatott meg Robert, amikor Jessie-vel elvesztették a gyermeket. A házasság különös, kiismerhetetlen állatfajta, néha szelíd, néha gonosz. Jeffrey járőrkorában rühellte, ha családi viszályokhoz hívták ki őket, mert mindig volt valami meghatározhatatlan kötelék férj és feleség közt, akik éppen ölték egymást, s ez arra késztette őket, hogy összefogjanak az ellen, aki beavatkozik az ellentétbe, történetesen a zsaruk ellen. Egyik pillanatban még leüvöltötték egymás fejét, elmondták egymást mindennek, a következőben meg már a járőrkocsi elé vetették magukat, nehogy dutyiba vigyék a drágalátos partnert.

Ha voltak gyerekek, az csak rontott a helyzeten. Járőrkorában Jeffrey mindent megtett, hogy a kicsiket távol tartsa a zűrzavartól és a feszültségtől. Ez sosem volt könnyű, mert a gyerekek általában azt hiszik, ha a dolgok közepébe vetik magukat, azzal tehermentesíthetik szeretett szüleiket. Jeffrey maga is épp elégszer folyamodott ehhez a megoldáshoz, amikor a saját szülei mentek egymásnak, így aztán jól értette, mi hajtja ilyenkor a gyerekeket. De azt is tudta, milyen hiábavalóak az erőfeszítéseik. Nincs annál szörnyűbb, mint úgy kiérkezni egy családi balhéba, hogy az egyik sarokban kisgyerek nyüszít, aki monoklit kapott vagy felrepedt a szája. Jeffrey-nek nemegyszer kellett őrjöngő apákat megreguláznia. Tisztában volt vele, hogy részben régi, személyes sérelmeit tölti ki az apán, akit éppen meg kellett fegyelmeznie, és egészen pár évvel ezelőttig Jeffrey úgy volt vele, hogy ez az egyik plusz, amit a zsarupálya nyújt.

A férfi a kukába dobta az üres sörösüveget, és kivett egy másikat a kartonból. A pult szélén leütötte róla a kupakot. Az összekaristolt peremből ítélve Oposszumnak is ez lehet a szokása.

Hátradöntötte a fejét, és benyakalt egy adag sört. Gyomra tiltakozva morrant egyet. Jeffrey rájött, hogy reggel evett utoljára, akkor is csak bekapott egy darab szalonnát Nell konyhájában. Nem izgatta. Már csak félig volt a sör, mikor vécéhúzás ütötte meg a fülét hátulról.

– Szevasz, Menő – jött ki a mellékhelyiségből Oposszum a nadrágját gombolva. Meglátta a sört. – Szolgáld ki magad.

– Szerencséd, hogy nem tettem meg – felelte Jeffrey, és a kasszanyitó gombra csapott. A fiók zörögve kigördült, és feltárultak a takarosan elrendezett bankók. – Ez itt minimum kétszáz dolcsi.

– Kétszázötvenhárom dollár nyolcvanegy cent – mondta Oposszum, és kivette az egyik sört.

A pult peremén lepattintotta a kupakot, és nagyot húzott az üvegből.

Jeffrey kiitta a magáét, és felbontott egy újabbat. Oposszum a két üres üvegre pillantott, de nem szólt.

– Gondolom, hallottad, mi van Roberttel…

– Mi van vele?

Jeffrey-nek elnehezült a gyomra. Nagyot kortyolt a sörből, és próbálta onnan nézve elgondolni az egészet, ahol már minden mindegy.

– Feladta magát.

– Micsoda? – köhögött Oposszum, cigányútra ment a korty sör.

– Most jövök Jessie anyjáéktól. Beismerte, hogy ő volt.

– Mit ismert be?

– Ő lőtte le a faszit.

– Luke Swant – suttogta Oposszum. – Megáll az eszem.

– Jessie csalta vele.

– Ezt nem hiszem – rázta a fejét Oposszum.

– Nem nekem kell hinned. Kérdezd meg Robertet. Ő mondta, hogy arra ért haza, hogy a csávó épp iktatja Jessie-t.

– De miért csalta volna meg?

– Mert egy büdös kurva.

– Ne mondj ilyet.

– Ugyan miért ne, Oposszum? Ha egyszer így van? – Jeffrey újra meghúzta a sört, aztán még egy kortyot az előző után küldött. – Jézusom, te aztán semmit nem változtál.

– Jól van már.

– Tipikus Oposszum – folytatta Jeffrey. – Tetszhalott pózba vágod magad, amíg el nem múlik a vész, aztán újra úgy csinálsz, mintha nem lenne egy szál gond se. – Felhajtotta a sört, és várta, hogy agyát kellemesen elzsongítsa az alkohol, hátha az enyhít a fájdalmán. – Azt mondta, Juliát is ő ölte meg.

Oposszum a pultnak dőlt, és szája kissé elnyílt.

– Ez őrültség. Csak beszél összevissza. Nem normális.

– Persze, őrültség. Ez az egész nyüves város tiszta őrültekháza.

– Te elhiszed?

Jeffrey-t meglepte a kérdés, leginkább azért, mert Oposszum sosem kérdőjelezett meg semmit.

– Nem – mondta. – Illetve a fene se tudja.

– Basszus – felelte Oposszum.

Jeffrey újabb sörért nyúlt. Oposszum lefogta a kezét.

– Nem kéne lassítanod egy kicsit? – inkább mondta, mint kérdezte.

– Anyám már van egy.

– Aki épp elég jó ok arra, hogy lassíts egy kicsit.

Jeffrey, mielőtt észbe kaphatott volna, máris bemázolt egyet Oposszumnak. Nem találta el jól az állát, de barátja így is elvesztette az egyensúlyát az ütéstől, és nekizöttyent a háta mögött álló széfnek.

– Au! – szakadt ki Oposszumból. Inkább meglepődött, semmint felháborodott. Megtapogatta az ajkát, és megszemlélte az ujjára tapadó vért.

– Jézusom, Menő, kis híján kitörted a fogam.

Jeffrey újra ütésre emelte az öklét, de Oposszum pillantása megállította. A barátja nem fog visszaütni. Sosem gerjedt haragra, és soha semmit nem tartott rossznak, amit Jeffrey csinált.

Jeffrey a zsebébe nyúlt, és kivett két tízest a sörre.

– Hagyd – mondta Oposszum, és eltolta magától a pénzt, pedig a vér még csöpögött az állából. – Ne viccelj.

– Úgy fizetek, ahogy akarok – vetette oda Jeffrey, és a pultra hajította a bankjegyeket. Fogta a maradék üvegeket és a másik hatos csomagot.

– Várj, Menő, hadd vigyelek el inkább én…

– Kapd be – lökte el Jeffrey.

Oposszum ennek ellenére ment vele az ajtóig.

– Nem szabadna vezetned ilyen állapotban.

– Milyen állapotban? – kérdezett vissza Jeffrey, és kinyitotta Robert kisteherautójának jobb oldali ajtaját. Betette a sört, aztán indult, hogy megkerülje a kocsit, de kicsit megtántorodott egy úthiba miatt. Elkapta a motorháztető közepén díszelgő márkajelvényt, hogy el ne essen.

– Ugyan már, Jeffrey, ne csináld!

A zsaru bemászott a volán mögé, és minden összefolyt a szeme előtt. Forgott vele a világ. A kisteherautó szimpatikus dorombolással indult. Kikanyarodott a parkolóhelyről, és az utolsó pillanatban kapta el a kormányt, különben elvitte volna az egyik benzinkútoszlopot.

TIZENHATODIK FEJEZET

Du. 2:50

Molly beült a mentőautó utasülésére, és végignézett Lenán.

– Feszülősebb ing nem volt?

– Asszem, nem – felelte a lány. Tudta, hogy a nő azért üt meg könnyed hangot, hogy kicsit enyhítsen a feszültségen, de Lena nem volt képes belemenni a játékba. Izzadt a tenyere, idegei, amik rendszerint kötélből voltak, most csaknem cserbenhagyták. Amint bejutnak az őrsre, minden rendben lesz. Lena az a típus, aki ott és akkor néz szembe a félelmeivel. Érthető, hogy most cidrizik, de amint kezdődik a műsor, százszázalékosan fog teljesíteni.

Molly mély lélegzetet vett. Amint kifújta, úgy roskadt előre a válla, mint egy töttyedt lufi. Mindkét kézzel a nyakában lógó sztetoszkópba kapaszkodott.

– Rendben, én kész vagyok.

Lena próbálta bedugni a slusszkulcsot, de úgy remegett a keze, hogy nem talált be. Néhány próbálkozás után Molly odahajolt, és kivette a kezéből.

– Így ni – mondta.

– A sebek miatt van – mondta Lena, miközben a motor beindult. – Idegkárosodás.

– Nagyon zavarja?

Lena lenyomta a gázpedált, és érezte, hogy a kocsi padlója berezonál a lábuk alatt.

– Nem – felelte, aztán helyesbített: – Néha.

– Nem kellett fizikoterápiára járnia?

Lena nem értette, mi szükség erre az idióta beszélgetésre, mindenesetre szépen felelgetett, és közben sebességbe rakta a kocsit. Talán jobb, mint csöndben lenni, gondolta.

– Három hónapot. Paraffinpakolás, játék teniszlabdával, kampóakasztgatás lyukakba.

– Hogy javuljon a kézügyesség – válaszolta Molly és egyenesen előrebámult.

– Aha – felelte Lena. A Grant megyei egészségügyi központ legfeljebb kétszázötven méterre volt a rendőrőrstől, de minél közelebb értek, annál lassabban vánszorgott a hátralevő út néhány másodperce. Lena úgy érezte, mintha egy fekete lyuk mélyére vezető alagútban haladnának.

– Régebben én is jártam fizikoterápiára a térdemmel – folytatta Molly. – Az utolsó szülésem után fájt, ha siettem lépcsőn felfelé.

– Két gyereke van?

– Két fiú – közölte az ápolónő büszkén.

Lena épp egy fémlappal lefedett útburkolati hibán döccent át a mentőkocsival, de a nehéz jármű alig érezte meg az egyenetlenséget. Eltűnődött, az ő méhében vajon e pillanatban növekszik-e gyermek, és ha igen, fiú-e vagy lány. Mi lenne, ha szülne? Ha hozzámenne Ethanhez, sosem volna képes megszabadulni tőle.

– Ikrek – mondta Molly.

– Hú, a francba – válaszolta Lena, bár talán más okból, mint azt Molly gondolta. Ikrek. Kétszeres felelősség. Kétszer annyi veszedelem. Dupla fájdalom.

– Minden oké? – kérdezte Molly újra.

– Ma van a szülinapom – mondta Lena, és nem is nagyon figyelt, hogy hova hajt.

– Tényleg?

– Aha.

– Itt már jó lesz – mondta Molly, és Lena csak erre ocsúdott fel, hogy majdnem túlment az őrsön. Nick külön szólt, hogy ne állják el az ajtót, és úgy döntöttek, jobb lesz inkább a ruházati üzlet felől parkolni, nem a főiskola felől.

Lenában felmerült, hogy visszatolat, de már késő volt.

– Gondolom, ez a hely is megteszi.

– Persze – vélte Molly kezével dörgölve a combját. – Rutinmenet lesz, igaz? Csak bevisszük a kaját, és kihozzuk Marlát, ugye?

– Igen – helyeselt Lena, és megcsúszott a keze a váltógombon, ahogy üresbe tette a mentőt. Magában káromkodott, s igyekezett magára erőltetni az akcióhoz szükséges lelkiállapotot. Nem szokása, hogy bármitől is féljen. Az elmúlt pár évben több borzalmat látott, mint amin az ember jó esetben egész életében keresztülmegy. Ugyan mitől is tartana? Mi várhat rá odabent, ami szörnyűbb, mint a két évvel ezelőtt történtek?

– Hallgasson ide – kezdte Molly tétován. – Nick azt mondta, ne mondjam el magának…

Lena nem szólt.

– A szabályzat szerint van egy időhatár. Ha addig nem jövünk ki, bejönnek.

– Miért nem akarta, hogy tudjak róla?

– Mert attól tartott, hogy akkor ők is megtudják – felelte Molly a túszejtőkre célozva.

– Ja, értem – bólintott Lena. Nick nem bízott benne, hogy jó ötlet Lenát beküldeni. Ennyit biztos elárult Amanda Wagnernek. Az ügynök nyilván attól tart, hogy Lena csinál valami butaságot, ami mindenkinek az életébe kerülhet. És talán fog is. Talán gondolkodás nélkül elcseszi ezt a szitut is, ahogy eddig mindent elcseszett az életben. Talán itt a vége. Talán itt ér véget minden.

– Minden rendben lesz – mondta Molly, és megfogta Lena kezét.

Lena nem tudta, mit tegyen, úgyhogy az órájára nézett.

Molly is követte a példáját.

– Nickkel egymáshoz állítottuk az óránkat – mutatta Lenának a csuklóján levő nagy, snoopys karórát. Lena is beállította a digitális óráját, hogy ugyanannyit mutasson, mint Mollyé, bár nem volt benne biztos, hogy ennek bármi értelme is van.

– Pontosan negyven perccel azután jönnek be, hogy beléptünk – az ápolónő újra megnézte az óráját. – Szóval az annyi, mint 3:32.

– Oké – mondta Lena.

Molly a kocsi kilincsére tette a kezét.

– Időben visszaérünk a partidra.

– Partimra? – Lena el sem tudta képzelni, mi a francra céloz a nő.

– A szülinapi bulidra – emlékeztette Molly. Résnyire nyitotta az ajtót. – Kész?

Lena bólintott. Inkább meg se szólal, gondolta, mert nem bízott a hangszálaiban. Mindketten kiszálltak, és a kocsi mögött találkoztak, ahova Wagner emberei előzőleg bepakoltak jó néhány láda hideg vizet és egy halom előre csomagolt szendvicset, amiket a város szélén levő benzinkutakon vásároltak össze. Az őrs felé menet Lena a szendvicsekre koncentrált. Elolvasta a címkéket, eltűnődött, igazából ki ad pénzt egy ilyen son-

kasalátás szendvicsért. A szavatossági idő a mai naptól számított három hónap. Egy falatban annyi tartósítószer lehet, amivel egy lovat is el lehet tenni befőttnek.

– Na itt is vagyunk – mondta Molly, és ezzel egy időben belülről kitárták az ajtót.

Lenának vissza kellett nyelnie az öklendezést, ahogy Matt holtteste a földre omlott. Koponyájának maradványa loccsanva csapódott a járdának, agyvelő és vér ömlött ki belőle. Matt arcának nagy része eltűnt, bal szemét egy szál ideg tartotta, úgy lógázott, mintha halloweeni maszkot utánozna. Alsó állkapcsa csupaszon virított, kilátszott minden: fogsora, petyhüdt nyelve, izmai és ízületei.

– Lassan – mondta az ajtó belső oldalán álló fickó. Fekete kötött símaszkot viselt, két szeménél és szájánál mandula alakú nyílást vágtak, az orránál semmi. Lenát egy horrorfilmből kilépett figurára emlékeztette. Hideg, csaknem bénító rémület futott végig rajta. Frank nem mondta, hogy maszkot viselnek. Direkt azért vették fel, hogy a mentősök később ne ismerhessék fel őket. Hogy ez mit jelent a túszok számára, akik már látták az arcukat, azt Lena nem tudta.

– Szépen, nyugisan – terelte őket beljebb a fegyveres. Egyik kezében sörétes puska – a Wingmaster, amit Frank látott – a másikban egy Sig Sauer. Kevlár golyóálló mellénye feszült a mellkasán, gyakorlója derekában tartalék pisztoly dudorodott.

Lena rájött, hogy önkéntelenül megtorpant, mert Molly suttogva rászólt:

– Lena!

A lány puszta akaraterővel bírta magát mozgásra; lépett egyet. Igyekezett úgy átlépni Matt fölött, hogy rá se nézzen; gyomra kőkemény csomóvá szűkült össze. Alig tudta megállni, hogy összegörnyedjen. Belelépett a vértócsába, sportcipője ettől kezdve vérnyomokat hagyott. Odabent vagy húsz fokkal melegebb volt. A másik fegyveres a recepción állt, AK-47-est fektetett a pultra. Rajta is símaszk volt, de ezen nagyobb nyílást vágtak, ő jobban kaphatott levegőt. Élettelen tekintetét alig emelte a belépő Mollyra és Lenára.

Az első túszejtő – nyilván ő Smith – próbálta becsukni az ajtót, de Matt teste útban volt. Erősebben nekinyomta az ajtót, de a hulla nem moccant.

– Faszom – morogta, és dühödten rúgott bele a holttestbe. Acélbetétes katonai bakancsot viselt, s Lena hallotta, hogy valami eltörik, valószínűleg Matt bordái. Úgy roppantak szét, mint az ágak.

– Gyerünk, toljátok odébb ezt a szarházit.

Lena csak állt ott, a kezében egy láda szendvics, s a földbe gyökerezett a lába. Molly a lányra nézett, tekintetében pánik tükröződött, aztán letette a láda vizet. Odament Matthez, és megfogta a bokáját, hogy behúzza az őrsre.

– Nem – szólt Smith. – Kifelé. Húzd ki innen! – törölte meg a száját a keze hátával. – Bűzlik a szarházi. – Molly megindult, hogy a túloldalról fogja meg a holttestet, Smith pedig nagyot rúgott Matt mellébe. – Kibaszott köcsög! – szitkozódott a dühtől forrva. Molly ennek hallatán megtorpant. Smith még egyszer belerúgott Matt testébe, most ágyékon találta. A holttest nem állt ellen, tompa puffanás hallatszott, amely Lenát arra emlékeztette, amikor Nan kiteregeti a mosást a szárítókötélre, és seprűvel megcsapkodja a vásznakat.

Smith mérge hamar lelohadt. Még egy utolsót rúgott a halott Mattbe, aztán ráparancsolt Mollyra.

– Mi a faszra vársz? Húzd már odébb a szarházit!

Molly láthatólag nem tudta, hol nyúljon hozzá a testhez. Matt szokás szerint fehér rövid ujjú ingben és nyakkendőben volt, utóbbi már akkor kiment a divatból, mikor Jimmy Carter kiköltözött a Fehér Házból. A fejéből ömlő vér eláztatta az inget, karjánál,

ahol Smith megrúgta, friss hasadások voltak. A friss sebek furcsa, lilás színben játszottak, és nem véreztek.

Smith megbökte Mollyt a bakancsával. A gesztus magában nem volt fenyegető, de a korábbi megnyilvánulásaiból kiindulva az ápolónő tisztában volt vele, mit jelent a mozdulat. Molly az ingénél fogva próbálta odébb rángatni Matt holttestét, de csak kihúzta a nadrágból, és lepattantak róla a gombok, és jégesőként csattogtak a padlón. A nyomozó halszínű, fehér hasa gömbölydeden tárult fel a nadrág fölött. Molly végül átnyalábolta a hullát a karja alatt, és úgy rángatta.

A test nem moccant. Smith már-már újra belerúgott, de ekkor Molly megszólalt:

– Ne!

– Mit mondott? – hitetlenkedett Smith.

– Sajnálom – sütötte le a szemét Molly. Mentősruhájának melle vértől feketéllett. – Az istenért, segítsen már! – nézett Lenára.

Lena körülnézett, mintha nem tudná, hova tegye le a kezében tartott ládát. Nem akart hozzáérni a hullához. Képtelen volt rávenni magát, hogy hozzányúljon.

Smith ráfogta a Wingmastert.

– Csináld.

Lena letette a ládát, és reszketegen zihálva próbált lélegzethez jutni. Összeszorította az állkapcsát, hogy ne vacogjon a foga. Életében nem volt még ennyire beijedve. Mitől fél? Korábban voltak pillanatok az életében, amikor örömmel fogadta volna a halált, sőt, azért könyörgött, hogy jöjjön, és vigye magával, de most borzadállyal töltötte el a gondolat, hogy megölik.

Valahogy sikerült odatérdelnie Matt lábához. Meredten nézte a férfi olcsó fekete cipőjét, viseltes nadrágja kirojtosodott szegőjét, fehér sportzokniját, amely barnállott a kosztól. Molly háromig számolt, s háromra felemelték. Matt bal lábán felcsúszott a nadrág szára, láthatóvá vált a bokája, fehéres, szőrtelen lába, amelyen összeráncolódott a bőr, ahogy Lena a hasának támasztotta a férfi cipőtalpát. A lánynak eszébe jutott, hogy milyen közel kerül a halotthoz a méhében növekvő magzat. Eltűnődött vajon, ragályos-e ez.

Kicipelték a járdára, és az őrs bejáratától kicsit odébb tették le. Smith árgus szemekkel figyelte minden mozdulatukat, képén elégedett vigyor játszott. Lenának le kellett küzdenie az erőfeszítést, hogy elszaladjon, ahogy Molly nyomában visszakullogott az épületbe. Amíg újra be nem értek, észre sem vette, mi történt. Az élelem és a víz már Smithnél volt. Ha akarja, máris kicsukhatta volna őket az őrsről. Fejbe is lőhette volna őket, vagy csak szimplán közölhette volna, hogy húzzanak a faszba. De egyiket sem tette.

– Így már jobb – mondta Smith. – Az egész terem bűzölgött ettől a Tollivertől.

Molly felkapta a fejét, és eltátotta a száját.

– Mi van? – kérdezte Smith, és az ápolónő homlokának szegezte a Sig Sauert. – Valami mondandód van, kurva? Szájalni akarsz?

– Nem – felelt helyette Lena. Magát is meglepte, hogy ki tudta nyögni a szót.

Borzadály töltötte el Smith mosolyától, ami a maszkból kilátszott. A férfi tetőtől talpig minden porcikáját végigmérte, a mellén külön is elidőzött; felcsillanó szeméből egyértelmű volt, hogy tetszik neki, amit lát. Még egyszer Molly képébe tolta a fegyverét, aztán Lenához fordult.

– Pont így gondoltam – intett a lánynak, hogy forduljon meg. – Kezet a falhoz.

A telefon megcsörrent, éles hangja késként metszett a levegőbe.

– Forduljon meg – ismételte Smith.

Lena a hetvenes évekbeli megyei rendőralakulatot ábrázoló két fotó közé tapasztotta tenyerét. Egytől egyig férfiak, mindenki kékben, és mindegyikük bozontos bajszot viselt. Ben Walker, az akkori rendőrfőnök volt az egyetlen, aki kilógott a sorból katonás kefefrizurájával, csupaszra borotvált képével. Kicsit odébb az egyik fotón Lena is látszott. A lány visszafojtotta lélegzetét, és remélte, hogy Smith nem veszi észre.

– Dugdosol valamit? – Smith légkalapács kezekkel motozta végig. A falhoz nyomta a lányt, és teljes testsúlyával nekidőlt. – Dugdosol? – ismételte, és fél kézzel ügyesen kigombolta Lena blúzát.

A lány meg sem mukkant, dübörgött a szíve. Próbált nem nézni a fotó felé, ami alig fél méterre volt tőle. Ezen még olyan fiatal, és ott van előtte minden lehetőség, nem tudni, mit tartogat számára az élet. Amióta az eszét tudta, zsaru akart lenni, mint az örege. Ez a fénykép egyik legjobb életszakaszában készült, de most talán a vesztét fogja okozni.

Smith benyúlt a lány szétnyíló ingébe, és tenyerébe zárta mellét.

– Valami jót dugdosol? – tudakolta. – A szíved gyorsan ver, azt meg kell hagyni.

Lena amennyire bírt, rezzenéstelenül állt, és becsukta a szemét. A támadó mancsa a másik mellére siklott. Smith zihálásából egyértelmű volt: élvezi a dolgot.

Lenának halálra kellett volna válnia, de nem ez történt. Volt valami kísértetiesen ismerős abban a testi fenyegetettségben, amit a nekipréselődő fegyveres kiváltott. Smith nem volt nagydarab, csak mokány, izmos. Karján és mellén dagadtak az izmok. Lena nem szívesen ismerte be, de a férfi Ethanre emlékeztette. Márpedig azt tudta, hogy kezelje Ethant, hogyan kerülje el, hogy a férfi elveszítse a türelmét, és tombolni kezdjen. Mostanra szinte játékszámba ment a lánynak, hogy figyelje, meddig mehet el a szeretőjénél, meddig feszítheti a húrt. A gond csak annyi, hogy néha vesztett ebben a játékban. Erre bizonyság felrepedt ajka is.

– Valami jót dugdosol? – suttogta Smith. Forró leheletét a fülén érezte a lány. A férfi még keményebben nekipréselte magát Lenának, egyértelműen kifejezésre juttatva, mit akar. A lány úgy érezte, lebegni kezd, mintha a lelke elhagyta volna a testét, és csak fizikailag lenne ott a rendőrőrsön.

De aztán valaki beavatkozott.

– Hagyd abba – szólalt meg a másik fegyveres. Nem hangzott túl kategorikusan, de Smith ettől függetlenül arrébb húzódott, bár a kezét nem vette el egyből.

– Vedd le a cipőt – utasította Lenát. – Most te jössz – fordult Mollyhoz. – Falhoz!

Molly láthatólag halálra válva engedelmeskedett, mindkét tenyerével a fotók közé támaszkodott. Lena begombolta az ingét, és végignézte, hogy Smith alaposan, de minden taperolás nélkül megmotozza Mollyt. Ellépett a fotók mellől, és leült a földre, hogy kifűzze a cipőjét. A kést ragasztószalaggal rögzítette a bokája alatt, és ráhúzta a zoknit. Már lüktetett a lába, úgy nyomta. Idegességét leplezve nyújtotta át a cipőjét Smithnek. Motozáskor a magas szárú cipő takarta a helyet, ahová a bicskát felerősítette. Ha a férfi most nem tapogatja végig újra, vagy nem kell levetnie a zokniját, akkor minden rendben.

Smith felfelé fordítva megrázta a pár cipőt, aztán belenézett. Molly cipőjével is ugyanígy tett, aztán a padlóra ejtette a csukákat. Molly megindult, hogy visszavegye, de Smith megakadályozta.

A férfi most a dobozokat nézte át, hogy talál-e bennük valamit eldugva.

– Vigyétek, aztán rakjátok le őket hátul – mondta, miután végzett.

Lena letérdelt, felvette a dobozt, és a melléhez fogta. Megvárta, amíg Molly is kézbe veszi a vízzel teli ládát, aztán kinyitotta az őrszobára vezető lengőajtót. A lány újra bele-

lépett a cipőjébe, de nem kötötte be. Izzadt a lába, és érezte, hogy a kést még mindig rögzíti a sebtapasz. Hogyan adhatná át? Hol hagyhatná, ahol valaki hasznát veszi?

Inkább arra összpontosított, amit biztosan meg tud tenni. Felmérte a termet. Totál a feje tetején állt az őrs, de örömmel látta, hogy a Frank és Pat által felvázolt térkép egészen pontos. A szellőzőnyílásokat ruhadarabokkal tömték el, az ajtók előtt iratszekrényekből és íróasztalokból emelt torlaszok voltak. A terem közepén Brad állt fehér bokszergatyában és atlétában, szőrtelen fehér pálcikalába kincstári cipőből és fekete zokniból meredt ki. Mellette a három kislány fészkelte be magát Marla karjaiba, aki tyúkanyósan terelte őket maga köré. A terem túlsó felében Sara ült, hátát a falnak döntötte. Ölében egy férfi feje, utóbbi lábbal Lena felé feküdt, a lány a cipője talpát látta. A lány megbotlott, és elejtette a ládát. Jeffrey volt az.

– Tessék – mondta Brad, és segített visszarámolni a szendvicseket a dobozba. A fiú szeme szokatlanul tágra nyílt. – Mattet vállon lőtték – mondta mély baritonján.

– Mi van?

– Mattet – biccentett Brad Jeffrey felé. – A vállán sebesült meg.

– Ja, igen – felelte, mintha értené, de az agya őrülten járt, hogy összerakja, mi a helyzet.

Sara láthatólag aggódott.

– Hol magához tér, hol újra elveszti az eszméletét – suttogta reszelős hangon. – Nem tudom, meddig tart még ki.

– Mit segíthetünk?

Sara nehezen jutott szóhoz. Megköszörülte a torkát.

– Vigyék ki.

– Még mit nem! – nézte át a szendvicseket Smith a címkéket olvasgatva. – Basszus, ez király! – hőzöngött, s Lenának úgy tűnt, konkrétan előtte akar felvágni. Belőle is olyan nő lesz, gondolta Lena, mint akiket rendőrként utált látni. Az ilyenekhez akkor hívták ki a rendőrséget, amikor a pasijuk elvesztette a türelmét, a nő meg siránkozott és könyörgött, hogy ne csukják le azt az agresszív állatot. Valami van benne, tűnődött Lena, benne és az összes többi hasonló nőben, ami egyszerűen üvölt azért, hogy újra és újra megüssék őket. Mintha valami vegyi anyagot bocsátanának ki, ami tettlegességre ingerli a nőverő pasikat.

– Orvosi segítségre van szüksége – közölte Sara.

Molly fogta a sztetoszkópot, és megindult a terem túlsó végébe.

– Mégy valahova? – kérdezte Smith.

– Csak azt akartam…

– Semmi gond – lépett el az útból Smith enyhén meghajolva. Látta, hogy Lena figyeli, úgyhogy rákacsintott.

A lány érezte, mi az elvárás, úgyhogy gondolkodás nélkül rávágta:

– Köszönöm.

Nekilátott, hogy kipakolja a szendvicseket, adott mindegyik gyereknek egyet, és egyenként megkérdezte tőlük, jó lesz-e. Még mindig ugyanolyan távolinak érezte magát, mintha más osztana szendvicset, Lena pedig a terem fölött lebegne, és kívülről figyelné az eseményeket.

A telefon azóta is csörgött. Smith odament, felvette, és rögtön lecsapta a kagylót.

A zajra az egyik kislány összerázkódott.

– Apu! Aput akarom! – sírt fel.

– Jól van, kicsim – csitította Lena. – Már nem tart soká.

A kislány még keservesebben zokogott tovább. Lena adott neki egy üveg vizet. Érezte, hogy tehetetlen düh tölti el.

– Ne sírj – mondta, de szavai nem vigasztalásnak, mint inkább könyörgésnek hangzottak. Lena sosem tudott bánni a gyerekekkel. – Minden rendben lesz – próbálkozott tovább ennek ellenére.

Marla mély hangon felnyögött, és üveges szemmel meredt Lenára.

Lena próbálta felhívni magára az idős asszony figyelmét.

– Jól van? Minden rendben? – igyekezett úgy viselkedni, mint egy mentős. – Jól van? – tette Marla vállára a kezét.

Smith Molly és Sara mellett maradt. Láthatólag nem tetszett neki, amit hall, mert végül felmordult:

– Na, ebből elég. Húzzatok innen. Vigyétek a vén kurvát.

– Neki segítségre van szüksége – intett Molly Jeffrey felé.

– Hát nekem? Nekem nincs? – bökött a karján levő vékony fehér kötésre, amit a közepe felől terjedő vér itatott át, már csaknem az egész kötést vörösbe borítva.

A telefon újra csörögni kezdett. Wagner nyilván kiborult, amikor kihúzták Mattet az épület elé.

– A mentőkocsiban van felszerelés – mondta Molly. – Engedjék el Mattet, én meg itt maradok, és ellátom magát.

– Na, tele vagyunk hősökkel – jegyezte meg Smith. A másik fegyvereshez intézte a szavait. Lena pontosan értette: ha Mollyt itt fogják, ő sem ússza meg.

A lány letérdelt Marlához, Smith pedig direkt illegette magát, ahogy megindult feléjük. Szó nélkül felrántotta az egyik lányt a csuklójánál fogva, és a terem közepére rángigálta. A kislány felsikoltott, de aztán Smith nyilván annyira kicsavarta a karját, hogy ijedtében elhallgatott. Smith a gyermeket magával hurcolva a társához ment, hogy beszéljen vele. Lena, még mindig térden állva, feléjük fordult, és a sarkára ült. Lassan a bokájához nyúlt, és kitapogatta a bicskát. Megérezte valaki másnak a kezét a sajátján, de nem mert hátrafordulni. Brad jobbra volt Lenától, őt tehát kizárhatta. A gyerekek moccanni sem mertek, úgy be voltak ijedve. Csak Marla lehetett, aki finom ujjakkal, ügyesen kiszabadította a bicskát.

– Itt egy doki meg két mentős. Miért ne?

Társa gondterhelten rázta a fejét, de úgy tűnt, beletörődik Smith akaratába.

Smith a kislányt vonszolva visszajött Lenához.

– Gyerünk, hozd be a mentőstáskát.

– Miért? – kérdezte a lány értetlenül.

Smith az órájára nézett, az a típus volt, amit magazinokban úgy hirdetnek, hogy ilyet hordanak a haditengerészetnél.

– Eredj ki a mentőstáskáért, és hozd be – nyomta a fejéhez a fegyvert. – Kapsz rá harminc másodpercet.

– Én nem…

– Huszonkilenc.

– Bassza meg – káromkodott Lena. Talpra kecmergett, és az ajtóhoz rohant. Majd kiugrott a szíve. A mentőautóhoz érve feltépte a hátsó kétszárnyú ajtót, és szemével a mentőládát kereste.

– Kolléga! – szólította meg egy férfi. Lena tudta, hogy az egyik zsaru lehet, aki a járőrök mellett állt, de nem volt ideje. – Kolléga!

– Semmi gond! – ordította pánikban. – Semmi gond.

A kocsi oldalához volt rögzítve pántokkal egy hosszúkás műanyag láda. Lena elégszer volt már baleseti helyszínen ahhoz, hogy tudja, a mentősök mindig ezt hozták magukkal leghamarabb. Próbálta kibújtatni a ládát a pánt alól.

– Baszki-baszki-baszki – szitkozódott magában, mert ráébredt, hogy már biztos baromi rég kijött az épületből.

– Segíthetek? – szívózott a fickó.

– Kuss! – üvöltötte, és sikerült felnyitnia a ládát. Tele volt mindenféle dobozokkal meg orvosságokkal. Remélte, hogy minden benne van, amire szükség lehet. Az utolsó pillanatban még felkapta a defibrillátort is meg még egy táskát.

Berohant az őrs bejáratán, a másik túszejtő össze is rezzent. Hátrált egy kicsit, de nem nyitott tüzet. Lena hátrasietett, ahol Smith még mindig a kislány fejének szegezte a pisztolyt. A fickó az órájára nézett, és elmosolyodott. A lányban sistergő gyűlölet lobbant fel iránta, a földre hajította a mentőscuccot, és elrántotta a kislányt a fegyveres keze közül.

Smith Lena homlokának nyomta a pisztoly csövét. A lány egy pillanatra megdermedt, majd térdre hullott. A fegyveres mellbe rúgta. Lena hátrahanyatlott, Brad pedig ugrott, hogy a segítségére siessen. Smith Bradre fogta a Sig Sauert, és a lány mellcsontjára lépett.

– Tudtam, hogy hősködni fogsz – mondta.

– Nem fogok – felelte Lena, miközben a szuszt is kinyomta belőle a férfi bakancsa.

– Hős akarsz lenni? – taposott rá még keményebben Smith.

– Nem – mondta a lány. – Kérem – próbálta lefejteni a férfi lábát a testéről, de Smith csak még nagyobb súllyal dőlt rá. – Kérem – ismételte, és arra gondolt, ha terhes, ez vajon milyen hatással lehet a magzatra.

Smith csalódottan fújt.

– Na jó – vette le a lábát a lányról. – Akkor tanulj a leckéből.

Brad felsegítette Lenát. A lánynak remegett a térde, alig állt a lábán, émelygett. Talán valami kárt tett benne, hogy Smith letaposta? Talán megsérült valami belső szerve?

Smith a lábával taszította oda Sarához a műanyag ládát.

– Ezzel már biztos boldogul – közölte. – Harctéri műtét, mint a tévében.

– Túl kockázatos – rázta a fejét Sara. – Képtelenség…

– Valahogy biztos meg lehet csinálni…

– Csak műtőben.

– Márpedig most itt kell.

– Lehet, hogy belehal.

– Egyébként is bármikor belehalhat – bökött a pisztolyra Smith.

– De mit vétettünk… – fúlt el Sara hangja, és időbe telt, mire úrrá lett az érzelmein. – Mit vétettünk maguk ellen? – kérdezte, amikor összeszedte magát. – Ártottunk maguknak?

– Maga nem – felelte Smith. Felvette a telefont. – Mi a faszt akarsz? – üvöltötte bele.

– Akkor Jeffrey – akadtak el Sara szavai megint. Smith rá se nézett, úgyhogy a doktornő most a másik fegyverest kérdezte. – Mit vétett maguknak Jeffrey?

A másik támadó Sarához fordult, de fegyverét továbbra is a bejáratra szegezte.

– Fogja már be a száját, bassza meg! – ugatta a telefonba Smith. – Majd itt helyben elintézzük. Összedobunk egy kis harctéri műtétet. Ezért küldte a mentősöket, nem?

Sara nem hagyta annyiban.

– Szóval? – faggatta tovább a recepciónál álló fegyverest. – Mi értelme az egésznek? Miért csinálják ezt? – kérdezősködött kétségbeesett, könyörgő hangon. – Miért?

A másik fegyveres továbbra is csak bámult rá. Smith elvette a füléről a kagylót, és várta, hogy válaszol-e a társa a kérdésre. Halk szavú férfi volt, de amikor végül felelt, mindenki meghallotta, mit mond.

– Mert Jeffrey az apja.
Sara úgy nézett, mintha kísértetet látna.
– Jared? – kérdezte remegő ajakkal.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Hétfő

Sara számolt, hányszor csöng ki a hívás, várta, hogy bejelentkezzen a szülei üzenetrögzítője. Eddie utálta az ilyesmit, csak akkor vett egyet, amikor Sara hazaköltözött Atlantából, hogy a lánya nagyobb biztonságban érezze magát. A magnószalag a hatodik csörgés után indult el. Apja mogorva hangon kérte a hívót, hagyjon üzenetet.

– Én vagyok, anya – mondta Sara a sípszó után.

– Sara! – szólt bele Cathy. – Várj csak! – Sara megvárta, hogy az anyja kikapcsolja az üzenetrögzítőt, ami az emeleten volt a szülők hálószobájában. Összesen két telefonkészülék volt a házban: a konyhai a maga tizenöt méteres vezetékével, és a hálószobai, amelyet Sara és Tessa nem használhattak, amióta serdülni kezdtek.

Sara az asztalon fekvő csontvázra pillantott. Ugyanezen az asztalon reggel még Luke Swan holtteste feküdt. Hoss három kartondobozt hozott magával, hogy abban hozzák át a csontokat, s bár Sarát megbotránkoztatta a seriff nemtörődöm hozzáállása, nem engedhette meg magának, hogy megkérdőjelezze a módszereit. Fáradságos munkával összeállította a csontvázat, és próbált nyomokat találni, amelyek elősegíthették az azonosítást. Órákig elszöszmötölt, de végeredményben csak egyvalamiben lett biztos: a lányt tényleg meggyilkolták.

– Jól vagy? – szólt bele újra Cathy. – Valami baj van? Hol vagy?

– Minden oké, anya.

– Elmentem megvenni a tortadarát a muffinhoz.

Sarába belenyilallott a bűntudat. Édesanyja csak olyankor készített muffint, ha fel akarta vidítani.

– Apádnak megint el kellett menni Chorske-ékhoz. A kis Jack újra eltömítette a vécét egy adag zsírkrétával.

– Már megint?

– Már megint – vágta rá Cathy. – Átjössz? Akkor csinálhatnánk együtt a mázt.

– Ne haragudj – mondta Sara. – Még Sylacaugában vagyok.

– Ó – anyja hangjában csalódás és rosszallás sűrűsödött össze.

– Közbejött valami – kezdte Sara, magában tanakodva, hogy beszámoljon-e anyjának a történtekről vagy ne. Reggel mesélt neki Robertről meg a hajnali lövöldözésről, de elhallgatta a gyanúját, hogy talán nem is Luke lőtt rá Jeffrey barátjára. A lány most beszéd közben rájött, nem tudja türtőztetni magát, és mindent részletesen elmondott: a Robert oldalán levő égési sérülést, Reggie figyelmeztetését, és hogy Jeffrey zsebre tett valamit a barlangban.

– Karkötőt vagy mit? – kérdezte Cathy.

– Nem tudom – felelte Sara. – Aranyláncnak tűnt.

– Miért tehette el?

– Jó kérdés – válaszolta Sara. – Egész nap a csontokat vizsgáltam.

– És?

– A koponyakutacsok még nem nőttek össze teljesen – dőlt az asztalnak Sara, és a fiatal lány holttestére nézett, eltűnődve, vajon mi vetett véget tragikus hirtelenséggel az életének. – A csöves csontok vége sem záródott még le.

– Az mit jelent?

– Tizennyolc és huszonkettő között lehet.

Cathy hallgatott egy darabig.

– Szegény édesanyja – mondta aztán.

– Már rákérdeztem a seriffnél, keresnek-e eltűnt személyt.

– És?

– Egyelőre nem szólt vissza. Ami azt illeti, nem nagyon szólt hozzám senki egész nap. – Még Deacon White is alig két szót mondott, amikor Sara újra felbukkant nála a csontokkal. – Annyira kicsi ez a város, nem lehet túl hosszú az eltűntek listája.

– Gondolod, hogy nemrég tűnt el?

– Szerintem tíz-tizenöt éve – felelte Sara. – Már vagy öt órája próbálom összerakni a csontvázat. Azt hiszem, tudom, mi történt vele.

– Szenvedett?

– Nem – füllentette Sara, és remélte, elég meggyőző. – Nem tudom, mi lesz most. Holnap sem biztos, hogy haza tudok jönni.

– Akkor Jeffrey-nél fogsz megszállni?

Sara az ajkába harapott. Ha már ennyi mindent kipakolt, akár folytathatja is.

– Amióta mindenki rosszakat mond róla, egyre inkább…

– Vigyázni akarsz rá?

– Azt nem mondanám.

– Védenéd?

– Anya… – kezdte Sara, aztán elakadt. – Nem is tudom – mondta végül, és ez igaz is volt. – Úgy zavar, hogy ellenzed ezt a kapcsolatot. – Elhallgatott, és eszébe jutott az apja. – Meg az, hogy apa úgy utálja.

– Emlékszem, négy- vagy ötéves voltál – mondta Cathy.

Sara összepréselt szájjal várta a kioktatást.

– Az egész család lent volt az öbölben – folytatta anyja –, és apád elment veled kettesben horgászni. Emlékszel?

– Nem – válaszolta Sara, de annyi képet látott erről a nyaralásról, hogy szinte már maga is azt hitte, emlékszik.

– Gumiféreggel horgásztatok, de a rákok folyton rámásztak, és ráakaszkodtak, mert azt hitték, ennivaló – nevetett Cathy. – Hallottam, hogy apád magából kikelve ordibál, üvöltözik a rákokkal, hogy eresszék már el a műcsalit, ők meg csak kapaszkodtak, pedig semmi értelme nem volt. – Az anyja most egy pillanatra elhallgatott, talán hogy Sara értse, miért meséli épp ezt. – Mindent megtett, hogy elkergesse őket. Még kalapáccsal is megpróbálta leverni őket a damilról, de a rákok nem engedték el. Akármit csinált, minden hiába volt. Végül levágta a csalit a zsinegről, és hagyta, hadd vigyék.

Sara nagyot sóhajtott.

– És most végül is mi vagyok én: a makacs rák vagy az értéktelen csali?

– Te a mi kislányunk vagy – felelte Cathy. – Apád meg majd csak észhez tér egyszer. El fogja vágni a csalit, és elereszt.

– És te?

– Én a kalapács vagyok – nevetett Cathy.

Sara ezzel nagyon is tisztában volt.

– Én csak azt tudom, hogy mit súgnak az ösztöneim – közölte anyjával.

– Na és mit?

– Hogy… – már-már kimondta, hogy szerelmes Jeffrey-be, de nem vitte rá a lélek.

Cathy a hallgatásból is értett.

– Na, ennyit arról, hogy csak kúrni akartál egy jót.

A lány nem tudta volna pontosan szavakba önteni, mi zajlott le a barlangban, de azért nekirugaszkodott.

– Nem tudom, miért, de a történtek ellenére bízom benne. Biztonságban érzem magam mellette.

– Az nem kis dolog.

– Igen – helyeselt Sara. – Azt hiszem, jobban ismersz, mint hinném.

– Bizony. De jobban meg is kellene bíznom benned – válaszolta Cathy lemondó sóhajjal.

Sara nem szólt semmit.

– Nem védhetlek meg mindentől az életben.

– Erre nincs is szükség – felelte Sara. – Talán szeretném, de nincs rá szükség. – Hogy elvegye a megjegyzés élét, még hozzátette: – De nagyon szeretlek, és tudom, hogy mindig mellettem állsz.

– Én is szeretlek, kislányom.

Sara felsóhajtott; úgy érezte, minden összecsap a feje fölött. Amikor rosszra fordultak a dolgok, az volt a legjobb vigasztalás, ha csak ülhetett édesanyjával a konyhában, és hallgathatta Cathyt. Amióta Sara az eszét tudja, Cathy próbakő volt számára. Most viszont legjobban azt szerette volna, ha Jeffrey vállára hajthatja a fejét, és elalhat. Megdöbbentő volt ez az átmenet. Még soha az életben egy férfi iránt sem érzett így. Még Steve Mann iránt sem, tinédzserkorában, amikor minden az érzelmek körül forgott. Pedig Steve-be valóban kétségbeesetten beleszeretett, de még iránta sem érzett ilyen lángoló hevületet. Jeffrey olyan volt, mint valami kábítószer, amivel soha nem tudott betelni. Sara horogra akadt; nem tudott mit tenni. Ki kellett várnia, mi lesz ebből.

– Mennem kell, anya – mondta. – Holnap hívlak, jó?

– Vigyázz magadra – válaszolta Cathy. – Félreteszek neked néhány muffint.

Sara megvárta, amíg anyja leteszi. Utána már ő is épp letette volna, amikor zajt hallott a kagylóból, szuszogást, és egy második kattanást.

Valaki lehallgatta a beszélgetést.

Sara az ajtóhoz ment, és az üvegen át kikukucskált az előtérbe. Odakint már órák óta sötét volt, Deacon White oltotta le a villanyt, mielőtt hazament. A lány tudta, hogy a garázs fölött egy Harold nevű gyakornok lakik, azt mondták róla, munkaidőn kívül csak akkor mászkál, ha szólnak neki, hogy be kell szállítani valami holttestet.

Sara újra felvette a telefont, és megnyomta rajta a „lakás” gombot.

Hat csörgés után vették fel.

– Halló – szólt bele valaki fátyolos hangon.

– Harold!

– Hmmm – morogta a férfi, és fészkelődött. Sara egyértelműen felkeltette. – Halló – szólt bele megint.

– Az előbb rakta le a telefont?

– Mi?

– Sara Linton vagyok – kezdte újra a lány. – Itt vagyok az épületben.

– Hú… ja igen – nyögte ki nagy nehezen. – Mr. White mondta, hogy sokáig fog maradni. – Az ezt követő hangból ítélve ásított. – Bocsánat – tette hozzá, és a foga közt még azt morogta: – Jézusom…

Sara kinyújtotta a telefonzsinórt, hátha a kagylóval a kezében is ki tud nézni az üvegen.

Kocsi állt be a parkolóba, a fényszórója bevilágított az előtérbe. Sara tenyerével ernyőt vont a szeme fölé, hogy lássa, ki jött. Az autó Sara BMW-je mellett állt meg, a mozgássérült helyen, és iszonyúan vakított a reflektora.

– Halló! – Harold hallhatóan ingerült volt.

– Bocsánat – mondta Sara. – El akartam menni, és…

– Ja igen – válaszolt Harold. – Jövök, kiengedem.

– Nem azért… – folytatta volna a lány, de Harold már le is tette.

Sara újra az előtér felé fordult, összehúzott szemmel próbált a vakító fényszórók mellett elnézni, hogy lássa, valaki az ajtóhoz jön-e. Beletelt pár perc, aztán meglátott egy alakot, aki átsétált a reflektor előtt. Harold volt. Megállt az előtér közepén, és ő is ugyanúgy próbálta árnyékolni a szemét, mint Sara. Pizsamában volt, épp egy óriási ásítás közepén járt, amikor Sara csatlakozott hozzá.

– Az meg ki a franc? – kérdezte Harold a bejárati ajtóhoz lépve.

– Én… – Sara elhallgatott. A most érkezett kocsi kisteherautó volt, és már látta, hogy Jeffrey száll ki a vezetőülésből. A járgányból valami country-adó üvöltött. Sara lenyelt egy káromkodást. – Kösz, hogy kienged – mondta a gyakornoknak.

– Semmi gond – felelte Harold, és megint akkorát ásított, hogy még a hátsó őrlőfogait is megmutatta. Elfordította a kulcsot a zárban, és kitárta az ajtót.

Sara megindult kifelé, de aztán nem tudta megállni, hogy rá ne kérdezzen:

– Van még valaki az épületben?

– Egy árva lélek sincs – nézett hátra a válla fölött Harold. – Mármint élő tutira nincs. – Ismét ásított, és ez már többnek tűnt a kelleténél. Vajon tényleg aludt, mielőtt rátelefonált?, tűnődött Sara.

Már kérdezett volna még valamit, de Harold bezárta belülről az üvegajtót, és intett egyet, természetesen továbbra is ásítozva.

Sara már több méterről érezte Jeffrey szagát: a férfi bűzlött a sörtől. De nemcsak az ordenáré piaszag árulta el, a mozgása is: enyhén kóválygva lépdelt Sara felé. A lány kissé hátrahőkölt. Eddig is tudta a férfiról, hogy nem antialkoholista, de sosem látta, hogy többet ivott volna egy pohár bornál, vagy épp nagy néha egy üveg sörnél. Sara ezt Jeffrey anyjának ismeretében meg is tudta érteni. Most, hogy ma este Jeffrey láthatólag úgy döntött, jól beiszik, Sara nem tudta, pontosan mire vélje a dolgot.

– Helló – mondta óvatosan.

Jeffrey hülyén vigyorogva nézett rá, és magasba emelt ujjal intette csendre, mert a rádióban épp elkezdődött a „Wise men say” Elvis Presley-től.

– Jeffrey…

A férfi átkarolta Sara csípőjét, és magához húzta a lányt. A maga ingatag módján kísérletet tett rá, hogy vezesse a táncot.

Sara a kisteherautóra nézett. Öregebbnek nézett ki, mint ő. Elöl háromszemélyes ülés volt benne, mint amilyenen a barlangban ültek, a padlóból csak a váltókar meredt fel.

– Vezettél idáig?

– Sss – mondta a férfi, és úgy áradt belőle a sörszag, hogy Sarának muszáj volt elfordítania a fejét.

– Mennyit ittál?

Jeffrey a dalt dúdolta, és amikor a szöveg odaért ahhoz a sorhoz, együtt énekelte a rádióval, hogy „falling in love with you”.

– Jeff!

– Szeretlek, Sara.

– Kedves tőled – felelte a lány, és gyengéden eltolta magától a férfit. – Most vigyünk haza téged, oké?

– Oposszumékhoz nem mehetek.

Sara Jeffrey vállára tette a kezét, és érezte, hogy szó szerint ő tartja függőlegesben a férfit.

– Hogyne mehetnél.

– Robertet letartóztatták.

Sara megemésztette a hírt, de nem fűzött hozzá semmit.

– Ha kijózanodtál, megbeszéljük.

– Most is józan vagyok.

– Naná – felelte a lány, és visszafordult, hogy lássa, Harold figyeli-e őket.

– Menjünk valahova innen – és próbált fejjel előre bekecmeregni a kisteherautóba.

– Várj – mondta a lány, és elkapta Jeffrey-t, amikor visszaesett. Végül a fenekénél fogva tolta fel a járgányba.

– Hú, de hosszú nap volt – mondta a férfi akadozó nyelvvel.

– Nem hiszem el, hogy ilyen állapotban képes vagy vezetni.

– Ugyan ki csukatna le? – kérdezte Jeffrey. – Hoss Robertet sem varrta volna be, ha nem vagyok itt – kapaszkodott meg a kormánykerékben. – Jézusom, milyen rossz ómen lettem. Előkerülök, és az egész városban rögtön kitör az őrület.

– Csússz beljebb – böködte meg Sara.

– A férfi nem hagyja, hogy a nő vezessen. Sara felnevetett, és újra megbökdöste, de ez már lökdösésnek is beillett.

– Gyerünk szépen, nagyfiú. Reggel még mindig férfi leszel.

A lábuk alatt csörömpöltek a sörösüvegek, Jeffrey átcsusszant az utasoldalra. Lehajolt, és kotorászni kezdett az üvegek közt.

– Hú a francba, megint sört kell venni – közölte.

– Majd veszünk – ült be Sara, és becsapta az ajtót. A kaszniban visszhangzott a fémes csattanás. A lány lenyúlt, hogy indítson, de a kulcs nem volt sehol.

– Valószínűleg kivégzik – mondta Jeffrey fájdalmasan. – Jézusom – takarta el a szemét.

Sara a temetkezési vállalat bejáratát bámulta, és fogalma sem volt, mit mondjon. A Grady Kórház intenzív osztályán töltött időszakban bőven kijutott neki a részegekből, úgyhogy tudta, meg sem érdemes próbálni, hogy az ember észérvekkel hasson rájuk, mert az észérvek ilyenkor utoljára jönnek szóba.

– Hol a kocsikulcs? – kérdezte.

Jeffrey az ablaknak támasztotta a fejét és becsukta a szemét.

– A zsebemben.

Sara rámeredt. Szíve szerint lekevert volna neki egyet, de ugyanilyen szívesen biztosította volna arról, hogy minden rendben lesz.

– Dőlj hátra egy kicsit – mondta végül, s mikor Jeffrey engedelmeskedett, Sara nekilátott, hogy elővakarja a slusszkulcsot a férfi nadrágzsebéből.

Jeffrey elmosolyodott, és a slicce felé húzta a lány kezét. Sara meglepetten észlelte: annak ellenére, hogy Jeffrey csaprészeg, nemi vágyai egyáltalán nem lankadnak.

– Hé! – tiltakozott a férfi, mikor Sara elvette a kezét, és a kulcsért nyúlt.

– Jaj, elnézést – mondta a lány, nyilvánvalóvá téve, hogy egy csöppet sem sajnálkozik.

– Nem szopsz le?

Sarának meglett a bumszli kulcs.

– Te vagy részeg, nem én, emlékszel? – felelte nevetve, és indított. Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy a motor pöccre indult. – Csatold be a biztonsági övet.

– Az itt nincs – bújt hozzá a férfi.

Sara lenyomta a kuplungot, és hátramenetbe tette a kocsit. Jeffrey úgy ült, hogy a váltó a lába közé esett.

– Mennyit ittál? – kérdezte a lány.

– Túl sokat – ismerte be a zsaru a szemét dörgölve.

Ahogy kitolattak, az épület tetejére szerelt neoncégér bevilágított az utastérbe. Sara látta, hogy legalább nyolc sörösüveg gurul jobbra-balra a padlón. Jeffrey fekete bakancsban volt, Sara ezt még nem látta rajta. A férfinak felcsúszott az egyik nadrágszára, és kilógott a szőrös lábszára.

Sara megvárta, hogy kiérjenek az útra.

– Mikor tartóztatták le Robertet? – kérdezte.

– Kicsivel azután, hogy eljöttem a barlangból – válaszolta a zsaru, és megint a szélvédőnek döccent a feje. – Üzent, hogy beszélni akar velem. Én meg megörültem, hogy végre hajlandó kinyitni a száját.

Jeffrey elhallgatott.

– Na és mit mondott? – nógatta a lány.

– Hogy ő volt – hadonászott Jeffrey lemondóan. – Ott állunk szemtől szemben abban az idétlen társalgóban, rám néz, és azt mondja: én voltam.

Sarának nehezére esett követni a gondolatmenetet.

– Sajnálom – mondta mindenesetre.

– Megjött a boltból, és simán lelőtte. Se szó, se beszéd.

– Sajnálom – ismételte Sara jobb híján.

– Igazad volt.

– Bár ne lett volna.

– Tényleg így érzed?

Sara lopott pillantást vetett Jeffrey-re. Lassan kezdett magához térni, de a lehelete még mindig úgy bűzlött, hogy a lány inkább előrefordult, és az utat nézte tovább.

– Persze, hogy így – tette a lábát keresztbe a férfi combján. – Annyira sajnálom, hogy ez lett belőle. Tudom, hogy te megtettél mindent, amit csak lehetett.

– Nem fogsz hinni nekem – folytatta Jeffrey. – Tudom, hogy már eleve megmondtad, hogy Robert hazudik, én meg lehurrogtalak, hogy nincs igazad, de most már szerintem is igazad van. Úgy értem, most már egyetértek veled: biztos vagyok benne, hogy Robert most is hazudik.

Sara az utat figyelte.

– Nyilván azt gondolod, azért mondom ezt, mert Robert a barátom, de nem. Tudom, hogy így most minden stimmel. Tudom, hogy ez a sztori már klappol, de ettől még nem hiszek neki. Robert zsaru, tudja, mit valljon. Ideje is volt, hogy kiagyalja a sztorit, és minden részlet passzoljon. – Próbált a mutatóujjával a homlokára bökni. Nem sikerült elsőre, se másodjára. – Itt bent a fejemben tisztában vagyok vele, hogy hazudik. Már túl régóta vagyok zsaru ahhoz, hogy ne vegyem észre az ilyesmit.

– Ezt majd holnap megbeszéljük – mondta Sara, de tudta, hiába.

– Szeretlek, Sara – hajtotta a lány vállára a fejét Jeffrey.

Sara első alkalommal még elengedte a füle mellett a vallomást, de most már muszáj volt valamit felelnie rá.

– Csak azért mondod, mert túl sokat ittál.

– Nem – ellenkezett Jeffrey, s forró leheletét Sara a nyakán érezte. – Ez nem ezen múlik.

A lány megsimogatta a zsaru combját, aztán négyesbe tette a kocsit.

– Próbálj aludni.

– Nem akarok aludni – mondta. – Beszélgetni akarok veled.

– Majd beszélgetünk holnap – lassított egy kereszteződéshez érve, mert nem emlékezett, merre is menjen tovább. Egy bankot hirdető óriásplakát ismerősnek tűnt, úgyhogy balra fordult.

– Erre kell menni? – kérdezte.

– Csak olyankor mondja ki az ember, amit gondol, ha jól be van nyomva – magyarázta Jeffrey. Úgy értem, a piától nem mondasz semmi olyat, ami ne lenne benned eleve.

– Hát ebben nem vagyok biztos – felelte Sara, és megörült, mert ráismert egy benzinkútra, amit reggel már látott. Az üzletben sötét volt, ahogy mindenütt másutt is a városban, nyilván már több órája bezárt minden.

– Szeretlek.

Sarának muszáj volt elnevetnie magát.

– Itt fordulj be – mondta a férfi. A lány nem kezdte egyből tekerni a kormánykereket, erre Jeffrey máris odakapott a volánhoz.

– Jeffrey, hé! – kiáltotta Sara. A férfi mozdulatának köszönhetően egy murvás útra kanyarodtak rá.

– Menj egyenesen – mutatott előre a zsaru.

– Hol vagyunk? – lassított Sara.

– Még egy kicsit menj előre.

Sara előrehajolt, a kormány fölött próbált kilesni, mert nem is látta rendesen, merre vezet az út. Maguk előtt keresztben meglátott egy kidőlt fatörzset.

– Van valami akadály előttünk.

– Menj csak tovább még egy kicsit.

Sara üresbe tette a járgányt, és behúzta a kéziféket.

– Jeffrey, késő van, fáradt vagyok, te meg rész… Idáig jutott, mikor a férfi megcsókolta. Nem úgy, ahogy máskor szokta. Sietős, suta csókot nyomott Sara ajkára, és ügyetlenül nekiesett, hogy kigombolja a lány farmerét.

– Várj…

– Annyira kívánlak.

Ezt Sara is érezte, a férfi hímtagja acélosan feszült a combjának. A lány tisztában volt vele, hogy kezd felizgulni, de a szex volt most az utolsó dolog, ami a fejében járt.

– Sara – sóhajtotta a zsaru, és olyan szenvedélyesen csókolta meg, hogy a lány alig kapott levegőt.

Sara próbálta gyengédebbre venni a csókolózást, és mikor a férfi ajka a nyakára siklott, hogy ott csókolgassa tovább, rászólt:

– Lassíts!

– Beléd akarok hatolni – közölte Jeffrey. – Mint tegnap éjjel.

– A semmi közepén parkolunk.

– Tegyünk úgy, mintha a tengerparton lennénk – mondta a zsaru. Kanalazó mozdulattal Sara feneke alá csúsztatta a kezét, és – nincs rá jobb szó – lódított rajta egyet, amitől a lány hirtelen vízszintesbe ment át, szétterpesztett lába az egyik ajtónak támaszkodott, a fejét a másikba verte bele. Sarát tizedikes kora óta nem fektették hanyatt parkoló kocsiban.

Jeffrey próbált lejjebb csúszni, hogy a szájával izgassa tovább a lányt, de tekintve, hogy mindketten az átlagosnál magasabb felnőtt emberek voltak, a rendelkezésre álló hely pedig alig volt másfél méter, kísérletét nem koronázta siker.

– Drágaság – próbált a lelkére beszélni Sara. Fogta Jeffrey fejét, és erővel felemelte, hogy a szemébe nézhessen, s meglepetten látta a nyers vágyat a férfi tekintetében.

– Szeretlek – mondta a zsaru, és újra a lányhoz hajolt, hogy megcsókolja.

Sara viszonozta a csókot, és újra megpróbálta lelassítani a férfit. Jeffrey vette a lapot, és immár finomabban csókolgatta tovább. Levegőért kapkodva nyögött fel:

– Szeretlek.

– Tudom – simogatta a zsaru tarkóját a lány. Jeffrey újra Sara szemébe nézett, és most először fókuszált a lány arcára, mióta Sara kilépett a temetkezési vállalkozás ajtaján. Kétségbeesettnek tűnt, mintha az egész világ összeesküdött volna ellene, és Sara lenne az egyetlen reménye.

– Lehet?

A lány bólintott. Nem tudta, mi mást mondhatna.

– Lehet? – kérdezte a férfi ismét.

– Igen – válaszolta, és segített Jeffrey-nek lerángatni róla a farmert.

Sara ugyan fel volt izgulva, mégis össze kellett kapnia magát, amikor a zsaru belehatolt. Megtámaszkodott a fejénél, hogy ne ütközzön a karfába, ahogy a férfi mozog benne. Szemközt egy cetlire lett figyelmes, a napellenző alá csúsztatva. Női kézírással sietősen összeállított bevásárlólista volt ráfirkantva. Sara magában olvasta az egyes tételeket a lökések között. *Tojás… tej… dzsúsz… vécé-papír…*

Kissé megfordult, mert a sebességváltó szúrta a combját. Jeffrey-nek csak ennyi kellett, hogy végezzen, s máris holt súlyként omlott a lányra.

Sara a homlokára ejtette a kezét, s azon tűnődött, hogy is keveredett ebbe a helyzetbe.

– Hát ez romantikus volt – mondta.

Jeffrey nem felelt, és amikor Sara átkarolta a hátát, a férfi feje oldalra fordult. Nagyot fújtatott. Már aludt.

Sara lüktető fejfájással ébredt, szaggatott a tarkója, a homlokát mintha satuba fogták volna. El sem tudta képzelni, Jeffrey vajon hogy érezheti magát ma reggel, de kicsit még örült is, hogy a férfi nyilván pokolian szenved. Isten a tudója, Sarának eddig is volt már része rossz szexben, de az előző éjjeli aktus rögtön a szerencsére elég rövid lista élére ugrott.

Felkelt a kanapéról, és a cipője után kutatott, azon töprengve, mennyi lehet az idő. Az ablakon besütött a nap, ezért arra tippelt, már tíz körül lehet. Az óra aztán más megvilágításba helyezte a dolgot: kis híján dél volt.

– Francba – morogta a lány, és nagyot nyújtózkodott. Sajgott a háta, minden egyes izma csomóba állt össze, gerince pedig nyilván kampó alakúra gémberedett a kanapén alvástól.

Tovább nyújtózkodott, és fel-alá mászkált a házban, hátha megtalálja Nellt. A konyhában nem volt, az edények elmosva száradtak a mosogató mellett. Kinézett az ablakon: Nell a szomszéd kertjében állt, a feje fölé emelt fejszével. Lesújtott a láncra, amivel a kutyák egy fához voltak kikötve.

– Mi volt ez? – kérdezte valaki Sara háta mögött. A lány megpördült, sötét hajú suhanc állt az ajtóban. Félmeztelen volt, egy szál rövidgatyában, mellkasa középen homorú.

– Jared?

– Igen, hölgyem – mondta a fiú, és körülnézett a szobában. – Hol van anyukám?

– Odakint – felelte Sara, és eltűnődött, Nell vajon nem bánja-e, ha a fia is megtudja, miben mesterkedik. Az igazat megvallva Sara maga is kissé kíváncsi volt rá, mit művel Nell.

Jared a hátsó ajtóhoz csoszogott, hajszálnyira sem emelte sportcipős lábát. Sarának ez enyhén szólva nem volt újdonság: mintha ragályként terjedt volna a fiatal srácok körében ez a rossz szokás – a többség csak húszéves kora környékére tanult meg normálisan járni.

Kissé lemaradva Sara is követte, megvárta, amíg elül a Jared sportcipője által felvert por. A Pig Pen ugrott be neki a srácról, a *Peanuts* képregényből.

Nell a szomszéd hátsó verandáján ügyködött, éppen pórázt rakott a kutyákra.

– Te hogyhogy nem fekszel? – szólt rá Jaredre, amikor meglátta.

– Unatkozom.

– Ezt akkor kellett volna végiggondolni, amikor közölted, hogy nem tudsz iskolai kirándulásra menni, mert szörnyű beteg vagy. Dr. Lintonnak már bemutatkoztál? – mosolygott Nell Sarára.

– Doktor? – kérdezett vissza Jared némi rettenettel.

– Sipirc vissza az ágyba, mielőtt megkérem, hogy mérje meg a lázadat.

A srác reakciója totál ismerős volt: összeszorította a fogát, tekintetén riadalom villant át. Sara azon kapta magát, hogy tátott szájjal bámulja a fiút.

– Micsoda? – hitetlenkedett Jared, s ez az arckifejezés is ismerős volt.

Sara a fejét rázta. Nem mert megszólalni. Jared ijesztően hasonlított Jeffrey-re.

Nell is észrevette Sara megdöbbenését, és elhajtotta Jaredet.

– Na, eredj már! Tedd a helyére a kalapácsot.

A srác visszacsoszogott a házba a kalapáccsal. Sara az ajkába harapott, és nem tette fel a kikívánkozó kérdést.

Nell csettintett a nyelvével, és megrángatta a két pórázt. Az ebek feszült figyelemmel néztek rá.

– Na, ki vele, mit akarsz mondani?

– Nem akarom beleütni az orrom a dolgaitokba.

– Engem ez biztos nem tartana vissza fordított helyzetben – indult meg a kutyákkal Nell az utca felé. – Jeffrey nem tudja – közölte.

Sara bólintott, jelezve, hogy hallotta, de nem akart semmit hozzáfűzni a dologhoz.

A szomszéd elülső verandájára érve Nell leült, és felsóhajtott.

– Oposszummal pár héttel azután házasodtunk össze, hogy Jeffrey Auburnbe költözött.

– Nem mondtad meg neki?

– Hogy hazajöjjön és feleségül vegyen? – kérdezett vissza Nell az egyik kutyát simogatva. – Annak nem lett volna sok értelme. Már az első héten egymás torkának ugrottunk volna. Folyton az agyára mentem, mert mindig szóltam, ha valamiben nincs igaza, ő meg azzal ment az én agyamra, hogy nem ismerte el: nekem van igazam.

Sara szótlanul bámult.

– Biztos hazaköltözött volna, mert olyan becsületes – folytatta Nell. – De én nem akartam, hogy valaki pusztán azért vegyen el, mert az a dolog rendje. – A kutya a hátára fordult, Nell a hasát vakargatta. – Szeretem Oposszumot. Eleinte csak kedveltem, de aztán, amikor Jeffrey lelépett, összejöttünk, és megszületett Jared, aztán meg Jen is… nem sokkal később – mosolygott Sarára bizalmasan. – Együtt alapítottunk családot, együtt élünk. Oposszum jó ember. Öt percre innen dolgozik, de ha késik, a mai napig hazatele-

fonál. Nem zavarja, ha gyógyszert vagy tampont kell vennie nekem a Piggly Wigglyben, és sosem mondaná, hogy ebben vagy abban a ruhában kövérnek nézek ki, még akkor se szólt, amikor Jen születése után három évig mást se vettem fel, csak kantáros nadrágot. A nap minden másodpercében tudom, hogy hol van, és azt is tudom, hogy ha elfingom magam a templomban, zsebre teszi a beszólásokat, amiket miattam kap. Elégedett vagyok azzal, ahogy mennek a dolgaim. Minden pontosan így jó – vetett félreérthetetlen pillantást Sarára.

– És szerinted Jeffrey-nek nincs joga hozzá, hogy megtudja?

– Mi értelme lenne? – kérdezett vissza Nell, és ebben volt valami. – Jared apja Oposszum. Ő pelenkázta, ő mászkált vele négykézláb a padlón, amikor én már ki voltam nyúlva a fáradtságtól. Ő írja alá az ellenőrzőjét, és ő a serdülőcsapat edzője. Egyikük sem szenved hiányt semmiben, úgyhogy értelmetlenség volna felkavarni az állóvizet.

– Értem.

– Biztos?

– Nem mondom el neki – felelte Sara, de máris azon töprengett, hogy tarthatja meg ezt a titkot.

– Jeffrey-nek se tesz jót, hogy hazajött – vélte Nell. – Isten látja lelkem, nagyon mérges voltam rá, hogy ennyi ideig ide se dugta az orrát, de a múlt túl erős hatással van mindenkire. Annyi minden történt itt. – Kibújt a papucsából, és a lábujjával kezdte vakargatni a másik kutyát. – Jeffrey-n látszik, hogy rendben vannak a dolgai. Tényleg formában van. Sugárzik róla, hogy legbelül jóság van benne, éppúgy, mint Oposszumban. Csak egy kicsit le kell kapargatnod a felszínt, máris előbukkan. Nem tudom, hogy lehet ezt pontosan megfogalmazni, de pont olyan lett, amilyenné mindig is reméltem, hogy válik majd, ha sikerül elszabadulnia innen… – intett az utcára széles gesztussal. – Itt mindenki azt hiszi, mindent tud rólad, és ezer örömmel tovább is adják bárkinek a rosszindulatú híreszteléseiket, aki hajlandó meghallgatni.

– Reggie Raytől nekem is kijutott egy adag ezekből.

– Ne hallgass arra a tahóra – felhősült el Nell arca. – Ő a legrosszabb az összes közül. Folyton azt mondogatja, hogy újjászületett. Ráfér még jó pár újjászületés, mire jóravaló emberi lény válik belőle.

– Nem tűnt gázosnak.

– Biztos nem vetted szemügyre elég alaposan – felelte Nell figyelmeztetően. – Ebben a városban két dolgot mindenképp tudnod kell: a Ray család meg van róla győződve, hogy nekik még a szaruk is rózsaillatú, a Kendallok pedig utolsó mocskok. Nem mintha nekem lenne mire felvágnom ezzel a sok vacakkal, amit Oposszum idepakol – mutatott körbe az előkertjében –, de az én gyerekeim legalább tiszta ruhában járnak iskolába.

– Kik azok a Kendallék?

– Övék a város szélén levő zöldség-gyümölcs stand – válaszolta Nell. – Egytől egyig szemét banda. Félre ne érts, semmi bajom azzal, ha valaki szegény – mi Oposszummal művészi szintre emeltük, hogy milyen keveset költünk –, de ez nem jelenti azt, hogy az ember megengedheti magának, hogy szurtos képpel, koszos körömmel menjenek iskolába a gyerekei. Ha odamégy a boltjukhoz, be kell fognod az orrod, olyan szaguk van – csóválta a fejét Nell rosszallóan. – Pár éve az egyik tetves fejjel jött iskolába. A komplett kilencedik évfolyam elkapta tőle.

– A gyermekvédelmiseknek szólt valaki?

– Hoss már évekkel ezelőtt megpróbálta elkergetni az egész családot a városból – horkant fel Nell. – Az öreg Kendall szörnyű fazon volt. Verte a feleségét, a kölyköket meg a kutyákat is csépelte. A legnagyobb jótétemény volt tőle, hogy infarktust kapott,

összeesett és meghalt fűnyírás közben a terménykereskedés mögötti gyepen. Mondjuk, azért előtte még utoljára teherbe ejtette az asszonyt – csóválta a fejét Nell. – És az a kiskölyök lett a leginkább égetnivaló az összes közül! Hála az égnek, nem Jared osztályába jár. Minden második nap hazaküldik az iskolából, mert verekszik vagy lop, vagy az isten tudja, mit művel. A múlt héten behúzott egy nagyot egy lánynak. Kis köcsög, pont olyan, mint az apja.

– Szörnyű – felelte Sara együtt érzőn, de ettől függetlenül önkéntelenül is megsajnálta a gyereket. Már sokszor elgondolkozott rajta, hogy az ilyen gyerekek, ha megfelelő szülőkhöz kerülnek, vajon képesek lennének-e összekapni magukat. Sara soha nem volt teljesen biztos abban, hogy ezek a gyerekek tényleg született megátalkodottak-e. Ugyanakkor Nell és vele együtt feltehetőleg a legtöbben a városban hisznek a mondásban: az alma nem esik messze a fájától.

– Este későn értetek haza – váltott témát Nell.

– Remélem, nem keltettünk fel benneteket.

– Oposszum amúgy sem hagyott aludni – válaszolta Nell. – Az a marha beverte az állát a pultba a boltban. Én nem is értem, hogy sikerült ezt összehoznia, de egész éjjel fájt a foga tőle. Folyamatosan forgolódott. A végén már azt hittem, tényleg megfojtom.

Egy kocsi csorgott el a ház mellett, egy nő ült benne a kisfiával. A nő valami papírt silabizált, nyilván az volt felírva rá, hogy merre kell menniük.

– Jeffrey rendesen bepiált tegnap – jegyezte meg Sara.

– Ilyet még nem is láttam tőle – lepődött meg Nell.

– Amennyire tudom, nem is szokása.

Nell fürkésző pillantást vetett Sarára.

– Julia miatt volt?

– Ki az a Julia?

Nell kibámult az utcára. Az előbbi kocsi most visszatolatott, és leparkolt.

– Ki az a Julia? – ismételte Sara. – Hm, Nell, ki az?

– Ezt Jeffrey-vel kell megbeszélned – állt fel Nell.

– Mit kell vele megbeszélnem?

Nell integetett a nőnek, aki épp akkor szállt ki a kocsiból.

– Jó helyen jár – mondta.

A nő elmosolyodott, a kisfiú pedig odarohant a kutyákhoz, és ölelgetni kezdte őket.

– Ő Henry – mutatott az egyikre Nell –, a másik meg Lucinda. De igazság szerint csak a Lucyra hallgat – nyomta a pórázokat a kisfiú kezébe, aki büszkén tartotta őket.

A nő már nyitotta a száját, hogy ellenkezzen, de Nell a zsebébe nyúlt, és kihúzott egy köteg pénzt.

– Ez biztos fedezi majd a sterilizálás költségeit. A férjemmel sosem volt időnk rá, hogy elintézzük.

– Köszönöm – mondta a nő, akinek a pénz látványa sokat segített a döntésben. – Mi a kedvenc ételük?

– Bármit megesznek – felelte Nell. – Imádnak enni, és odavannak a gyerekekért.

– Olyan klasszak! – kiáltott fel a kisfiú lelkesen, azzal a hangsúllyal, amit direkt arra tartanak fenn, hogy a szüleiket meggyőzzék, hogy csak akkor lesz belőlük űrhajós vagy államelnök, ha megveszik nekik, amiért éppen kuncsorognak.

– Hát igen – pillantott Nell Sarára, aztán a másik nőre. – Na, nekem mennem kell. Még nem vagyok kész a csomagolással, és kettőre itt lesznek a költöztetők.

– Kár, hogy a városban nem tarthatják meg őket – udvariaskodott a nő.

– A lakástulajdonos nem engedi – felelte Nell, és kezet nyújtott. – Köszönöm szépen.

– Én köszönöm – rázta meg a kezét a nő. Aztán Sarával is kezet fogott. – Köszönd meg szépen, drágám – szólt rá a kisfiúra.

– Köszönöm – motyogta a kisfiú, de le nem vette szemét a kutyákról. Megindultak a kocsi felé, a kisfiú kocogott, hogy lépést tartson az ebekkel.

Sara magától is megvárta volna, amíg a nő beszáll a kocsiba, de Nell egy kézmozdulattal elhallgattatta.

– Feladtam egy apróhirdetést – magyarázta.

– Semmi értelme, hogy törődés nélkül éljék le az életüket, amikor vannak, akik szívesen gondozzák őket.

– És mit mondasz majd a szomszédnak, ha hazaér munkából?

– Biztos elszakították a láncot – vont vállat Nell. – Most megyek, rá kell néznem Jaredre.

– Nell…

– Ne engem kérdezz, Sara. Tudom, hogy folyton eljár a szám, de azért vannak dolgok, amiket jobb, ha Jeffrey-től tudsz meg.

– Úgy tűnik, őt nem nagyon izgatja, hogy bármit is a tudtomra adjon.

– Az anyjánál van – mondta Nell. – Ne aggódj, az öreglány pár órán belül még tuti nem ér haza. Keddenként a kórházban szokott ebédelni.

– Nell…

A nő felemelte a kezét, és visszament a házba.

Sara kétszer végigsétált az utcán oda-vissza, aztán jött rá, hogy jobb taktika, ha a postaládákra kiírt neveket olvassa végig, mintha csak arra próbál visszaemlékezni, hogy is nézett ki Jeffrey anyjának háza. Öt házra Nelléktől találta meg a Tolliver feliratú ládát, úgyhogy csak remélhette, senki nem figyelte, mennyit szerencsétlenkedik, mert az akkor fix, hogy hülyének nézte. Különösen akkor fogta a fejét, milyen nehezen találta meg a helyet, amikor Robert kisteherautóját is megpillantotta a kocsibejárón.

Nappali fénynél a ház még lepukkantabbnak tűnt, mint amilyennek Sara az első alkalommal gondolta. Az évek során jó pár réteg festék rákerült, amitől úgy nézett ki a fal, mintha hámlana. A pázsit kiégett, lehangoló barnás színben játszott, és az előkertben álló nyurga fa úgy festett, bármelyik pillanatban kidőlhet.

A bejárati ajtó tárva-nyitva, a szúnyoghálóajtót sem reteszelték be, de a lány azért bekopogott.

– Jeffrey! – szólt be.

Semmi válasz. Sara belépett, és hallotta, hogy valahol a ház hátsó traktusában becsapódik egy ajtó.

– Jeffrey! – ismételte a lány.

– Sara! – jött a válasz, és Jeffrey belépett a nappaliba. Egyik kezében hordozható propánlámpa, a másikban franciakulcs.

– Nell mondta, hogy itt leszel.

– Aha – felelte Jeffrey, kerülve Sara pillantását. – Már vagy két éve ment szét a lefolyócső a konyhában – tartotta fel a lámpát a férfi. – Anyám azóta a fürdőszobában mosogat.

Sara nem szólt semmit. Jeffrey a konyha felé bökött.

– Megyek, befejezem, aztán elnézek a börtönbe, dumálok Roberttel. Egyszerűen nem veszem be, amit tegnap előadott. Fix, hogy titkol valamit.

– Nem ő az egyetlen… – morogta Sara.

– Mi van?

A lány vállat vont, a rendetlenséget méregette. Jeffrey az egész mosdókagylót szétkapta egy szimpla csőcseréhez.

– Elzártad a vizet? – kérdezte Sara.

– Igen, azért mentem ki – válaszolta a zsaru, és leült a földre. Fogott egy darab smirglit, és az amatőrök túlzott műgondjával csiszolta le a rézcső egyik végét.

Sara vele szemben ült le, és igyekezett nem kritikusan nézni, amit a férfi eddig művelt. Ha az apja itt lett volna, már rég megmondja Jeffrey-nek, hogy annyit ért a vízvezeték-szereléshez, mint egy lány.

A férfi büszkén jegyezte meg:

– Most megelőzöm a további problémákat, és minden alkatrészt kicserélek.

– Hm – motyogta a lány. – Segítsek?

Jeffrey ránézett. Ez is olyasmi, mint az autóvezetés: csak a pasik csinálhatják, olvasta ki Sara a zsaru tekintetéből a választ. Sarát és Tessát az apjuk már akkor megtanította a propánlámpa biztonságos kezelésére, mikor még beszélni sem tudtak, úgyhogy Jeffrey reakciója ez esetben több mint sértő volt.

Sara ennek ellenére szó nélkül hagyta a dolgot.

– Tegnap nem is meséltem… – kezdte.

– Hú, apropó tegnap – szakította félbe Jeffrey. – Hadd kérjek elnézést. Hidd el, nem szokásom így bepiálni.

– Mindjárt gondoltam.

– Ami pedig a másik ügyet illeti… – Jeffrey nem fejezte be. Sara felkapta a doboz folyósítószert, mert muszáj volt valamivel bíbelődnie.

– Ne aggódj, nem akarlak szavadon fogni.

– Hogyhogy szavamon fogni?

– Hát, amit tegnap mondtál – vont vállat Sara.

– Mit mondtam? – kérdezte Jeffrey gondterhelten.

– Semmit – felelte a lány, és megpróbálta kinyitni a dobozt.

– Én arról beszélek, amit tegnap műveltünk – mondta Jeffrey. – Illetve műveltem – helyesbített.

– Semmi gond.

– Azt nem mondanám – vette ki a zsaru Sara kezéből a folyósítószert. – Nem szoktam így… – próbálta megkeresni a megfelelő szót. – Általában nem vagyok ilyen önző.

– Felejtsd el – válaszolta a lány, de valahogy máris jobban érezte magát ettől a felemás bocsánatkéréstől. A folyósítószerbe mártotta az ecsetet, és bekente az egyik könyökcsövet, amit Jeffrey már lecsiszolt. – A csontvázról akartam beszélni veled.

A férfi viselkedése rögtön teljesen megváltozott. Jeffrey sündisznóállásba húzódott.

– Mi van vele?

– Nő. Fiatal nő.

– Biztos vagy benne? – nézett rá Jeffrey figyelmesen.

– A koponyaforma alapján egyértelmű. A férfiaknak általában nagyobb a fejük. – Sara fogta a mérőszalagot, és lemérte a lefolyó és a zárószelep közti távolságot a padlón. – És nehezebb is szokott lenni a koponyájuk. A férfiaknak legtöbbször kiszögellő a szemöldökcsontjuk – mérte ki a megfelelő hosszúságú csődarabot, és a megfelelő helyre csíptette a csővágót. – Hosszabb a szemfoguk, és szélesebbek a csigolyáik – folytatta, és addig tekerte a csővágót, amíg le nem vágta a kijelölt darabot. – Más a medence is, a nőké szélesebb a gyermekszülés miatt – csiszolgatta finoman a csődarabot. – Plusz a *szeméremcsontok* alsó ágainak találkozási szöge a férfiaknál kisebb, mint kilencven fok, a nőknél pedig nagyobb.

Jeffrey folyósítószert kent a csőre, Sara pedig felvette a védőszemüveget. Jeffrey kifejezéstelen arccal húzta rá a könyökidomot a csőre, és megvárta, hogy a lány szikrával meggyújtsa a lámpát. Csak ezután kérdezte meg:

– Honnan tudod, hogy fiatal volt?

Sara beszabályozta a lángot, aztán lóbálni kezdte a lámpát a cső körül, és megmelegítette annyira, hogy a folyósítószer forrjon.

– A medencecsont a legbeszédesebb. A szeméremcsontok a medence előtt találkoznak. Ha a csont felülete bütykös, recés, az azt jelenti, hogy fiatal emberrel van dolgunk. Az idősek csontjainak a felülete simább.

Eloltotta a lámpást, kihajtogatta az ónt, és figyelte, ahogy beleolvad az illesztésbe.

– A szeméremcsont körül van egy mélyedés is. Ha már szült a nő, kialakul egy nyílás, ahol a csontok szétválnak, hogy legyen hely a kisbaba fejének.

Jeffrey lélegzet-visszafojtva hallgatta. Minthogy Sara nem folytatta, rákérdezett:

– És szült?

– Igen, szült – felelte a lány.

Jeffrey letette a csövet a kezéből.

– Ki az a Julia?

A férfi nagyot sóhajtott.

– Nell nem mondta el?

– Azt mondta, téged kérdezzelek.

Jeffrey a konyhaszekrénynek dőlt ültében, és a térdére támasztotta a kezét. Nem nézett Sara szemébe.

– Ez régen történt.

– Mennyire régen?

– Asszem, kábé tíz éve. Talán még több.

– És?

– És ő volt… Hogy mondjam, most olyan rosszul hangzik, de afféle város kurvája volt – törölte meg a száját Jeffrey. – Mindenfélét csinált. Érted, nyúlkált. – Sarára nézett, aztán elkapta a tekintetét. – Tudod, az a hír járta, hogy ha veszel neki valamit, leszop. Veszel neki valami ruhát, vagy meghívod ebédre, ilyesmi. Nem volt valami jól eleresztve, úgyhogy…

– Milyen idős volt?

– Velünk egykorú – válaszolta a zsaru. – Osztálytársam volt nekem is, Robertnek is.

Sara már értette, hova akar kilyukadni a férfi.

– És volt, hogy te is vettél neki valamit?

– Nem – felelte Jeffrey megbántottan. – Nekem ilyesmiért sosem kellett fizetnem.

– Na persze.

– Most akkor tudni akarod vagy nem?

– Mondd el, mi történt.

– Egy nap egyszerűen eltűnt – közölte Jeffrey kényszeredett vállrándítással. – Egyik nap még ott volt, másnap meg már nem volt sehol.

– Csak történt még valami!

– Nem tudom… – Jeffrey nem fejezte be a mondatot. – Tegnap ezt találtam a barlangban – folytatta, és kivette a zsebéből a láncon függő medált.

– Miért nem mutattad meg rögtön?

A zsaru kinyitotta a medált, és belenézett.

– Nem is tudom… csak… – tétovázott –, csak nem akartam még rosszabb színben feltűnni előtted.

– Mert? Mit követtél el?

– Az egész csak szóbeszéd – nézett Sara szemébe a zsaru. – Pletyka, semmi más, Sara. Ugyanazok a rosszindulatú baromságok, amiket te is tapasztaltál, amióta itt vagyunk. Egy idő után már mindenki azt hiszi, biztos te tetted, csak mert tudják rólad, hogy valami mást már elkövettél.

– És mit gondolnak, mit tettél?

– Megmutattam Hossnak – intett a lánc felé Jeffrey. – Nem akar kezdeni vele semmit.

Sara megnézte az olcsó aranyszívet és a beletett fotókat. A képen levő gyermekek még csecsemők voltak, alig pár hetesnek néztek ki.

– Ez mindig rajta volt – mesélte Jeffrey. – Mindenki látta rajta, nem csak én. – Nevetett fel bántóan. – De azt senki nem tudta, mit kellett megtennie, hogy az övé legyen. Senki sem vállalta volna be, hogy ő adta neki, tudod? Ha valamelyik nap új ruhában jött suliba, rögtön elkezdtünk szemétkedni vele, hogy kitől kaphatta, és mit kellett csinálnia érte. Ezt – bökött a nyakláncra – mindenkinek megmutogatta. Nem tanult a korábbiakból. Azt hitte róla, hogy drága volt. Pedig nem is tömör arany, hanem csak lemez. Fogalmam sincs, mit tett, hogy megkapja – görnyedt össze Jeffrey. – Már sosem fogjuk megtudni.

– Nekem elég réginek tűnik – felelte Sara. – Nem antik darab, de elég régi.

Jeffrey vállat vont.

– És mi van a fotókkal?

A férfi újra átvette a medált, és megnézte a benne levő képeket.

– Fogalmam sincs.

– Szóval te már tegnap a barlangban tudtad, hogy ő az? – kérdezte Sara, és nem értette, a férfi miért nem szólt már akkor.

– Nem akartam elhinni, hogy ő az – mondta Jeffrey. – Világéletemben bűntudatom volt olyasmikért, amiket el sem követtem. Olyasmikért, amikre egyszerűen nem volt befolyásom – közölte hosszú, szomorú sóhajjal. – Milyenek a szüleim, milyen házban lakunk, milyen ruhákat hordok. Ezeket mindig szégyelltem – jobbat akartam mutatni magamból. Ezért léptem le innen – pillantott körbe a zsaru a konyhában –, iszonyú fontos volt nekem, hogy elkerüljek a városból, és soha nem akartam visszatérni. Herótom volt attól, hogy Jimmy Tolliver fia vagyok. Rosszul voltam tőle, hogy elég, ha kimegyek az utcára, máris mindenkinek rajtam a szeme, mert azt lesik, hol fogok bajt keverni.

Sara némán várt.

– Te viszont tudod, hogy én ennél jobb vagyok.

A lány bólintott, mert ez tagadhatatlan volt, hiába diktált mást a józan esze.

– És miért? – kérdezte a férfi. Láthatólag tényleg kíváncsi volt a válaszra.

– Nem is tudom… – kezdte Sara vállvonogatva. – Bárcsak tisztában lennék vele. Egyrészt bennem van, hogy ésszerűen vegyem sorra mindazt, ami ellened szól. – Nem fejtette ki részletesen. – De közben érzem, hogy milyen vagy. Itt belül – ütögette a mellkasát – jó érzés tölt el, amikor szerelmeskedsz velem, meg amikor dupla csomót kötsz a csukámra, hogy ne oldódjon ki a cipőfűző, meg amikor figyelmesen hallgatsz, ahogy most is. Most is őszintén figyelsz rám, mert tudni akarod, mit gondolok. – Sarának eszébe jutott a katona levele, amelyet a férfi felolvasott neki. Most úgy tűnt, mintha egy emberöltővel ezelőtt lett volna. Nem tudta jobban elmagyarázni. – Én pedig nem feledkezem meg arról, amit nekem jelentesz.

Jeffrey megfogta a lány kezét.

– Ez a csontváz-história nagy port fog kavarni.

– Hogyhogy?

– Julia miatt – Jeffrey nagyon nehezen tudta kinyögni a lány nevét. – Most az a legfontosabb, hogy támogass ebben, Sara. Muszáj hogy annak láss, ami vagyok, és ne érts félre.

– Akkor mondd el, mi az ábra.

– Nem tudom – felelte a zsaru. Sara úgy látta, mintha Jeffrey-nek könnybe lábadt volna a szeme, de a férfi gyorsan elfordult. – Egy nagy kavarodás az egész – folytatta. – Azt hittem, talán Robert…

– Mi van Roberttel?

Jeffrey nagyot nyelt.

– Robert azt mondta, ő ölte meg.

– Micsoda? – kapott a szívéhez Sara.

– Tegnap mondta el.

– Reggel?

– Nem, azután, hogy megtaláltuk a csontokat.

– Sara már kezdte volna mondani: ennek így semmi értelme, de Jeffrey hozzátette: – Megmutattam neki a medált, erre közölte, hogy bezúzta a lány fejét egy kővel.

Sara hátradőlt, és próbálta megemészteni a hallottakat.

– Említetted neki, hogy a lány feje be volt törve?

– Nem.

– Akkor honnan tudta?

– Talán Hosstól hallotta. Miért?

– Mert nem ez volt a halál oka – közölte Sara.

– A koponyatörés legalább három héttel a halála előtt történt.

– Biztos vagy benne?

– Persze hogy biztos – felelte Sara. – A csont élő szövet. A törés már gyógyulófélben volt, amikor megölték.

– Úgy nézett ki, mint akinek teljesen bezúzták a koponyáját.

– Az valami más miatt lehetett. Vagy kő pottyant rá a barlangban, vagy valami vadállat… – félbeszakította magát, nem akart belemenni, mi mindent művelhetnek a vadállatok. – Hiányzik a fejbőr meg a csonthártya, nem tudom megállapítani, hogy közvetlenül azelőtt verték-e be a fejét, mielőtt meghalt, mindenesetre a nyelvcsont el van törve.

– Mi?

– A nyelvcsont – ismételte a lány, és mutatta a torkát. – Itt van középen, egy U alakú csont. Nem törik el magától. Kifejezetten erős nyomást kell rá gyakorolni. Oda kell nyomni valami tompa tárgyat, vagy kézzel kell fojtogatni – magyarázta Sara Jeffrey-t figyelve, és igyekezett felmérni a férfi reakcióját. – És nem is csak megrepedt, konkrétan kettétört.

– Biztos vagy benne? – ült fel a férfi.

– Ha akarod, megmutatom a csontot.

– Nem kell – rakta újra zsebre Jeffrey a nyakláncot. – De miért mondta, hogy ő ölte meg, ha nem ő volt?

– Számból vetted ki a szót.

– Ha ezzel kapcsolatban hazudott, akkor talán a mostani esetről sem mondott igazat.

– De miért? – kérdezte Sara. – Miért hazudna akár erről, akár arról?

– Lövésem sincs – ismerte be Jeffrey. – Ki kell derítenünk. Be tudnád fejezni? – bökött a csap alá.

– Nyilván – nézett a félig összegányolt lefolyóra Sara.

Jeffrey megindult kifelé, aztán visszanézett.

– Komolyan mondtam, Sara.
– Mit mondtál komolyan? – nézett fel a lány.
– Tegnap este – felelte. – Tényleg szeretlek.
Az elmúlt pár nap szörnyűségei ellenére Sara önkéntelenül elmosolyodott.
– Eredj, beszélj Roberttel – mondta. – Én befejezem ezt. Nelléknél találkozunk.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Kedd

Jeffrey lehajtotta Robert kisteherautójának napellenzőjét, hogy ne süssön a szemébe a nap. Nem volt kimondottan másnapos, de enyhe fejfájás kerülgette, mintha valaki az orra mögé csúsztatott volna egy izzó érmét. Férjéhez hasonlóan May Tolliver is csak egyvalamit örökített tovább Jeffrey-re, amiért a zsaru maradéktalanul hálás volt: hogy ha nem itta magát totálisan részegre, akkor nem érezte meg durván a másnapot. Ez persze jótétemény és átok volt egyben. Főiskolán Jeffrey képes volt bárkit az asztal alá inni, és másnap ki sem kellett hagynia a fociedzést. A legtöbb csapattag pár hónap után felhagyott a kemény piálással, mert féltek, hogy az edző kivágja őket. Jeffrey-nek ez pár évvel tovább tartott. Ő csak akkor döntött úgy, hogy leáll a szesszel, amikor egy nap Tuscaloosa külvárosában tért magához egy kórházban, begipszelt kézzel, és fogalma sem volt, hogy került oda.

Amikor Jeffrey belépett a seriff hivatalába, Reggie Ray ült a recepciópultnál.

– Mit keresel itt? – kérdezte.

Jeffrey-nek nem volt érkezése udvariaskodni.

– Dugulj el, kis pöcs.

Reggie úgy pattant fel, hogy a széke is eldőlt.

– Mondd még egyszer!

Jeffrey már elhaladt a pult mellett, de visszafordult.

– Szerintem elsőre is jól értetted! – közölte.

Ezt az idióta kakaskodást a férfiak jobb esetben idővel kinövik. Jeffrey ezzel tisztában is volt, mégis úgy érezte, muszáj kötnie az ebet a karóhoz. Tele volt a töke azzal, hogy így kezelik. Sőt, többről volt szó. Valójában azzal volt tele a töke, hogy tűrje ezt a fajta bánásmódot. Most, hogy Sarával kitárgyalta múltja egy részét, Jeffrey végre észbe kapott: a bűntudat és a szégyen, ami éveken át pokollá tette az életét, valójában a saját műve volt. Sara nem úgy nézett rá, mint az apja fiára. Hiába kiabáltak Jeffrey-re kígyóbékát itt a városban, a lány kitartott saját, eredeti véleménye mellett. Alig pár hónapja ismerte őt, mégis úgy tűnt, jobban tudja, milyen is Jeffrey, mint a többiek együttvéve. Nellt is beleértve.

– Na, mi a hézag? – mordult Reggie-re Jeffrey, mellén összefont karral.

– Alig teszed be a lábad a városba, máris valami szarság történik.

– Ilyen a szerencsém.

– Nem tetszik a pofád – közölte Reggie.

– Ennyi? Ezzel sikerült kirukkolnod? – kérdezte Jeffrey. – Meg fogsz lepődni, kis pöcs: nekem se tetszik a tied. Már akkor se tetszett, amikor a nővéred épp a farkamat szopta a garázsotokban, te meg ránk nyitottál.

Reggie meg akarta ütni, de Jeffrey elkapta az öklét. Tenyerében nagyot csattant Reggie ütése, és erősen visszhangzott a kis helyiségben. Jeffrey hátracsavarta Reggie kezét, s végül térdre kényszerítette a fickót.

– Seggfej – sziszegte Reggie, és szabadulni próbált. Jeffrey nagyot taszított rajta, mielőtt elengedte, úgyhogy Reggie fejjel kapta el a recepciósasztalt. Ekkor nyílt a bejárati ajtó, és Oposszum sétált be. Futó pillantást vetett az összegörnyedő Reggie-re, aztán barátságos mosollyal üdvözölte Jeffrey-t, mintha mi sem történt volna előző nap.

A zsaru óriási szemétnek érezte magát a barátja állán virító zúzódás láttán.

– Oposszum – kezdte, de a másik jóindulatú mosollyal legyintett.

– Nem nagy ügy, Menő – veregette meg Jeffrey vállát. – Megvan a visszajárod tegnapról. Ne felejts el szólni, hogy adjam oda.

– Oké – biccentett Jeffrey. Életében nem érezte még ilyen rosszul magát.

– Beszéltél Roberttel? – váltott témát Oposszum.

– Most akartam…

– Ma reggel megállapították az óvadék összegét – mondta Oposszum, és kihalászott a zsebéből egy vaskos borítékot.

Jeffrey látta, hogy egy csomó pénz van benne. Félrevonta a barátját. Nem mintha Reggie Ray nem fülelt volna minden szavukra, de Jeffrey máris jobban érezte magát, ha kicsit távolabb volt a fickótól.

– Honnan van ez a pénz, Oposszum? – kérdezte.

– Kölcsönvettem a bolt kasszájából – válaszolta a barátja. – Nell kis híján szívrohamot kapott, de csak nem hagyhatjuk, hogy Robert rácsosra barnuljon.

Jeffrey-t megint elöntötte a szégyen. Neki bezzeg eszébe sem jutott, hogy Robert óvadék ellenében szabadlábra kerülhet, az meg végképp nem, hogy letegye érte az óvadékot.

– Jessiéknek rohadt sok pénzük van – mondta. – Hagyhattad volna, hogy ők perkálják ki.

– Már megmondták, hogy nem hajlandók – közölte Oposszum. Most az egyszer tényleg dühösnek látszott. – Komolyan, Menő, egyszerűen belesajdul a szívem. Hogy bánhat így vele? Mégiscsak a férje!

– Beszéltél vele?

– Onnan jövök. Irgalmatlanul be volt nyomva. Úgy nézett ki, mint a mosott rongy, pedig még dél sincs – tette hozzá Oposszum halkabban.

– Mit mondott?

– Azt mondta, felőle egész nyugodtan meg is rohadhat – felelte Oposszum nyájas ember létére rettentő keserűen. – Te érted ezt? Együtt vannak, amióta az eszemet tudom, most meg ilyen gyorsan leírja.

– Egy ideje már viszonya volt – emlékeztette Jeffrey.

– Mióta? – tudakolta Oposszum. Jó kérdés, gondolta Jeffrey. – Nekem ez sem fér a fejembe. Jessie ugyan komiszul tudott viselkedni, ha akart, de az mégiscsak túlzás, hogy a városon belül prütyköljön félre… Beleszart a saját fészkébe, Robertnek meg nem szólt senki?

– Könnyen lehet, hogy szólt neki valaki – pislantott Jeffrey Reggie felé. A seriffhelyettes leplezetlen gyűlölettel méregette. Jeffrey-nek megfordult a fejében, hogy lekever neki egy emberes sallert.

Ezt nyilván Oposszum is észrevette. A két férfi közé lépett.

– Hol tehetem le az óvadékot? – kérdezte Reggie-t.

– Hátul. Odakísérem.

A seriffhelyettes, ahogy megindult Jeffrey felé, látványosan igazgatta a pisztolytáskáját, emlékeztetve a zsarut, hogy akár használhatná is a fegyverét. Vállal nekiütközött Jeffrey-nek, de a zsaru annyiban hagyta a dolgot, arra gondolt, így is elég veszekedés-

ben volt része mostanában, nem hiányzik még egy. Megvárta, hogy Oposszum meg Reggie kimenjen, aztán bekopogott Hoss ajtaján, és válaszra sem várva belépett.

– Helló – állt fel az íróasztaltól a seriff. Robert ült vele szemben, ölébe ejtett kézzel, magába roskadva. Úgy nézett ki, mint aki a hóhérra vár.

– Itt van Oposszum, leteszi érted az óvadékot – közölte Jeffrey.

– Erre semmi szükség – roskadt össze Robert válla még inkább.

– A bolt kasszájából vette ki a lóvét.

– Jézusom – hápogott Robert. – Miért művel ilyesmit?

– Mert nincs szíve nézni, hogy rács mögött vagy – igyekezett Jeffrey magára vonni Hoss figyelmét. Az öreg kifelé bámult, a parkoló irányába. Jeffrey-nek az volt az érzése, hogy félbeszakított valamit.

– Meg kell mondjam, én sem vagyok oda a gondolatért.

– Nincs ezzel semmi probléma – felelte Robert.

Jeffrey várta, hogy barátja majd felé fordul, de ő nem tette.

– Bobby!

A férfi gyors pillantást vetett Jeffrey-re, s a zsaru ennyi idő alatt is látta, hogy Robert monoklit visel, és felrepedt a szája. Jeffrey megkerülte barátja székét, hogy jobban szemügyre vehesse. Véraláfutások kandikáltak ki a narancssárga rabruha nyakán, bal kezén duci kötés volt. Jeffrey-nek önkéntelenül ökölbe szorult a keze. Még az is nehezére esett, hogy kinyögje: – Mi történt?

– Tegnap kicsit elfajult a helyzet – felelt Robert helyett Hoss.

– Miért nem különítettétek el? – kérdezte Jeffrey felháborodottan.

– Nem kért különleges bánásmódot.

– Különleges bánásmódot? – visszhangozta Jeffrey. Nem fékezte magát, teljesen ki volt borulva. – Atyúristen! Ez nem különleges bánásmód, hanem csak józan megfontolás.

– Ne leckéztess, fiacskám – bökött Jeffrey-re Hoss figyelmeztetően. – Senkit nem kényszeríthetek olyasmire, amit nem akar megtenni.

– Ez baromság! – ellenkezett Jeffrey. – Ő egy kibaszott rab! A saját szarába is muszáj belefeküdnie, ha ráparancsolsz!

– Éppenséggel nem voltam itt! – vesztette el a türelmét Hoss is. – A franc essen bele, itt sem voltam! – Megtörölte a száját a keze hátával, és Jeffrey rájött, a seriffből úgy árad a nyomorúság, mint valami bűz. Akármilyen borzasztóan is érezte magát Jeffrey e pillanatban, megértette, hogy Hoss még rosszabb bőrben van.

– Akkor ki intézte így? – faggatta Robertet Jeffrey. – Reggie Ray volt? Ő volt az?

– Nem Reggie hibája – szakította félbe Robert.

– Ha ő…

– Én mondtam, hogy tegyen be a többiekhez – közölte Robert. – Tudni akartam, milyen.

Jeffrey köpni-nyelni nem tudott. Hoss megigazgatta a pisztolytáskáját, nagyjából úgy, ahogy az előbb Reggie csinálta.

– Sétálok egyet, amíg lehiggadsz – mondta Jeffrey-nek. Tárgyilagos hangja ellenére úgy bevágta maga után az ajtót, hogy egyértelmű volt, mi játszódik le benne.

– Miért nem hívtál segítséget?

– Ugyan kit hívtam volna? – kérdezett vissza Robert szomorúan. – Mind arra fenték a fogukat, hogy előbb-utóbb történik valami ilyesmi – intett a fejével a seriffhelyettesekre célozva. – Minden ugyanúgy megy most is, mint gyerekkorunkban, Jeffrey. Mindenki csak arra várt, hogy elcsesszek valamit, és az oroszlánok elé hajíthas-

sanak – folytatta szomorkás nevetéssel. Jeffrey-nek alig lehetett fogalma róla, milyen borzalmas éjszakát állt ki Robert. A többi rab nyilván úgy volt vele, gyereknap van, mert minden gyűlöletüket kitölthetik a zsarun, akivel összezárták őket.

– Ennyi éven át hittem, hogy ezek között az emberek között vannak barátaim… hogy előttük már bizonyítottam… – szünetet tartott, hogy úrrá legyen az érzelmein. – Feleség. Sőt, a családja is befogadott. Még edzősködtem is a serdülőcsapatnál! Tudtad? Tavaly bejutottunk az A ligába. Úgy nézett ki, nyerünk is, csak aztán az egyik Thompson fiú eltanyázott hazafutás közben – mosolygott Robert az emléken. – Nem tudtad? Játszottunk a nagy birminghami stadionban is!

Jeffrey a fejét csóválta. Együtt nőttek fel, kamaszkorának minden napját Roberttel töltötte, mégsem tudott semmit arról, hogy mi mindent csinált felnőttként.

– Sosem tudhatjuk, mit gondolnak rólunk az emberek, igaz? – vélte Robert. – Meccsre járunk, piknikezünk, látjuk, hogy nőnek a gyerekeik, eljut hozzánk a válások meg a viszonyok híre, és az egész francot sem jelent. Nulla. A képedbe vigyorognak, és közben hátba szúrnak.

– Telefonálnod kellett volna Hossnak tegnap este – mondta Jeffrey. – Bejött volna, és mindent helyre tesz.

– Attól csak még durvábban kapom meg legközelebb.

– Durvábban? – értetlenkedett Jeffrey. – Mi durvább annál, hogy szarrá vernek? – gondolatban automatikusan meg is válaszolta saját kérdését, és lerogyott a Robert melletti székbe, mielőtt a lába mondta volna fel a szolgálatot. – Ugye nem…?

– Nem – felelte Robert síri hangon.

Jeffrey-t émelygés környékezte. A hasára szorította a kezét.

– Jézusom – suttogta. Húsz éve nem állt ennyire közel ahhoz, hogy imádkozzon.

Robert keze reszketni kezdett, s Jeffrey csak most vette észre, hogy bilincsben van. Az ujjait éppúgy zúzódások borították, mint az arcát, több bütykén felrepedt a bőr, ahol valami keménybe ütközött az ökle. Az éjjel láthatólag az életéért küzdött.

– Miért vagy megbilincselve? – kérdezte Jeffrey.

– Veszélyes bűnöző vagyok. Megöltem két embert – emlékeztette Robert.

– Dehogy öltél – vágta rá Jeffrey. – Tudom, hogy nem te tetted, Robert. Miért hazudsz?

– Nem vagyok rá képes – felelte Robert. – Azt hittem, elég erős leszek hozzá, de nem.

Jeffrey Robert vállára tette a kezét, de rögtön el is vette, mert barátja fájdalmasan megvonaglott. Eltűnődött, vajon Robert igazat mondott-e az előző éjszakával kapcsolatban, bár, ha jobban belegondolt, igazából semmit sem akart tudni az egészről.

– Szerzünk ügyvédet – mondta Jeffrey.

– Egy fillérem sincs – felelte Robert. – Jessie családja még csak le sem hugyozna, ha lángokban állnék.

– Majd én fizetem – közölte Jeffrey, és rögtön erőltetni is kezdte az agyát, hogy honnan szerezhetne ennyi pénzt. – Otthon ugyan nincs ekkora tőkém, de a nyugdíjbiztosításomat ki tudom fizettetni. Nem valami sok, de az ügyvédre futja. Oposszummal ketten összehozzuk a lóvét. Majd elmegyek valami biztonsági céghez, ha kell, másodállást is szerzek – vagdalkozott, hogy valami kézzelfoghatót mondjon. – Visszaköltözhetek Birminghambe, onnan hétvégén le tudok járni hozzád.

– Ezt nem hagyhatom.

– Nincs választásod – közölte Jeffrey. – Kizárt, hogy még egy éjszakát rács mögött tölts.

Robert a fejét rázta. Kimondhatatlan szomorúsága betöltötte a helyiséget.

– Nekem soha nem volt valami sok választásom, Jeffrey. Teljesen elegem van ebből az életből. Mindenből és mindenkiből totál elegem van – hunyta le a szemét. – Jessie teljesen kicsinált. Már régen kicsinált.

– A vetélés miatt van? – kérdezte Jeffrey. Ez bizony elég feszültséget teremtene minden párkapcsolatban, gondolta. Jessie biztos nem ok nélkül hagyta cserben a férjét. Ok nélkül nem szokták megcsalni egymást az emberek.

– Már régebb óta tart – mondta Robert. – Igazából azzal a nappal kezdődött, amikor Julia úgy jött be a suliba, hogy azt állította, megerőszakoltam. Onnantól kezdve nem bízott meg bennem. Egy pillanatra sem.

– Elmondtad Jessie-nek, mi történt? – kérdezte Jeffrey feszült figyelemmel.

– Nem is kérdezte – válaszolta Robert. – Vannak dolgok, amiket egyszerűen tud, de sosem kérdez rájuk. Miért nem kérdeznek az emberek?

– Talán mert nem akarják tudni a választ – felelte Jeffrey, és arra gondolt, e tekintetben Robert semmivel sem jobb, mint Jessie. – Jessie biztos nem hitte el azokat a pletykákat – mondta ennek ellenére. – Aki ismert téged, az tudta, hogy nem igaz a szóbeszéd.

– Rólad elhitték – vetette ellen Robert. Jeffrey-re nézett, és könnybe lábadt a szeme. – Mindvégig hagytam, hogy azt higgyék rólad.

– Mit?

– Hogy megerőszakoltad Juliát – mondta, és le sem vette a szemét Jeffrey-ről. Követte barátja minden egyes rezdülését. – Hagytam, hogy azt gondolják, te voltál ott az erdőben. Hagytam, hadd higgyék: te erőszakoltad meg Juliát.

Jeffrey-nek kiszáradt a szája.

– Csak magamat védtem – folytatta Robert. – Te elmentél, nekem meg itt kellett maradnom, és folyton a bőrömön éreztem mindent. Minden pillanatban éreztették velem, hogy ők aztán tisztában vannak vele, milyen fából faragtak engem – fordította el a fejét. – Minden egyes vasárnap éreztem, ahogy Lane Kendall tekintete lyukat éget belém, mintha ő is ott lett volna, mintha pontosan tudta volna, mi történt aznap.

– Mi történt aznap, Robert? – Jeffrey várta, hogy barátja válaszoljon, de Robert nem szólt semmit. – Ki vele, mi történt? – ismételte Jeffrey. – Eddig még sosem kérdeztem, mert azt hittem, ártatlan vagy. Ha azt állítod, hogy bűnös vagy, akkor mondd el, mi történt.

Robert megköszörülte a torkát néhányszor, és két kézzel nyúlt az asztalon levő pohárért, hogy igyon egy korty vizet. Nyeléskor eltorzult az arca, ádámcsutkája nagyot ugrott. A nyakát borító véraláfutásokból egyértelmű volt: valaki meg akarta fojtani. Vagy azért szorongatták a torkát, nehogy segítségért tudjon kiáltani? A véraláfutások a nyaka közepe felé haladva egyre sötétedtek. Lehet, hogy mögötte állt valaki, és hátulról fojtogatta? Milyen szörnyűséget művelhettek vele, amihez gondoskodni kellett róla, nehogy Robert felkiáltson?

– Robert – suttogta Jeffrey, mert teljesen elment a hangja. – Mondd el, mi történt!

Barátja a fejét rázta.

– Eredj haza, Menő.

– Nem hagylak itt.

– Eredj vissza Grantbe, és vedd el Sarát. Kezdj új életet. Alapíts családot.

– Nem hagylak itt, Robert. Nem teszem meg veled másodszor is.

– Először sem hagytál el – felelte Robert, és harag villant a szemében. – Nézd, tényleg megerőszakoltam. Épp így fogom nekik is elmondani: elvittem a barlangba, és megerőszakoltam. Sikoltozott, azt mondta, elárulja mindenkinek. Pánikba estem, ahogy vasárnap éjjel is. Fogtam egy nagy követ, és oldalról bevertem a lány fejét. Most örülsz? – vetett szemrehányó pillantást Jeffrey-re.

– Melyik oldalról? – kérdezte Jeffrey. – Melyik oldalról verted be a fejét?

– Honnan a francból tudjam?! Nézd meg a koponyáját. Arról az oldalról, ahol betört a feje.

– Nem te ölted meg – közölte Jeffrey. – Juliát megfojtották, nem a fejét verték be.

– Ó – Robert nem tudta leplezni meglepetését, de aztán gyorsan magához tért. – Ja persze, fojtogattam is.

– Fojtogattad a fenét.

– Tényleg fojtogattam – erősködött. – Így – mutatta csörgő bilinccsel, hogyan kulcsolta két markát egy képzeletbeli nyak köré.

– Nem hiszem – ellenkezett Jeffrey.

Robert leengedte a kezét, de nem ismerte el Jeffrey igazát.

– Eleinte csak beszéltem hozzá, próbáltam kedveskedni – mondta egyre inkább elanyátlanodva. Egészen beleélte magát a történetbe, fátyolos tekintettel folytatta, olyan halkan, hogy Jeffrey-nek erőltetnie kellett a fülét. – Amikor elfordult, fejbe vertem. Elesett, én meg rávetettem magam, és mögé kerültem. Sikoltozni kezdett, én meg fojtogattam, hogy hagyja abba. – Mutatta, hogyan csinálta. – Csak nem akarta befejezni, én meg bedühödtem, már idegesített a sok vernyogás, de be is indultam tőle, nem tudom pontosan, miért. Az egyik kezemet végig a tarkóján tartottam – a tenyerét úgy fordította, mintha most is alatta lenne a lány. – Tudtam, hogy beijedt, s egyre jobban retteg. Én is be voltam ijedve. Arra gondoltam, mindjárt jön valaki, és tetten ér, valaki meglát, hogy állat módjára viselkedem. De nem tudtam leállni. Nem tudtam segítséget kérni sehonnan. A torkom… – kapott a nyakához. – A torkom bedagadt, mintha lenyeltem volna egy marék rajzszöget. Nem kaptam levegőt. Hang se jött ki a torkomon, csak nyöszörögni tudtam, de magamban már elképzeltem, hogy kinevetnek, nógatnak, mintha valami játék lenne, hogy kiderüljön, milyen messzire tudok elmenni, mielőtt megtörök – a keze az ölébe hullott, zihálva hallgatott el. Jeffrey már nem volt tisztában vele, vajon Juliáról beszél-e Robert, vagy az előző hajnalban történtekről. – Csak el akartam bújni valahol, gondolatban valami biztonságos helyet akartam teremteni, ahol nincs semmi probléma, de minden olyan szörnyű volt, hogy nem tudtam mit tenni, csak a nyelvemet harapdáltam, és imádkoztam, hogy legyek túl rajta minél előbb – mondta Robert. Remegett a szája, de a szeme száraz maradt.

– Robert – szólongatta Jeffrey, és felé nyúlt, hogy megnyugtassa.

Robert elhúzódott a keze elől, mintha ütéstől tartana. Amennyire csak tudta, összehúzta magát.

– Ne érj hozzám – suttogta. – Kérlek, ne érj hozzám.

– Robert – ismételte Jeffrey, és próbálta visszafogni az indulatait. Ha lenne nála fegyver, most rögtön hátramenne a börtönbe, és egytől egyig legyilkolná az összes mocskos szarházit. Reggie-vel kezdené, és felfelé haladna a táplálékláncban, míg végül – hova is jutna? – saját fejéhez nyomhatná a pisztolyt, hogy meghúzza a ravaszt? Ő is épp annyira bűnös mindebben, mint a többiek.

Ettől függetlenül tudnia kellett:

– Miért hazudsz Juliával kapcsolatban?

– Nem hazudok – erősködött Robert. – Megerőszakoltam – fortyant fel. – Megerőszakoltam, aztán meggyilkoltam – tette hozzá, és állta Jeffrey tekintetét.

– Dehogy gyilkoltad meg – kötötte az ebet a karóhoz Jeffrey. – Ne szajkózd már ezt a hülyeséget. Azt se tudtad, hogyan halt meg.

– Mit számít? – felelte Robert. – Úgyis halálbüntetést kapok.

– Nem – ellenkezett Jeffrey. – Ha beismerő vallomást teszel, hét éven belül kint lehetsz. Utána tiéd az élet.

– Miféle élet?

– Segítek talpra állni – mondta Jeffrey, és ebben a pillanatban el is hitte, hogy összejöhet a dolog. – Átjöhetsz hozzánk Grantbe. Kapsz állást az őrsön.

– Priusszal nehezen.

– Akkor találunk valami mást – mondta Jeffrey. – Megszervezzük, hogy húzz el ebből a kibaszott városból. Másutt új életet kezdhetsz.

– Miféle életről beszélsz? – kérdezte Robert. – Milyen életem lehetne ezután? – mutatott körbe az őrsre célozva.

– Ezt is tisztázzuk, ha itt lesz az ideje – felelte Jeffrey. – Egyelőre az a lényeg, hogy ne felelj semmilyen kérdésre. Senkinek egy szót se, még Hossnak se. Csak az ügyvéddel állj szóba. A legjobbat fogadjuk fel neked. Ha kell, Atlantából hozzuk.

– Nem ügyvédet akarok, hanem hogy békén hagyjanak – mondta Robert.

– Rabruhában sosem fognak békén hagyni – vetette ellen Jeffrey.

– Már nem érdekel – közölte Robert. – Tényleg nem.

– El fog múlni. Csak a börtönben töltött éjszaka miatt gondolod ezt – vitatkozott Jeffrey.

– Itt nem volt semmi komoly az éjjel – ellenkezett Robert. – Csak egy kis huzakodás volt, ennyi. Semmi több. Móresre tanítottam őket, aztán már maguktól is tudták, hol a helyük.

Jeffrey hátradőlt ültében.

– Kitapostam belőlük a szart is – hencegett Robert, és felhúzta az ajkát, amit nyilván mosolynak szánt, de inkább csak vicsorgásnak tűnt. – Hárman jöttek rám, de mindet elpicsáztam.

– Akkor jó – helyeselt Jeffrey, tudta, hogy nem tehet mást. Hárman egy ellen. Robertnek esélye sem volt.

Robert tovább folytatta a hősködést.

– Az egyiknek akkorát mostam be, hogy az anyja után sírdogált.

– Nem semmi – mímelte Jeffrey, hogy osztozik Robert örömében, de közben majd megszakadt a szíve. – Jól megmutattad nekik, Bobby. Mindet hazaküldted.

Robert mély lélegzetet vett, és kissé kihúzta magát.

– Oké – kapta össze magát. – Minden oké. Képes vagyok rá.

– Nem vagy egyedül – biztosította Jeffrey. – Itt vagyunk mi is Oposszummal.

– Nem – mondta Robert eltökélten. – Ezt nekem kell végigcsinálnom, Jeffrey. Ez a legkevesebb, amit megtehetek.

– Hogyhogy a legkevesebb? Kiért vállalod ezt?

– Érted – vetett rá sokatmondó pillantást Robert. – Ugyanis tudom, mi történt valójában.

Jeffrey számára ez a mondat, nem értette miért, hirtelen fenyegetésnek hangzott.

– Hogy érted ezt? – kérdezte.

– Aznap láttalak az erdőben Juliával. Láttalak kettőtöket bemenni a barlangba.

Jeffrey a fejét rázta. Nem láthatta őket senki. Gondosan ellenőrizte.

– Hajlandó vagyok elvinni a balhét mindenért – mondta Robert, és könnyek gyűltek a szemébe. – Már megmondtam, hogy megteszem – közölte remegő hangon. – Én leszek a hunyó, te meg elviheted szárazon. Csak egyvalamit árulj el, Menő… mondd meg az igazat… te ölted meg?

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Sara Nellék elülső verandáján ült egy széken, amikor Jeffrey megállt a kocsibehajtón. Lecserélte Robert kisteherautóját Sara BMW-jére, s a lány örült, hogy egy darabban látja viszont a kocsiját. A férfi kiszállt, Sara pedig megindult felé, de látott valamit a férfi arcán, amitől visszariadt.

– Mi baj? – kérdezte.

– Semmi – felelte a zsaru, de ez nyilvánvalóan nem volt igaz. – Menjünk vissza Robertékhez megint.

– Oké – ment bele a lány. – Hadd szóljak Nellnek, hogy hova megyünk.

Jeffrey elkapta Sara karját, és magával húzta kifelé az utcára.

– Kitalálja magától is.

– Oké – ismételte Sara. El sem tudta elképzelni, mi ez az egész. Jeffrey továbbra sem engedte el a kezét. Gyalogoltak az utcán. Enyhe szellő fújdogált, ettől elviselhetőbb volt az idő, de az aszfaltból dőlt a hőség. Sara akaratlanul is felidézte, hogy alig két napja Jeffrey elől menekült ugyanitt. Talán a zsarunak is ugyanez jutott az eszébe, mert megsimogatta a lány kezét.

– Jól vagy? – kérdezte Sara.

Jeffrey csak megrázta a fejét, nem bocsátkozott magyarázatba.

– Miért akarod újra megnézni a házat?

– Valami nem stimmel – mondta a férfi. – Egyszerűen nem áll össze a kép.

– Mit mondott Robert?

– Semmi újat – felelte a zsaru. – Még mindig el akarja vinni a balhét. Mindenért el akarja vinni a balhét – szorította össze a fogát, és egy pillanatra elhallgatott. – Juliával kapcsolatban nem mond igazat. Elgondolkodtat, hogy mi másról nem mond még igazat.

– Hogyhogy? – kérdezte Sara. Teljesen világos, hogy mi történt a hálószobában hétfő éjjel, gondolta a lány. – A bizonyítékok alátámasztják a sztoriját.

– Ettől függetlenül meg akarom nézni újra – mondta Jeffrey. – Ellenőrizni akarom, hogy stimmel-e.

– De konkrétan mégis mi nem illik bele a képbe szerinted?

Közelebb értek Robert házához. A férfi elengedte Sara kezét. Nem válaszolt a kérdésre. A frissen festett sárga zsindely és fehér fakerítés szürreális benyomást kölcsönzött a háznak: mintha a mintaotthon hollywoodi változatát látták volna maguk előtt.

Az ajtót rikító sárga rendőrségi szalag zárta le. Jeffrey elővette svájci katonai bicskáját, és körmével kipattintotta a pengét.

– Tegnap éjjel rátámadtak.

– A börtönben?

A férfi bólintott.

– De ki?

– Nem akarta elmondani – vágta át a rendőrségi szalagot Jeffrey.

– Hoss hogy engedhette?

– Nem Hoss volt – csukta be a bicskát Jeffrey. – Robert nem hajlandó elárulni, ki rakta be a többiek közé, de van egy olyan érzésem, hogy Reggie.

– Akkor már miért nem rajzolt célkeresztet a hátára?

– Ha újra meglátom azt a köcsög parasztot, letépem a fejét.

Sara ki sem nézte volna Reggie-ből, hogy ilyesmire vetemedne, de Nell már figyelmeztette, hogy nem lehet benne bízni.

– És Robert hogy van?

Jeffrey kinyitotta az ajtót, és előreengedte Sarát.

– Hiába próbáltam rábírni, hogy beszéljen, nem mondott semmit.

– Nagyon elverték?

– Nem is ez aggaszt – felelte Jeffrey, és Sara mindent megértett a zsaru arcára pillantva.

– Jaj, ne! – szakadt ki belőle, és a szívéhez kapott. – Hogy van?

A zsaru becsukta az ajtót maguk után.

– Azt mondja, jól.

– Jeffrey – karolta át a férfi vállát Sara.

Jeffrey nem nézett rá, hanem befelé bámult a folyosón, s alig tudott uralkodni a felindultságán.

– Oposszum ma reggel odament, hogy letegye érte az óvadékot. Nekem még csak eszembe se jutott – mondta.

– Hogy lehet, hogy óvadék ellenében szabadlábra helyezik?

– Gondolom, Hoss latba vetette a befolyását – válaszolta Jeffrey. – Az tuti, hogy úgyse akar elmenekülni. Hova menne?

– Annyira sajnálom – mondta Sara, akire átragadt a férfi szomorúsága.

Összeölelkeztek, és a lány tudta, mindössze ennyit tehet, hogy enyhítse Jeffrey kétségbeesését.

– Jaj, Sara – sóhajtotta a zsaru, és a lány nyakába temette az arcát. Lassan megnyugodott. A sok szörnyűség ellenére valódi boldogsággal töltötte el, hogy ennyire sokat jelent neki a lány ölelése. – El akarok húzni veled innen – mondta.

– Tudom – cirógatta a tarkóját Sara.

– El akarlak vinni táncolni – folytatta Jeffrey. A lány felnevetett: a zsarunak e pillanatban nagyjából annyi mozgáskoordinációja volt, mint egy most született kiscsikónak. – Sétálni akarok veled az óceánparton, és pina coladát inni a köldöködből.

Sara megint felkacagott, és elhúzódott volna a férfitól, de Jeffrey nem engedte. Sara megcsókolta a zsaru nyakát, hosszan simogatta ajkával a férfi bőrét. Sós volt, mint az óceán, és jól érződött rajta Jeffrey arcszeszének férfias illata.

– Itt vagyok – mondta a lány.

– Tudom – felelte Jeffrey, és végül kibontakozott Sara karjaiból. Felsóhajtott. – Essünk túl ezen a vackon – intett határozatlan mozdulattal körbe a házban.

– Mit keresünk? – kérdezte, és Jeffrey nyomában belépett a nappaliba.

– Nem tudom – válaszolta a zsaru, és kihúzta a dohányzóasztal egyik fiókját. Végigtúrta, aztán visszacsukta. – Hol is tárolta a tartalék fegyvert?

– Azt hiszem, azt mondta, a nappaliban? – Sara ezt inkább kérdezte, mint mondta. Nem emlékezett.

A lány abban sem volt biztos, hogy Robertben egyáltalán meg lehet bízni, de azért kinyitotta a tévét rejtő szekrény ajtaját. Csak egy nagy tévét látott benne meg egy csomó videokazettát, semmi mást. Lehajolt, hogy kihúzkodja a fiókokat.

– Nincs gyerekük. Az is lehet, hogy csak bedobta valamelyik fiókba.

– Annál azért több esze van – vetette ellen Jeffrey, és négykézláb benézett a kanapé alá. – Hoss mindkettőnknek megtanította, hogy a fegyvert sose hagyjuk kibiztosítva. – Szomorú tekintettel felegyenesedett, és a sarkára ült. – Robert edzősködött a kölyökligában is – mondta. – Nyilván egy csomó gyerek megfordult náluk. Fix, hogy nem hagyta szét a fegyverét.

– Jessie sem könnyű eset – mondta Sara. – Nell mesélte, hogy akkoriban, amikor elvetélt, túl sok gyógyszert szedett be.

– Robertnek emiatt is eldugva kellett tárolnia a pisztolyt – vélte Jeffrey.

Sara átlapozott egy nagy köteg brosúrát: itt volt a házban található összes elektronikus berendezés használati utasítása. Talált néhány régi távkapcsolót, kifogyott elemet, egy körömreszelőt, de fegyverszéf sehol.

– Te hol tartod a tartalék fegyvered? – kérdezte Jeffrey-t.

– Az ágy mellett – válaszolta a férfi. – Ha otthon vagyok, akkor a konyhába szoktam tenni a szolgálati fegyvert.

– Miért pont oda?

– Sosem agyaltam rajta – felelte, és végigtapogatta a dohányzóasztal lapját alulról. – Így tűnt észszerűnek. Egy az emeleten, egy meg a földszinten.

– A konyhában hol? – indult meg Sara a ház hátsó traktusába.

– A tűzhely fölötti szekrényben – kiabált utána a férfi. – A francba – tette hozzá.

– Mi az?

– Szálka ment a tenyerembe.

– Vigyázz magadra – haladt tovább Sara.

A hálószoba a konyhával szemközt nyílt, a lány ide be sem nézett. Átható vérszag volt, s Sara tudta, hogy hiába talál majd valakit Robert és Jessie, aki kitakarít, a szag még sokáig érezhető marad majd a házban. Fogalma sem volt, Jessie hogyan tud majd továbbra is itt lakni a történtek után.

A lány kinyitotta a tűzhely fölötti konyhaszekrényt, nagy halom Tupperware műanyag edényt talált benne csinosan glédában, mindegyik mellett ott volt a fedél is. Lábujjhegyre állt, és benézett egészen hátulra, de nem akadt semmilyen pisztolyra utaló nyomra. Végigjárta az egész helyiséget, minden lehetséges helyre benézett, de semmi eredmény. Még a hűtőbe is bekukkantott: nagy, bontatlan doboz tej, dzsúsz, alapélelmiszerek, de pisztoly sehol.

– Találtál valamit? – érdeklődött Jeffrey. Az ajtóban állt, és a kezét nézegette.

– Fáj? – kérdezte Sara.

– Nem vészes – felelte a zsaru, és a lány felé nyújtotta a tenyerét. Sara felkapcsolta a villanyt. Vastag szálka meredt ki a férfi hüvelykujja mellől.

– Biztos van itt egy csipesz valahol – nézett be pár fiókba a lány. Mindenütt csak szokásos konyhai eszközöket látott. – Megnézem a fürdőszobában.

Sara megindult a nagyháló irányába, de egy varrókosár láttán megtorpant: az ebédlőasztal mellett, a kredencen hevert.

– Gyere ide a fényre – mondta, és beletúrt a kosárba. A varró- és gombostűk közt talált egy egyenes fejű csipeszt is. – Ez jó lesz.

– Felhúzzam a reluxát? – kérdezte Jeffrey, de a lány már el is csavarta a lapocskákat állító rudat. – Klassz hely, nem? – pislantott ki a zsaru a hátsó kertbe.

– Aha – fogta meg Sara a férfi sebesült kezét. Munkához néha szemüveget viselt, de az útra hiúságból inkább el sem hozta. – Vigyázz, picit fájni fog!

– Kibírom – felelte Jeffrey. – Jujj, a francba – jajdult fel egy pillanat múlva, és elrántotta a kezét.

– Bocs – mondta a lány, leplezni próbálva, hogy mulattatja a férfi reakciója. Az ablak felé húzta Jeffrey tenyerét, hogy jobban lássa a szálkát. – Gondolj valami másra.

– Sima ügy – vágta rá a zsaru szarkasztikusan, és eltorzuló arccal figyelte, ahogy a csipesz közeledik a tenyeréhez.

– Még hozzá sem értem – mondta.

– A kicsiket is így megkínzod?

– Ők bátrabban szoktak viselkedni.

– Na szép!

– Ugyan már – cukkolta Jeffrey-t Sara. – Ha ügyes leszel, kapsz egy nyalókát.

– Inkább én adnék a szádba valami szopogatnivalót.

Sara felvonta a szemöldökét, de szó nélkül hagyta a megjegyzést. Lassan elbánt a szálkával. Ügyelt, hogy az egész egy darabban jöjjön ki.

– Nem vettél észre valami furát Swanen?

– Mármint hogyhogy furát? – Felnyögött. Mégis beletört a szálka.

– Úgy értem… – Jeffrey felszisszent, mert Sara mélyebbre vájta a csipeszt a tenyerébe. – Ez a fickó homlokegyenest ellentéte Robertnek.

– Lehet, hogy épp ezért választotta Jessie – vont vállat a lány. – Változatosságot akart. Valami másra vágyott.

– Én másmilyen vagyok, mint azok a fickók, akikkel korábban jártál?

Sara még mindig a szálkával bíbelődött, és eltűnődött, ebből a kérdésből hogy jöhetne ki jól.

– Nem mondhatnám, hogy sokat agyaltam ezen. Na, kint is van – mosolyodott el, ahogy kihúzta a másik felét.

Jeffrey bekapta a sebhelyet. Sara néhány gyerektől már látta ezt a mozdulatot a klinikán. Nyilván ösztönösen hittek saját nyáluk gyógyító erejében.

– Nézzünk szét a hálóban – javasolta a zsaru.

– Szerinted hazudott? Nem is a nappaliban tartotta a tartalék fegyvert?

– Nem tudom.

– Lehet, hogy a kocsijában tárolta.

– Nem kizárt.

– Mi baj? – kérdezte Sara eltökélten. Eldöntötte, nem hagyja magát lerázni. – Nem vagyok tökkelütött, Jeffrey. Látom, hogy valami nyugtalanít. Nem muszáj elmondanod, de ne is tagadd, hogy foglalkoztat valami.

– Igen, tényleg nyomaszt valami, de nem beszélhetek róla – felelte a férfi.

– Rendben – nyugtázta Sara elégedetten, hogy Jeffrey legalább elismerte a dolgot. – Essünk túl az itteni részen, aztán gyerünk vissza Nellékhez, hátha össze tudjuk rakni a sztorit úgy, hogy értelme is legyen.

A hálószobaajtó résnyire nyitva állt, s megnyikordult, ahogy a lány szélesebbre tárta. Az ablakon fény ömlött be, és Sara meglepetten tapasztalta, hogy emlékezete mennyire megmásította a Swan lelövésének estéjéről benne élő képeket. Valahogy mindent teljesen eltúlzott, s korábban, mikor igyekezett maga elé képzelni a szobát, nem boldogult, mert mindenütt csak vért látott. Most viszont szinte tisztának tűnt a helyiség, leszámítva a foltokban összefröcskölt ajtót és mennyezetet, meg a szőnyegen levő vértócsát, ami időközben megszáradt.

Jeffrey kinyitotta a ruhásszekrényt, és végignézte a polcokat. Sara a tetthelytől távolabbi éjjeliszekrényhez ment. A szoba teljes felületét finom porral vonták be, hogy kimutassák az ujjlenyomatokat, s a fekete por mindenütt láthatóvá tette a koszt. Reggie nyilván már rögzített minden ujjlenyomatot, amit használhatónak ítélt, Sara ettől függet-

lenül igyekezett nem érni a fekete porhoz az éjjeliszekrény ajtaján, mert tapasztalatból tudta, milyen nehéz lemosni. A felső élénél fogva nyitotta ki az ajtót, és hátralépett, mert egy világoskék vibrátor esett ki. A lány válla fölött Jeffrey is odapillantott.

– Ez sok mindent megmagyaráz – mondta sokat sejtetően.

– Ugyan mit? – kérdezte Sara, és egy papírzsepivel tolta vissza a szerkentyűt a helyére. – Nem ismerek olyan nőt, akinek ne lenne.

– Neked is van? – érdeklődött Jeffrey meglepetten.

– Dehogyis, drágám – évődött a lány. – Bőven elég vagy nekem te is.

– Komolyan, Sara.

– Miért? – kérdezte Sara, s még benézett a szekrénykébe, aztán becsukta az ajtót. Volt még benn egy kis kiszerelésű síkosító, ezt inkább meg sem említette Jeffrey-nek. – Egy vibrátor nem jelent semmit. Vannak párok, akik használják. Milyen sorsdöntő bizonyíték után kutatsz itt?

– Nem tudom – Jeffrey hangjában kudarc csengett. – Robert nem mond igazat. Vagy azt kell bebizonyítanunk, hogy hazudik, vagy azt, hogy nem – vont vállat. – Akármelyik verzió teljesül, nem hagyom magára ezzel az üggyel.

– Van az úgy, hogy hazudik az ember, és az igazság darabkáit meghagyja a sztorijában, hogy hihetőbb legyen az összkép.

– Hogy érted ezt?

– Talán Robert elárult valami hasznosat, csak mi átsiklottunk fölötte. Vegyük át még egyszer elölről az egészet – javasolta Sara. – Idézzük fel, először mit is mondott Robert és Jessie, mi történt.

– Úgy érted, mit mondtak Luke halálakor?

A lány bólintott.

– Oké – nézett körül a helyiségben Jeffrey. – Vegyük át elölről. Kint voltunk az utcán. Lövéseket hallottam, és a hátsó kerten át iderohantam – állt meg az ajtóban. – Megláttam, mi történt, vagy legalábbis megpillantottam a hullát. Robert felnyögött, erre felé fordultam. Itt volt – mutatott a zsaru az ajtó mögé. – Jessie pedig itt – bökött aztán az ablak melletti sarokba.

– Aztán?

– Megkérdeztem Robertet, hogy van, aztán megkerestelek téged.

– Jó – vette át a történet fonalát Sara. – Beléptem, te pedig hívtad a rendőrséget. Megnéztem, van-e pulzusa Swannek, aztán el akartam látni Robertet.

– Nem engedte, hogy megnézd a sebét – folytatta Jeffrey. – Jessie folyton félbeszakított, mikor megpróbáltam kiszedni a sztorit Robertből.

– Ő pedig előadta, hogy Jessie-vel már ágyban voltak. Swan az ablakon át jött be.

Jeffrey az ablakhoz sétált.

– Tényleg nem kizárt, hogy valaki bejött a hátsó kert felől.

– Robert mondott olyat egyáltalán, hogy kilökte a szúnyoghálót? Mármint az új meséjében, ami szerint ő a tettes? – pontosított Sara.

– Nem.

Sara körbepillantott, maga elé képzelte, hogy nézett ki a szoba aznap éjjel.

– Szóval Swannél fegyver van – kapcsolt vissza Jeffrey Robert első verziójához. – Az ágyhoz lopózik. Jessie felébred, és felsikolt. Robert megmozdul, erre Swan rálő.

– De nem találja el – mesélte tovább Sara. – Robert a ruhásszekrényhez rohan, és előrántja a pisztolyát. Rálő Swanre, de a fegyver csütörtököt mond.

– Swan újra lő, és most eltalálja Robertet, Robert pisztolya ezután sül el, főbe lövi Swant.

Sara a padlóra pillantott. A spriccelő vér nem a ruhásszekrény felé mutatott.

– Itt kellett állnia – ment át az ajtóhoz, hogy felvegye a fröcskölés által kijelölt pozíciót.

– Látod? – mutatta a vércseppek által kirajzolt kúpot Jeffrey-nek. – Robert tuti, hogy itt állt.

– Miért?

– Lő – felelte Sara, s kinyújtott mutatóujjal pisztolyt formázott –, a golyó fejbe találja Swant, és a lövedék ütötte lyukból ugyanebbe az irányba spriccel vissza a vér. Ez puszta fizika: hatás és ellenhatás. A golyó behatol, a lyukon a vér kifröcsköl. Nézd, hova spriccelt.

Jeffrey odaállt Sara mellé, és szemügyre vette a szőnyeget.

– Ja igen – mondta –, értem már. Tényleg itt állt.

– Várj – mondta a lány, és még mielőtt Jeffrey megkérdezhette volna, miért teszi, már ki is ment a hálóból. A varrókosárral tért vissza. – Ez így nem teljesen tudományos pontosságú – mormogta.

– Mit csinálsz?

A lány választott egy spulni sárga cérnát, mert azt gondolta, az látszik majd a legjobban.

– Mint minden más, a vér is ki van téve a gravitációnak.

– Tehát?

– Tehát a vércseppek alakjából következtethetünk arra, milyen irányból hullottak a padlóra – nyitott ki Sara egy gombostűkkel teli dobozkát.

– Elárulják, merről spricceltek a szőnyegre, és azt is, ha épp függőlegesen hullottak le. Látod? – nézett Jeffrey-re. – A minta alapján egyértelmű, hogy Robert a fal mellett állt, amikor a golyó kifelé menet lyukat ütött a testén. A vércseppek szinte tökéletesen kerekek, kivéve felül, ahol nagyon enyhén csepp alakot formáznak. Eszerint a lövedék felfelé tartott.

– De mintha szóródnának a cseppek – mutatott a zsaru a hajszálvékony vonalakra, amelyek sugárirányban vezettek kifelé a kör alakú cseppekből.

– A vér egyenesen csapódott a falnak, aztán onnan visszaverődött – bökött a lány a falon látható nyom felé. – Ide lövellt a vér a legnagyobb erővel.

– Aha – felelte a férfi, de Sara látta rajta, hogy még mindig nem győzte meg. – És a többiből mi derül ki?

– Ezt figyeld! – fogta meg a cérna végét a lány, letekert belőle vagy másfél métert, és a szétspriccelt vércseppek által kirajzolt kontúrhoz igazította. – Próbálom megsaccolni, milyen szöget zárhatott be, de ezt még módosítani kell a röppálya parabolája miatt, úgyhogy…

– Ebből egy kukkot sem értek…

– Ez trigonometria – folytatta Sara magától értetődően. – A felszerelés persze nem ideális, úgyhogy csak durva becslésre van mód, de elvileg valahogy így áll a dolog: a vérfolt hosszának és szélességének aránya egyenlő a spriccelés becsapódási szögével… – Jeffrey megint elvesztette a fonalat, úgyhogy a lány félbeszakította magát. – Hozz valami ragasztószalagot.

– Milyet? Celluxot vagy szigetelőszalagot?

– Mindegy csak ragadjon.

Jeffrey megpróbált felhajtani valami ragasztócsíkot, Sara pedig közben tovább dolgozott a cérnával. A szőnyeghez erősítette a cérnaszálak végét, és nagyjából háromméteres darabokat tépett a spulniról.

– Jó lesz? – nyomott a lány kezébe egy tekercs szigetelőszalagot a férfi.

– Persze – vágott pár centis darabokat Sara a szalagból, és a karjára ragasztgatta őket. Az éjjeliszekrényen megkereste a nagyobb fröcskölésnyomokat, és óvatosan kikerülte a szekrénykére tapadó húsfoszlányokat. Közben beugrott neki, milyen jó lett volna, ha még az elején kesztyűt húz, de most már késő.

– Állj ide – küldte Jeffrey-t az ágy lábához.

– Mit akarsz?

– Erről az oldalról semmihez nem tudom rögzíteni a cérnákat, úgyhogy rád kéne tűznöm a végüket – felelte.

– Oké – bólintott a zsaru. Sara egyenként odavezetett hozzá minden cérnaszálat, és a szétfröcskölt vér becsapódási szögét figyelembe véve Jeffrey ruházatához erősítette őket. Megfelelő szerszámok hiányában is igyekezett, amennyire lehet, pontosan dolgozni. Fekete szigetelőszalaggal jelölte ki azokat a helyeket, ahol a különböző szögben haladó cérnák keresztezik egymást. Egészen beleizzadt a dologba a szűk kis szobában, mire meglett, de megérte.

– Itt volt a feje – vonta le a következtetést Jeffrey arra a helyre bökve, ahol az összes szál összefutott. A fekete szigetelőszalag mutatta a becsapódás helyét, mint valami igazságügyi szakértői pók a hálója közepén. Pontosan arra a helyre került, ahol a golyó szétrobbantotta Luke vérét, agyát és koponyáját.

Sara már összekente a farmerját, ahogy kúszott-mászott a véres szőnyegen, most pedig kissé kelletlenül vette fel a térdelő testhelyzetet, amelyben Luke golyót kapott. Legalább fél méterre kellett lennie az ágytól.

– Valamivel alacsonyabb volt nálam, úgyhogy kábé itt lehetett a feje, plusz-mínusz öt centi, mert ez a kalkuláció nem teljesen precíz.

– Jessie ágyban volt – vette át a szót Jeffrey, aki egy helyben maradt, hogy a cérnák ne mozduljanak el. – Swan pedig nyilván térden állt előtte.

– Hű, látod ezt? – mutatott Sara egy kéznyomszerűségre.

– Aha – bólogatott a zsaru. – Ott volt a tenyere. Biztos az ágynak dőlt, és megtámaszkodott.

– Errefelé nézett – folytatta a lány az ágyra mutatva. – A golyó erről fúródott a koponyájába. Itt – mutatta a füle fölötti területet. – A túloldalt pedig lejjebb hagyta el a fejét – gesztikulált a húscafatok felé, amelyek még mindig rá voltak ragadva az éjjeliszekrényre. – Ez a fülcimpája.

– Stimmel – vélte Jeffrey. – Robert kábé itt állt, ahol most én, Swan pedig az ágy mellett térdelt, és ki tudja, mit művelt.

– Arccal Jessie-nek.

Jeffrey láthatólag meggörnyedt. A szálak lefittyedtek.

– Tehát igazat mond. Se szó, se beszéd, lőtt. Azonnal, hidegvérrel lelőtte Luke-ot.

– Most már leszedhetjük – nézett Sara a gombostűkre. – Ebből még mindig nem tudjuk, miért tette.

– Világos, hogy miért – segített kihúzgálni őket Jeffrey. – Azért, mert éppen basztak. Egyértelmű, mit érzett. Teljesen megértem.

– De te akkor sem lőnél le senkit.

– Nem tudom, mit tennék – mondta Jeffrey. – Ha rajtakapnálak valakivel…

– Robert vette észre őket hamarabb – folytatta Sara, még mindig igyekezve rekonstruálni a történteket. – És első alkalommal, amikor belépett, nem volt nála pisztoly.

– Nem bizony – helyeselt a férfi. – Kiment, és behozta a fegyvert onnan, ahol tartja, a kocsiból, vagy a fasz tudja, honnan.

– Kiment, és pisztollyal jött vissza – vonta le a következtetést Sara. – Ez előre megfontolt szándék.

– Tudom – öntötte vissza a gombostűket a dobozkába Jeffrey.

Sara feltekerte a cérnaszálakat, és azon tűnődött, most mi legyen. Robert előzőleg már vallomást tett. Ők most azért jöttek, hogy valamilyen módon kimutassák a sztorijáról, hogy nem működik. Ehhez képest bebizonyították, hogy előre megfontolt szándékkal követte el. A két verzió között annyi a különbség, hogy Robert tíz évet kap, és jó magaviselet esetén még ennél hamarabb is szabadlábra helyezhetik, vagy pedig kivégzik.

Odakint csikorogva fékezett egy autó.

– Kíváncsi vagyok… – kezdte Jeffrey, amikor becsapódott a kocsiajtó. Jeffrey és Sara megindultak kifelé, hogy lássák, ki jött. A zsaru épp akkor nyitotta ki a lakásajtót, amikor az érkező nő dörömbölni akart rajta.

– Te szemét strici! – rivallt Jeffrey-re reszelős hangon. – Tudtam, hogy itt találllak.

Jeffrey próbálta visszacsukni az ajtót, de a jövevény a küszöb mögé tette a lábát. Sarát először a nő szaga csapta meg, a menstruációs vér fémes aromája, pedig a nő mintha már túl idős lett volna ehhez. Óriásira terebélyesedett, talán ötven kiló túlsúly is volt rajta, arca pedig teljesen eltorzult a haragtól.

– Mocskos disznó! – üvöltötte, és ököllel esett neki Jeffrey-nek.

– Lane… – próbálta a zsaru feltartott kézzel csillapítani.

– Kinyírtad a lányom, te rohadék! – óbégatta. – Ezt nem viszed el szárazon! Se te, se a többi geci haverod!

Jeffrey nekifeszült az ajtónak, hátha ki tudja tolni a nőt az előszobából, de ekkora súllyal szemben nem boldogult. A nő tovább ütlegelte Jeffrey-t, aztán akkorát lökött rajta, hogy a zsaru megtántorodott és hátraesett. Az ajtó kicsapódott.

Sara Jeffrey után kapott.

– Hagyja már abba! – kiabált rá a dagadt nőre önkéntelenül.

A nő Sara felé fordult, és tetőtől talpig olyan undorral mérte végig, mintha leprást látna.

– Rólad is hallottam, nehogy azt hidd! – fröcsögte. – Kibaszott kurva! Fogalmad sincs, mekkora mocsadékkal adtad össze magad.

Jeffrey zihálva talpra kecmergett, s Sarán átfutott, hogy az ütés talán eltörte valamelyik bordáját.

– Ki ez? – sziszegte a lány.

– Erid – rikkantott a nő hátra az udvarba. – Gyere csak ide! Meg te is, Sonny!

A zsaru a falnak dőlt, nem is nagyon állt a lábán. Sara kérdőre akarta vonni, mi ez az egész, mikor felbukkant két fiatal fiú a verandán. Szánalmas, alultáplált, koszos srácok voltak. Sarának a fészekből kiesett madárfiókák ugrottak be róluk, akikkel nem törődött az anyjuk. Elég volt rájuk néznie, máris elfutotta a méreg. Miféle szülő az, aki így elhanyagolja a kölykeit? Kinek van szíve így bánni a gyermekeivel?

A dagadt nő elkapta az egyik kissrác nyakát, és Jeffrey felé lódította.

– Köszönj az apádnak, te kis tapló!

A fiú elveszítette az egyensúlyát, és kis híján elesett, mikor Sara elkapta. Koszos szürke ing volt a kölykön, s Sara érezte, hogy kiállnak a bordái.

– Ez a köcsög erőszakolta meg az anyád – közölte a gyerekkel a nő.

Sarának összeszorult a torka. Jeffrey-re nézett, de a férfi kerülte a tekintetét.

– Megerőszakoltad? – nyögte ki a lány nagy nehezen. Zúgott a feje, azt sem tudta, hol van.

– Mocskos szemét – ágált tovább a debella. – Legalább viselkedj férfi módjára, és egyszer az életben vállald a felelősséget a tetteidért, te nyomoronc.

– Kérem – szólt rá Sara a nőre, próbálva menteni a menthetőt. – Ne rendezzen jelenetet a gyerekek előtt.

– Mit ne csináljak? – hőbörgött a nő. – Úgy van rendjén, ha a gyerek ismeri az apját. Mégiscsak tudnia kell, ki erőszakolta meg és nyírta ki az anyját, nem igaz, Eric? Nem akarsz megismerkedni vele?

Eric kíváncsian bámulta Jeffrey-t, a zsaru viszont kővé meredten állt, rá sem nézett a kisfiúra.

– Jól vagy? – kérdezte a kissráctól Sara, és zsíros haját kisimította a gyerek homlokából. A testmagasságából ítélve akár Jareddel is egyidős lehet, de betegesnek tűnt. Karján és lábszárán furcsa véraláfutások tarkállottak. – Beteg vagy? – tudakolta Sara.

– Csak az átok vére – válaszolt a kisfiú helyett a nő. – Ebben is erre a szardarab apjára ütött.

– Takarodjon – mordult fel Jeffrey figyelmeztetően. – Nincs itt semmi keresnivalója!

– Persze, majd hagyod, hogy Robert vigye el a balhét… – mondta a nő. – Gyáva szarházi!

– Fogalma sincs az egészről.

– Ez a nagy csomó orvosi számla viszont a könyökömön jön ki – ágált a nő üvöltve. – A mi águnkon soha senkinek nem volt ilyesmije a családban – méregette a kövér asszony a gyereket utálkozva.– Szerinted én szarom a pénzt? Azt hiszed, telik rá, hogy valahányszor elájul, futkossak vele a kórházba vérátömlesztésre?

– Húzzon el innen, mielőtt idehívom Hosst!

– Hívd csak – állta a sarat a nő. – Hívd ide, egyszer és mindenkorra rendezzük le a dolgot!

– Nincs itt mit lerendezni – torkollta le Jeffrey. – Semmi nem változott, Lane. Nem tud mit tenni.

– Nem a fenét! – ellenkezett a nő. – Mindenki tudja, hogy te erőszakoltad meg!

– Az az eset három éve évült el – közölte a zsaru. Sarának beleborsózott a háta, hogy Jeffrey ezzel is tisztában van. – Még ha fel is tud hozni valamit ellenem, akkor sem történik semmi.

– Akkor én magam nyírlak ki, szarházi rohadék! – hadonászott a nő Jeffrey orra előtt.

– Hölgyem – Sara továbbra is Ericen nyugtatta tenyerét, nem akarta kiengedni a kezéből. A fiú csak bambult, úgy tűnt, számára teljesen természetes, hogy a felnőttek így viselkednek. A másik kissrác az udvarban maradt, és egy műanyag játék teherautóval furikázott, motorzúgást utánozva. – Ezt ne a gyerekek előtt intézzük el.

– Ki a fasz vagy? – röhögött a kövér asszony. – Mit képzelsz, ki vagy te itt? Mi a faszt rendezkedsz?

Sarában felment a pumpa, úgyhogy ha akarta sem tudta volna visszafogni magát.

– Annyit tudok, hogy ez a gyerek nem egészséges. Meg sincs fürdetve rendesen. Hogyan járathatja így? Meg őt is – intett a másik fiúcska felé. – Magára kéne szabadítanom a gyámügyet.

– Csak rajta, csináld nyugodtan – felelte a nő. – Mit bánom én! Kettővel kevesebb éhes szájat kell etetnem. – Szavaival ellentétben hívogatóan Eric felé nyújtotta a kezét. A fiú engedelmeskedett. Sara utánanyúlt, hogy megállítsa, és a karján hurkaszerű dudorokat tapintott ki a kék-zöld foltok környékén.

– A pasid megerőszakolta a lányom – közölte Sarával az asszony.

Sara megszédült. Megkapaszkodott a falban, hogy ne tántorodjon meg.

– Megerőszakolta, a lányom teherbe esett, és amikor segítségért fordult Jeffrey-hez, ő megölte, és itt hagyott a poronttyal, hogy én neveljem fel. Ezzel még nincs vége az ügynek – kezdett újra a zsaru orra előtt hadonászni.

– Dehogy nincs – mondta Jeffrey.

– Mondd meg a kibaszott haverodnak, ha a szemem elé kerül, halott.

– Szóljak Hossnak, hogy mivel fenyegette meg? Rögtön bezsuppolja!

– Gyáva szarházi! – fintorodott el a nő. Csúnya köhögés rázta. Mielőtt Jeffrey elhajolhatott volna, leköpte.

– Még nincs vége az ügynek – ismételte, és karon ragadta Ericet. A fiúnak már így is tele volt véraláfutásokkal a karja, de nem tiltakozott. A másik kisgyerek visszatrappolt a kocsihoz, olyan elégedetten, mintha az anyja azt mondta volna, hogy fagyizni mennek.

Jeffrey akkurátusan kihajtogatta a zsebkendőjét, és letörölte a köpetet.

Sara percekig szóhoz sem jutott. Még mindig a terebélyes asszony vádjai visszhangzottak a fülében.

– Hajlandó vagy elárulni, mi ez az egész? – nyögte ki végül Jeffrey-re nézve.

– Nem.

A lány megrökönyödve emelte égnek a kezét.

– Jeffrey, ez a nő azt állítja, megerőszakoltad a lányát. – Sara egyszerre volt dühös és sebzett.

– És te hiszel neki? – állta a lány pillantását a zsaru. – Kinézed belőlem, hogy megerőszakolok valakit? Aztán meg elteszem láb alól?

Sara annyira meg volt döbbenve, hogy még nem is volt érkezése igazából végiggondolni az egészet. A kövér nő Jeffrey-t érintő vádjai váratlanul sújtottak le rá, s ő egészen elkábult a sokktól.

– Sara!

– Fogalmam sincs… – rázta meg a fejét. – Már azt sem tudom, mit higgyek.

– Akkor semmi dolgunk egymással – közölte a zsaru, és otthagyta.

– Jeffrey, várj – szólt utána a lány, a nyomában igyekezve a kocsibeállón. A zsaru rá sem hederített, Sarának kellett megszaporáznia a lépteit, hogy utolérje. – Mondd el, mi van.

– Úgy tűnik, anélkül is tudod, hogy történt.

– Nem mondanád el inkább te?

A zsaru megtorpant, és szembefordult a lánnyal.

– Muszáj ezt firtatnod, Sara? Nem bízol bennem?

– Ez nem bizalom kérdése – vetette ellen Sara. – Atyaúristen, Jeffrey! Ez a nő azzal vádol, hogy megerőszakoltad a lányát. Azt mondja, fiad született tőle.

– Baromság – csattant fel a férfi. – Szerinted létezik, hogy tudtom nélkül gyerekem születik? Ez teljesen kizárt.

Sarának Jared ugrott be, de leküzdötte a késztetést, hogy Jeffrey arcába vágja, amit tud.

– Most mi van? – rivallt rá a lányra Jeffrey, félreértve annak habozását. – Tudod, mit? Hagyjuk a faszba az egészet! – indult meg újra, láthatólag elkeseredetten. – Azt hittem, te más vagy, mint a többiek. Azt hittem, benned bízhatok.

– Ez nem bizalom dolga.

– Nem a faszt! – mérgelődött a zsaru.

– Ez aztán a válasz! „Nem a faszt!” – gúnyolódott Sara Jeffrey-t utánozva.

Elkapta a férfi vállát, de Jeffrey lerázta magáról a kezét.

– Jobban jársz, ha most békén hagysz.

– Miért? Ha nem, akkor engem is megerőszakolsz? Aztán megfojtasz?

A zsaru már eddig is mérges volt, de ez a megjegyzés vérig sértette. A lány Jeffrey arca láttán máris legszívesebben visszaszívta volna elhamarkodott szavait. A zsaru a lány felé böködött az ujjával, mintha ki akarná oktatni, de végül nem szólalt meg. A fejét rázva indult meg az anyja háza felé.

– A francba – suttogta Sara, és csípőre tette a kezét. Miért megy minden ilyen problémásán kettejük közt? Abban a pillanatban, hogy helyreáll az összhang köztük, mindig beüt valami, ami tönkreteszi az egészet. Nemi erőszak. Bármit mondhatnának Jeffreyről, tudná kezelni, kivéve ezt. A férfi miért nem beszélt erről neki korábban, tépelődött Sara. Miért nem avatta a bizalmába? Talán ugyanazért, ami miatt Sara sem bízik meg Jeffrey-ben száz százalékig.

Nell kint ült a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn, amikor Sara a házuk elé ért. Felállt, és kinyújtotta a kezét a lány felé.

– Láttam Lane Kendall kocsiját Roberték előtt. Mit akart tőled az a vén tehén?

Sara válaszra nyitotta a száját, és őt is meglepte, hogy heves sírásban tör ki.

– Jaj, drágám! – kísérte be a házba Nell. – Gyere beljebb, ülj le – terelte Sarát a kanapé felé.

A lány leült, Nell pedig átölelte. Sara nevetségesnek érezte magát, de közben hálás is volt. Alig tudott kinyögni valamit, úgy rázta a zokogás, de lassanként elmondta, ami a szívét nyomta, amit már Jeffrey-nek is el akart.

– Szegény kiskölykök.

– Hát igen.

– Olyan koszosak meg alultápláltak voltak.

Nell rosszallóan rázta a fejét.

– Rossz volt rájuk nézni.

– Jól van, na – simogatta meg a lány haját Nell.

– Mi ez az egész? – kérlelte Sara. – Légyszi, meséld el, mi az igazság!

– Nyugi – csitította Nell, és elővett neki egy papírzsepit. – Fújd ki az orrod – nyomta Sara kezébe.

Sara engedelmeskedett. Hülyén érezte magát a kitörés miatt. Előredőlt, és megtörölgette a szemét egy másik zsepivel.

– Jaj! Ne haragudj.

– Csoda, hogy eddig nem borultál ki – közölte Nell, és ő is megtörölte a szemét.

– Szegény kissrácok – motyogta Sara. – Csórikáim.

– Bizony. Nekem is belesajdul a szívem, valahányszor meglátom őket.

– És senki nem segíthet rajtuk?

– Ne is kérdezd… – mondta Nell. – Ha azt hinném, hogy valaki befogadja őket, már rég feladtam volna egy újsághirdetést.

Sara szíve szerint felnevetett volna, de képtelen volt rá.

– És a gyermekvédelmisek?

– Tudod, mi a legfurább?

Sara kérdőn nézett rá.

– Egy időben ő is ott dolgozott.

– Ne már! – hitetlenkedett a lány.

– Bizony – felelte Nell. – Olyan tizenöt éve szociális munkás volt a Gyermekvédelmi és Családsegítő Szolgálatnál. Aztán autóbalesetet szenvedett egy problémás családhoz menet, és beperelte a munkahelyét meg az önkormányzatot, meg mindenkit, akit csak

ért. Azóta rokkantnyugdíjas, plusz a peren kívüli megegyezés is hozott neki egy adag pénzt, úgyhogy nincsenek anyagi gondjai.

– És mire költ?

– Hát a gyerekekre nem, az egyszer biztos – válaszolta Nell rosszallóan. – Viszont ismeri az összes rendelkezést. Tudja, mit kell tennie, hogy ne vegyék el tőle a gyerekeket. A gyermekvédelmisek meg tartanak tőle. Ha Hoss nem nézne be hozzájuk egyszer-egyszer, akkor már nyilván bezárta volna a két kissrácot a szekrénybe, és elhajítja a kulcsot.

– A kisebbiknek mi baja?

– Valami nincs rendben a vérével – válaszolta Nell. – Folyton vérátömlesztésre van szüksége.

– Hemofíliás? – kérdezte a lány, mert azt hitte, Nell esetleg keveri a vérátömlesztést az infúzióval. Az orvos biztos tudja, mi a dolga, még egy ilyen kisvárosban is, mint Sylacauga.

– Nem. Valami hasonló, de nem hemofília – felelte Nell. – Tuti, hogy az állam finanszírozza a kezelést.

Sara hátrazöttyent a kanapén. Iszonyú kimerültség vett erőt rajta. Csendben ültek, aztán Sara valami miatt egyszer csak kibökte:

– Engem is megerőszakoltak.

Erre Nell szava is elakadt, pedig ez nem volt jellemző rá.

– Akkor történt, amikor Atlantában dolgoztam – folytatta Sara, és egy kihúzódott szálvéget kezdett piszkálni az ülőpárnán. – Jeffrey nem tud róla.

Nell nem válaszolt egyből.

– Hát akkor mindkettőnknek megvan a magunk titka előtte – felelte kis szünet után.

– Még sosem éreztem egy férfit sem ilyen fontosnak – vallotta meg Sara. – Sosem tápláltam ilyen érzelmeket egyik pasim iránt sem. – Nem tudta, pontosan hogyan fogalmazza meg az érzéseit. – Egyáltalán nem tudok hideg fejjel gondolkozni vele kapcsolatban. Tök mindegy, mit diktál az ésszerűség, szól bennem egy belső hang, amelyik azt szajkózza: „Ne hallgass rájuk, úgysem tudsz nélküle élni."

– Hát igen, Jeffrey így hat a nőkre.

– Szeretném, hogy… – tehetetlenül emelte az égnek a kezét –, nem is tudom, mit szeretnék. Nem tudom szemtől szembe megvallani neki, hogy szerelmes vagyok belé, de ha látom, vagy ha rá gondolok…

Nell adott egy zsepit Sarának.

– Én soha nem hittem, hogy ő tette volna ezt Juliával – mondta.

– Mert pontosan mit pletykálnak?

– Hogy Jeffrey és Robert megerőszakolták az erdőben.

Sara az ajkába harapott. Nell tárgyilagosan mondta ki a dolgot, de ettől függetlenül nem maradt el a hatás. „Megerőszakolták" – a szó már önmagában is profán volt és obszcén.

– Folyton kurválkodott – folytatta Nell. – Nem mintha ez mentség lenne. Elvégre a nővérem, Marinelli még többet kurválkodott, csak neki volt annyi esze, hogy ne hencegjen vele.

– Mondj el mindent – kérte Sara. – Jeffrey úgysem fogja.

– Fiúkkal kavart – vont vállat Nell. – Nem is tudom, ez így most nem tűnik nagy valaminek, de akkoriban senki sem művelt ilyesmiket. Legalábbis nem vállalta be – helyesbített Nell. – És tutira nem kürtölte szét az egész városban.

– Emlékszem – bólogatott Sara. Ő is félt odaadni magát Steve Mann-nek, s amikor végül mégis megtette, úgy szégyellte magát, hogy nem is tudta rendesen kiélvezni a dolgot.

– Julia nem volt csinos – mesélte Nell. – Nem volt kifejezetten ronda, mégis volt benne valami, amitől csúnyának tűnt. Nyilván mert kétségbeesetten viselkedett. Bárkiben szívesen megkapaszkodott volna, ha ettől javul az önértékelése. – Nell tekintete a falon lógó családi fotókra tévedt. – Néha összerándulok, ha meglátom Jent, mert rajta is ugyanezt érzem: mintha feneketlenül szomjazna a megerősítésre. Még nem is kamaszodik igazán, de máris.

– A legtöbb lány ilyen.

– Tényleg?

– Igen. Csak van, amelyik ügyesebben titkolja.

– Hiába mondogatom neki, milyen csinos. Oposszum meg van őrülve érte. Tavaly elvitte az iskolába az apa-lánya bálra. Úristen, ez a pasas hogy tud világoskék szmokingot hordani! Akárki máson röhejesen nézne ki.

Sara elképzelte Oposszumot szmokingban, és már a gondolatra is elmosolyodott.

– De most már elkezdett sportolni – folytatta Nell. – Kosarazik, szoftballozik. Jót tesz neki.

Sara bólintott. Azok a lányok, akik sportolnak, valóban talpraesettebbek, és több az önbizalmuk.

– Nekem is az volt a szerencsém, hogy anyám mellettem állt – emlékezett Sara. – Egy szót sem hittem el abból, amit mondott, de ő folyton azt hajtogatta, hogy bármit elérhetek, amit csak akarok.

– Azért csak volt értelme a szavainak – vágta rá Nell. – A két szép szeméért még senki sem kapott orvosi diplomát.

Sara a bók hallatán elpirult.

– Na szóval, Julia kicsit lazán adta elő, és ebből nem is csinált titkot – babrálta a zsebkendőjét Nell.

– Azt hitte, nem véletlenül mennek el vele a fiúk… Mármint hogy szeretik, vagy sokat jelent nekik. Mintha attól különösen becsessé vált volna számukra, hogy leszopta őket a tornaterem mögött suli után. Konkrétan kérkedett ezzel.

– Jeffrey-nek is köze volt hozzá?

– Őszintén?

Sara szóhoz sem jutott. Dermedten bólintott.

– Fogalmam sincs – felelte Nell. – Nem hiszem, hogy rászorult. Abban az időben én is elég gyakran megtettem neki ugyanezt – nevette el magát.

– De az ilyen korú srácoknál sosem lehet tudni. Mikor utasít vissza tizenhat éves srác potya dugást? Francba, még a legtöbb felnőtt férfi sem mondana nemet. A pasik ilyenek. Mindent megtennének, hogy szexelhessenek.

– És Jeffrey-t soha nem kérdezted a történtekről?

– Nem volt hozzá bátorságom – felelte Nell. – Most simán megtenném, de akkoriban teljesen más volt. Tudod, milyenek a fiatal lányok… Paráztam, hogy ha magamra haragítom, akkor faképnél hagy, és valaki mással kezd járni.

– Ki mással járt volna?

– Jessie-vel. De ezt csak úgy gondoltam. Most már tisztában vagyok vele, hogy sosem szűrte volna össze a levet Robert csajával – húzta maga alá a lábát Nell. – És ha érdekel a véleményem, szerintem nem is művelt ilyesmit. Jeffrey már akkor is ilyen volt. Egyszerűen ügyelt rá, hogy mi helyes és mi nem. Soha nem követett volna el ilyen méltánytalanságot.

– Azt hittem, igazi bajkeverő volt.

– Az is volt. De mindig tudta, mikor sántikál rosszban. Ezért tartottam ki mellette. Ha csinált is baromságokat, egyértelmű volt, hogy jó ember. Mindig is volt benne erkölcsi érzék, ami eligazította a világ dolgaiban. Sokkal értelmesebb pasast fogtál, mint gondolnád – tette hozzá Sarára sandítva.

A lánynak eszébe jutott előző napi telefonbeszélgetése az anyjával.

– Valami azt súgja, megbízhatok benne.

– Ezzel én is így voltam – felelte Nell. – Emlékszem, másnap Julia bejött suliba, és elmondta, hogy megerőszakolták. Szörnyű volt. Mindenkinek elmesélte, aki hajlandó volt meghallgatni. Egyre terjedtek a részletek, és ebédidőre már mindenkinek csak az elgyötört, véraláfutásokkal teli Julia járt az eszében. – Kis szünetet tartott. – Láttam a folyosón, és nekem nem is tűnt túlzottan elgyötörtnek. Inkább azt vettem észre rajta, hogy élvezi a feltűnést – vont vállat Nell. – Az az igazság, hogy folyton hazudozott. Hol azért, mert fel akarta hívni magára a figyelmet, hol azért, hogy szánalmat ébresszen maga iránt. Senki nem hitt neki. Talán maga sem hitte, amit beszél.

– Pontosan mit mondott?

– Hogy Robert elvitte a barlanghoz, és sört itatott vele, hogy ellazuljon.

– És hogy jön ide Jeffrey?

– Később – felelte Nell. – Ahogy ez mindig történni szokott, a sztori önálló életre kelt. Jeffrey égre-földre esküdözött, hogy Roberttel volt, amikor a dolog történt, mire Julia bájos mosollyal közölte, hogy rendben, akkor mindketten ott voltak. Felváltva erőszakolták meg.

– Julia változtatott a meséjén?

– Úgy hallottam, igen. De mindkét verziót pletykálják. Az is lehet, hogy már elejétől fogva úgy mesélte Julia, hogy mindkét fiú benne volt a balhéban, csak én értettem félre. Tök zavaros az egész. Estére már úgy felduzzadt a pletyka, hogy egy egész csapat fiú erőszakolta meg, akik Comerből jöttek. A focicsapatból néhányan úgy döntöttek, megkeresik őket. Ha ilyen szóbeszéd kap szárnyra, mindenki felbolydul.

– És a rendőrség… – vetette közbe Sara. – Hoss…

– Persze, kihívták. Valami tanár is meghallotta, miért sír Julia, és szóltak Hossnak.

– És mit csinált?

– Gondolom, kihallgatta Juliát. Ő aztán pontosan tudta, hol lakik a lány. Mikor még élt Julia apja, minden hétvégén ki kellett mennie hozzájuk, hogy szétválassza Lane-t meg őt. Folyton állt a bál náluk.

– És Jeffrey-t meg Robertet is kihallgatta?

– Azt hiszem – felelte Nell bizonytalanul. – Miután Hosst értesítették, Julia nagyon gyorsan visszavonta a sztorit. Többet szóba sem hozta a dolgot az iskolában, és nem játszotta az áldozatot. Néha volt, aki faggatta – nem gondoskodásból, csak a botrány miatt –, de meg sem mukkant. Nem volt hajlandó beszélni erről. Aztán kábé egy hónap múlva el is tűnt.

– Hova tűnt?

– Biztos elment szülni – vélte Nell. – Nemhiába ilyen kövér Lane, senkinek sem esett le a tantusz, amikor elterjesztette, hogy megint terhes. Épp előtte halt meg az ura, úgyhogy sajnáltuk. – Nell elhallgatott, aztán folytatta: – Tulajdonképp istenáldása volt, hogy feldobta a bocskort a férje, mert ő aztán igazi katasztrófa volt. Még sokkal roszszabb, mint Lane. Megkockáztatom, hogy még Jeffrey apjánál is borzasztóbb szivar lehetett. Igazi komisz, undok, gonosz tapló.

– Lane-nek hány gyereke van?

– Utoljára hatot számoltam össze.

– Sonny a legfiatalabb, akit ma láttam?

– Ő csak unokaöcs. Nem tudom, honnan szedték össze. Nyilván csak azért, hogy több családi pótlékot kapjon.

– Hihetetlen – mondta Sara. Nem értette, hogy hagyhatja bárki is, hogy ez a nő gyermeket neveljen, ráadásul ennyit.

– Kilenc-tíz hónappal később aztán visszajött Julia az új kistestvérével, Erickel.

– Senki nem tette szóvá az időpontot?

– Ugyan mit mondtak volna? – kérdezte Nell. – Aztán pár héttel később újra eltűnt. Sokkal egyszerűbb volt ráfogni, hogy Lane az anyja, Julia meg egyszerűen lelépett a városból. Akkoriban húzott el Dan Phillips is, az egyik srác a focicsapatból. Az emberek mindenfélét pletykáltak, de aztán elég gyorsan lekerült a dolog a napirendről. Gondolom, végeredményben mindenkinek így volt könnyebb.

Nell előrehajolt, és kézbe vette az egyik albumot, ami a dohányzóasztal lábán hevert. Egy darabig keresgélt.

– Ő az, ott hátul – mutatta a képet Sarának.

A fotón Oposszum, Robert és Jeffrey a tribünön állt. Mindannyian a csapat hivatalos dzsekijében voltak, a vezetéknevük rá volt varrva a mezszám fölé. Jeffrey éppen átkarolta a fiatal, elragadó virágszál Nellt, ő pedig láthatólag fülig szerelmesen a fiúhoz bújt. Sarába indokolatlanul belenyilallott a féltékenység.

– Végül nem is adta nekem a dzsekijét a szemétláda – jegyezte meg Nell. Sara felnevetett, de titkon megkönnyebbült. Ha egy lány a gimiben megkapta valamelyik srác csapatdzsekijét, az felért azzal, mintha az osztálygyűrűjét viselhette volna. Nem is annyira a fiú szerelmét jelképezte a gesztus, mint inkább alapot adott a lánynak arra, hogy a barátnői irigykedjenek.

– És te kinek a gyűrűjét hordtad? – kérdezte Nell, mintha kitalálta volna Sara gondolatait.

A lány érezte, hogy elpirul szégyenében. Steve Mann osztálygyűrűje óriási, ormótlan aranytömb volt, az oldalába visszataszító sakkfigurát gravíroztak, egy futót; egyáltalán nem volt olyan menő, mint a focisták és kosarasok osztálygyűrűi. Sara utálta, ha rajta van, rögtön levette, amint Atlantába költözött. Három hónapig tartott, mire összeszedte magát, és postázta Steve-nek, és a mellékelt üzenetben elmagyarázta, hogy szakítani szeretne. Sara javára lehet írni, hogy sok évvel később elnézést kért Steve-től, bár erre talán nem került volna sor, ha a lány nem kényszerül rá, hogy visszaköltözzön Grant megyébe, azok után, ami Atlantában történt vele.

Nell valami másnak tudta be Sara hallgatását, valószínűleg annak, hogy a lány talán nem nagyon fiúzott gimi alatt.

– Na mindegy, egyébként is hülyeség az egész – mondta. – Jeffrey-nek nem is volt osztálygyűrűje. Nem telt rá neki. A többi csaj meg, amelyik kapott a krapekjától, úgy viselte, mintha egy nyüves eljegyzési gyűrű lenne – nevetett. – Pedig csak úgy tudták felvenni, ha belülről körbetekerték egy csomó ragszalaggal.

Sara félénken elmosolyodott. Ő is ugyanezt csinálta.

Nell visszatért a fotóalbumhoz.

– Na itt van – mondta, és az elmosódott arcra bökött. – Ő Julia. – A lány Oposszum és Robert mögött állt.

Sara Nell elmondása alapján valami borzasztóra számított, de a lány ugyanúgy nézett ki, mint bármelyik másik gimis lány ebből az időszakból. Derékig érő egyenes haja volt, egyszerű, virágmintás ruhát viselt. Leginkább szomorúnak tűnt. Sárán most ugyanolyan hirtelen vett erőt a sajnálat, mint ahogy az előbb belenyilallott a féltékenység.

– Mai szemmel nézve nem is tűnik olyan szörnyűnek. Fotó alapján nemigen lehet belőni valakinek a személyiségét, igaz?

– Nem bizony – bólogatott Sara, és arra gondolt, egész csinos lány volt Julia. Csak ez nem volt elégséges ahhoz, hogy túllépjen a családi hátterén. – Az apja erőszakoskodott vele?

– Folyton szarrá verte őket.

– Nem úgy értettem.

– Ja, értem… – gondolkodott el Nell. – Fogalmam sincs, de lenne benne ráció.

– Tudod, ki lehetett a gyerek apja?

– Gőzöm sincs – vélte Nell. – Ha azt szeretnéd tudni, ki mindenkivel volt együtt, akkor arra a listára a fél város felkerülne. Reggie Rayt is beleértve – tette hozzá a nő jelentőségteljesen.

– Julia idősebb volt nála.

– Na és?

Sara belátta, hogy ennek nincs jelentősége.

– Lane szavaiból úgy vettem ki, hogy Ericnek gyakran be kell mennie a kórházba kezelésre. Ebből gondolom, hogy valami gond lehet nála a véralvadással – mondta. – Nyilván autoszomális recesszív vagy domináns átvitelről van szó az esetében. Ja, bocs, tehát biztos öröklött természetű a baja – tette hozzá Nell zavarodott képe láttán. – Két fehérje van a vérben, ami az alvadásért felelős, és Ericnél az egyik nyilván nem működik megfelelően.

– De ez miért fontos?

– Mert a vérzéssel kapcsolatos rendellenességek egyenes ágon öröklődnek.

– Ja.

– Juliának volt efféle problémája?

– Szerintem nem – válaszolta Nell. – Emlékszem, egyszer technikaórán elég csúnyán megvágta az ujját ollóval. Nem tudom, szándékosan tette-e vagy véletlenül, de úgy rémlik, semmivel sem alvadt meg a vére lassabban, mint bárki másnak szokott.

– Ha például Juliának von Willebrand-betegsége volt, akkor életveszélyes a gyermeket orvosi felügyelet nélkül hagyni – mondta Sara. – De akkor lennének a családban más érintettek is, márpedig Lane elég világosan kijelentette, hogy nem ez a helyzet.

– Akkor szerinted az apjától örökölte? – kérdezte Nell. – Nem tudok senkiről a városban, akinek ilyen jellegű baja lenne. Robertnek pedig tuti, hogy nincs ilyesmi betegsége. Folyton összeverte magát a focipályán, és soha nem volt utána semmi különös.

– Jeffrey-nek se – válaszolta Sara. Emlékezett, amikor vért vett tőle, normális ütemben elállt a vérzés. Sarát már a puszta tény is szégyennel töltötte el, hogy egyáltalán felmerült benne ez a lehetőség.

Voltaképp egy pillanatig sem érezte úgy hogy Jeffrey sáros lehet bármelyik ügyben, ettől függetlenül boldog volt, hogy csalhatatlan bizonyíték került a kezébe.

– Kérdezősködhetek, mások tudnak-e valakiről – ajánlkozott Nell.

– Különböző fokozatai vannak a rendellenességnek – mondta Sara. – Vannak, akik betegek ugyan, de nincsenek tisztában vele. Nőknél a menstruáció miatt általában nem olyan kényelmes, és ezért nem szokott felderítetlenül maradni. Fogadnék, hogy Eric az apjától örökölte.

– Tű a szénakazalban – sóhajtott Nell. – Még az is lehet, hogy Dan Phillipsnek volt ilyen nyavalyája. Annak a srácnak, aki Juliával nagyjából egy időben lépett le – tette hozzá magyarázatul. – Itt van – mutatta meg a fiút az albumban. A hátsó sorban állt a focicsapat tagjai között.

– Nem úgy néz ki, mint egy focista – jegyezte meg Sara. Phillips sötét, hátrafésült hajú, cingár fiú volt. Egészségesnek tűnt, bár fotó alapján bajos az effélét eldönteni.

– Inkább csak töltelék volt – közölte Nell. – A legtöbb fiú csak benne akart lenni a csapatban, hogy neki is legyen csapatdzsekije. Ha elment az ember a vasboltba a meccs napján, hallhatta, hogy úgy szövegelnek, mintha magát a nyüves Super Bowlt játszották volna.

– A régi szép idők! – tódította Sara. Grant megyében is ugyanígy ment. Lapozott, s tovább nézegette a képeket. Pár évvel ezelőtt készült feketefehér képet talált Jaredről. – Csinos srác lesz belőle – mondta.

– Nem árulod el Jeffrey-nek, ugye? – kérdezte Nell erőltetett mosollyal. – Ne is mondj semmit. – Visszatette a fotóalbumot a dohányzóasztal alsó lapjára. – Útnak indulsz?

– Nem tudom.

– Maradj még. Estére csinálok kukoricakenyeret.

– Hol van Robert?

– Elmentek a boltba Oposszummal, hogy vegyenek pár holmit – felelte Nell. – Robert nem akart hazamenni ruhákért, és csak a jó ég tudja, Jessie mit kerekített az ügyből az anyjáéknál.

– Mi van Roberttel?

– Nem lesz semmi gond vele.

– Nem úgy értem. Az előbb csak Jeffrey-ről beszéltünk. Szerinted Robertnek lehetett köze ahhoz, ami Juliával történt?

Nell nem válaszolt egyből.

– Mindig is titokzatos figura volt.

– Mit titkolt?

– Talán nem is jó szó rá a „titokzatos”. Mert ez olyan fényt vet rá, mintha sunyi lenne, pedig nem az. Inkább csak zárkózott. Nem sokat mutatja az érzéseit.

– Jeffrey sem.

– De nála ez egész más. Robert egyáltalán nem hagyta, hogy bárki is közel kerüljön hozzá – dőlt hátra a kanapén Nell. – Mindenkinek az volt a benyomása, hogy Oposszum a kívülálló, de szerintem Robert volt az. Sosem illeszkedett be igazán. Nem mintha Jeffrey éreztette volna ezt vele, inkább ahhoz van ennek köze, amiről korábban már beszéltünk. Robert először mindig kivárta, mit lép Jeffrey, és csak aztán cselekedett.

– Tizenéveseknél ez nem ritka.

– De itt többről van szó – folytatta Nell. – Ha Jeffrey bajba került, Robert elvitte a balhét helyette. Úgy viselkedett, mint valami védőháló Jeffrey számára. Jeffrey pedig nem tiltakozott – nézett Nell Sarára. – Amint Jeffrey lelépett, Robert rögtön ugyanazt kezdte csinálni Hoss-szal, mint addig ő. Hoss a tűzbe menne mindkét srácért. Komolyan. Most nem túlzok.

Sara egy darabig viaskodott magában, aztán csak kibökte:

– Robert azt mondja, ő ölte meg Juliát.

Nellnek megnyúlt a képe. Sara nem igazán tudta mire vélni, hogyan hatott a nőre a hír.

– Hát, nem is tudom – felelte Nell megváltozott hangon.

– Én se – mondta Sara.

HUSZADIK FEJEZET

Jeffrey látta, hogy anyja Impalája a szokott helyen parkol a kórház előtt. May Tolliver könnyedén járhatott volna munkába gyalog, de nem volt rá hajlandó: semmiképp nem húzta volna néhány perccel tovább, hogy hazaérjen, miután letelt a műszakja a kórház büféjében, és bedobjon egy felest. A kocsi ablaka szokás szerint nem volt teljesen felhúzva, hogy ne forrósodjon fel annyira az utastér. Jeffrey kinyitotta a járgány ajtaját, és megcsapta a kárpitba beivódott cigiszag. Anyja a kesztyűtartóban tárolt egy tartalék slusszkulcsot, a zsaru meg is találta, miután félretolta a nagy stósz vallási brosúrát és egyéb rikító szórólapot, amit az idő folyamán az ablaktörlő lapát alá dugdostak. May iszákos láncdohányos volt, de sosem szemetelt.

Párszor meg kellett pumpálni a gázpedált, mire beindult a motor. Jeffrey lesöpörte a műszerfalról a cigarettahamut, és sebességbe rakta az autót. Az ablak is homályos volt a nikotintól, s Jeffrey a zsebkendőjével törölgette a szélvédőt, miközben kigördült a parkolóból. Ha az anyja előbb jön ki a kórházból, mint ahogy Jeffrey visszavinné a kocsit, nyilván magától is rájön majd, hogy biztos a fia vette kölcsön az Impalát, ha már itthon van.

Az efféle „kölcsönzés” már Jeffrey kamaszkorában is dívott, és May soha senkinek nem panaszkodott miatta. Annak idején kétszer fordult elő, hogy valamelyik seriffhelyettes lemeszelte a srácot, és May váltig állította, hogy maga adta kölcsön az autót a fiának.

Jeffrey céltalanul gurult át a belvároson, nem volt konkrét úti cél a fejében. Fájdalom áradt szét bensőjében, mintha valaki nagyon közelit veszített volna el. Talán így is történt. Megint úrra lett rajta a régi érzés, hogy egyáltalán nem képes kézben tartani az élete irányítását. Hurrikán középpontjába került, és a körülötte dühöngő forgatag mást sem hoz, csak pusztítást.

Nem tudott napirendre térni afölött, hogy Robert az évek során akár egy másodpercig is azt hitte, hogy Jeffrey tette el láb alól Julia Kendallt. Hoss irodájában, mikor Robert rákérdezett a dologra, Jeffrey túlzottan megütközött a kérdésen, semhogy felelni tudott volna. Csak a mérgét tudta kimutatni. Hiába mondta: nem ő tette, próbálta elmagyarázni Robertnek, mi történt valójában, de barátja csak a fejét ingatta, mintha nem akarná hallani Jeffrey kamu meséjét.

– Nem számít – hajtogatta Robert –, majd én elviszem a balhét.

Jeffrey feleszmélt, hogy a temetkezési vállalat közelében jár: hirtelen átkanyarodott az út túloldalára, és begurult az épület előtti parkolóba. Hátul állt meg, remélve, hogy Deacon White nem viteti el a kocsiját. A zsaru már rosszul volt a sok kölcsönkéréstől: cipő, kocsi, miegyéb… kezdett az agyára menni az elmúlt pár nap. Szeretett volna hazamenni a saját házába és befeküdni a saját ágyába. Egyedül akart lenni. Belegondolt, hogy a körülményekhez képest hol érezné magát a legjobban, és a barlang jutott eszébe.

Senki nem jött ki az épületből, hogy elkergesse, úgyhogy megindult a hátsó csapáson a temetőn keresztül. Egyik nagyapja itt van eltemetve valahol a dombon, de Jimmy Tolliver sosem mondta meg Jeffrey-nek a nevét. A zsarunak volt fogalma róla, hogyan

örökítik át az emberek szülői erényeiket, s ez alapján arra gondolt, a nagyapa bizonyára mindent átadott Jimmynek, ami fogalma csak volt az apaságról, de ez összességében nem lehetett valami sok. Jeffrey sosem érezte magában a zsigeri késztetést, mint oly sok más férfi, hogy teherbe ejtsen egy nőt, és továbbörökítse genetikai állományát. Talán a természet így javít egy hibát. Vannak, akik jobb, ha nem hoznak létre utódokat.

A férfi gondolatai az erdőben haladva önkéntelenül kanyarodtak vissza oda, amit Sara mondott neki. A lány láthatólag az utolsó szóig elhitte, amit Lane Kendall mondott, függetlenül attól, hogy az asszony hazudott, mint a vízfolyás. Jeffrey-t egészen eddig a pillanatig forró szégyennel töltötte el Lane viselkedése, a rosszindulatú híresztelések, amelyekkel hosszú éveken át telebeszélte mindenki a fejét. Az asszony mindenkinek elmondta: biztos benne, hogy Jeffrey erőszakolta meg a lányát, annak ellenére, hogy Julia újra és újra másképpen adta elő a sztoriját, és már az anyja sem igazodott el rajta.

De mi is a nemi erőszak? Az emberek mindig gonosz, agresszív cselekedetnek tartják, amikor egy elmebeteg mániás fenyegetőzéssel rákényszerít egy nőt, hogy tegye szét a lábát. Julia jó pár fiúval lefeküdt, és Jeffrey biztos volt benne, hogy egyiket sem kívánta. Juliának szeretetre és elfogadásra volt szüksége, és a szex volt az eszköz, hogy ezt megszerezze magának. A legtöbb srác, aki elment vele, nyilván tudta is ezt, de ebben az életkorban nehéz ezzel foglalkozni. Ha a lány félig-meddig benne van az akcióban, akkor a srác már célegyenesben van. Tisztában voltak vele, hogy ez a dolog ára: pár percig kedvesnek kell lenni Juliával, és akkor felemeli a szoknyáját. Voltak srácok, akik poénkodtak is ezen, próbálták megtippelni, ki mivel érte el, hogy bejusson Julia bugyijába. Aznap, amikor Julia azzal a francos nyaklánccal jelent meg, végképp elszabadult a tréfálkozási kedv. Julia azt állította, sikerült rávennie valami pasit, hogy beleszeressen. A szerencsétlen majomnak, aki a láncot adta neki, nyilván rögtön tele lett a nadrágja, amint a lány mutogatni kezdte mindenkinek, mint valami trófeát.

A csávó nyilván bűntudatot érezhetett, hogy kihasználta Juliát, talán a szájába élvezett, aztán rájött, hogy a lány nem kimondottan élvezte a dolgot. Persze ki ne lett volna már úgy együtt nővel, hogy a nő nem igazán kívánta? Jeffrey sakál részeg volt a minap, mégis tudta, hogy Sara szíve szerint nem kér belőle, a zsaru valahogy mégis rávette, hogy szexeljenek. Annyira rá volt kattanva, hogy elélvezhessen, hogy az adott pillanatban úgy is érezte, ez teljesen rendben van. Letagadta maga előtt a tényt, hogy Sara csak szívességet tesz neki.

Julia Kendall mondta így: tesz egy szívességet a pasinak. Jeffrey emlékszik, hogy nézett rá a lány, azt a bóvli nyakláncot csavargatva az ujjai közt, mikor megkérdezte: „Hé, Menő, tegyek neked egy szívességet?”

Jeffrey továbbment az erdőben, a barlanghoz ért, és megállt a bejáratnál. Már nem volt bedeszkázva a barlang szája, nyilván azért, hogy Hoss ki tudja hordani a csontokat. Jeffrey habozott, nem lépett be egyből. Ez már nem a kamaszkori búvóhely többé, gondolta, hanem síremlék. Végül mégis bement, úgy volt vele, hogy másutt sem lenne jobb ebben a pillanatban.

Leült az autóülésre, és újra Sarára terelődtek a gondolatai. A lány azt hitte, Jeffrey bűnös. Miért ne hitte volna? Szörnyűségeket beszélnek itt róla – és nem hazugság minden. Fene tudja, Nell most is éppen mivel oltja Sarát. Attól fogva, hogy Julia eltűnt, Nell másképp kezdett bánni Jeffrey-vel. Távolságtartóbb lett, mintha már nem bízna benne. Három héttel ballagás előtt a lány a konditeremben szakított vele, leüvöltötte Jeffrey fejét. Aznap Nell egyszerűen gyűlölte Jeffrey-t, és a férfi máig sem tudta, pontosan mit vétett.

Amikor eljött a konditeremből, Jeffrey összefutott Juliával. A lány épp visszaérkezett a városba onnan, ahová előtte lelépett. Hazajött, hogy segítsen az anyjának az újszülöttel. Lane Kendallnek épp akkor halt meg a férje, s minden segítő kézre szüksége volt.

Amikor Jeffrey belefutott Juliába – konkrétan beleütközött a tornateremből kifelé jövet, mert a lány épp az ajtóban állt –, annak ellenére, hogy Julia hamis vádakkal illette őt és Robertet, most azt kérdezte: „Tegyek neked egy szívességet?" Persze, vágta rá Jeffrey.

A nemi erőszakkal kapcsolatos vádaskodás már kifulladt, amikor Julia először lépett le a városból. Igazából senki sem hitt a lánynak. Túl sok mindenkivel feküdt le ahhoz, hogy az emberek elhiggyék: ő valóban nem akarta a szexet. Ugyan miért erőszakolna meg egy férfi valakit, ha az úgyis épp elég könnyen beadja a derekát?

– Sajnálom, amit mondtam – eredt Julia Jeffrey nyomába, és a hátsó úton a barlang felé tartottak az erdőben. – Nem akartalak bajba sodorni benneteket.

– Nem sodortál bajba.

– Gondolom – nevetett a lány. – Hoss úgysem hagyná, hogy bárki befeketítsen benneteket.

Jeffrey nem felelt. A barlanghoz értek, elhajtotta a lelógó indákat Julia elől.

– Sötét van bent.

– Most akkor benne vagy, vagy nem? – kérdezte Jeffrey, és beljebb taszigálta a lányt. Tizenhét éves fejjel Jeffrey még nem volt birtokában a csábítás finom praktikáinak. Még azt sem tudta, egyáltalán hogy tegyen rendet a gondolatai közt, ha az összes vér egyetlen testrészébe szaladt. Állt a barlang előtt, és csak azt tudta, hogy pár perc múlva Julia meg fogja tenni neki, amire Nell nem volt hajlandó. Ágyékán úgy feszült a nadrág, hogy moccanni is alig tudott.

– Még mindig dühös vagy rám? – kérdezte Julia, s Jeffrey dudorodó farmere láttán különös mosoly játszott az ajkán. – Lehet, hogy jobb, ha nem megyek be.

– Te tudod – felelte Jeffrey, és a lány előtt belépett a barlangba. Olyan fájdalmas erekciója volt, hogy már az is meglepte, hogy egyáltalán szóhoz jut.

Jeffrey most körülnézett a barlangban, és megpróbálta felidézni, milyen volt itt lenni Sarával. Kétségtelenül sokkal jobb, mint annak idején Juliával. A lány végül utána jött, de odabent perceken belül sírva fakadt. Arról kesergett, hogy teljesen szétesett az élete, és sajnálkozott, hogy megvádolta Robertet és Jeffrey-t. A fiú dühös volt: csak egy szopást akart, nem Julia nyüves élettörténetét.

Julia meg akarta csókolni, de Jeffrey nem hagyta. Valahogy csúnya alakja volt az ajkának, és Jeffrey-nek csak az járt a fejében, hogy hány férfi farka járt már ebben a szájban. Végül elküldte Juliát. Amikor a lány nem volt hajlandó menni, ő hagyta ott a barlangot. Ezt követően már csak a csontvázát látta, Sara jelenlétében. Kiterítve a sziklapadon, mintha azóta várta volna, hogy Jeffrey visszatérjen.

Kérdés, hogy tényleg Robert ölte-e meg? Tuti, hogy utálta a lányt, mert nemi erőszak gyanújába keverte őket. Jeffrey-vel ellentétben, aki csak Julia feltűnési viszketegségének tudta be a vádaskodást, Robert valóban meggyűlölte a lányt, igazi, perzselő gyűlöletet érzett iránta. Jeffrey – talán mert tudta, hogy ősszel elhagyja a várost, és egyetemista lesz az Auburnön, vagy mert tisztában volt vele, hogy a híresztelés alaptalan –, nem vette a szívére a vádakat. Robert dühe visszatekintve talán arról árulkodik, hogy bűnös volt. Valaki csak összehozta azt a babát.

Jeffrey nagyot sóhajtott. Kizárt, hogy Robert ölte meg a lányt. Arról sem volt fogalma, hogyan halt meg Julia. Valaki azonban megtette. Valaki bejött a lánnyal a barlangba. Aztán vagy összevitatkozott vele, vagy csak egyszerűen elege lett Juliából. Jeffrey elég ilyen esetet látott, amikor zsaru volt Birminghamben. Lehangoló volt, milyen hülye mentségekkel tudtak előjönni az emberek, hogy igazolják, miért öltek. Most is van egy fickó, aki minden vasárnap elmegy templomba, munka után labdázik a gyerekeivel a kertben, és bemeséli magának, hogy jó ember, Julia Kendall pedig megérdemelte a sorsát? Jeffrey a gondolattól is rosszul volt.

Feltette a lábát a kávéasztalra, és körülnézett a nyirkos barlangban. Amikor először megtalálták ezt az üreget, úgy érezte, ez a világ legjobb helye. Most meg nem több, mint egy nedves lyuk a föld alatt. Illetve már sír is egyben.

Felállt, amennyire ez lehetséges volt odabent, aztán kiment a napfényre. Lassan megindult visszafelé a temetkezési vállalathoz, és azon töprengett, hogyan tovább. Választ akart minden kérdésére, egyszer s mindenkorra fel akarta deríteni ezt a homályos ügyet. Robert nem működik együtt, de zsaruként Jeffrey hozzászokott, hogy a fő gyanúsított nem működik együtt a nyomozással. Talán erre van szükség: jobban teszi, ha elfelejti, hogy Robert barátja, s egyszerűen zsaruszemmel tekint az ügyre. Ha így nézzük: egy lényeges dolog elmaradt. Nem beszélt az áldozat rokonaival.

Pár évvel azelőtt, hogy Grant megyébe költözött volna, Jeffrey két héten át utazgatott jobbra-balra délen. Ült a kocsiban, és egyik történelmi helységből hajtott a másikba, hogy a saját szemével is lássa azokat a városokat, amelyekről kamaszkorában csak olvasott. Hirtelen ötlettől vezérelve kerekedett fel. Muszáj volt elszabadulnia Birminghamből, mert egy bizonyos kerületi ügyészhelyettes várt rá, míg végül a zsaru közölte vele: kizárt dolog, hogy elveszi feleségül. Mai szemmel visszatekintve ez volt az egyik legjobb élménye. Az út során többek között ellátogatott a Biltmore házhoz, Belle Montéhoz és Jefferson Monticellójához. Bejárta a csatahajókat, az egykori harcmezőket, és ugyanazon az útvonalon jutott Atlantába, mint Grant admirális. Gyalog kószált Atlanta belvárosában, miután megnézte a Dump, vagyis Szeméttelep névre hallgató régi, soklakásos épületet, amely valóban szemétdombnak is nézett ki, mégis az a nevezetessége, hogy Margaret Mitchell ott írta az *Elfújta a szél* nagy részét. Közben véletlenül ráakadt egy klasszikus szépségű kúriára is, amelyet Swan House-nak, vagyis Hattyú-háznak hívtak.

Az Inman család, hasonlóan Georgia minden kissé tehetősebb lakójához, gyapotból szedte meg magát, és olyan otthont épített, ami mutatja is vagyonukat. Egy helyi építészt, Philip Trammel Shutzé-t bízták meg a tervezéssel, és ő igazi mesterművel állt elő. A Swan House-ban olyan szép szobák voltak, amilyeneket Jeffrey még sosem látott, például egy padlótól mennyezetig rózsaszín márvánnyal burkolt fürdőszoba, amit átfestettek, hogy fehér márványnak tűnjön, mert a ház úrnőjének nem tetszett az eredeti szín. Az idegenvezetés után sikerült besurrannia a pazar könyvtárba, és csak bámulta a polcon sorakozó régi köteteket. Életében először került ilyen környezetbe: alázatos csodálattal figyelt.

Ezzel szöges ellentétben Luke Swan háza rozoga viskó volt, még Jeffrey is lenézte gyerekkorában. Annyira lerobbant az épület, hogy Swanék valamikor ki is költöztek belőle, és azóta egy lakókocsiban laktak, amely a kocsibejárón parkolt. A verandán stószokban álltak az újságok és magazinok. Ha egy kóbor gyufa vagy cigarettavég rájuk hullna, porig égne az egész ház. Bűzlött a hely a szegénységtől és reménytelenségtől, ami nem először juttatta Jeffrey eszébe: úgy tűnik, a déli vidékek nagy része az újjáépítés után soha nem talált magára igazán.

Amikor Jeffrey leparkolt a földúton a ház előtt, hat vagy hét kutya szaladt ki a kocsihoz – a szabvány faluvégi riasztóberendezés. Tekintélyes postaláda állt a kocsibehajtó elején, legalább százhúsz centi magasan, s kalligrafikus írással hirdette a házszámot. Jeffrey, hogy biztosra menjen, összevetette a telefonkönyvből kitépett lappal. A telefonkönyvet Yonder Blossomhoz közel találta, s kidrótozva egy nyilvános fülkében. A könyv már legalább tízéves volt, de a sylacaugaiak rendszerint nem költöznek valami gyakran. Csak két Swan család szerepelt az előfizetők közt, és Jeffrey hasraütésre úgy döntött, hogy nem arra a címre megy el, amely a countryclub közvetlen közelében, a gazdag negyedben található, hanem a másikra.

– Eriggyetek innét! – kiabálta egy asszony a kutyáknak, amikor Jeffrey kiszállt a kocsiból. Az ebek odébb kotródtak, az öregasszony pedig botjára támaszkodva kiállt a lakókocsi előtti, téglákból rakott verandára. Beesett szájürege és ajkai láttán Jeffrey arra tippelt, hogy az idős nő foga egy pohárban pihen a lakókocsiban.

– A kábel miatt jött?

– Öö… – pislantott hátra a zsaru anyja kocsijára. Nem értette, hogy ezt vajon miből gondolta az öregasszony.

– Nem, asszonyom. Azért jöttem, hogy Luke-ról kérdezzem.

A nő aszott kezével összefogta magán a pongyolát, és homályos pillantást vetett a zsarura. Jeffrey, látva, hogy a nőnek nehezére esik fókuszálni rá, közelebb lépett.

– Szürke hályogom van – közölte a nő, mintha kitalálta volna Jeffrey gondolatát. Olyan sajátos kiejtéssel beszélt, hogy alig lehetett érteni a szavait.

– Sajnálom – felelte a zsaru.

– Nem a maga hibája, igaz? – felelte az öregasszony ártatlanul. – Jöjjön beljebb, csak vigyázzon ott az első lépcsőnél! Az unokám úgy volt, hogy kijavítja, de aztán biztos maga is tudja, mi történt.

– Igen, asszonyom – próbálta meg az alsó lépcsőt Jeffrey óvatosan. A blokktégla megbillent, és ahogy felemelkedett, a zsaru látta, hogy alatta az eső kimosta a földet. Jeffrey berugdalt alá némi földet és murvát, hogy szintben legyen, aztán követte az idős asszonyt a lakókocsiba.

– Nem az a kacsalábon forgó – jegyezte meg az öregasszony, durván túlértékelve az odabenti disznóólat. A szűkös kocsi úgy volt kialakítva, hogy még valós méreténél is nyomasztóbbnak tűnt. A helyiségben további újság- és magazinstószok sorakoztak, s Jeffrey nem értette, miért nem hajítja ki a nő ezt a rengeteg papírt.

– A megboldogult férjem nagyon szeretett olvasni – intett a halmok felé az idős nő. – Miután elveszítettem, nem tudtam megválni a holmijától. Tüdőtágulás vitte el – tette hozzá. – Maga nem dohányzik, ugye?

– Nem, asszonyom – igyekezett Jeffrey az öregasszony után a kocsi fő terébe, amely a maga háromszor három méterével nappali, étkező és konyha is volt egyben. Csirkemeg zsírszag volt az egész lakókocsiban, enyhe gyógyszerillattal vegyítve, amilyen akkor van az öregeknek, ha kicsit elhagyják magukat, és már nem túl ápoltak.

– Jól teszi – mondta a nő, és tapogatózva megindult vissza a helyére. – A cigaretta borzasztó káros. Halálos méreg.

Jeffrey észrevett egy kupac fegyverekről szóló *Guns & Ammo* magazint és egy csomó pornómagazint is. A zsaru eltűnődött, vajon az idős hölgy tudatában van-e annak, hogy karnyújtásnyira tőle van a *Penthouse* 1978-as karácsonyi száma.

– Ha talál helyet, üljön le. Pakoljon le valahonnan. Az én Luke-om szívesen olvasgatott nekem – kereste a fotelt tapogatózva. Jeffrey karon fogta, és segített neki leülni. – A *National Geographicot* szeretem, de a *Reader's Digest* kicsit már túl szabadelvű nekem.

– Látogatja valaki, hogy gondját viselje?

– Csak Luke volt nekem – felelte az öregasszony. – Az anyja lelépett egy házaló ügynökkel. Luke apja meg, Ernest, a legidősebb fiam, nem vitte valami sokra. A börtönben halt meg.

– Sajnálom – közölte Jeffrey, és tett pár lépést a dzsuvás szőnyegen. Szemügyre vette az egyik fotelt, de végül állva maradt.

– Maga mindig elnézést kér mindenért, amiről nem is tehet – tapogatott a keze ügyében levő asztalon a nő. Egy tányérban keksz hevert, s Jeffrey el sem tudta képzelni, hogy az öregasszony vajon hogyan rágja meg. A nő a szájába tett egyet. A zsaru látta,

hogy nem is annyira rágja, inkább csak hagyja, hogy megpuhuljon a nyelvén a keksz beszéd közben.

– Már két napja nincs kábel – mesélte morzsákat köpködve. – Azt hittem, agymenést kapok. Pont a kedvenc műsorom közepén szállt el.

Jeffrey már-már újra azt mondta, sajnálja, de aztán észbe kapott.

– Mesélne nekem az unokájáról?

– Hát, jó gyerek volt – mondta, s bajszos felső ajka kissé megremegett. – Még mindig ott van a temetkezési vállalatnál?

– Nem tudom. Valószínű.

– Fogalmam sincs, honnan kaparom össze a pénzt a temetésre. Csak segélyt kapok, a malomból alig adnak valami nyugdíjat.

– Ott dolgozott?

– Amíg jó volt a szemem – felelte cuppogva. Elhallgatott, és lenyelte az ázott kekszet. – Nagyjából négy-öt évvel ezelőttig.

Kábé százévesnek nézett ki, de ezek szerint biztos kevesebb volt.

– Luke rá akart venni, hogy műttessem meg – bökött a szeme felé –, de nem bízom a doktorokban. Én ugyan be nem megyek a kórházba. Még sosem voltam, születésemkor sem – közölte büszkén. – Mindig azt szoktam mondani, az ember viselje a terhet, amit kiszab rá az Úr, és lépjen tovább.

– Ez aztán a jó hozzáállás – bólogatott Jeffrey, bár nem volt benne biztos, hogy maga is hajlandó volna-e vakoskodni élete hátralevő részében.

– Az unokám gondomat viselte – nyúlt a nő a következő kekszért. Vajon mást nem is eszik, futott át Jeffrey-n, és a helyiség végében levő aprócska konyhapultra pillantott.

– Tud arról, hogy Luke bármi rosszat csinált volna? Nem keveredett rossz társaságba?

– Kitisztította a csatornákat és ablakot mosott, ebből volt pénze. Becsülettel megdolgozott érte. – Így mondta: „ebbő vót”. Jeffrey önkéntelenül elmosolyodott. A nő tájszólása gyerekkori emlékeket idézett fel benne.

– Értem, asszonyom.

– A rendőrökkel összeakasztotta a bajuszt, de hát errefelé melyik legény nem? Mindig mesterkedett valamin, de a seriff tényleg méltányosan, igazi jó ember módjára bánt vele. Hagyta, hogy kártalanítsa az embereket – kapott be egy kekszet. – Én mindig is azt reméltem, hogy előbb-utóbb valami jóravaló asszonyka mellett állapodik meg az én Luke-om. Csak ez az egy hiányzott az életéből, egyébként mindene megvolt.

Jeffrey véleménye szerint Luke Swannek azért még kellett volna egy s más, de ezt megtartotta magának.

– Hallom, a seriffhelyettes feleségével hetyegett.

– Azt beszélik.

– Mindig is szerették a nők – vélte az öregasszony, és valami okból kifolyólag ettől dőlni kezdett a röhögéstől. A térdét csapkodta, és Jeffrey számára láthatóvá tette csupasz ínyét és a szájában levő kekszdarabkákat.

Mikor alábbhagyott a nő jókedve, Jeffrey megkérdezte tőle:

– Itt élt magával?

– Hátul, ott a hátsó részben. Én itt aludtam a kanapén, vagy néha a fotelben. Könynyen elbóbiskolok. Kislánykoromban mindig odakint aludtam, azon a fán. Volt, hogy apám is kijött: „Te lány, nem mászol le arrú a fárú azonnal?!”, ezt kiabálta, de még erre se ébredtem fel – cuppantott újra. – Meg akarja nézni Luke szobáját? A másik seriffhelyettes meg akarta.

– Melyik?

– Reggie Ray – válaszolta az asszony. – Ő aztán jó ember: néha még a templomi kórusban is énekel. Olyan a hangja, mint egy angyalnak.

Jeffrey megint jobbnak látta elhallgatni a véleményét. Eltűnődött, Reggie vajon miért nem említette, hogy járt Luke Swannél. Seriffhelyettesként talán hivatalból kellett kimennie a címre, de Jeffrey ettől függetlenül kíváncsi lett volna, valójában mit keresett itt Reggie.

– Na és, talált valamit? – kérdezte Luke nagyanyjától.

– Tudtommal nem – felelte az öregasszony. – Ha kedve tartja, menjen hátra, nézzen szét.

– Nagyon kedves, köszönöm – veregette meg az asszony felkarját barátságosan, aztán megindult befelé a lakókocsi hátuljába.

Be kellett csuknia a fürdőszobába nyíló csuklós ajtót, hogy tovább tudjon menni a folyosón, de előtte önkéntelenül benézett. Életében nem látott még ilyen retkes budit. Csempeformára öntött műanyag fal határolta, a jó ég tudja, miféle köpettel összepetytyezve. Ezt csak lángszóróval lehetett volna kitakarítani.

– Minden oké?

– Még nem értem hátra – felelte Jeffrey, és igyekezett az orrán venni a levegőt. Belökte a következő tolóajtót. Gondolta, annál büdösebb már úgysem lehet, mint ezen a folyosón. Tévedett. Luke Swan szobájában is förtelmes szagú felfordulás volt. Az ágynemű félre volt túrva, a dupla ágy kellős közepén odaszáradt váladékfolt éktelenkedett. Az ágy fölött csupasz villanykörte imbolygott. Jeffrey nem hitte, hogy Jessie szóba állna bárkivel, aki ilyen helyen lakik. Válogatósabb ennél. A zsaru nem szívesen ismerte el, de Jessie azért jobb stílusérzékkel rendelkezett.

Luke Swan ruháinak nagyja két műanyag ládában volt található. Jeffrey megörült, hogy a ládák átlátszóak, így legalább megszemlélhette a tartalmukat anélkül, hogy bármihez is hozzányúlt volna. Az ágy alatt pókhálókat és több év alatt összegyűlő pormennyiséget látott, meg egy koszos fehér zoknit, egyébként semmi mást.

A gardróbba besuvasztva, zárható iskolai öltözőszekrényt talált. Ebben a felső polcon pecsétes alsógatyák, zoknik, az alsón ingek és farmerek voltak. Jeffrey a szemét erőltetve nézelődött hátra a holmik közt, mert semmi kedve nem volt benyúlni. Épp elég volt csak szemügyre venni Luke Swan holmiját, már így is az volt az érzése, hogy átköltöznek rá a bolhák vagy tetvek. Végül nem tudott mit tenni: kisöpörte a ruhákat a földre, remélve, hogy nem csípi meg semmi. Itt sem talált semmit, csak egy Speedo fürdőgatyát, ami lyukas volt láb között.

Jeffrey körbefordult, és végigkémlelte az egész szobát. A matrachoz végképp nem akart kézzel hozzáérni, még akkor sem, ha alatta esetleg eldugva részletes levelet talál, amely korrektül és hiánytalanul elmondja, mi történt. Reggie már úgyis benézett a matrac alá. Ha talált volna bármi terhelőt, tuti biztos, hogy rég Robert orra előtt lobogtatná.

Jeffrey lábbal visszatolta Swan ruháit a szekrénybe. Már mindent sikerült is visszatuszkolnia, amikor meggondolta magát, és újra kirángatta az egészet. Remélte, nem szed össze semmi nyavalyát. Fogta az öltözőszekrényt, és kirángatta a gardróbból. A fémkaszni szörnyű csikorgással csúszott ki, az egész lakókocsi belerázkódott.

– Minden rendben? – szólt be az idős hölgy.

– Igen, asszonyom, rendben vagyok – nyugtatta meg Jeffrey, és benézett az öltözőszekrény mögé. De ekkor hirtelen már egyáltalán nem is volt rendben.

– Hogy lehet, hogy… – kezdte, de nem fejezte be a kérdést. Le kellett ülnie a visszataszító ágyra, és őrülten pörgő aggyal igyekezett valami magyarázattal kirukkolni – valamivel, ami tisztázhatja Robertet, ahelyett, hogy gyanúba keverné. De bárhogy is töp-

rengett, végül muszáj volt újra és újra ugyanarra a következtetésre jutnia. Heves vágy tört rá, hogy igyon valamit, s érezze, hogy az alkohol égeti a gyomrát.

– Nem – mondta hangosan, mintha ezzel elűzhetné a felismerést. – Nem – ismételteddé végül csak fel kellett tennie a kérdést: – Mit tettél, Robert?

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Du. 3:09

– Jared? – kérdezte Smith, és lecsapta a kagylót. – Ki az a Jared?

Sara pánikba esett, Lena pedig megpróbálta elterelni a túszejtő figyelmét.

– Azt mondta, elengedi Marlát – emlékeztette.

– Kuss – felelte a fegyveres, és Sara felé közeledett. – Ki az a Jared, he?! – faggatta tovább a doktornőt. – Hm? Ki az?!

Sara nem válaszolt. Látni akarta, meddig tudja feszíteni a húrt.

– Most kérdezem utoljára – tolta a puskát Smith a nő füle alá. – Ki az a Jared? – morogta fenyegetően mély hangon.

– Jeffrey fia – felelte Jeffrey fájdalmasan. Még Lena is rögtön tudta, hogy a férfi nem biztos abban, amit mond. Nem szögezte le a dolgot, csak Sarának tette fel a kérdést.

– Jeffrey nem tudott róla – mondta Sara Smith-nek, és megszorította a zsaru ép vállát. – Jaredet más apa nevelte fel.

Smith elvette a fegyvert, és a vállán pihentette.

– Sonny – sziszegte a segítőtársához fordulva. – Hallod ezt?! Van még egy fia!

Lena Sarát figyelte, és a doktornő arca elernyedt, mintha magán kívül lenne. Sara tudja, gondolta Lena. Tisztában van vele, kik ezek.

Sonnyban felment a pumpa, hogy a másik néven szólította.

– Nagyon kösz, *Eric* – csattant fel.

Smith odarohant tettestársához, s dühödten sugdolózni kezdtek. Lena a fülét hegyezte, hátha meghallja, de ügyeltek rá, hogy halkan beszéljenek. A lány megkockáztatott egy pillantást Marla irányába, kíváncsi lett volna, hova rejtette a zsebkést az idős recepciós.

– Kapd be! – üvöltött fel Smith, mire Sonny ellökte magától. Smith elvesztette az egyensúlyát, és elvágódott.

Smithről hullott az üvegcserép és a törmelék, ahogy feltápászkodott. Letépte magáról a maszkot, amitől Lena szívét jeges rémület szorította össze. Smith ocsmányságokat üvöltve mászott Sonny képébe, Lena viszont csak arra tudott gondolni, hogy mindannyian meghalnak. A túszejtő megmutatta az arcát. Nem érdekli, ki látja meg, ami azt jelenti, nem tartja valószínűnek, hogy később bárki is személyleírást adhat róla.

– Forduljanak el! Ne nézzenek rá.

Molly így is tett, Lena viszont elkésett. Smith megperdült, és összenézett Lenával. A lány úgy érezte, ilyen halott pillantást még sosem látott. Smith lövésre emelt fegyverrel száguldott vissza a terem túlsó végébe. Lena megragadta volna a fickót, de a fegyveres lerázta magáról.

– Ne nézd meg az arcát – ismételte Sara. Smith akkorát kevert le neki, hogy a nő majdnem padlót fogott. – Ne nézz rá! Csukd be a szemed! – mondta Sara ennek ellenére.

Smith sípcsonton rúgta, s a nőnek felszakadt a bőre.

– Mit művel? – kérdezte a nőt.

– Nem látta magát! – sikoltotta Sara, és kúszva-mászva igyekezett ülő helyzetbe visszaküzdeni magát. – Molly nem látta magát! Csukd be a szemed – nyúlt Molly után, és elérte a lábfejét, de aztán Smith ellökdöste őket egymás mellől.

– Két gyereke van – sipította Sara pánikolva. – Két srác várja haza. Hagyják elmenni. Nem látta az arcát.

Molly még mindig ugyanott ült, mint az egész kezdetekor. Összeszorított szemmel fogta Jeffrey kezét.

– Nem látta magát – ismételte Sara remegő hangon. – Nem látta magát. Engedje elmenni.

Smith rájuk bámult, egyikről a másikra vándorolt a tekintete, próbálta átgondolni a helyzetet.

– És mi lesz a karommal? – kérdezte Mollyhoz fordulva, aki még mindig nem nyitotta ki a szemét. – Azt ígérte, bevarrja.

– Lidokaint kérek – mondta a nő. Furcsa pillantást vetett Lenára. – Adj harminchárom milliliter kétszázalékos lidokaint. – Borotvaéles hangon ismételte meg: – Harminchárom millilitert a kétszázalékosból.

Sara nem tudta leplezni megrökönyödését. Összevonta a szemöldökét.

Smith láthatólag értett valamicskét a dologhoz.

– Ki akar vonni a forgalomból, he? – bökdöste meg a nőt a bakancs orrával.

– Nem – válaszolta Molly. Továbbra sem nézett Smithre. A faliórára pillantott, emlékeztetve Lenát, hogy 3:32-kor léptek be. Lena apró biccentéssel jelezte, érti az üzenetet. Még húsz percük van.

Smith fokozódó idegességgel tolta Molly arcába a puskát.

– Húzz el – mondta. – Nem bízom benned. Vidd ki az öreg nőt is.

Molly felállt, és vele együtt Sara is.

– Mit művel? – kérdezte Smith.

– Barátok vagyunk – ölelte meg a nőt Sara. – Mondd meg a családomnak… – kezdte, de elakadt a szava.

Molly Marlához lépett, hogy felsegítse, de az idős titkárnő meg sem mert moccanni.

– Semmi baj – nyugtatgatta Lena, és Marla hóna alá nyúlt, hogy talpra segítse. Zavarodottan érezte, hogy a titkárnő keze végigsimít a fenekén, aztán rájött, hogy az idős asszony a farzsebébe csúsztatta a zsebkést.

Lena lopva pillantást vetett Smithre, de a férfi nem vette észre, mi történt. Láthatólag Sonny sem rájuk figyelt.

– Na jó – intett az ajtó felé Smith –, nyomás – lóbálta meg a fegyvert Marla irányába. – Gyerünk, kifelé, mielőtt meggondolom magam.

Molly leszegett fejjel haladt a kijárat felé Marla előtt. Gyakorlatilag egész testében remegett a félelemtől, nyilván attól tartott, hogy míg az utcára nem ér, bármelyik pillanatban hátba lőhetik.

Smith laza mozgással osont utánuk. Ahogy elhaladt Lena mellett, odasúgott neki valamit, s a lány örült, hogy nem hallja, mit. Lena kifejezéstelen arccal mérlegelte, vajon hogy tudná előrántani a zsebéből a kést, és szíven szúrni vele Smitht.

– Pszt – szólt Brad. Lena kissé megemelte az állát, hogy jelezze, figyel.

– Hogy értette?

– Idő – susogta Lena olyan halkan, amilyen halkan csak tudta.

– Három-harminckettő – suttogta a fiú pillanatnyi gondolkodás után, aztán bólintott. – Majd adj jelet.

– Készülj – figyelmeztette a társát Smith. Sonny a pult fölé hajolt, és lövésre emelte a fegyverét. – Most!

Lena látta, mire készülnek, és a terem elülső felébe vetette magát.

– Ne! – sikoltotta, amikor a fegyver elsült.

Lena még legalább fél méterrel odébb volt, úgyhogy Smithnek bőven volt ideje, hogy kivédje a lány ütését. Ingerülten lökte el magától az álruhás rendőrlányt, ma már nem először, mintha legyet hessegetne el. Lena gyorsan felpattant, de nem azért, hogy dacoljon a túszejtővel. Kinézett az ablakon, s látta, hogy Molly Marla fölé hajol. Az idős hölgyet hátba lőtték. Felbukkant egy csomó rohamosztagos, és a két nőt fedezve behúzták őket a tisztítóba.

– Marla – szólalt meg Lena, még mindig az ablakon kinézve. – Meglőtték Marlát. Te kibaszott állat! – rontott Smithre felemelt ököllel, és üvöltve verni kezdte. Éppúgy nem ért el semmit, mint Ethannél – a fickó falszerű izomzatáról lepattantak az ütések.

– Hú! – lépett hátra Smith, mire a lány utána nyomult. A túszejtő könnyűszerrel elkapta a lány öklét, s nevetve figyelte, Lena milyen dühös. – Dögös kis tyúk vagy – jegyezte meg, és a lány fenekét fogdosva magához húzta. – Ezt bírod, kis hölgy? Érzed, milyen nagy a farkam?

– Megöltétek – sziszegte Lena összeszorított foggal, és végigkarmolta Smith alkarját. – Megöltétek az idős asszonyt.

– Nincs kizárva, hogy téged is megöllek, bébi, de ne aggódj, előbb kicsit elszórakozunk – súgta a fülébe a fickó.

Lena elrántotta a fejét, és a keze megakadt a Smith bicepszét takaró kötésben. A földre hajította a véres anyagot, és a combjába törölte a kezét.

– Te szemét – sziszegte a lány. – Szemét gyilkos.

Smith a karjához kapott, ujjai közt szivárgott a vér.

– Ez így nem lesz jó – mondta.

Sonny letette a fegyverét, és előkotort a nadrágzsebéből egy bandannát.

– Tessék – adta át Smithnek.

– Kötözz be vele – parancsolta Smith, Lena felé nyújtva karját.

– Kapd be – vágta rá a lány, mire Smith nyitott tenyérrel lekevert neki egyet, amitől Lena elesett.

– Tedd, amit mondtam – nyomta a kezébe a kendőt Smith újra.

Lena felállt, és fogta a bandannát. Eléggé vérzett a karja, de nem tűnt mélynek a seb. Ennek ellenére a lány szorítókötést rögtönzött, azon tűnődve, milyen jó lenne, ha a gazfickó nyakát szoríthatná meg így.

– Mit bámulsz? – förmedt Smith Sarára, odébb lökte Lenát, és a terem hátsó részébe ment. Sonny újra lövésre emelte a fegyverét, és figyelmeztetésképpen Lenára nézett, mielőtt visszafordult a bejárat felé.

– Mit bámulsz? – ismételte Smith.

– Semmit – felelte Sara, és visszatérdelt Jeffrey mellé. Megsimogatta a férfi arcát. Jeffrey mocorgott, de nem kelt fel. – Kórházban lenne a helye.

– Itt fogjuk ellátni – mondta a túszejtő, és lábával közelebb tolta az egészségügyi dobozt. – Fogd a többi vackot – szólt rá Lenára.

A lány hozta a defibrillátort és az infúziós készletet, és válla fölött hátrapillantott Sonny felé. Brad már kicsivel közelebb óvakodott hozzá, de még nem annyira, hogy rá tudja vetni magát.

– Nem vagyok érsebész – ellenkezett Sara.

– Attól még meg kell csinálnod – felelte Smith, és elvette a készletet Lenától.

– Az axilláris artéria sérült – próbálkozott tovább Sara. – Így nem látok semmit belőle.

– Nem izgat – térdelt Jeffrey mellé a fickó.

– Itt nem is tudom elzárni az eret – érvelt a doktornő. – Nem vagyok aneszteziológus.

– Folyton csak a kifogások… lassan már azt fogom hinni, nem akarsz együttműködni – bontotta ki az infúziós szettet a padlón Smith.

– Mit művel?

– Adhatsz neki egy hangyafasznyi esélyt – gombolta ki Jeffrey ingujját a túszejtő.

– Majd én csinálom – vette volna át Sara, de Smith elhessegette. – Miért akarja maga? – kérdezte a doktornő.

– Miért ne? – vont vállat, és feltűrte Jeffrey ingujját. – Úgysincs jobb dolgom.

Smith ezzel Lenára nézett. A lány nem tudta eldönteni, vajon előtte akar-e felvágni a fickó, vagy csak szórakozik. Talán mindkettőben volt némi igazság…

– Be kellene vezetnie a kanült – mondta Sara, de a túszejtő figyelmeztető pillantást vetett rá.

Smith Jeffrey felkarja köré tekerte az érszorító gumit. Nem csinálta túl profin, de harmadszorra sikerült a vénába illesztenie a tűt.

– Jó, hogy kidőlt – mulatott az elhibázott kísérletek után.

– Már látott ilyet – mondta Sara. – Magának milyen gyakran kell infúzió?

Smith a doktornőre nézett, hideg kék szemében előbb riadalom, aztán öröm csillant. Pár pillanatig némán méregették egymást, aztán a fegyveres felnevetett.

– Elég lassan raktad össze – jegyezte meg.

– Maga nagyon téved. Nagyon téved – felelte Sara. Lenának fogalma sem volt, miről beszélhet a doktornő, pedig kíváncsi lett volna.

– Hát lehet – pillantott a társára Smith. A másik fegyveres kifelé bámult a bejárat melletti ablakon, nem foglalkozott azzal, mi folyik a teremben. Lena ettől függetlenül tudta, hogy a fickó figyeli őket. Sonnynak a tarkóján is szeme volt.

Smith bekötötte az infúziót, aztán magához intette Lenát.

– Tessék – nyomta a lány kezébe az infúziós tasakot. – Tedd magad hasznossá.

Lena leült, és a falnak dőlt. Egyik kézzel hátranyúlt, a másikban a tasakot tartogatta. Smith alig harminc centire volt tőle, de a lánynak fogalma sem volt, mitévő legyen.

– Mondd, mit adjak – nyitotta ki az egészségügyi dobozt Smith.

– Nem tudom megcsinálni – mondta Sara.

– Márpedig nincs más választásod – közölte vele Smith.

– Nem vagyok hajlandó rá – húzódott odébb a nő.

– Minden egyes percben kinyírok egy kölyköt, ha nem csinálod – mondta Smith. Sara nem felelt, erre a fickó előhúzta övéből a pisztolyt, és az egyik kislányra szegezte.

Brad a gyermek elé lépett, hogy testével fedezze.

– Téged is lelőlek – közölte Smith.

– És aztán? – kérdezte Sara. – Mindenkit lelődöz, csak engem hagy meg?

Smith nem nézett Lenára, csak intett a fejével.

– Még el tudok egy-két dolgot képzelni ezen kívül – felelte. – Ehhez mit szólsz, doki? Van kedved nézni?

– Úgysem meri megtenni – válaszolta Sara, noha tisztában volt vele, hogy Smith meg meri tenni.

– Szerinted családi vonás? – kérdezte a fickó.

Sara lesütötte a szemét, szégyen futott át az arcán.

Lena képtelen volt lakatot tenni a nyelvére.

– Miről beszélnek? – kérdezte.

– Nem tudod? – érdeklődött Smith. – Na persze, miért is tudnád. Nyilván nem veri nagydobra, hogy megerőszakolt egy nőt.

– Kicsoda? – kérdezte Lena.

– Nem erőszakolt meg senkit – vágta rá Sara rögtön.

– Ezt már nem hallod szívesen, igaz? – kérdezte Smith továbbra is Bradre szegezett fegyverrel. – És te, Skippy? Mit szólsz hozzá?

– Nem mond igazat – rázta a fejét Brad.

– Mit mond? Mi nem igaz? – kérdezte Lena.

– Mondd meg nekik, doki – nézett Smith Sarára. – Mondd meg nekik, miért vagyunk itt mindannyian.

– Nem így történt – erősködött Sara. – Tévednek.

Smith undok mosollyal közölte Lenával:

– Tudod, mit tett a főnököd, a nagyszerű Tolliver rendőrfőnök, aki most ott fekszik kiloccsantott aggyal? Megerőszakolta az anyámat. De én, a fattyú most megfizettem érte.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Kedd

Sara mély, álomtalan alvásból ébredt, amelyet ezúttal semmilyen rémálom nem zavart meg. Jared apró ágyában feküdt, és farkasszemet nézett egy életnagyságú gumisassal, az Auburn egyetem egyik címerállatával, amely zongorahúron lógott a feje fölött. Rejtély, a kissrác hogy tudott aludni egy sassal a feje fölött, amely mintha akármelyik pillanatban lecsaphatna. A kisfiúk furcsák tudnak lenni, erre bizonyíték az az iguána is, amely most is mohón figyelte Sarát az üvegkalitkájából.

Sara felült, és kitörölte az álmot a szeméből. A légkondi be volt kapcsolva, a lány mégis felhevült a délutáni alvástól. Sosem szeretett napközben aludni, s erre most is figyelmeztette a halántékában lüktető tompa fájdalom.

A konyhában talált kólát és aszpirint. A pirulával és a koffeinnel igyekezett elűzni kezdődő migrénjét. Talán a gyapotmalom vagy a kőkitermelés okádja tele mérges gázokkal a levegőt. Sarának attól a pillanattól fogva, hogy megérkeztek Sylacaugába, szünet nélkül fájt a feje.

A ház hátuljába vánszorgott, úgy mozgott, mint egy élőhalott. A délutáni alvás elvileg frissít, de a lány úgy érezte, szemernyit sem aludt. Talán mégis álmodott valamit, csak nem emlékszik. Ha ilyen pocsékul érzi magát tőle fizikailag, akkor egyáltalán nem bánja, hogy megfeledkezett a rossz álomról.

Nell előzőleg figyelmeztette, hogy ne használja a gyerekek fürdőszobáját. Sara egy gyors pillantás után már értette is, miért. Szét voltak dobálva a ruhák és törülközők, és Jen meg Jared életkorához képest gyanúsan sok játékkal volt tele a kád.

Átment a szülők hálószobáján, és felfigyelt rá, hogy Nell meglepően jó ízléssel úgy rendezte be, hogy ne legyen benne se narancssárga, se kék. A sarkot indián takaróval leterített, óriási ágy foglalta el, amelyből szuper kilátás nyílt a napos hátsó udvarra. Az ággyal szemben régi hintaszék állt, és egy jókora komód, a tetején tévé.

A fürdőszobában és a hálóban is rend volt, mindent csinosan a helyére tettek. A törülközők színben illettek az ágytakaróhoz, és a fürdőszobaszőnyeg is passzolt mindenhez. Sara a kád szélére tette a kólás üveget, amíg vécézett. Nagyot ásított, a keze hátával takarta el a száját. Épp vécépapírt tépett, amikor meghallotta, hogy valaki zajt csap a házban. Sara tenyészállat módjára nyitva hagyta maga után a fürdőszobaajtót, úgyhogy szélsebesen törölte ki a fenekét, és rántotta fel a nadrágját. Pont ezzel egy időben óriási csattanás ütötte meg a fülét a nappali irányából. Automatikusan kiszólt volna, hogy segíthet-e valamiben, de ekkor gyanús zajra lett figyelmes, és inkább lakatot tett a szájára.

Kióvakodott a hálóba, s ekkor hirtelen újabb csattanástól visszhangzott az egész ház. Nem lehetett tudni, ki van a konyhában, de az biztos, hogy onnan jött a zörgés. Az illető egymás után csapdosta be a konyhaszekrényajtókat: nyilván végigtúrt mindent, mert keresett valamit, nagyjából úgy, ahogy előző nap Sara keresgélt Jessie konyhájában.

A lány körbepillantott, és rájött, hogy nem tudja észrevétlenül elhagyni a ház hátsó traktusát. A fürdőszoba a hálóból nyílt, a hálónak pedig az ablakot leszámítva csak egy

kijárata volt, a folyosó. Ahogy ezt végiggondolta, máris közeledő léptek zaja hangzott fel, úgyhogy Sara beszaladt a fürdőszobába, a kádba szökkent, és épp sikerült elbújnia a zuhanyzófüggöny mögé, mikor a betolakodó a hálóba lépett. Akárki is az, annyi biztos, hogy kutat valami után. Kinyitotta a szekrényajtót, és a polcokról egy csomó holmit a padlóra söpört. Sarának izzadságcsepp gördült le a homlokáról: az alak bejött a fürdőszobába. Az ablak felől érkezett, úgyhogy a lány megpillantotta az árnyékát: nagydarab férfi volt, s a vécé mellett torpant meg. Sara tisztában volt vele, hogy a férfi nem láthatja őt, mégis sokkolta, hogy bármelyik pillanatban lelepleződhet. A férfi a kád széléről felvett valamit: a kólás üveget. Biztos látja rajta, hogy nedves, érzi a súlyán, hogy nem ürült ki, és még hideg benne az ital.

– Ki van itt? – szólalt meg.

Sara a hűvös csempére tapasztotta a tenyerét. Hirtelen beugrott neki az a kórházi mosdó Atlantában, ahol támadója egy csőhöz bilincselte. Sosem felejti el: térdelt a fülke hideg kövén, és bámulta a csempét. Órákig kellett várnia, mire rátaláltak. Be volt ragasztva a szája, úgyhogy kiabálni sem tudott. Tehetetlenül nézte, hogy lassan szivárog a vére, és talán bele is hal a sebesülésébe.

A férfi hirtelen nagy zajjal húzta félre a zuhanyzófüggönyt. Sara hátrahőkölve lapult a falhoz.

Robert volt az, kezében a kóla. Láthatólag dühítette, hogy itt találja a lányt.

– Mit keresel itt?

Sara a kebléhez kapott megkönnyebbülésében. De aztán gyorsan a múlté lett az érzés, mert ráébredt, hogy a férfinak semmi keresnivalója Nelléknél. Vajon miért van itt? Mi dolga ebben a házban?

– Én csak… – próbálta kivágni magát Sara.

Robert körbepillantott, mintha a fürdőszobában el lenne dugva valami.

– Gyere ki innen, Sara.

A lány szíve szerint engedelmeskedett volna, de földbe gyökerezett a lába.

– Mit akarsz? – kérdezte a férfi. Sara nem válaszolt, erre Robert a pultra tette a kólát, és nekilátott, hogy átkutassa a fürdőszobaszekrényt.

– Nell nemsokára hazaér – mondta Sara, a férfi pedig a földre szórta a dobozokat és törülközőket.

– Oposszum elvitte moziba az egész családot, utána meg beülnek kajálni – szólt hátra Robert a válla fölött.

Sara végre erőt vett magán, és kifelé indult. Robert úgysem bántja, hiszen Jeffrey barátja. Átlépett a kád pereme fölött.

– Jeffrey biztos…

– Még egy ideig nem ér vissza – közölte Robert. – Ne menj sehova, Sara.

A lány tovább lépdelt az ajtó felé.

– Én csak…

– Állj! – a férfi parancsa visszhangzott a helyiségben. Robertnek vadul járt a szeme. Láthatólag a végsőkig elkeseredett.

A lányon úrrá lett a pánik.

– Mennem kell.

– Ugyan hova? – állta útját a férfi.

– Jeffrey vár.

– Hol?

– Az őrsön.

Robert pillantása lyukat perzselt a lány arcába.

– Hazudsz, Sara. Miért nem mondasz igazat? – nem kapott választ egyből, úgyhogy üvölteni kezdett. – Mi a francot keresel itt, bassza meg? Nem kellett volna…

– Én… izé… – dadogott Sara, nem tudta, mit mondjon. Eddig még sosem találta Robertet ijesztőnek, de most ólomsúllyal nehezedett rá a tudat: a férfit gyilkosságért körözik. Ahogy Robertre nézett, átfutott rajta, hogy Jeffrey talán mégis tévedett. Nem kizárt, hogy Robert, ha sarokba szorítják, valóban képes ölni.

– Gyere velem – ragadta karon Sarát a férfi. A lánynak nem volt választása. – Ülj oda – parancsolta, és ezzel a lendülettel a hintaszékbe lódította Sarát. A lány szíve szerint ellenkezett volna, de kiszaladt belőle az erő, térde megroggyant, úgyhogy kénytelen-kelletlen beült a hintaszékbe.

Robert az ablak alatt álló nagy komódhoz ment, de elég közel maradt ahhoz, hogy ha Sara megindulna, rögtön elkaphassa. A tévén furán meghajlított, alufóliával betekert vállfák pótolták az antennát. Robert kihúzta a komód felső fiókját, az alufólia megzörrent.

– Mit keresel? – kérdezte a lány. – Pénzt? Pénzre van szükséged? Adhatok…

Robert nyomban odaugrott hozzá, elkapta a hintaszék karfáját, és a lány arcába tolta a képét.

– Nem kell a kibaszott lóvéd! Azt hiszed, ezt pénzzel meg lehet oldani? Azt hiszed?

– Én…

– A nagy francot! – hagyta ott a lányt, s a szék erős kilengéssel kezdett hintázni. Robert nyugalma máris visszatért, s tovább turkált a komódban. Már az alsó fióknál tartott, és kivette a kis fekete dobozt. Sara rögtön megismerte: fegyverszéf.

A lány kipattant a hintaszékből, de amikor Robert az előbbi mérges arckifejezéssel fordult hozzá, megtorpant. A falhoz simult, ott igyekezett lopni a távolságot az ajtó felé. A férfi nekilátott, hogy betáplálja a kombinációt a széfbe. Igyekeznie kellene, gondolta Sara. Miért nem ered futásnak? Miért nem mozog fürgébben?

Robert most, hogy megtalálta, amit keresett, már nyugodtabbnak tűnt.

– Hova-hova?

– Mire kell a pisztoly?

– Elhúzok a városból – közölte, és hüvelykujjal forgatta a tárcsát. A széf ajtaja kipattant, és Robert kivette belőle a stukkert. – Hat-tizenhárom. Ez volt az utolsó meccs eredménye, amit a Comer ellen játszottunk.

– Azt hiszem, nekem…

– Nem mégy sehova, Sara – szegezte rá a pisztolyt Robert.

A lánynak megint bevillant a Grady Kórház mosdójában átélt borzalom: több helyen vérzett, nem tudta mozgatni se a karját, se a lábát. Nem hagyhatja, hogy újra mozgásképtelenné tegyék, mint akkor. Azt nem élné túl.

– Ülj le – parancsolt rá Robert, és a székre mutatott.

Sara próbált nyugalmat erőltetni magára, de a torkában dobogott a szíve.

– Senkinek nem mondom el – rebegte. Ráébredt, hogy könyörög.

– Nem bízhatok meg benned, hogy tényleg így lesz – mondta, és a pisztollyal integetve visszaterelte a székbe. – Gyere ide, ülj le. – Várta, hogy a lány engedelmeskedjen. – Bocs, hogy az előbb üvöltöztem.

Sara a fegyvert bámulta.

– Nincs csőre töltve – mondta, és ő imádkozott, hogy úgy legyen.

– De most már igen – húzta hátra a závárt Robert éles, fémes kattanással.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte Sara. Még mindig nem mozdult.

– Semmit – felelte a férfi. – Csak megkötözlek – tette hozzá aztán.

Sarának a torkába ugrott a szíve. Nem hagyhatja, hogy megkötözzék. Azt nem bírja ki, beleőrül, ha nem mozdulhat. Próbált nagy levegőt venni, de rájött, nem megy. Már így is túlságosan zihált.

– Egérutat kell nyernem – magyarázta Robert anélkül, hogy Sara kérdezett volna bármit is. A lányra szegezte a pisztolyt. – Gyere el az ajtótól, Sara. Tényleg lelőlek.

– Miért? – kérdezte a lány, remélve, hogy ésszerű érveléssel mehet valamire, de közben nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy vajon Luke Swan is ugyanígy nézett-e szembe a fegyver csövével közvetlenül azelőtt, hogy kiloccsant az agyveleje.

– Nem akarlak bántani – mondta Robert, mintha ezekkel a szavakkal megnyugtathatná Sarát, miközben pisztolyt szegez a mellének. – Csak szólnál Jeffrey-nek, ő pedig a nyomomba eredne, és megtalálna.

A lány érezte, hogy remeg a keze. Ha nem tudja lelassítani a légzését, hamarosan úgy fog zihálni, hogy hiperventilálni kezd.

– Nem is tudom, hol van Jeffrey.

– Nemsokára ideér, az tuti – felelte Robert, és újra végigtúrta a szekrényt, de a fegyvert egy pillanatra sem vette le Saráról. A lábával kihalászott egy kis szerszámosládát. – Nem tud betelni veled – jegyezte meg. – Nem láttam még ilyet.

A lány azt méricskélte, milyen messze van a folyosó. Robert még mindig nagyon jó formában van, igazi atléta. Semmivel sem futna utána lassabban, mint amilyen sebesen a lány kiszaladna. A golyó pedig még gyorsabban száguld. Sarának ettől függetlenül nem volt más választása: meg kell próbálnia. Észrevehetetlenül apró lépéssel húzódott közelebb az ajtóhoz.

Robert egy kézzel kinyitotta a szerszámosládát. Végig Sarán tartotta a szemét, miközben kivette az ezüstszínű szigetelőszalagot.

Sarának leesett az álla, és benne rekedt a szusz. Annak idején, amikor megerőszakolták, a támadója ugyanilyennel ragasztotta be a száját. Elhallgattatta, hogy Sara ne sikoltozhasson, miközben bántalmazta.

– Bárcsak lenne valami más is, ami jó erre – mondta Robert. – Ez fájni fog, amikor leszedik.

– Kérlek, inkább a szekrénybe zárj be – szólalt meg a lány remegő hangon.

– De kiabálni onnan is tudsz.

– Nem fogok – ígérte Sara. Úgy remegett a lába, hogy azt hitte, menten összecsuklik. – Ígérem, nem fogok üvöltözni – ismételte. Patakzottak a könnyei a puszta gondolatra, hogy újra szigetelőszalag fog a bőrére tapadni. Valahogy sikerült újabb lépést lopnia az ajtó felé. Robert felé nyújtotta a kezét.

– Ígérem, egy hang sem jön ki belőlem. Csendben leszek.

Robert látta, hogy Sara önuralma teljesen felmondta a szolgálatot, s ez éppen ellenkező hatással volt rá: megnyugodott. Most ő szólt a lányra meggyőző tónusban, látszatra logikusan.

– Nem bízhatok abban, hogy tényleg így lesz.

– Jaj, kérlek, Robert! – zokogott fel a lány artikulálatlanul. – Könyörgöm, ne tedd ezt! Légy szíves…

– Ne…

Sara az ajtó felé rontott, és kitört a folyosóra. Robert egyik pillanatban a láda fölött kuporgott, a következőben már a lány után vetette magát. Sara menekülés közben érezte, hogy a férfi ujjheggyel végigsöpör rajta, ahogy utánakap. A lány hátra sem mert nézni, besprintelt a nappaliba. Már majdnem elért a lakásajtóig, amikor Robert keze a csípőjére kulcsolódott, és a padlóra rántotta. Sara nekiesett a kávézóasztalnak. Oposszum auburnös csecsebecséi lepotyogtak és darabokra törtek, és a kávézóasztal vastag üveg-

lapja is pontosan kettétört együttes súlyuk alatt. A lány levegőért kapkodott, Robert kiszorította belőle a szuszt.

– A franc essen bele – rántotta fel a férfi Sarát a derekánál fogva. A lány hiába hadonászott, Robert bevonszolta a hálószobába. Sara lába alatt ropogtak az üvegcserepek.

– Kérlek… – rimánkodott, és a férfi keze fejébe vájta körmét. Belekapaszkodott mindenbe, ami útjába került, végigsodorta a falat, képeket és növényeket rántva le. Amikor Robert próbálta betaszigálni a hálóba, Sara megkapaszkodott a kilincsben, és beszakadt a körme, mikor végül a férfinak mégis sikerült belódítania a helyiségbe.

– Jézusom – rivallt rá Robert, és kiengedte a kezéből a lányt, mert Sara végigszántotta a férfi alkarját, és kitépett belőle egy darabot. A lány talpra kecmergett. Sikítani akart, de nem jött ki hang a torkán. Vérzett a keze, de készen állt, hogy megküzdjön a férfival.

– Fejezd be! – szólt rá Robert, és kirúgta a lány alól a lábát. Sara négykézláb iparkodott az ajtó felé, erre a férfi átnyalábolta, és megint a derekánál fogva rángatta vissza.

– Engedj el! – üvöltött rá Sara végre. Robert a földhöz vágta. A lány feje koppant a parkettán, gyomra felfordult, szemhéja le-lecsukódott: kis híján elájult.

– Sara – ültette fel a lányt Robert, és az ölébe vette a lány fejét. – Hagyd abba. Nem akarok kárt tenni benned.

– Robert, kérlek… – könyörgött a lány, és próbált úrrá lenni a hányingerén. Megpróbált felkelni, de elhagyta az ereje. Izmai haszontalanul, ernyedten csüngtek, tekintete elhomályosult.

Robert visszaengedte Sara fejét a padlóra, és a háló túlsó végéből odahúzta a lány mellé a hintaszéket.

– Nem akartalak bántani – mondta, és gyengéden felemelte a lányt. Sara keze-lába rongybaba módjára, élettelenül lógott, ahogy a férfi a székbe tette. A lány a torkában hányásízt érzett, s váratlanul újra imbolyogni kezdett vele a szoba.

– Ne ájulj el – mondta a férfi, és Sara eltűnődött, ezt vajon hogyan tudná megakadályozni Robert. A lány még egyszer sem ájult el életében, de most annyira szédült, hogy arra gondolt, talán betört a feje.

Egymás után több mély levegőt vett, annak ellenére, hogy nyilalltak a bordái. Robert rábámult, minden mozdulatát figyelte. Végül több perc leforgása után Sara látása újra kitisztult, és a gyomra táján is enyhült a szorító érzés.

– Na, csak kicsit kinyomtam belőled a szuszt – nyugtázta Robert látható megkönnyebbüléssel. Ennek ellenére nem engedte el egyből, egy darabig még tartotta, hogy lássa, tud-e ülni a lány egyedül is. Gondterhelten strázsálta Sarát, miközben kihúzta a szigetelőszalagot. Levette a lány zokniját, és a szék lábához ragasztotta a bokáját.

Sara csak figyeltetnem tudta megakadályozni a dolgot.

– Nem hagyhatom, hogy lecsukjanak – magyarázta Robert. – Azt hittem, rendben lesz, de rájöttem, hogy mégsem. Nem bírok ki még egy ilyen éjszakát, mint a tegnapi.

A lány másik lábát is a hintaszékhez erősítette, ami ettől hintázni kezdett. Sara érezte, hogy a gyomra felfordul, de a férfi megállította a hintázást, aztán leguggolt, és a lányra nézett.

– Üzenem Oposszumnak, hogy amint lábra állok, visszaküldöm neki az óvadék összegét. Iszonyú sok munkája van ebben a boltban, nem akarom, hogy elveszítse, csak mert én lelépek, az óvadék meg ugrik.

Sara a szék lábának feszítette a lábszárát, és érezte, hogy leáll a vérkeringése.

– Robert, kérlek, ne csináld ezt.

A férfi újabb csíkot tépett a tekercsről.

– Tedd a kezed a karfára.

Sara nem mozdult, úgyhogy Robert emelte meg a csuklóját, és igazította a lány karját a karfára.

– Nem megy – mondta a lány, érezve, hogy elszáll az ereje. – Nem vagyok rá képes.

Robert kíváncsian nézett rá, mintha Sara túlreagálná a helyzetet.

– Na jó, ha megígéred, hogy nem kiabálsz segítségért, nem ragasztom be a szád.

A lány újra könnyekben tört ki, annyira hálás volt ezért a kis engedményért, hogy bármit megtett volna Robertért.

– Légy szíves, ne sírj – vette elő a zsebkendőjét a férfi, és letörölte Sara könnyeit. A lánynak eszébe jutott Jeffrey, Jeffrey zsebkendője, és az, hogy milyen gyengéden bánik vele. Még keservesebben zokogott.

– Jézusom – suttogta Robert, mintha büntetésnek venné Sara könnyeit. – Nem fog sokáig tartani – folytatta –, ne csináld ezt. Nem bántalak. Felrepedt a szemhéjad – tette hozzá hirtelen meghökkenve.

Sara pislogott, csak most látta, hogy vér homályosítja el a tekintetét.

– Basszus! Nagyon sajnálom – törölte le a vért Robert. – Nem direkt csináltam. Nem akartam, hogy bárkinek is baja essen.

Sara nyelt egyet, és érezte, kissé erőre kap. Talán mégis sikerül beszélnie Robert fejével. Talán lebeszélheti arról, hogy még jobban megkötözze. Ha megígéri, hogy nem kiabál segítségért, nem hív ide senkit, akkor a férfi talán szabadon hagyja a karját.

Robert akkurátusan összehajtotta a zsebkendőt. Sara eltöprengett, hogyan értethetné meg vele, hogy nem jelent fenyegetést a számára.

– Átadom az üzenetet Oposszumnak a pénzről – mondta. – És még mit üzensz? Kinek mondjak még valamit? Jessie-nek?

Robert zsebre tette a zsebkendőt, és újra kézbe vette a szigetelőszalag-tekercset.

– Próbáltam levelet írni neki, de sosem voltam valami jó az ilyesmiben.

– De Jessie tudni akarja majd, mi volt – erősködött Sara. – Mondd el, mit üzensz neki, én meg átadom.

– Jessie nem is szeret.

– Dehogynem – ellenkezett Sara nyomatékosan. – Tudom, hogy szeret.

Robert felsóhajtott, és a fogával harapta el a ragasztószalagcsíkot.

Sara az ajkába harapott, hogy kiserkenjen a vére.

– Én próbáltam úgy csinálni, hogy működjön a dolog – fogta meg a lány csuklóját Robert. Sara el akarta rántani a kezét, de a férfi nem hagyta. A karfához szorította.

A lány az ujjaira meredt, miközben Robert a ragasztószalaggal hozzákötözte a karját a székhez. Annyira erőt vett rajta a lemondás, hogy alig kapott levegőt.

– Nem olyan szörnyű ez – guggolt le Robert újra. Sara ajkához nyúlt. – Megharaptad a szájad – mondta. Sara ösztönösen elrántotta a fejét, és sértődötten nézett, mintha nem ő tehetne róla.

– Nem úgy van, ahogy hiszed – szólalt meg Robert. – Tényleg szerettem Jessie-t.

– Kérlek, engedj el – könyörgött Sara.

Robert a combjába törölte a kezét. A fegyvert a padlóra tette, maga mellé, de Sara aligha kaphatta volna fel. A férfi túl szorosan rögzítette a székhez.

– Tényleg szerettem – ismételte, mintha csak magának mondaná.

Sara a pisztolyt bámulta, mintha akaratereje megfeszítésével elérhetné, hogy a kezébe ugorjon.

– Ezt úgy mondod, mintha már nem is szeretnéd – felelte a lány, igyekezve száműzni a remegést a hangjából.

– Nem tudom, mi romlott el – kezdte Robert halvány mosollyal. – Te honnan tudod, hogy szívből szereted Jeffrey-t?

– Nem tudom – válaszolta Sara, és nem tudta levenni a szemét a fegyverről. Végül csak rá tudta venni magát, hogy Robertre nézzen. – Kérlek – mondta –, ne hagyj itt így. Nem bírom ki. Nem tudom elviselni.

– Nem lesz semmi baj.

– Dehogynem – folytatta a lány. – Könyörögve kérlek.

– Mondd el, mit szeretsz Jeffrey-ben – kérte Robert, mintha valamiféle csereüzletbe akarna belemenni. – Honnan vagy olyan biztos az érzelmeidben?

– Nem tudom.

– Ugyan már – mondta a férfi. Sara rájött, Robert így próbálja megnyugtatni őt, hogy aztán könnyebben tehesse a dolgát.

– Nem tudom – ismételte Sara. – Robert…!

– Valami pedig biztos van benne – vágott közbe a férfi erőltetett mosollyal, mintha ők ketten nagyon is jól megértenék egymást, csak épp szerencsétlen körülmények között találkoztak. – Ne mondd, hogy annyira szuper a humora és vonzó a személyisége.

Sara lázasan gondolkodott, mit válaszoljon. Biztos ki tud rukkolni valamivel, képes mondani valami olyat, amitől Robert kiszabadítja a székből, és elengedi. Nem tudta, mit feleljen.

– Nem tudod?

– Apróságok – közölte végül jobb híján. – Nell is ezt mondja, ezért van Oposszummal – apróságok miatt.

– Igen?

– Igen – visszhangozta Sara, és próbált erőt venni a szívébe markoló pánikon. Igyekezett visszaemlékezni Nell szavaira. A távolból hatolt el hozzá a saját hangja, mintha víz alatt beszélne. – Mindig hazaér, amikorra mondja, és szívesen elintézi a bevásárlást.

Robert szomorkás mosollyal állt fel.

– Lehet, hogy nekem is el kellett volna intéznem a bevásárlást Jessie helyett.

Sarának az volt az érzése, hogy hirtelen valami összefüggésre bukkant, de nem tudta, mi lehet az. Ettől függetlenül gépiesen válaszolt.

– Néha biztos bevásároltál.

Robert az eddigieknél jóval hosszabb szigetelőszalag-csíkot tépett. Elharapta, a guriga a földre hullott.

– Soha – felelte, és a széktámlához rögzítette a lány mellkasát és karjait. – Azt mondta, szívesen elintézi ő. Ettől érezte úgy, hogy gondoskodik rólam.

– Egyszer sem mentél boltba? – kérdezett vissza Sara. Valami bekattant neki, amit Jeffrey mondott előző nap, és dermesztő nyugalom lett úrrá rajta.

A férfi a szigetelőszalag-tekercset kereste a szemével.

– Basszus – eltorzult az arca, ahogy letérdelt az ágynál. A lőtt sebre szorította a kezét. – Begurult az ágy alá – mondta, megtámaszkodott a matracon, a másik kezével pedig a tekercsért nyúlt.

– Soha nem vásároltál be te? – kérdezett rá Sara ismét. Robert az ágy előtt térdelt, kezét a matracon nyugtatta. A lány lelki szemei előtt megjelent a véres kontúr, amit Luke Swan keze körül látott az ágyon.

– Soha – ingatta a fejét Robert, aztán zihálva felült. – Hú, a francba, de fájt.

Sara moccanni sem tudott a hintaszékben, mégis újra nyeregben érezte magát.

– Sokszor elvitte a kisteherautót?

– Furcsa, hogy ezt kérded: igen. Utálta vezetni, de ha ráparkoltam a kocsijára, inkább elvitte, minthogy kitolasson vele, és aztán átüljön a sajátjába.

A lány a karfa ellen feszítve csuklóját, megnézte, mennyi játékot enged a ragasztószalag.

– Aznap este se te mentél el a boltba, Robert, ugye? Jessie ment el. És a kisteherautót vitte el.

A férfi tépett még egy hosszú ragasztócsíkot. Nem nézett a lányra. Sara ösztönösen érezte, hogy Robert azt akarja, a lány folytassa.

– Akkor éjjel, amikor Luke meghalt – mondta, és már előre tartott Robert válaszától. – Hétfő hajnalban. Jessie ült a kisteherautóban, igaz?

A hosszú csík visszakunkorodott, és a ragacsos fele összetapadt. A férfi megpróbálta szétszedni.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Jessie ült a kocsidban – ismételte Sara egyre magabiztosabban. – Ő ment át a boltba akkor éjjel. Láttam a hűtőben a dzsúszt és a tejet. A kocsiban meg láttam a bevásárlólistát.

Robert tovább kapirgálta a szalagot, hátha még le tudja fejteni egymásról a két réteget.

– Ha Jessie ment bevásárolni, akkor ő jött meg később. Úgy adtad elő a sztorit, ahogy történt, csak felcserélted kettőtök szerepét. Jessie jött meg, te meg már eleve… – a lány meglepetten szakította félbe a gondolatot. – Te voltál a hálószobában – mondta ki végül. – Te voltál Luke Swannel, nem Jessie.

Robert erőltetetten felnevetett, abbahagyta az összetapadt rész kapargatását, s gombóccá gyűrte a csíkot.

Sara tovább erősködött. Most már biztos volt a dolgában.

– A padlón voltál, az ágy előtt térdeltél.

– Lehet, hogy egy is elég lesz – fogta a szigetelőszalag-tekercset Robert.

– Luke mögötted volt, amikor golyót kapott?

– A szájadat is el kell takarnom – tépett egy tízcentis darabot a férfi.

Sara leküzdötte a félelmét, mert ki akarta deríteni az igazságot.

– Mondd csak el, hogyan történt, Robert. Nem te ölted meg. Tudom, hogy nem te voltál. Jessie tette? Rajtakapott benneteket? Valakinek el kell mondanod, Robert. Nem hagyhatod ennyiben.

A férfi nekilátott, hogy feltegye a szigetelőszalagot Sara szájára, de aztán az utolsó pillanatban meggondolta magát. A lány rábámult Robertre, aki újra nekirugaszkodott, hogy leragassza a száját, de valami miatt nem vitte rá a lélek.

Robert hátrált pár lépést, s láthatólag kényelmetlenül leült az ágyra. Úgy babusgatta a kezében a szigetelőszalag-tekercset, mintha attól tartana, hogy felrobban.

Sara finom hangot erőltetett magára, hogy kipuhatolja, meddig feszítheti a húrt.

– Te voltál Luke-kal aznap este, igaz?

Robert lesütötte a szemét. Hallgatása felért a beismeréssel, úgyhogy Sara folytatta.

– Jessie már korábban is tudott róla, vagy aznap éjjel buktatok le? – kérdezte. – Hm, Robert? Válaszolj!

– Annyira keményen próbálkoztam Jessie-vel – felelte végül a fejét ingatva. – Ő az egyetlen nő a világon, akiről elhittem, hogy a férje lehetek. – Kinézett az ablakon a hátsó udvarra. Sara eltűnődött, vajon Robertnek most kerti sütések, családi piknikek jutnak-e az eszébe, vagy éppen az, hogy labdázik a soha meg nem született fiával. – Úgy volt, hogy még egy darabig nem jön haza – folytatta a férfi. – Meglátogatta az anyját, aztán ment bevásárolni, ahogy minden vasárnap este szokott.

– És mi történt?

– Összeveszett az anyjával – sóhajtott fel nyúzottan. – Hamar megjött, és még el is pakolt mindent a konyhában. Micsoda zsaru vagyok, igaz? Nem is hallottam, hogy a konyhában motoz.

– Rátok nyitott?

– Azt hitte, még Oposszuméknál vagyok, és a meccset nézzük.

– Rátok nyitott? – kérdezte Sara másodjára is.

– Titokban tartottam – mondta Robert válasz helyett. – Oly sok éven át titkolóztam – dörgölte a szemét. – Alkut kötöttem az Úristennel. Megígértem neki, ha gyermekkel áldja meg Jessie-t, nem vetemedem többé ilyesmire. Csak erre az egyre volt szükségünk, hogy igazi családdá váljunk. Jó apa lettem volna, az szent.

A lány hallgatott. Robert rápillantott, tekintetéből egyértelmű volt, hogy helyeslésre számít.

– De aztán az Isten úgy látta jónak, hogy másképp legyen. Talán tisztában volt vele, hogy nem lennék képes betartani az egyezség rám eső részét.

– Isten nem ilyen alkukban gondolkodik.

– Nem bizony – bólogatott Robert. – Legalábbis nem a magamfajta fickókkal.

– Attól, hogy meleg vagy, még nem vagy rossz ember.

A férfi elfintorodott a szó hallatán.

Sara nekifeszítette a lábát a bokáját rögzítő szigetelőszalagnak, hogy lássa, ki tudna-e szabadulni.

– Mindent megpróbáltam Jessie-vel, de rossz vége lett – kezdte Robert. – Tudod, milyen az, amikor az ember életében először szerelmes? – kérdezte. Arcán megmagyarázhatatlan okból őszinte mosoly terült szét.

Sara nem felelt.

– Dan Phillips – mesélte Robert elmerengve. – Jézusom, de szép volt! Tudom, el se hiszed, hogy srác ilyen jól nézhet ki, de égszínkék szeme volt, és… – a szája elé kapta a szemét. – Undorító ezt hallgatni?

– Nem.

– Pedig én viszolygok magamtól – vallotta be Robert. – Julia rajtakapott vele a tornaterem mögött. A francba, sosem álltam rá, hogy tegyen nekem bármi szívességet. És Dan sem. Nem tudtuk, hogy ott szokott a fiúkkal kavarni. Akkor jöttünk össze – nevetett fel a férfi éles hangon. – Akkor csináltuk először és utoljára.

– És Julia hogy reagált?

– Sivalkodott, mintha nyúznák – válaszolta Robert. – Életemben nem szégyelltem még annyira magam. Egy hétig, ha csak eszembe jutott, milyen arcot vágott, máris rám jött a hányinger. Mintha mocskok lennénk. A francba, végül is azok is voltunk. Dan elmenekült. Egyszerűen itt hagyta a várost. Nem bírta tovább nézni az arcomat.

– Ezért ölted meg Juliát?

Robert sértődötten nézett rá.

– Ha ezt akarod hinni, akkor rajta. Engem nem izgat!

– Tudni szeretném, mi az igazság.

Robert egy darabig szótlanul bámult.

– Nem én öltem meg – mondta aztán. – Eleinte azt hittem, Jeffrey volt, de nem… – rázta a fejét. – Nem is ő tette. Sok fickó van a városban, aki gyűlölte Juliát ezért vagy azért, de Jeffrey nem tett volna ilyet.

– És nem is erőszakoltad meg.

– Nem. Csak így állt bosszút rajtam, hogy ezt a pletykát terjesztette. Azt hitte, akkor majd kimondom, hogy nem is szeretem a lányokat, hogy így védjem magam a vádaskodással szemben – mondta Robert rosszalló arccal. – Mintha képes lettem volna kimondani. Inkább belehalnék, semhogy kiderüljön.

Sarából kikívánkozott a kérdés:

– És Jeffrey?

– Julia azt hitte, hogy majd ki fogok állni Jeffrey mellett. Micsoda barát vagyok, igaz? Hagytam, hadd higgyék azt Jeffrey-ről a városban, hogy megerőszakolta Juliát, csak hogy megőrizhessem a titkom. – Elhallgatott, és kis hatásszünet után nyomatékosította, hogy biztos legyen benne: Sara figyel. – Mondom, inkább meghaltam volna, csak ki ne derüljön.

Robert a lány szemébe nézett. Sara megértette, hogy a vallomás egyben fenyegetés is.

– Ezért vitted el a balhét Luke haláláért – kérdezte, hogy szóval tartsa a férfit.

Robert kis ideig szótlanul bámult.

– Vele is ugyanúgy történt – mondta végül.

– Hogyhogy?

– Megtudta – magyarázta Robert. – Mert ő is…

– Luke?

– Egyik este be kellett vinnem az őrsre. A bowlingpályához kellett kimennem, valakinek gyanús lett, hogy miért ólálkodik ott annyi ideje – bámult ki az ablakon a férfi újra. – Fázott, úgyhogy odaadtam neki a dzsekimet, hogy vegye fel. Aztán egyik dolog hozta magával a másikat. Nem is tudom, pontosan, hogy történt… de nagyon jólesett, aztán másnap meg szörnyen éreztem magam.

Sara látta rajta, mennyire kétségbe van esve, és a körülmények ellenére azon vette észre magát: sajnálja Robertet.

– Nem tudom, hogy csinálta, de elemelte a csapatdzsekimet. Lehet, hogy a kocsiban emelte el, amikor nem figyeltem. Na mindegy, az a lényeg, hogy nagy betűkkel rajta van a nevem a dzsekin. Másnap reggel felhívott az őrsön. Azt mondta, ezt fogja hordani a városban, és mindenkinek el fogja újságolni, hogy ő a *barátnőm* – horkant fel undorral, ahogy kiejtette a szót. – Folyton a nyakamra járt, és úgy kacérkodott velem, mint egy istenverte bige – folytatta összeszorított foggal, lesütött szemmel.

– Egyszerűen elküldhetted volna – vélte Sara. – Ha azt mondod, hogy hazudik, senki nem vonta volna kétségbe a szavadat az övével szemben.

– Ebben a városban nem így megy – vetette ellen Robert, és valamennyire a lány is tisztában volt vele, hogy ez így igaz. Kis helyen mindenki ad a pletykára; a szóbeszéd hatalom. Még a legvalószínűtlenebb híresztelés is könnyűszerrel lábra kap, mert legalább megszínesíti az unalmas hétköznapok igazságait.

– Hogy történt, Robert? – kérdezte.

A férfi jó ideig nem felelt. Nehéz volt kirukkolnia az igazsággal, mert szörnyűbbnek érezte, mint a hazugságot, amit már napok óta hajtogatott.

– Gyenge voltam. Szükségem volt valakire, aki megvigasztal, aki mellett jól érzem magam – ismerte be Sarára nézve. Nyilvánvalóan arra számított, hogy a lány mindjárt hangot ad visszatetszésének. – Felhívtam telefonon, hogy jöjjön át. Mondtam neki, hogy kívánom, basszon meg. Ezt élvezed hallgatni, mi? Tudod, mit műveltünk, nem igaz? Seggbe basztuk egymást, mint két rohadt köcsög.

– Szerelmes voltál belé? – kérdezte Sara rezzenéstelenül.

– Gyűlöltem. Valahányszor ránéztem, mintha magamat láttam volna. Megtestesítette mindazt, amit utálok magamban – felelte a férfi őszinte szenvedéllyel. – Kibaszott köcsög. Buzernyák – tette hozzá fojtott hangon.

– Ezért ölted meg?

Odakint kocsi állt meg. Mindketten megvárták az ajtócsapódást. Pár másodperc múlva meghallották, hogy Nellék szomszédja ért haza. Bement a házba, és bevágta maga után a bejárati ajtót. Ha észre is vette, hogy nincsenek meg a kutyák, nem törődött vele.

– Robert! – nógatta a lány.

A férfi megint hallgatott, mielőtt belekezdett a válaszba.

– Jessie ránk nyitott – szólalt meg nagy sokára. – Hallott bennünket. Meghallotta a hangjainkat – pillantott Sarára, hogy felmérje a lány reakcióját. – Elővette a pisztolyomat, mert azt hitte, betörő van a házban. Még csak ki sem hívta a rendőrséget. Ezért veszett össze Faithszel is aznap este – folytatta logikai bakugrással. – Mármint az anyjával. Ezért ért haza korábban a szokottnál.

Sara nem értette. Várta a folytatást.

– Az édesanyja azért kezdett veszekedni vele, mert Jessie teljesen szétütve jelent meg náluk. Be volt baszva vagy gyógyszerezve, tök mindegy. Faith mindig engem hibáztat a dologért, annak ellenére, hogy ő is szinte mindennap bepiál. Egyenesen az üvegből vedel, miközben elvileg a kertben kellene virágot locsolnia. Jessie is így próbálta kibírni mellettem. Így kezelte, hogy nem vagyok a topon. Gyógyszert szedett, hogy tompítsa a fájdalmat.

Sara hallotta, hogy a szomszéd újra bevágja a bejárati ajtót. A lány várt, hogy hátha most megkérdi, mi van a kutyákkal, de aztán hallatszott, hogy indít, és kitolat a kocsibehajtóról.

– Jessie engem akart lelőni – mondta Sarának Robert, miközben kinézett az ablakon, nyilván az elhaladó szomszédra. – Annyira kiborult, hogy meghúzta a ravaszt. Nem gondolta át, hogy mit tesz, rám célzott, nem Luke-ra. Legalábbis később ezt mondta. Azt mesélte, olyan részeg volt, hogy először azt hitte, duplán lát, kettő van belőlem, és végre-valahára sikerült megbasznom magamat – nyalta meg a száját. – Én azt sem tudtam, hogy bejött. Csak hallottam, hogy Luke egyszer csak megszólal: „Helló, na mi van? Beszállsz a buliba?” Nem tudtam, mi a francot akart ezzel. Csak később vettem észre, hogy Jessie-hez beszélt. Provokálta, pedig láthatta, hogy fegyver van nála. Mindig ezt csinálta mindenkivel, folyton csak tovább feszítette a húrt.

– Jessie meg lelőtte.

– Pólóban voltam, de így is éreztem, hogy… – fulladt el a hangja. Nagyot nyelt, és csak aztán folytatta. – Beterített a szétfröccsenő vér, mint valami ködszitálás. A hang csak két-három másodperccel később jutott el hozzám. Persze biztos minden gyorsabban történt, de csak lelassítva tudatosult bennem. Ismered az ilyet, nem?

Sara bólintott. Tapasztalatból tudta, hogy a trauma során az érzékelés lelassul, mintha a fájdalmas élményen az ember nem akarna túlesni minél gyorsabban, hanem éppen hogy kiélvezné.

– Durranást hallottam, mintha szétment volna egy lufi vagy valami. – Mély levegőt vett. – Aztán nekem dőlt, és megéreztem a nyirkosságot – megrázta a fejét, hogy kiverje belőle az emléket. – Lecsúszott a hátamon.

Sarának beugrott, hogy Robert akkor éjjel végig a fal felé fordította a hátát, és szorosan összemarkolta az ingét. Nyilván csupa vér volt a háta.

– Utána meg minden iszonyúan felgyorsult. Ahogy megtörtént, az csigalassan pergett, de rögtön utána száguldani kezdett az idő.

– Mi történt?

– Jessie rám lőtt.

– De nem talált el – emlékezett vissza Sara a falban ütött golyónyomra.

– Kivettem a tartalék fegyvert a ruhásszekrényből. Még csak be sem volt zárva a széf. Miután elveszítettük a gyermekünket… – megrázta a fejét. Nem akart beszélni erről. – Nem is igazán tudtam átgondolni az egészet, csak belém hasított, bár ne tévesztett volna célt Jessie – mondta Robert. – Megtorpant, mintha képtelen lenne rám lőni, annak ellenére, hogy meglátta, mire vetemedtem. Én is csak álltam ott földbe gyökerezett lábbal, aztán átfutott rajtam, hogy most mindenki meg fogja tudni a titkom, mindenki rájön, mi is vagyok valójában, s ekkor a hasamhoz tettem a pisztolyt, és meghúztam a ravaszt.

– Szerencséd, hogy nem tettél nagyobb kárt magadban.

– Minden olyan gyorsan történt – ismételte a férfi. – Gondolkozni sem volt időm. Így ment minden – csettintett az ujjával.

Sara nem szólt. A csettintés fegyverdörrenésként visszhangzott a helyiségben.

– Nem is nagyon fájt – vallotta meg Robert. – Azt hittem, fájni fog, de csak később kezdtem el igazán érezni.

– Jessie ötlete volt, hogy azt mondd, te tetted?

– Dehogyis – vágta rá a férfi, de Sara nem tudta, igazat mond-e. – Ő átment oda, és bevett egy marék tablettát. A nagyja a padlóra ömlött. Én meg csak körülnéztem, azt járt a fejemben, hogy „Baszki! Most mi legyen?”

– És aztán?

– Gondolom, már eleve emiatt lőttem oldalba magam, de időbe telt, mire kicsit is hideg fejjel át tudtam gondolni az egészet. Fogtam a pisztolyt és a töltényhüvelyeket, és mindet letöröltem. Pár pillanat múlva hallottam, hogy valaki berúgja a hátsó ajtót. Jeffrey volt. „Mi a franc történt itt?”, üvöltötte, ahogy belépett. Aztán kiment, hogy megkeressen téged, én meg mondtam Jessie-nek, hogy nyissa ki az ablakot, és lökje ki a szúnyoghálót. Először fordult elő az életben, hogy megcsinálta, amit mondok, anélkül hogy rákérdezett volna, miért.

– És a golyó? – kérdezte Sara. Robert, amikor vallomást tett, átadta a golyót Reggienek.

– Jessie később vette ki. Nem tudom, mikor, de ő adta ide. Pontosan megmutatta, hol találta Luke fejében. Azt mondta, szuvenír: tőle – nekem.

Sara tudta, hogy Jessie csak egyszer maradt magára a holttesttel: amikor Jeffrey és Sara a verandán várta Hosst. Miközben veszekedtek, Jessie nyilván belopózott az áldozathoz.

– Jessie sokkal értelmesebb, mint ahogy az emberek általában gondolják – folytatta Robert. – Amikor megjöttetek, csak megjátszotta magát. Előadta, hogy annyira be van állva, nem is érti, mi történt. Én teljesen magamon kívül voltam. Mintha kívülről hallottam volna, hogy kitálalom a sztorit, még csak bele sem gondoltam, hogy egyes részek nem stimmelnek. Jessie meg hagyta, hadd mondjam, csak állt, és nem ellenkezett, amikor magam alatt vágtam a fát.

– Miért? – kérdezte Sara, hiszen ezt továbbra sem értette. – Miért hazudtál?

– Mert inkább leszek hidegvérű gyilkos, mint köcsög buzi.

A válasz végérvényesen függött a levegőben. Sara még soha nem sajnált senkit enynyire.

– Egyszerűen nem egészséges, ami bennem van, Sara – közölte Robert, és elhallgatott. Nyilván időbe telt, amíg összeszedte magát. – Ha foghatnék egy kést, és kivághatnám magamból, nyomban megtenném. A szívemet is kivágnám, ha attól normálissá válnék.

– Így is normális vagy – erősködött a lány. – Nincsen veled semmi baj.

– Már késő.

– Elejét tudod venni a bajnak – mondta Sara. – Ebben a pillanatban elejét tudod venni. Nem kell lelépned. Ártatlan vagy, Robert. Nem te vagy a tettes egyik ügyben sem. Az egész nem a te hibád.

– Minden az én hibám – ellenkezett a férfi. – Bűnös vagyok. Isten ellen való bűnben élek. Megszegtem, amit ígértem neki. Együtt voltam egy férfival. Annyiszor fohászkodtam már a haláláért. Jessie húzta meg a ravaszt, de miattam került ebbe a helyzetbe. Én hoztam ide Luke-ot. Már nincs visszaút.

– Az vagy, aki vagy – kötötte az ebet a karóhoz Sara, bár látta, Robertnek hiába beszél, úgysem győzi meg. – Semmi okod rá, hogy szégyenkezz.

– Dehogy nincs – vette fel a pisztolyt a férfi újra. – Dehogy nincs.

– Istenem…

Robert Sara homlokának szegezte a fegyvert. Szilárdan fogta rá, nem remegett a keze. Sara lehunyta a szemét. Eszébe jutott, mennyi mindent nem tett még meg az életben, s eltöprengett, a szülei vajon hogyan jutnak túl ezen. Tessának is szüksége van rá, és Jeffrey-nek is… neki még annyi mindent el sem mondott, gondolta a lány. Mindent megadott volna érte, hogy most itt legyen mellette Jeffrey, és átölelje.

– Nem vagy gyilkos – mondta Robertnek. Erőlködnie kellett, hogy ne szoruljon össze a torka.

– Nagyon sajnálom – közölte a férfi. Olyan közel állt Sarához, hogy a lány az izzadságszagát is érezte. A fegyver hideg csöve Sara homlokának nyomódott. Felzokogott. Továbbra sem nyitotta ki a szemét. Hallotta, hogy Robert kibiztosítja a pisztolyt, és újra azt motyogja: „Bocsánat”.

– Ne! Légyszi, ne! – suttogta. Úgy érezte, csak egyvalamivel tud hatni a férfira. – Terhes vagyok – mondta.

Pár hosszú másodpercig még ugyanúgy a homlokán érezte a pisztolycsövet, aztán Robert a foga közt káromkodva leengedte a fegyvert.

Amikor Sara kinyitotta a szemét, a férfi háttal állt. Rázkódott a válla. Amíg felé nem fordult, a lány azt hitte, zokog. Villámcsapásként hasított belé a rettenet, mikor rájött: Robert nevet.

– Terhes? – visszhangozta a férfi, mintha ez lenne a csattanója egy jó viccnek, amit most hallott.

– Robert!…

– Neki minden olyan könnyen sikerül.

Sara rögtön felismerte, hogy hibát követett el.

– Nem a…

– Jézusom – sziszegte Robert, és újra a lányra fogta a fegyvert. Most már remegett a keze. – Bassza meg! – káromkodott elbizonytalanodva.

– Jeffrey nem tud róla – próbálkozott a lány tovább kétségbeesetten, hogy helyre hozza a helyzetet. – Nem tud róla!

– És már sosem fogja megtudni – markolta meg a pisztolyt Robert szilárdan.

– De igen – sikoltott fel a lány. – Boncoláskor kiderül. – Látta, hogy Robert összeszorítja a fogát. – Azt akarod, hogy így derüljön ki? – hadarta Sara, amilyen gyorsan csak tudta. – Azt akarod, hogy Jeffrey csak akkor jöjjön rá, hogy terhes voltam, miután eltettél láb alól? Biztos lehetsz benne, hogy megtudja, Robert. Erre mérget vehetsz.

– Fejezd be – nyomta a fegyvert a férfi újra Sara homlokának. – Fogd be a szád!

– Fiú lesz – sikoltotta a lány hisztérikusan rettegve. – Fiú lesz. Jeffrey fia. Az ő fia.

Robert megint leeresztette a pisztolyt. Már nem nevetett.

– Te tudod, milyen érzés elveszíteni egy gyermeket – mondta Sara. Egész testében remegett, hintázott tőle a szék. – Tisztában vagy vele, milyen.

Robert rá sem hederített. Lassan bólogatott, mintha magával egyeztetne valamit. Mozgott a szája, de nem mondott semmi érthetőt. A férfi biztosította a pisztolyt, aztán visszadugta a nadrágja derekába, és újra felkapta a szigetelőszalag-tekercset.

Sara figyelte, mit csinál. Tudta, hogy Robert be akarja ragasztani a száját, hogy aztán lelője.

– Szerelmes belém – markolta meg a lány a hintaszék karfáját, és próbált kiszabadulni.

Robert tépett egy csíkot a tekercsről.

– El akarod venni tőle a gyermekét – folytatta Sara sietve. – El akarod venni a magzatot, Robert – folytatta elszorult torokkal, hiszen tudta, ez az utolsó alkalom, hogy kimondhatja. – A közös gyermekünket – ízlelgette a szavakat szenvedélyes szeretettel a lány. – A gyermekünket.

A férfi nyilván kihallotta a felindulást Sara hangjából, mert félbehagyta a mozdulatot.

– Az ő gyermekét hordom a szívem alatt – ismételte a lány, de magában lassan már feladta. Kibékült a sorsával, akármi is történjen vele a következő pillanatban. Nem volt különösebb oka a nyugalomra, egyszerűen erőt vett rajta. – Az ő kisbabáját.

– Meg fog bántani – mondta Robert. – Mindenkit megbánt, aki beleszeret.

– Ha beleszeret valakibe az ember, akkor ezt a kockázatot mindig vállalnia kell – válaszolta a lány.

Robert megtapogatta a lány alsó ajkát, ahol felrepedt. Mielőtt Sara észbe kaphatott volna, a férfi odahajolt, szája a lányét súrolta. Életében nem kapott még ilyen lágy csókot, és úgy meg volt rökönyödve, hogy el sem húzódott.

– Sajnálom – mondta Robert, és beragasztotta a lány száját, mielőtt az felelhetett volna. A lány fölé magasodott, és összefonta a karját. – Sajnálom, hogy bántottalak. Így is elég emberben tettem kárt az életben – közölte. Aztán savanyú képet vágott, mintha olyasmi jutott volna eszébe, ami ellenére van. – Jeffrey azt fogja hinni, hogy be voltam indulva rá. Mondd meg neki, hogy nem így volt, jó? Soha nem jutott eszembe, hogy bármi közünk lehetne egymáshoz – úgy. Soha.

Sara bólintott, úgysem tehetett mást.

– Mondd meg neki, hogy szuper jó apa lesz, ezt sosem venném el tőle – jelentette ki Robert elfogódottan. – Mondd meg neki, hogy ő volt a legjobb barátom, és soha nem volt bennem semmi hátsó gondolat iránta.

Sara megint bólintott, s próbálta felmérni, mi változott.

– Sajnálom, hogy be kellett ragasztanom a szádat. Pedig tudom, megígértem, hogy nem fogom.

A lány látta, hogy Robert elindult. Nem tudott mit tenni. Pár másodperc múlva csapódott a kocsiajtó, és Sara hallotta, hogy a férfi beindítja a motort. Megismerte Robert kisteherautójának ócska kipufogódobját, ahogy a jármű kitolatott a kocsibehajtóról.

Elment.

A lánynak újra eleredt a könnye, most megkönnyebbülésében sírt. Nem emlékezett, valaha is zokogott-e már ennyit. Folyt az orra, és a szigetelőszalag miatt fuldokolt. Túláradó megkönnyebbülése hamar pániknak adta át a helyét, mert küzdenie kellett, hogy levegő jusson a tüdejébe. Hosszú másodpercekbe telt, mire a klausztrofóbia, amely mármár úrrá lett rajta, lassan lecsillapodott. Szabadulnia kell ebből a székből. Nem ülhet itt tétlenül, amíg Nell vagy Oposszum vagy Jeffrey befut, hogy megmentse. Nem hagyhat-

ja, hogy ilyen állapotban találjanak rá – főként Jeffrey nem –, ilyen ijedten, ilyen tehetetlenül. Soha többé nem hagyhatja, hogy bárki így lássa.

Sara körülkémlelt a szobában, keresett valamit, amivel kiszabadíthatja magát. Ha előrehintáztatja magát, orra esik, és a padlón köt ki, úgyhogy inkább oldalra ringatta a széket, hogy felborítsa. Nagy koppanással beütötte a fejét a parkettába, s ugyanúgy megszédült, mint korábban, mikor a dobhártyája berezonált az ütődéstől. A vállába, amire ráesett, éles fájdalom nyilallott, de a hintaszék karfája is meglazult az eséstől. Megrángatta előre-hátra többször egymás után, hátha ki tudja tépni a helyéből a csapokat, de nem sikerült. Ez a szék nyilván bármelyiküknél régebbi, Nell felmenői készítették olyan tartósra, hogy több emberöltőt is kiszolgáljon.

Sara mély lélegzetet vett, azon gondolkozott, mitévő legyen. Az aljára szerelt ívek miatt nem tudta átfordítani a széket, hogy az ajtóhoz másszon. Robert a két csuklóját rögzítette a karfához, de az ujjait nem ragasztotta le. Ha nem is képes kiszabadulni a székből, a szájáról talán le tudja húzni a szigetelőszalagot. Ha le tudja szedni, akkor kiálthat. Ha nem lesz némaságra kárhoztatva – még ha senki nem hallja is meg –, máris jobban érzi majd magát.

Összeszedte minden erejét, és elhúzta kezét a karfáról. Percekig próbálkozott, nyújtotta a szalagot, és a bőrén kiütköző izzadság is segített, hogy a szalagot vékony kötéllé sodorja össze, amely húsába vágott ugyan, de ezzel nem törődött. A ragasztócsík alatt hagyott résben Sara ide-oda huzigálta a karját, amitől a bőre csúnyán kipirosodott és égni kezdett. A ragasztó fekete pöttyökben tapadt a bőrére. Most már jó pár centivel kijjebb tudott nyúlni a szalag alól. Amikor visszahúzta volna az alkarját, a szalag nem engedte, vér serkedt a sebből.

Sara matematikai problémaként tekintette át a helyzetet, sorra vette az összes változót, figyelembe véve saját fájdalomküszöbét is. Amennyire csak felkarja és felsőteste engedte, elhajolt a széktámlától, fájdalmasan kicsavarva felsőtestét. Egyre tovább közelítette arcához a kezét, míg végül már csak alig néhány centiméter hiányzott. Ujjai elfehéredtek, mert már elszorította a vérkeringését, de végre nagy nehezen elérte középső ujjával a száján levő szalag szélét.

Ekkor megállt, hogy pihenőt tartson. Elszámolt hatvanig, hagyta, hadd teljen el egy perc, a karjában és vállában lüktető fájdalom hadd csillapodjon tompa nyomássá. Megérintette a ragszalag szélét. Ez a sikerélmény további próbálkozásra sarkallta. Újra nekiveselkedett, hogy két ujja közé csippentse a szalag végét. Az izzadság és az ajkából kiserkent vér is a segítségére volt, úgyhogy még egyszer nekirugaszkodva sikerült mutató- és hüvelykujja közé csippentenie a ragszalagot.

De még mindig nem tudott rántani rajta.

Zihálva vette a levegőt, s megint úgy érezte, ránehezedik az egész szoba, de elhatározta: ha már ilyen közel jár a célhoz, semmiképp sem adja fel. Minden porcikája belesajdult az erőfeszítésbe, de most összehúzta az izmait, s így meg tudta cibálni a csíkot. Lejött a ragasztószalag, és Sara kinyithatta a száját, mint az ablakon kifelé lihegő kutya.

– Haaaaaaaaaa! – sivította az üres szobának diadalmasan, mintha végre győzelmet aratott volna nagy hatalmú ellenlábasa fölött. Talán valóban ez történt. Talán legyőzte a félelmét. Ugyan még mindig a székhez kötözve hevert, arccal a földnek, szánalmasan kevés lehetőséggel – de az idő neki dolgozott.

– Na, Sara – bátorította magát –, most aztán semmi okod, hogy feladd! – Ugyanez a mondat segítette egészen a diplomáig az orvosegyetemen is, úgyhogy most is szívesen ismételte meg.

Karjára összpontosított: nem tudta, vajon a fogával eléri-e a csuklóit rögzítő ragszalagdarabokat. A mellkasát rögzítő szalag már így is mellébe vágott. El sem tudta

képzelni, vajon milyen véraláfutásokat szerez ezekben a pillanatokban, de azzal tisztában volt, hogy a véraláfutások előbb-utóbb elmúlnak.

Hirtelen nesz ütötte meg a fülét a ház elől. Már nyitotta a száját, hogy segítségért kiáltson, de meggondolta magát. Talán Robert az? Visszatért, hogy pontot tegyen az ügy végére?

Lépteket hallott, a jövevény lába alatt ropogtak a dohányzóasztal összetört üveglapjának szilánkjai. Akárki volt is, nem szólalt meg, és nem kapkodott: szobáról szobára végigjárta az egész házat. Sara hallotta a mozgolódását a konyhából, aztán fülelt, merre halad tovább az illető. Lehet, hogy Robert itt felejtett valamit? Talán valami mást keresett, amikor Sara megzavarta, nem Oposszum pisztolyát? Biztos olyasvalaki az, aki bejáratos ide, különben már megszólalt volna.

Sara összeszorított foggal dacolt a fájdalommal, és egyre közelebb hajolt a kezéhez. Tekergett és vonaglott, amennyire csak engedte a szék, összekaristolva Nell szép parkettáját, és száját egyre közelebb küzdötte a csuklójához.

– Sara! – az ajtóban Jeffrey állt meg, kezében Nell fejszéje. – Jézus atyaúristen – szakadt ki belőle, és fürkészve pillantott körbe. Azt kereste, aki felforgatta a házat.

– Lelépett – közölte a lány, és még mindig próbálta elérni a fogával a csuklóját szorító ragszalagot.

Jeffrey kezéből kiesett a fejsze, úgy rohant a lányhoz.

– Jól vagy? – simított végig az arcán, és Sara szeménél állapodott meg a keze. – Vérzel. Ki tette? – kérdezte. – Ki művelt ilyesmit?

– Oldozz el – kérte a lány, mert úgy érezte, ha csak egyetlen perccel is tovább kell a székben maradnia, sikoltozni kezd, és soha nem fogja abbahagyni.

Jeffrey nyilván megértette, mert elővette a zsebkését, és további kérdezősködés nélkül sorra elnyisszantotta a szalagokat.

– Te jó isten! – nyögte Sara, és kifordult a hintaszékből. Mozdulni sem bírt, csak feküdt a hátán. Iszonyúan sajgott a válla, úgy érezte, egész teste tele van zúzódásokkal. Teljesen leharcolta magát.

– Minden oké – mondta Jeffrey, és végigdörgölte a lány tagjait, hogy beindítsa a vérkeringését.

– Robert volt…

A zsaru nem lepődött meg a barátja neve hallatán.

– Bántott? – tudakolta elsötétülő arccal. – Ugye nem…?

Sara végigpörgette magában a történeteket, és belegondolt, mi juttatta Robertet ide.

– Csak rám ijesztett – mondta.

Jeffrey végigsimított a lány arcán, megnézte a szeme fölötti vágást és a lány felrepedt ajkát. Megcsókolta Sara homlokát, szemhéját, nyakát, mintha csókjaival mindent helyrehozhatna. És valahogy helyre is hozta. Sara önkéntelenül bújt hozzá, és szorította magához a férfit teljes erőből.

– Rendben leszel – mondta Jeffrey, és dögönyözte a lány végtagjait, hogy megindítsa a keringését. – Máris rendben leszel – ismételte.

– Rendben – visszhangozta a lány, és kiélesedő érzékei tudatták vele: Jeffrey-nek igaza van.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Du. 3:17

Smith továbbra is mosolyogva nézte Lenát, várta, hogy a lány mit lép erre.

– Megerőszakolta az anyám – ismételte. – Aztán kinyírta, nehogy eljárjon a szája.

Lena se megütközést, se borzadályt nem érzett.

– Dehogyis – felelte, s életében még semmiben nem volt ilyen biztos, mint most ebben. – Tudom, milyen férfi képes erre, és Jeffrey nem az a fajta.

– Ugyan mit tudsz erről? – kérdezte Smith.

– Épp eleget – mondta a lány.

– Fingod nincs az egészről – csettintett Smith ingerülten. – Na, csapjunk bele – förmedt Sarára.

– Nem tudom elszorítani a karját – mondta a nő. – A karban túl komplikáltán futnak az erek.

– Nem kell elszorítani – vetette ellen Smith. – Már nincs magánál.

– Ez ostobaság.

– Vigyázz a szádra – figyelmeztette. Beletúrt a dobozba, amit Lena behozott a mentőkocsiból. – Ezzel csináld – vett ki egy lidokainos fiolát. Fogta a zseblámpáját, és saját mosolygó képébe villantott. – Most már látni is fogsz.

Sara nem mozdult.

– Csináld – parancsolt rá a fickó. Arca még elvetemültebbnek tűnt a zseblámpa fényénél.

Sara már-már megmondta, hogy nem hajlandó, de aztán valami miatt beadta a derekát. Talán már túlzottan kritikus állapotban volt Jeffrey, semhogy tovább húzzák-halasszák a beavatkozást. Vagy talán csak időt akart nyerni a doktornő. Akár így, akár úgy, Sara láthatólag nem volt biztos benne, hogy sikerül elvégezni a feladatot.

Elővett a mentőládából egy pár kesztyűt, és felvette. Lena is érezte Sarán, hogy a doktornő be van ijedve, és nem is értette, Sara ilyen kevés önbizalommal miért vág bele, hogy kivegye a golyót Jeffrey karjából.

Sara megemberelte magát, és szilárdan fogva az ollót, nekilátott, hogy levágja Jeffrey-ről az inget. Ha eszméleténél volt is, a férfi meg sem moccant, aminek Lena megörült. Így legalább nem látja, mi történik vele.

– Lena, tudnom kell, hogy ez tényleg lidokain-e – mondta Sara.

Lena átérezte a kérdés súlyát.

– Fogalmam sincs – válaszolta.

– Miért csapott Molly olyan nagy hűhót körülötte?

– Nem tudom – felelte Lena, és azt kívánta, bárcsak valahogy tudtára adhatná Sarának az igazságot. – Talán azt hitte, le tudja ütni vele a lábáról – tette hozzá Smithre utalva.

Sara fogta az orvosságos üveget, és lecsavarta róla a kupakot. Felvett egy injekciós tűt, és hátrahúzta a dugattyút.

– Öntse az egész Betadine-t a sebre – kérte Smitht.

Smith nem ellenkezett, még egy tamponnal le is törölte Jeffrey karját. Miután a vért letörölte, kis tűszúrásnyom vált láthatóvá Jeffrey hónaljánál.

Sara a terület fölé tartotta a fecskendőt.

– Biztos? – kérdezte Lenát.

– Nem tudom – ismételte a lány, de pillantásával igyekezett Sara tudtára adni, hogy minden oké. Smith pillantása szinte átdöfte. Lena Jeffrey-t nézte, és remélte, Smith nem tudta megállapítani, hogy biztos a dolgában.

Sara a sebbe szúrta az injekciós tűt, s Lena önkéntelenül felszisszent. Nagy nehezen elszakította a tekintetét a látványról, saját karjában is fantomfájdalmat érzett. Látta, hogy Brad közelebb araszol Sonnyhoz. A rendőr megnyalta a száját, Lena feje fölött nézett valamit. A lány arra gondolt, biztos a rendőrőrs falióráját bámulja, és hirtelen pánikba esett, mert eszébe jutott, mi van, ha a falióra siet.

Smith úgy irányozta a zseblámpát, hogy Sara jól lássa a sebet, s Lena kiválóan meg tudta nézni a fickó katonai SEAL óráját. Tele volt mindenféle gombokkal és mutatókkal, a lánynak beugrott a reklám, amelyben elmondják, hogy a coloradói atomórához egyeztetik az időt, amit ez a típus mutat, milliszekundum vagy valami hasonlóan képtelenül precíz egységig. Óriási, bumszli karóra volt, tulajdonképp egy csuklóra rögzített fémtömb. A kerek fekete számlap közepén digitális kijelző mutatta az időt, a másodperceket is. 3:19:12.

Tizenkét perc. De vajon ugyanúgy jár az órája, mint az övé? És mint Mollyé meg Nické? Lena nem mert saját karórájára pillantani, se a faliórára a háta mögött. Smith rögtön tudná, hogy mi a helyzet, és máris halottak lennének mindannyian.

– Szikét – nyújtotta a kezét Sara.

Smith a markába nyomta az eszközt, és a doktornő nekilátott: felvágta a húst a golyó nyomát követve. Menet közben kinyomta a maradék gyógyszert is a fecskendőből, s a nagyját a nyílt sebbe lövellte. Lena hasztalan próbálta elfordítani a fejét: megbabonázta Jeffrey karjának feltáruló belseje. Sara láthatólag tudta, mit csinál, Lena viszont egyáltalán nem értette, hogyan tud a doktornő ilyen nyugodt maradni.

– Több fényt – szólt rá Sara Smithre. A fickó közelebb hajolt, Sara pedig tovább dolgozott Jeffrey karján. – Még közelebb – kérte a doktornő, de Smith másodjára már nem mozdult. Sara káromkodást mormolt, és az alkarjával törölte le az izzadságot a homlokáról. Kényelmetlenül kifacsarodott pózban hajolt közelebb, hogy jobban lássa, mit csinál.

Jeffrey mély hangon felnyögött, de úgy tűnt, nincs magánál.

– Nézd meg a légzését – mondta Sara Lenának.

A lány Jeffrey mellkasához érintette ujjait, a férfi lélegzetvételének ritmusára enyhén emelkedett és süllyedt. Döghőség volt, csurgott a veríték Lena karján. Órája fémszíja körbefordult, a számlap a csuklója belsejére csavarodott, s nem tudta megnézni, mennyi az idő.

Sara hátrahőkölt, mert pont az arcába spriccelt a vér. Letörölte a kézfejével, és tovább ügyködött.

– Csipeszt – mondta Smithnek.

A fickó egyik kézzel kitapogatta, hol az eszköz, a másikkal a lámpát tartotta. Sara gézzel törölte le a vért.

– Nem látom – mondta.

– Akkor magadra vess – felelte Smith csúfondárosan. Láthatólag élvezte a drámát.

– Ha nem látom, nem tudom elvenni.

– Nyugi – kapta fel a gigantikus fogóra emlékeztető csipeszt Smith, és lóbálva átadta a doktornőnek. – Tessék.

Sara szó nélkül vette el a csipeszt.

– Egy szikra humorérzéked sincs, doki, pedig ez aztán a móka! – idétlenkedett Smith, és gézzel törölgette körbe a vágás körüli felületet. – Biztos meglesz – incselkedett. – Hiszek benned.

– De közben meg is ölhetem.

– Most már tudod, milyen érzés a bőrömben lenni – felelte Smith undok vigyorral. – Gyerünk, csináld.

Egy pillanatra úgy tűnt, Sara nemet mond, de aztán fogta a csipeszt, és benyúlt vele a sebbe. Újabb adag vér fröccsent ki.

– Erszorító peánt – mondta, amikor Smith nem adta egyből, felcsattant: – Haladjon már! Ide a peánt!

Smith felé nyújtotta a kért eszközt. Sara a földre hajította a csipeszt. A műszer csörömpölve landolt, az összenyomódott golyó fémes hanggal pattogott a padlólapon. Mindenhonnan ömlött a vér, de a doktornő benyúlt a sebbe a peánnal. Aztán hirtelen megszűnt a vérzés.

Lena újra Smith órájára pillantott.

3:30:58.

– Nem is volt olyan vészes – jegyezte meg Smith hallhatóan elégedetten. A zseblámpát a seb belsejébe irányította, s széles mosoly terült szét a képén, mint valami gyerekén, aki felnőtt fölött diadalmaskodott.

– Hozzávetőleg húsz perce van – mondta Sara, és gézt tömött a nyitott vágásba. – Ha nem kerül kórházba, elveszíti a karját.

– Kisebb gondja is nagyobb lesz, nem a karja miatt fog aggódni – jegyezte meg Smith. Letette a zseblámpát a padlóra, de a csuklója ugyanúgy maradt, úgyhogy Lena tisztán rálátott a karórájára.

3:31:01. 3:31:02.

– Mint például? – kérdezte Sara. Lena szeme sarkából látta, hogy Brad még közelebb sompolyog a másik fegyvereshez. Megint az órát nézte, és Lena tudta, Brad is ugyanarra gondol: ha nem egyeztetett órákhoz igazodnak, akkor nem tudnak egyszerre akcióba lépni. Mi van, ha túl hamar ugrik?, gondolta a lány. És mi van, ha túl hamar ad jelt Bradnek, és mindketten holtan esnek össze, mielőtt a kommandósok bejönnek?

– Ne! – suttogta Lena, és már kicsúszott a száján a szó, mikor észrevette, hogy hangosan gondolkodott.

– Már tudod is, igaz? – villantott rá ezerfogú vigyort Smith. – Igaz, édes?

Lena nemet intett, és hátranyúlva kitapogatta a zsebkését. Túlkombinálja a dolgot, gondolta. Az a lényeg, hogy Braddel összhangban cselekedjen. Az a lényeg, hogy a meglepetés ereje érvényesüljön.

– Látod, vannak itt, akik nem tartanak olyan ostobának, mint te – nézett Smith Sarára.

– Nem tartom ostobának – mondta Sara.

Lena megint Smith órájára nézett. Már csak harminc másodperc. Brad Sonnyhoz közelített, és fel-alá kezdett járkálni a terem elején, mintha kezdene az idegeire menni a feszültség. Talán valóban kezdett az idegeire menni. Talán nem is képes megtenni, amit kell.

– Tudom, mi a véleményed rólam – közölte Smith Sarával.

Lena a lehető leglassabban mozgott: benyúlt a farzsebébe. Torkában dobogott a szíve. Brad léptei kopogtak a padlócsempén, ahogy fel-alá járkált, és visszhangzottak a teremben.

– Az a véleményem, hogy maga egy nagyon zavart idegállapotú fiatalember, akinek segítségre van szüksége – mondta Sara.

– Első pillantásra eldöntötted, hogy szemét vagyok.

– Nem igaz.

– Mindent megtettetek, hogy romba döntsétek az életemet.

– Segíteni akartam – erősködött Sara. – Tényleg.

– Befogadhattatok volna – felelte Smith. – Írtam nektek. Nem is egy levelet küldtem neki – bökött Jeffrey-re, de Sara mintha nem vette volna észre.

– Egyet sem kaptunk – mondta Sara, de Lena füléig már alig jutott el a doktornő hangja, úgy lüktetett a vér a dobhártyáján. Smith Jeffrey-re bökött. Tudja, hogy ő Jeffrey.

Lena megmarkolta a kést, hüvelykjével pattintotta fel a pengét. A sarkának támasztotta, és hallotta a kattanást, ahogy a penge a helyére ugrik.

Lélegzet-visszafojtva figyelt, hogy Smith is észrevette-e, de a fickó csak Sarára koncentrált. Mióta tudhatja már, hogy ez Jeffrey? Mikor döbbent rá, hogy nem Matt fekszik a padlón a szeme előtt, hanem az a férfi, akit megesküdött, hogy megöl?

– Egész idő alatt azt vártam, hogy megjöttök – mondta sértődött kisgyerekhangon. – Megjöttök, és elvisztek tőle. Tudod, mi mindent művelt velem a nagyanyám? Tudod, hogy tanított móresre?

Lena legszívesebben felsikoltott volna, de csendben maradt. „Tudja, Jeffrey az”, lüktettek a fejében a szavak, de nem akarta kimondani. Smith beteges játszmája már nem tarthat soká. Még pár másodperc, és vége.

Lena rajta tartotta a szemét Smith óráján.

3:31:43.

– Nem segíthettünk rajtad – közölte Sara. – Nem Jeffrey az apád, Eric.

Lena Bradre nézett. Felvont szemöldöke azt jelezte: „Ha te kész vagy, én is.”

– Hazudsz, baszki – fröcsögte Smith.

– Nem hazudok – válaszolta Sara határozottan. – Azt is megmondom, ki az apád, de szabadon kell engedned őket.

– Szabadon? – visszhangozta Smith, és kivette a Sig Sauert az övéből. Másik kezét továbbra is a combján nyugtatta.

3:31:51.

Lena, bár teljesen kiszáradt a szája, nyelt egyet. Szeme sarkából látta, hogy Brad egyre közelebb kerül Sonnyhoz.

– Kit engedjek szabadon? – kérdezte Smith nagy kivárással, láthatólag élvezte a fokozódó feszültséget. – Rá gondolsz? Mattre? – vigyorgott a fickó sandán Jeffrey-re, keményen köpve ki a „t” hangot.

Sara egy pillanattal tovább tétovázott a kelleténél.

– Igen.

– Ez nem Matt – húzta fel a kakast Smith. – Ez Jeffrey.

– Most – üvöltötte Lena, és Smithre vetette magát. A torkába vágta a bicskát, és érezte, hogy a marka előrecsúszik a pengére, és a saját bőrét is felmetszi.

Sara egy-két másodperces késéssel ugrott, és elrángatta a Sig Sauert Smithtől, miközben a teremben lövés dördült. A három kislány kórusban sivalkodott, amikor a bejárati ajtó kirobbant a helyéből.

A Georgiai Nyomozóhivatal ügynökei árasztották el a rendőrőrsöt. Brad Sonny fölé magasodott, puskát nyomott a fiatal férfi arcába, és a mellére tette a lábát, hogy a földön tartsa.

– Kelj fel – mondta Sara Lenának, és odébb lökte Smithről. Lena megcsúszott a vértócsában, Sara pedig a hátára fordította a fickót.

– Hívj mentőt – szólt rá a doktornő, és mindkét kezét Smith nyakához nyomta, hogy csillapítsa a vérzést. Hasztalan küzdött. Mindent ellepett a vér, ami Smith nyaki ütőeréből bugyogott. Lena még életében nem látott ilyen erős vérzést. Láthatólag képtelenség lett volna elállítani.

– Segíts! – kérte Smith, ami korábbi tettei fényében elég valószínűtlen óhaj volt.

– Minden rendben lesz – nyugtatgatta Sara. – Kitartás!

– Ez egy gyilkos – jegyezte meg Lena, éreztetve a doktornővel, hogy nem tartja normálisnak. – Jeffrey-t is meg akarta ölni.

– Hozd már azt a mentőt! – ismételte a kérést Sara. – Légy szíves, haladjál! – kérlelte, kezét a tátongó sebre tapasztva. – Segítségre van szüksége.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Kedd

Jeffrey lehuppant egy ülésre a Hoss irodájával szemközti széksorban a rendőrőrsön. Az elmúlt pár napban volt alkalma megérteni, mit jelent a mondás, hogy az ember az egész világ súlyát a vállán hordja. Úgy érezte, neki egész konkrétan két világ nehezedik a vállára, és egyik sem valami civilizált.

– Ezek után jó érzés lesz hazaérni – mondta Sara, amikor odaült mellé.

– Aha.

Jeffrey az első pillanatban el akart húzni a városból, amint lehet, most mégis úgy érezte, minden, amire szüksége van, itt van vele. Sara, mint mindig, most is kitalálta a gondolatát, és végigsimított a férfi combján, mire Jeffrey átkulcsolta a lány ujjait. Milyen elbaszott dolgok történnek, futott át rajta, s mégis milyen jól érzi magát, tette hozzá gondolatban, ha Sara kezét foghatja…

– Mondta, hogy mennyit kell várnunk rá? – kérdezte Sara Hossra utalva.

– Szerintem egy kicsit még mindig arra számít, hogy azt mondjam neki, csak vicc volt.

– Nem lesz gond – szorította meg a kezét a lány.

Jeffrey elnézett a börtöncellákhoz vezető folyosó irányába. Nem voltak felgyújtva a fények. Remélte, nem lesznek úrrá rajta az érzelmei. Sara annyira hidegfejű és logikus, hogy az néha már rémisztő. Jeffrey még soha nem találkozott senkivel, aki ennyire kész lett volna elfogadni mindent, amit az élet hoz. Azon tűnődött, vajon milyen szerepet tölthet be ő a lány életében.

Sara szakította félbe a zsaru gondolatmenetét. Azt a kérdést tette fel, amivel Jeffrey eddig még nem mert szembesülni.

– Szerinted változtat valamin, hogy meleg?

A zsaru vállat vont.

– Jeff!

A férfi megcsókolta Sara ujjait, és igyekezett témát váltani.

– El sem tudod képzelni, mit éreztem, mikor megláttalak abban a hintaszékben. Annyi minden megrohant abban a pillanatban.

Sara még mindig arra várt, mit válaszol Jeffrey a kérdésre.

– Nem tudom, pontosan mit gondoljak erről – felelte a férfi. – De legszívesebben szétrúgnám a seggét azért, amit veled tett – futotta el a méreg újra. – Hogy tehette ezt… – csóválta a fejét, és igyekezett elhessegetni az érzést, amely erőt vett rajta. – Az élő istenre esküszöm, ha még találkozom vele, ezt megkeserüli.

– Kétségbe volt esve – mondta Sara, de a férfi nem értette, hogy a lány ráadásul még miért mentegeti Robertet. – Mi szörnyűbb, amit velem tett, vagy hogy meleg?

Jeffrey nem tudta, mit feleljen.

– Lényeg az, hogy éveken át hazudozott nekem.

– Ha nem hazudik, hajlandó lettél volna rá, hogy a barátja maradj?

– Most már sosem fogjuk tudni kideríteni, nem igaz?

Sara erre nem mondott semmit.

– Amikor megláttam Robert dzsekijét Swan szekrényében… – a zsaru hátradőlt, elengedte a lány kezét, és összefonta a karjait. Ő otthon tartotta a saját dzsekijét, hátul a szekrényben, s bár soha nem vette föl, képtelen lett volna elajándékozni vagy kihajítani. E tekintetben rosszabb volt, mint azok a hétfő reggeli középhátvédek a vasboltban, akik úgy kapaszkodnak a dzsekijükbe, mintha azzal együtt a fiatalságukba is kapaszkodhatnának.

– Nem tudom – mondta Sarának. – Megláttam a dzsekijét, és bevillant, talán van valami kapcsolat közte és Swan között. De csak egy töredékmásodpercig. Aztán belegondoltam. „Kizárt", mondtam magamban, „kizárt, hogy Robert…" – Jeffrey nagyot sóhajtott, és arra gondolt, többé már soha nem tudja kimondani ezt a szót. Talán eddig se kellett volna használnia. – Aztán bejöttem az őrsre, hogy beszéljek Hoss-szal, de nem volt itt.

A zsaru nem mesélte el, hogy miután eljött Swanéktől, először Sarához akart menni, és csak azért iktatta közbe még az őrsöt is, hogy bizonyítsa magának, nem hiányzik a lány annyira. Ha nem lett volna ilyen konok, akkor megakadályozhatta volna, hogy elfajuljon a helyzet Roberttel. Megvédhette volna a lányt.

Sara nem tudta, hogy mi zajlik le Jeffrey-ben. Tovább erőltette az előbbi kérdést:

– Zavar, hogy meleg?

– Nem tudom szétválasztani a problémát, Sara, ez az igazság. Mérges vagyok rá, hogy így bánt veled. Mérges vagyok rá, hogy nem adta fel Jessie-t, hagyta, hogy ilyen nagy kavarodás legyen ebből az egész szarságból, és tétlenül nézte az egészet. Mérges vagyok, hogy lelécelt, és szarban hagyta Oposszumot, aki kiizzadta érte az óvadékot.

– Azt mondta, majd elküldi a pénzt.

– Na persze. Ha hazaértünk, rögtön betelefonálok a nyugdíjpénztárhoz, hogy mennyit tudok felvenni a nyugdíjam terhére. – Eszébe jutott, hogy ő is behúzott egyet Oposszumnak, és hogy barátja csak legyintett, amikor elnézést kért tőle. Nem hagyhatja szarban Oposszumot. Nem hagyhatja, hogy egyedül ő maradjon mínuszban Robert miatt. Nem volna igazságos.

– És még? – kérdezte a lány. – Még miért vagy rá mérges?

Jeffrey felállt, és járkálni kezdett fel-alá.

– Mert nem szólt. – Megint elnézett a folyosón a cellák felé, mert az egyik rab valami trágárságot üvöltött. – Ha nem lettél volna ott, fogalmunk sem lenne az egészről. Nem is tudnánk, hogy megszegte az óvadék feltételeit és lelépett, nem tudnánk, hogy gyilkosságért körözik, nem tudnánk arról sem, mit követett el Jessie, és hogy Robertnek párkapcsolata vagy mi a fészkes fenéje volt Swannel. Csak annyival lennénk tisztában, hogy valamiért elmenekült – a zsaru megtorpant, és Sarára nézett. – Bíznia kellett volna bennem.

A lány óvatos képet vágott, biztos akart lenni benne, hogy a helyzethez illő dolgot mondja.

– Hare unokatesómnak marha nehéz dolga volt egyetemistakorában – kezdte. – Egyik pillanatról a másikra lett a legnépszerűbb fazonból halálos fenyegetések céltáblája.

Jeffrey el is felejtette, hogy Sara unokatestvére ugyanebben a cipőben jár. Most átfutott rajta, Sara vajon azért fogja Robert pártját, mert ezzel Hare mellett is kiáll?

– Hogyhogy?

– Egyszerűen kitudódott a titka – felelte a lány. – Volt egy régi haverja, egy lakótársa. Együtt voltak sülve-főve. Az emberek a szájukra vették őket, ő pedig semmit sem tagadott. Meglepte, hogy bárkit is bosszant a dolog.

– Ez azért naivitás volt a részéről.

– Hare ilyen – mondta Sara. – Gondolom, amiatt is, mert mindketten elég elszigetelt körülmények közt nőttünk fel. A szüleink nem sugallták nekünk, hogy bármi gond lehet azzal, ha valaki meleg, se azzal, ha nem meleg. Se azzal, ha fekete, vagy bármi más. Hare teljesen ledöbbent, amikor az úgynevezett barátai ellene fordultak.

– Mit csináltak?

– A georgiai egyetemre járt, és pont vége lett a harmadévnek, úgyhogy jött a nyári szünet, és azalatt kicsit lecsitultak a kedélyek. – Sara elhallgatott. A zsaru érezte rajta, hogy még mindig bántja a dolog. Sarának nagyon fontos a családja, talán ez volt az egyetlen dolog a világon, amit tűrhetetlennek tartott: ha a rokonait bántották.

– Reméltük, hogy a vakáció alatt kifullad az ügy, de aztán persze nem így történt – folytatta a lány. – Tanévkezdéskor rögtön első nap el akarták páholni, de Hare mindig is jó bunyós volt, és pár embernek betörte az orrát. Hallottam, neked úgy mesélte, hogy térdsérülés miatt hagyta abba a focit, de igazából nem ez volt az oka. Kitették a csapatból.

– Nem mondom, hogy tuti nem csináltam volna meg ugyanezt Roberttel, ha még abban az időben kiderül róla a dolog valahogy – ült vissza a helyére Jeffrey.

– És így, hogy most derült ki?

– Hát… – csóválta a fejét a zsaru. – Azt az egyet szeretném, basszus, hogy biztonságban legyen. El sem tudom képzelni, milyen lehet így élni, hogy az ember nem annak mutatja magát, mint ami valójában.

– Pedig nagyon úgy néz ki, hogy az életed első szakaszát te is így élted le.

Jeffrey felnevetett. Ez sosem jutott az eszébe ilyen formában.

– Aha.

– Mit mondott Hoss, amikor telefonon előadtad neki az egészet?

– Semmit – felelte a zsaru. – Nem is tűnt meglepettnek.

– Szerinted tudta?

– Lehet, hogy gyanította. Fogalmam sincs – nézett Jeffrey Sarára jelentőségteljesen. – Hidd el, ha nem direkt ilyen szempontból veszel szemügyre valakit, tuti nem veszed észre.

– És akkor most mi lesz?

– Letartóztatják Jessie-t – fújt nagyot Jeffrey. – Az súlyos lesz. Lefogadom, hogy Reggie Ray marhára élvezni fogja a helyzetet.

– Ez most mellékes.

– Ha szembetalálkoznék vele, úgy szétütném, hogy hordágyon vinnék el.

– És mi volt Julia Kendall-lal?

– Hogyhogy mi volt vele?

– El kell mondanom valamit neked – kezdte a lány, és kézen fogta Jeffrey-t. – Beszélni akarok veled arról, amit Lane Kendall mondott.

– Az a nő egy…

– Oké – szakította félbe Sara. – De nem ezt akarom elmondani. Meg akarom magyarázni, miért reagáltam úgy, amikor Lane megvádolt téged, hogy… hogy te erőszakoltad meg Juliát.

– Nem én tettem – védekezett Jeffrey. – Esküszöm, Sara, hogy nem tőlem van a gyerek.

– Tudom – válaszolta a lány, de olyan különös arckifejezéssel, hogy Jeffrey azt hitte, még mindig nem hisz neki.

– Mondom, hogy nem én voltam – állt fel újra a zsaru. – Semmi közöm az egészhez.

– Tudom, hogy nem te tetted – ismételte Sara.

– Csak úgy tűnt, nem hiszel nekem.

– Sajnálom, hogy így érzed – felelte a lány, és Jeffrey látta, hogy bezárult az arckifejezése.

A zsaru fel-alá járkált. Bűntudata volt, és úgy érezte, sarokba szorították, pedig nem csinált semmit. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy végül is csak elérték a céljukat. Most már Sara is kétségbe vonja az őszinteségét, ahogy mindenki más is. Innen már nincs visszaút.

– Állj már meg egy helyben, Jeff – szólt rá a lány dühösen.

A férfi megtorpant, de még mindig olyan ideges volt, mintha áramot vezettek volna bele.

– Csak nem tudunk túljutni ezen – mondta.

– Akár bízol bennem, akár nem, én nem fogom…

– Állj! – szakította félbe a lány.

– Szerinted képes lennék ilyesmire vetemedni? – kérdezte Jeffrey. – Komolyan el tudod hinni rólam, hogy… – elharapta a mondatot. – Jézusom! Ha nem tartod kizártnak, hogy bárkit is képes lennék megerőszakolni, akkor mi a francot keresel mellettem?

– Nem hiszem, hogy te voltál, Jeffrey. Pont ezt akartam a tudtodra adni – közölte a lány láthatólag elkeseredetten. – De még ha azt is gondolnám, hogy te tetted – folytatta még élesebb hangon –, orvosi szempontból akkor is százszázalékosan kizárható, hogy te vagy Eric Kendall apja.

A zsaru nem szólt, várta, hogy Sara megmagyarázza a kijelentést.

– Nincs véralvadási zavar a családodban? – kérdezte a lány szájbarágósán, mintha hároméves gyerekkel beszélne.

– Nem értem a kérdést.

– Véralvadási zavar – ismételte meg a lány, mintha ettől Jeffrey már meg is értené a dolgot. – Lane Kendall mondta, hogy Ericnek vérzési rendellenessége van.

A zsaru nem tudta, hova akar kilyukadni Sara. Amennyire csak lehet, igyekezett kitörölni a fejéből a Lane Kendall által rendezett jelenetet, és nem repesett az örömtől, hogy most újra előkerül a téma.

– Nem vizsgáltam meg – folytatta Sara –, de az alapján, amit Nell mondott, úgy tűnik, von Willebrand-betegségben szenved.

Jeffrey várta a folytatást.

– Nem alvad a vére rendesen.

– Mintha hemofiliás lenne?

– Nagyjából – bólogatott a lány. – Ez a betegség néha egész enyhe lefolyású. Vannak, akik észre sem veszik magukon, hogy ebben szenvednek. Azt hiszik, csak könnyen véreznek. Eric véraláfutásai kidudorodók, púpszerűek voltak. Ez is jellemző tünet.

Jeffrey-nek felállt a szőr a tarkóján. Biztos elárulta a tekintete, mert Sara rákérdezett:

– Mi az?

A zsaru a fejét ingatta, arra gondolt, hogy ez az egész Roberttel kapcsolatos hercehurca túl gyanakvóvá tette.

– Nem lehet, hogy Lane családjától örökölte? Vagy Julia apjától?

– Előfordulhat – felelte Sara, de a hangsúly érzékeltette, hogy nem tartja valószínűnek a dolgot. – A nők rendszerint tisztában vannak vele, ha ilyen betegségben szenved-

nek. Nagyon megviseli őket a havi menstruáció. Sokan közülük a méhüket is kivetetik, noha ez nem feltétlenül szükséges. Nem valami kézenfekvő betegség, nem sok orvosnak jut eszébe diagnosztizáláskor. Ha valaki ilyen sok gyermeket szül, mint Lane – tette hozzá –, az fix, hogy tudna róla. Akinek véralvadási zavara van, annak számára a terhesség nagyon magas kockázattal jár.

Jeffrey szótlanul bámult rá. Olyasmi jutott eszébe, ami tűrdöfésként hatott rá.

– És ha valakinek sokat vérzik az orra?

– Ki jár a fejedben?

– Légyszi, válaszolj, Sara.

– Könnyen lehet – mondta a lány. – Orrvérzés, ínyvérzés. Nehezen varrosodó sebek.

– Biztos öröklött?

– Igen.

– Francba – suttogta a zsaru, és arra gondolt, bármilyen rossznak is tűnt a helyzet pár perce, most még sokkal súlyosabban durvának tűnik, mint azt valaha is képzelte.

– Mit a…

Mindketten felnéztek, mert nyílt az ajtó.

– Bocs, hogy ilyen sokára értem ide – mondta Hoss, elővette a kulcsait, és megindult az irodája felé.

Jeffrey megkövülten állt.

Hoss végignézett Sarán, szemügyre vette a vér-aláfutásait, s felrepedt bőrét.

– Nem hittem volna, hogy Robert kezet emel egy nőre – jegyezte meg. – Na de úgy látszik, alaposan félreismertem.

– Már jól vagyok – bizonygatta Sara feszült mosollyal.

– Akkor jó – nyitotta ki az iroda ajtaját Hoss. Belépett, felkapcsolta a villanyt, és az íróasztalhoz ment. – Na gyertek, essünk túl a dolgon – zörgött a papírokkal.

Sara átható pillantást vetett Jeffrey-re, aki észrevehetően igent intett.

Hossnak feltűnt, hogy a férfi még mindig az ajtóban áll, nem jön beljebb.

– Valami gond van, Menő?

Sara Jeffrey vállára tette a kezét.

– Kint várjak?

– Jöjjön be nyugodtan – mondta Hoss, nyilván azt hitte, Sara neki tette fel a kérdést.

– Inkább kint leszek – válaszolta a lány, és újra megszorította Jeffrey vállát. A férfi érezte, Sara bízik benne, hogy helyesen fog cselekedni, s ettől helyreállt a lelkiereje, és bement az irodába.

Becsukta maga után az ajtót, és leült Hoss-szal szemközt.

– Gondolom, nagy megrázkódtatáson esett át – vélte Hoss. Nyilván arra gondolt, Sarát megviselték az események. Kezébe vett egy jelentést, és beszéd közben átfutotta. – Reggie-t elküldtem, hogy hozza be Jessie-t. Jézusom, mekkora felfordulást fog csapni. Lefogadom, hogy foggal-körömmel hadakozik majd ellene.

– Azt még nem tudjuk, mi történt Juliával.

– Robert beismerte.

– Jó pár dolgot beismert, amit nem ő tett.

– Nem tudom, egyáltalán hihetünk-e neki azok után, ami kiderült róla.

– Azt mondod, el tudod képzelni, hogy gyilkos, csak mert meleg?

– Innentől kezdve én bármit el tudok képzelni róla – fordította meg a lapot Hoss, hogy a hátoldalát olvassa tovább. – Azt hiszem, át is nézem néhány ügyét, hogy lássam, mit zagyvált összevissza.

Ez mindennél jobban felszította Jeffrey dühét.

– Robert jó zsaru volt.

– Kibaszott buzernyák – felelte Hoss, még mindig a jelentést nézegetve. Fogta a tollat, és aláírta. – Nem tudni, mi mást követett még el. Pár évvel ezelőtt egy fiú is eltűnt. Robert dolgozott az ügyön. Úgy kezelte, mintha a saját fia lett volna.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy pedofil is? – kérdezte Jeffrey összeszorított foggal.

– Kéz a kézben jár a két dolog – vett a kezébe újabb jelentést Hoss.

Jeffrey szótlan döbbenettel bámult rá.

– Edző volt a kölyökligában – mondta a seriff. – Már felhívtam pár szülőt.

– Baromság – sziszegte Jeffrey. – Robert imádta a kölyköket.

– Na igen – bólogatott Hoss. – Mind *imádják* a kölyköket.

Jeffrey próbálta összegezni az eddigieket, hogy az öreg lássa, mennyire össze nem illő dolgokat mond.

– Szóval pedofil, a fiúkat szereti, de tizenéves korában meggyilkolta Juliát?

– El sem tudja képzelni az ember, mennyi elvetemült gaztettre képes egy beteg elme – válaszolta Hoss. – Megfojtott egy ártatlan lányt, megölt egy fickót, mert kurta a feleségét…

A seriff szavai szöget ütöttek Jeffrey fejébe. Lassan minden részlet egymáshoz illeszkedett, mint egy kirakós játék.

– Úgy emlékszem, nem is mondtam neked, hogy Juliát megfojtották – vetette közbe halkan.

Hoss riadtan nézett fel.

– Sara említette.

– Valóban? – kérdezett vissza Jeffrey, és úgy csinált, mintha már állna is fel. – Menjek, kérdezzek rá, hogy pontosan mikor említette?

– Vagy az is lehet, hogy mástól hallottam a városban – sumákolt Hoss.

Jeffrey hirtelen azt vette észre, hogy tökéletes csend nehezedik rájuk. Minden összeállt.

– Te is tudod, nem Robert ölte meg a lányt.

– Tényleg? – nézett Hoss Jeffrey-re a jelentés fölött.

– Eric Kendallnek véralvadási zavara van.

A seriff visszafordult a papírhoz.

– Igen?

– Te vagy az apja, ugye?

Hoss nem felelt. Jeffrey látta, hogy enyhén megremeg kezében a jelentés.

– Egyszer azt mesélted, jelentkeztél önkéntesnek, amikor a bátyád meghalt, de nem feleltél meg az orvosi vizsgálaton.

– És?

– Miért nem voltál alkalmas?

– Lúdtalp – vont vállat Hoss. – Mindenki tudja.

– Biztos nem valami más miatt? Nem olyan okból, ami miatt rendőr sem lehetnél, ha kitudódna?

– Zöldségeket beszélsz, fiacskám – felelte a seriff, világossá téve, hogy a maga részéről lezárta a témát.

Jeffrey nem vette a lapot.

– Folyton elered az orrod vére. Ínyvérzésed is szokott lenni minden különösebb ok nélkül. Egyszer, emlékszem, elvágtad az ujjad egy papírlappal, és két napig nem tudtad elállítani a vérzést.

– Ez nem jelenti azt, hogy… – kezdte Hoss kényszeredett mosollyal.

– Ne hazudj – fortyant fel Jeffrey. – Most bármit mondasz, csak én hallom, és kezeskedem, hogy nem jut ki ebből a szobából, de ne merészelj hazudni – ripakodott az öregre mérgesen.

Hoss vállat vont, mintha valami semmiségről lenne szó.

– Léha csaj volt, te is tudod.

– Csak tizenhat éves volt.

– Tizenhét – helyesbített Hoss. – Nem számít törvénysértésnek.

Jeffrey-t undor töltötte el, ami nyilván ki is ült az arcára, mert Hoss most mással próbálkozott.

– Értsd meg, akkoriban másmilyen idők járták. Kellett valaki annak a lánynak, aki vigyáz rá.

Jeffrey-nek hányingere volt a seriff szavaitól. Zsaru lévén, kismilliószor hallotta ezt a mentegetőzést mocskos vén kujonok szájából, és most, hogy Hosstól hallotta ugyanezt, úgy érezte, mintha arcul csapták volna.

– Attól, hogy vigyázol rá, még nem lett volna muszáj kúrogatnod.

– Vigyázz a szádra, Menő – mordult fel az öreg, mintha továbbra is elvárta volna Jeffrey-től a tiszteletet. – Nehogy már! Tényleg vigyáztam rá.

– Ugyan hogy?

– Például nem hagytam, hogy az apja rámásszon, egynek – közölte. – Aztán meg mit képzelsz, az anyja fizette, hogy elutazzon és megszüljön?

– Megszülje a gyerekedet.

– Ki tudja, kitől volt? Annyi erővel tőled is lehetett, mint tőlem.

– Lehetett a fenét.

– Csak azt mondom, hogy bárkitől lehetett. A fél várossal lukra játszott – vett elő egy papírzsepit, és az orrlyukába gyömöszölte. – Az sem kizárt, hogy a saját apjával hozta össze.

Jeffrey nem szólt semmit, csak a Hoss orrából szivárgó árulkodó vért nézte meredten. Mindig olyan kemény legénynek tűnt az öreg seriff, de ha, visszagondolt rá, Jeffrey emlékezett, hogy valahányszor felidegesítették, eleredt az orra vére.

– Te adtad neki a medált, igaz? – kérdezte Jeffrey.

Hoss megnézte a zsepit, aztán újra az orrába tömködte.

– Anyámé volt. Aznap nagylelkű kedvemben lehettem.

Jeffrey elgondolkozott, Hoss valójában milyen érzelmeket táplálhatott a lány iránt. Akit az ember csak arra használ, hogy lefekszik vele, annak nem ad ajándékot, főleg nem az anyja holmiját.

– Miért nem vetted feleségül? – erősködött.

Hoss felnevetett a javaslat hallatán, s kis vérpermet szökött ki a zsebkendő mellett.

– Ébredj fel, Menő. Az ember ilyenféléket nem vesz feleségül. Ellentétben vele – mutatott az ajtó felé a seriff Sarára utalva. – Ő bezzeg feleségnek való lány. A Juliaféléket viszont csak megkúrod, és fohászkodsz, hogy ne kapj el semmit, amitől csak penicillininjekcióval lehet megszabadulni.

– Hogy beszélhetsz róla így? Ő a gyermeked anyja.

– Elég meredek, hogy épp te jössz nekem ezzel a szöveggel.

– Ezt meg hogy értsem?

– Sehogy – felelte Hoss, de Jeffrey tisztában volt vele, hogy a seriff elhallgat valamit. – Ugyan már, csak jól éreztük magunkat.

– Julia túl fiatal volt ahhoz, hogy tudja, milyen, amikor az ember csak jól érzi magát – állt fel Jeffrey, mert úgy érezte, már túl sokáig ücsörgött itt tétlenül. – Te ölted meg?

– Nem hiszem el, hogy ezt kérdezed tőlem.

Jeffrey nem felelt. Kiolvasta a választ Hoss tekintetéből. Fenekestől felfordult benne minden. Akit eddig jóravaló, tisztességes embernek tartott, arról most kiderült, hogy pont olyan elvetemült szemét, mint akiket Jeffrey zsaruként örül, ha rács mögé dughat. Ha Hoss most Grant megyében lenne, a kihallgatóhelyiségben, akkor alig tudna parancsolni magának, hogy ne rángassa fel ülő helyéből, és kezdje ütni puszta ököllel.

– Fogalmad sincs, hogy mentek itt a dolgok – erőlködött Hoss. – Több mint harminc éve szolgálom ezt a várost, és Sylacauga polgárai sokat köszönhetnek nekem.

– Megöltél egy tizenhét éves lányt – vágta a képébe Jeffrey feldúltan. Nehezen sikerült úrrá lenni az érzelmein. – Vagy most azzal akarsz takarózni, hogy addigra már tizennyolc lett, és úgy teljesen rendjén van a dolog?

Hoss a földre dobta a zsebkendőt, és felállt.

– Robertet akartam megvédeni.

– Robertet? – kérdezett vissza Jeffrey hitetlenkedve. – Mi köze ehhez Robertnek?

A seriff megtámaszkodott az íróasztalon, és közelebb hajolt Jeffrey-hez.

– Julia fűnek-fának elmondta, hogy Robert megerőszakolta. Nem hagyhattam, hogy az a trampli tönkretegye az életét.

– Az a sztori egy hét alatt kifújt – ellenkezett Jeffrey. – Még egy hét se kellett hozzá.

– Az emberek folyamatosan jártatják a szájukat – sütötte le a szemét Hoss. – Ilyen az egész város, itt ebből áll az élet. Pletykálnak, hazudoznak, azt hiszik, tudják, mi a pálya, pedig igazából szart se tudnak az egészről – törölte meg az orrát a keze hátával, és elmázolt egy vércsíkot a képén. – Gondolnom kellett a jó híremre. Rám szüksége van ennek a városnak. Muszáj hogy tudják, ki a főnök. Én ezt az emberekért tettem.

– Nem vagy normális – rivallt rá Jeffrey. – Te önző vén marha!

– Semmi jogod… – kapta fel a fejét Hoss.

– Ugyan mit vétett? – kérdezte Jeffrey – Elküldted, hogy szülje meg a gyereket, aztán visszajött. Azt hitted, nem fog visszajönni?

Hoss legyintett, és az ablakhoz lépett. Hátat fordított Jeffrey-nek.

– Azt hiszed, a törvény fölött állsz. Mit gondolsz, elbújhatsz a jelvényed mögé? Az majd megvéd?

Hoss hallgatott.

– Visszajött a városba, és aztán mi volt? Hm, Hoss? Mit akart? Pénzt?

Hoss a díszdobozba zárt zászlón pihentette a kezét, amivel a bátyját temették.

– Azt hitte, elveszem. Szép kis firma, mi? Abban volt, hogy feleségül veszem – nevetett fel. – Baszki…

– Így aztán megölted?

– Nem így volt. – Hoss most már, úgy tűnt, bánkódik, de Jeffrey tudta, nem a lelkiismeret-furdalás miatt, hanem csak azért, mert lebukott. – Baleset volt.

– Na persze. Véletlenül megfojtottad. Ismerem ezt, mindennaposak az ilyen balesetek.

– Megfenyegetett – folytatta Hoss furcsán elvékonyodó, sípoló hangon. – Úgy jött vissza a szülés után, mintha maga lenne a kibaszott Szűzmária. Kötötte az ebet a karóhoz, hogy csináljak belőle tisztességes asszonyt. Vágod? Vegyem feleségül, itassaketessek minden boldogtalant a városban, aki egyszer is megujjazta? Hogy rajtam röhögjenek? Nem vehettem feleségül egy ekkora kurvát…

– Ne nevezd így – figyelmeztette Jeffrey. – Nincs rá jogod.

– Dehogy nincs rá jogom – fortyant fel a seriff. – Folyton csak a baj volt vele. Téged is azzal vádolt, hogy megerőszakoltad. Az hogy tetszett?

– Vagy úgy! Lássuk, jól értem-e: szóval a kedvemért ölted meg – vágott a gondolatmenet elé Jeffrey.

– Meg Robert kedvéért – felelte Hoss.

Jeffrey igyekezett minél tovább palástolni a felháborodását, hogy legyen ideje kihúzni az öregből a történteket.

– Hogy volt ez az egész?

– Bejött hozzám ide az irodába – mutatott körbe, még most is méltatlankodva az emléken.

– És?

Hoss a zászlóhoz fordult, végigsimított a fadobozon.

– Késő volt már, kábé annyi lehetett az idő, mint most. Nem sokan voltak bent. Szokás szerint kacérkodni kezdett – folytatta kis szünet után –, de aztán leállt. Folyton csak cukkolt a kis kurva.

Jeffrey várta a folytatást.

– Aztán elbeszélgettünk a dologról – mondta tovább Hoss.

– Megerőszakoltad?

– Végül azért mindig benne volt – mondta a seriff. – Mindig benne volt a témában.

Jeffrey-t elfogta a hányinger.

– És aztán? – érdeklődött tovább.

– Azt mondta, vegyem feleségül. Nem akarta, hogy az anyja nevelje fel Ericet.

Jeffrey a zászló dobozára nézett. Már vagy ezerszer látta a rácsavarozott bronztáblácskát, amelyen az állt: JOHN ERIC HOLLISTER. Most először figyelt fel a névazonosságra. Julia addig feszítette a húrt, ameddig lehetett, de fogalma sem volt róla, hogy túlfeszítette.

– És ezen összevesztetek? – nógatta Hosst.

– Aha – bólintott a seriff. – Felajánlottam, hogy adok neki pénzt. Az arcomba dobta. Azt mondta, ha elveszem, úgyis mindenünk közös lesz. – Újra felnevetett. – El tudod képzelni, hogy ilyen hülye volt, hogy tényleg elhitte, hogy megteszem. Elhitte, hogy másra is jó, nemcsak baszni meg szopni?

Jeffrey-nek már belesajdult az állkapcsa, olyan régóta szorította össze a fogát. Valahányszor Hoss kinyitotta a száját, erőt kellett vennie magán, hogy ne ragadja torkon és kezdje fojtogatni.

– Nem hagyott békén. Piszkált. Fenyegetőzött. Engem senki ne fenyegessen.

– Így aztán megölted?

– Nem így volt – mondta Hoss. – Próbáltam a lelkére beszélni. Azt akartam, hogy felérje ésszel a helyzetet – fordult vissza a seriff Jeffrey felé zavart mosollyal, mintha arra számítana, hogy Jeffrey majd belátja, hogy így kellett tennie. – Megpróbáltam kitessékelni az irodából. Kicsit az ajtó felé terelgettem. Aztán, mire észbe kaptam, felugrott a hátamra. Ehhez mit szólsz? Rám ugrott, rám támadt, csípett, karmolt, harapott, ahol ért. Tudtam, hogy előbb-utóbb valaki meghallja. Márpedig ha meghallják, be is fognak nyitni, hogy mi a franc folyik itt.

Jeffrey bólogatva hallgatta.

– Aztán mire észbe kaptam, már a nyakát szorongattam – görbítette két markát maga elé Hoss. Robert ugyanígy csinált, amikor vallomást tett, de a seriffen érződött, valóban ott volt az esetkor. Látszott rajta, hogy nehezére esik szembenézni az emlékkel, amely eddig kísértette. Mintha begörbített marokkal most a szörnyű élményből igyekezett volna kiszorítani a szuszt. Újra nekieredt az orra vére, de rá se hederített.

– Csak el akartam hallgattatni. Nem akartam bántani, csak azt akartam, hogy ne üvöltsön. Aztán végül abba is hagyta – Hoss tekintete Jeffrey válla fölé révedt. – Aztán

segíteni akartam rajta. Szájon át lélegeztettem. Nyomkodtam a mellkasát. De már késő volt. Lógott a feje. Azt hiszem, kitörtem a nyakát, vagy valami ilyesmi.

Jeffrey pár másodpercig nem szólt. Próbálta átgondolni, valójában hogyan történhetett az egész. Pár éve még az utolsó szóig elhitt volna mindent Hossnak, úgy, ahogy az öreg előadta. Talán még segített is volna eltüntetni a nyomokat. Most viszont úgy tekintette a seriff verzióját, mint az igazság környékét pedzegető hazugságot, ami még lehetővé teszi, hogy Hoss tudjon nyugodtan aludni éjjelente.

– Megfojtottad – hajolt közelebb hozzá Jeffrey.

– Nem akartam.

– Mennyi időbe telt? – lépett hozzá még közelebb Jeffrey. Előző évben egy másik eset kapcsán tudta meg, hogy kézzel egyáltalán nem könnyű megfojtani egy embert. Sokkal nehezebb, mint amilyennek látszik, főleg ha az áldozat foggal-körömmel hadakozik, ahogy Julia tette. – Mennyi időbe telt, mire elernyedt a teste?

– Nem tudom. Nem sokba.

– Miért vitted a barlangba?

– Nem gondoltam át, mit teszek – válaszolta Hoss, de egyértelmű bűntudat csillant a tekintetében.

– Mindenki tudta, hogy Robert és én oda járunk – mondta Jeffrey. – Ha bárki is megtalálja, nyilvánvaló lett volna, hogy én vagy Robert tettem. Vagy ketten együtt.

– Én nem erre…

– A lány azt terjesztette, hogy mi erőszakoltuk meg – vágott közbe Jeffrey. – Azt mondta, kevesebb mint egy évvel ezelőtt történt. Összeállt volna a kép, nem? Bosszút álltunk rajta, mert eljárt a szája.

– Na várj csak! – Hoss végre Jeffrey szemébe nézett. Érződött, hogy komoly erőfeszítésébe telt. – Azt mondod, rátok akartam verni a balhét?

– Igen – vágta rá Jeffrey habozás nélkül.

– De hát baleset volt! – veszítette el az önfegyelmét az öreg.

– Ezt a város polgáraival hitesd el – felelte Jeffrey. A seriff elsápadt. – Deacon White-nak mondd ezt, meg Thelmának a bankban, meg Reggie Raynek, ha majd megjött Jessie-vel.

– Nem mered megtenni – villant pánik Hoss szemében.

– Nem merem? – kérdezett vissza Jeffrey. – Nem tudom, te hogy vagy vele, de nekem többet ér a jelvényem, mint hogy ingyen reggeli jár érte lent az étkezdében.

– Én tanítottalak meg rá, hogy tiszteld a jelvényt.

– Szart se tanítottál.

– Nélkülem ebben a szent pillanatban is a dutyiban mosnád a padlót a fateroddal együtt, fiacskám – böködött Jeffrey arcába Hoss.

– Ettől függetlenül az a tényállás, hogy jelenleg egy gyilkossal állok szemben – emlékeztette rá Jeffrey.

– Valakinek védenie kellett titeket – ágált a seriff remegő hangon. – Mást se csináltam, csak gondodat viseltem neked meg annak a buzernyák haverodnak.

Jeffrey erre a szóra kicsit hátrahőkölt, ami nem kerülte el Hoss figyelmét.

– Na igen – folytatta az öreg. – Ahhoz mit szólnál, ha elhíresztelném, hogy nemcsak barátok voltatok Roberttel?

Jeffrey horkantva nevetett fel.

– Miért? Felőlem aztán bármi lehetett köztetek – erősködött Hoss.

– Nyilván.

– Baszócimborák voltatok? – tódította a seriff látható kétségbeeséssel. – Azt akarod, hogy mindenki ezt pletykálja a városban? Azt akarod, hogy anyád is ezt hallgassa? Valaki elkotyogja apádnak is a böriben?

– Elmondhatod neki magad is, ha majd összefutsz vele, szánalmas vén fasz!

– Vigyázz a szádra!

– Mert különben?

– Pártodat fogtam! – üvöltött rá Hoss. – Szerinted apád tett volna érted ennyit? Azt hiszed, az a semmirekellő bármire is hajlandó lett volna érted?!

– Nem kértelek rá! – csapott az asztalra Jeffrey.

– De szarban lettél volna nélkülem, az ziher! – vágott vissza Hoss üvöltve. Csöpögött a vér az orrából, de tovább üvöltött. Egészen kivörösödött dühében. – Én neveltelek fel, fiam! Nekem köszönheted, hogy az lett belőled, aki ma vagy.

– Azt, hogy ki vagyok ma, magamnak köszönhetem – bökött a mellére Jeffrey. – A te ténykedésed ellenében – szinte koszosnak érezte magát attól, hogy ilyen közel áll a seriffhez. – Istennek hittelek. Te voltál a példaképem.

Hossnak megremegett az ajka. Láthatólag bóknak vette Jeffrey szavait.

– Közben meg tizenéves lányt zaklattál. Megöltél egy anyát, és árvává tetted a gyermekét – folytatta Jeffrey.

– Nem is…

– Gusztustalan féreg – fejezte be Jeffrey, és megindult kifelé.

Hoss megtámaszkodott az asztalon, hogy ne tántorodjon meg.

– Ne hagyj itt így, Menő. Ugyan már! Mit fogsz mondani az embereknek? Mit akarsz mondani nekik? – érvelt kétségbeesetten.

– Az igazat – válaszolta Jeffrey, és újra nyugalom töltötte el. Már nem a mentorát látta maga előtt, aki apja helyett apja volt, hanem egy köztörvényes bűnözőt. Egy hazug öregembert, aki tönkretette azokat, akiket meg kellett volna védenie.

– Ugyan már, figyelj csak! – kérlelte Hoss. – Nem teheted ezt. Nem kívánhatod a vesztemet! Tudod, mi történik, ha kimégy, és…. Menő, legyen szíved. Szépen kérlek – lépett egyet Jeffrey után, hogy megállítsa. – Ennyi erővel főbe is lőhetnél – folytatta halvány mosollyal. – Ugyan, fiacskám! Ne nézz rám így.

– Ne? – nyomta le a kilincset Jeffrey. – Eszemben sincs rád nézni. Rosszul vagyok, ha meglátom a fejed.

Nem vágta be az ajtót maga után, gondolatait mégis visszhangzó csattanás töltötte be. Sara kezét tördelve állt fel a kilépő Jeffrey láttán.

A zsaru nem tudta, hogy mondja meg neki. Képtelen volt szavakkal leírni, hogy érzi magát. Irányvesztett, talán ez közelíti meg az igazságot valamennyire. Kihúzták alóla mindazt, ami eddig támpontot adott neki.

– Jól vagy? – kérdezte a lány. Jeffrey-nek még soha semmi nem esett ennyire jól tőle, mint ez az aggodalom.

– Eljött látogatóba hozzám, miután apát lecsukták – mondta Jeffrey.

– Hoss?

– Az Auburnön voltam, pont diploma előtt. Sosem felejtem el – mondta, kicsit elhallgatott, és maga elé képzelte az ezer színben pompázó leveleket, azt a gyönyörű őszi napot. A kollégiumi szobában ült, és azon tűnődött, hogyan fogja fizetni a doktorképzést, ha felveszik a programra. Tanár akart lenni, tiszteletreméltó hivatást akart, amit jól megfizetnek. Valahogy viszonozni akarta, amit kapott.

– Bekopogott a szobámba – mesélte Jeffrey. – Ez nem volt szokás, senki nem kopogott, csak úgy bejöttek. Azt hittem, viccből kopognak – dőlt a falnak. – Megint kopogott, úgyhogy végül kinyitottam az ajtót. Akkor láttam, hogy ő az, és mi van az arcára

írva. Elmondta, hogy apa bűnösnek vallotta magát. Feladta a társait, hogy ne ítéljék halálra. Tudod, mit mondott?

Sara nemet intett.

– „Gyáva kutya” – közölte Jeffrey. – Azt mondta, férfi módjára kell viselkednem, most már nem játszadozhatok tovább. Ez csak szórakozás, amit itt a főiskolán csinálok. Elég ebből. A kezembe nyomta a jelentkezési lapot. Már ki volt töltve.

– A rendőrakadémiára?

– Aha – bólintott Jeffrey. – Fogtam, és aláírtam. Ennyi volt. – Jeffrey életében most először gondolt bele, mi lett volna, ha nemet mond Hossnak. Egyfelől biztos nem találkozott volna Sarával. Valószínűleg még mindig Sylacaugában lakna, és ki lenne téve az álnok megjegyzéseknek meg sokatmondó pillantásoknak, amik elől Robert végül elmenekült.

– Nem tudom, hogy fogom végigvinni a dolgot – tette még hozzá a zsaru.

– Én itt maradok veled, ameddig csak szükséged van rám.

– Még csak bele se tudok gondolni az egészbe – mondta a lánynak. Így is volt. Hogyan tegyen pontot az ügy végére? Hogyan ismételheti el, amit Hoss mondott neki?

– Minden rendben lesz – felelte Sara, s ekkor lövés dördült Hoss irodájában.

Biztos Sara nyitott be. Jeffrey úgy érezte, mozdulni sem tud. Valahogy mégis megfordult. Szembefordult Hoss irodájával.

Az öreg a székben ült, az egyik kezét a bátyja koporsójáról való zászlón nyugtatta, a másikban revolvert tartott. A halántékához szorított pisztollyal végzett magával. Jeffreyben fel sem merült a kétség, hogy a seriff halott-e, de amikor Sara megkerülte az íróasztalt, és Hoss nyakához érintette az ujját, a zsaru mégis kérdő pillantást vetett rá.

– Sajnálom – felelte a lány. – Meghalt.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Du. 3:50

– Basszus – sziszegte Lena, és próbálta nem visszarántani a kezét, ahogy Molly belenyomta a tűt a vágásba.

– Bocsánat – kért elnézést Molly, de nem Lenára nézett, hanem a válla fölött Jeffreyre és Sarára.

Lena is figyelte, hogy Jeffrey-t beteszik a mentőbe.

– Rendbejön?

Molly bólintott.

– Remélem – mondta.

– És Marla?

– Most műtik. Öreg ugyan, de bivalyerős. Ez csípni fog – hajolt újra Lena kezéhez.

– Nem mondja… – felelte Lena. Amikor a zsebkés felvágta a bőrét, az nem fájt enynyire, mint ez az idióta injekció.

– Érzésteleníteni fogja, hogy összevarrhassam.

– Oké, csak haladjunk – harapott az ajkába Lena. Vérízt érzett. Eszébe jutott, hogy felrepedt a szája. Molly újra belenyomta az injekciós tűt a sebbe. – Jézusom! Marhára fáj!

– Csak még egy kicsit bírja ki.

– Jézusom – fordította el a pillantását a tűről Lena. Látta, hogy Wagner Nickkel beszélget, mindketten megbámulták Mollyt és őt, miközben bementek a tisztító hátsó helyiségébe.

– Így ni – mondta Molly. – Pár percen belül már zsibbadni is fog.

– Remélem is – felelte Lena, és fantomfájdalmat érzett a tű után. Újra kinézett az ablakon. Felfordulás volt az utcán. A Georgiai Nyomozóhivatal legalább ötven ügynöke nyüzsgött az üzlet előtt, egyikük sem tudta, mi a francot kezdjen magával. Smith meghalt, a megbilincselt Sonny már útban Maconba egy járőr hátsó ülésén, ahol nyilván a szart is kiverik majd belőle. A rendőrgyilkosok számára külön hely van a pokolban.

Lena Mollyt nézte: az ápolónő kinyitotta a sebvarró készletet, amit a mentősládából vett elő.

– Hol vannak a gyerekek?

– A szüleikkel – felelte Molly, és kipakolt mindent, ami szükséges. – El sem tudom képzelni, min mentek keresztül ezalatt. Mármint a szülők. Te jó ég, ha csak rágondolok, megfagy a vér az ereimben.

Lena csak most lett figyelmes rá, hogy egész testében megfeszült minden izma. Ahogy a kezében hatni kezdett az érzéstelenítő, lassan ellazult.

– Jobb már? – kérdezte Molly.

– Aha – bólogatott Lena. – Kösz, hogy itt helyben megcsinálja. Utálok kórházba menni.

– Érthető – mondta Molly, és egy fecskendővel kimosta a sebet. – Csak három-négy öltés lesz az egész. Sara sokkal ügyesebben meg tudná csinálni, mint én.

– Sokkal keményebb fából faragták, mint hittem.

– Szerintem mindannyian keményebben helytálltunk, mint gondoltuk – vélte Molly. – Te például, amikor jöttünk befelé, már-már elhitetted velem, hogy halálra rémültél.

– Aha – nyugtázta Lena, bár a bók nem ült. Lena ugyanis valóban iszonyúan rettegett akkor.

Molly hosszú csipesszel vette fel a görbe tűt, és Lena bőrébe mélyesztette. A rendőrlány nézte, és arra gondolt, milyen fura látni, hogy valami átszúrja a testét, mégsem érez semmit, csak a tompa húzást, amivel a cérna keresztülhalad rajta.

– Mióta jár Nickkel?

– Még nem régóta – kötötte el a cérnát Molly.

– Folyton Sarát hívogatta. Gondolom, én voltam a vigaszdíj.

Lena elképzelte Sarát Nickkel, és felnevetett.

– Sara nagyjából három méterrel magasabb, mint Nick.

– És Jeffrey-be szerelmes – tette hozzá Molly, mintha nem lett volna nyilvánvaló amúgy is.

– Atyaúristen, emlékszem, amikor először láttam őket együtt – kötötte el az öltést. Lena megint az előbbi tompa húzódást érezte, mikor a tű újra a bőrébe hatolt. – Még sosem láttam úgy viháncolni.

– Viháncolni? – ismételte Lena, mert azt hitte, félreértette. Sara volt az egyik legkomolyabb ember, akivel valaha találkozott.

– Bizony, hogy viháncolt – erősítette meg Molly. – Mint egy csitri – kötötte el az ápolónő csinos csomóval a második öltést is. – Asszem, még egy kell.

– Sosem néztem rá ilyen szemmel.

– Jeffrey-re? – kérdezte Molly látható meglepetéssel. – Iszonyú jóképű.

– Hát lehet – vont vállat Lena. – Olyan lenne vele járni, mint a saját apámmal.

– Maga tudja – hagyta rá Molly. Megint beleszúrta a tűt Lena bőrébe, aztán elkötötte a harmadik öltést. – Kész, meg is vagyunk – vágta el a cérnát picivel a csomó fölött.

– Köszönöm.

– Alig fog látszani a nyoma.

– Ez a legkevesebb – tornáztatta a kezét Lena. Mozogtak az ujjai, de nem érezte őket.

– Amikor kezd fájni, vegyen be Tylenolt. Ha gondolja, Sarával felíratok valamit.

– Á, nem kell – felelte Lena. – Van ennél fontosabb dolga is.

– Szívesen megteszi – ajánlgatta Molly.

– Tényleg nem kell – biztosította Lena. – Köszi.

– Akkor jó – rakta el a sebvarró felszerelést Molly. Nagy nyögéssel állt fel. – Na én most hazamegyek a gyerekekhez, és iszom egy nagy pohár bort.

– Jól hangzik – felelte Lena.

– Anyám gondoskodott róla, hogy ne halljanak híreket. Nem tudom, hogy fogok nekik beszámolni az egészről.

– Majd csak kitalál valamit – vélte Lena.

– Vigyázzon magára! – mosolygott rá az ápolónő.

– Köszönöm – felelte Lena, és kicsusszant az asztal mellől.

Nick haladt el mellette, útban a tisztító utcafrontja felé.

– Holnap vallomást kell tennie – közölte.

– Tudja, hogy talál meg.

Wagner a tisztító elülső pultjának támaszkodott füléhez tapasztott mobillal.

– Várjon egy percet – mondta, amikor meglátta Lenát. – Szép munka volt, detektív.

– Köszönöm – felelte Lena.

– Ha valaha a nagykutyákkal akar dolgozni, csörögjön rám – ajánlotta Wagner.

Lena kinézett az utcára, ahol az ügynökök olyan peckesen flangáltak, mintha ők oldották volna meg a helyzetet. Aztán eszébe jutott Jeffrey, aki adott neki még egy esélyt. Sőt, őszintén szólva nem is egyet, hanem inkább négyet vagy ötöt.

– Köszönöm, nem – mosolygott Wagnerre. – Inkább maradok, ahol vagyok.

Wagner vállat vont, neki aztán édesmindegy. Folytatta a telefonhívást.

– Ma este mindenképp ki kell hallgatnunk.

Lena az ép kezével kinyitotta az ajtót, és biccentett az utcán kint levő férfiaknak. Ide tartozik. Része ennek a közösségnek. Újra ő Frank partnere. Zsaru. Sőt, basszus, talán még több is, mint zsaru.

Megindult gyalog a főiskola felé. Most, hogy a kordont felszámolták, a kampusz biztonsági szolgálatától érkezett kölcsönzsaru a kocsijánál őrködött.

A fickó megbökte a sapkáját, ahogy Lena elsétált mellette, és a lány nagylelkű biccentéssel fogadta az üdvözlést.

Kellemes fuvallat fogadta, mikor a kollégium felé vette az irányt. Végigsimított pocakján. Eltűnődött, vajon tényleg magzat van-e odabent, és hogy milyen szülő válna belőle. A mai nap után kezdte úgy érezni, semmi nem lehetetlen.

A kampusz viszonylag kihalt, a srácok egy része nyilván a tévé előtt lóg vagy az ágyában heverészik, és örül, hogy ma elmaradtak az órák. A belváros felé még mindig tart a forgalomlezárás, de Lena sejtette, hogy pár óra múlva majd kezdenek szállingózni a főiskolások, és kíváncsian nyújtogatni fogják a nyakukat az őrs felé, miközben apránként próbálják megemészteni a lezajlott drámát. Fel fogják hívni a szüleiket telefonon, és elsírják, milyen szörnyű volt az egész. A dékán újabb hívásokat fog kapni a mérges szülőktől, mintha az efféle dolgokra bárki is befolyással lehetne.

Ethan ebben az évben csendesebb helyen kapott kollégiumi szobát, mint amikor Lena megismerte. Nem igazán volt a stílusa az egész éjszakán át tartó bulik sorozata, és a nagy csomó hétvégi ivászat, úgyhogy sikerült összehaverkodnia egy tanárral, aki a szobabeosztást intézte, és helyet kapott egy csendesebb folyosón.

Lena felment az épület bejáratához vezető három lépcsőn, közben pár diák jött kifelé. Ethan szobáját korábban raktárhelyiségből alakították át, s bár az egyetem nem volt szívbajos – teketóriázás nélkül zsúfolták össze a diákokat a kollégiumban hering módjára – ahhoz azért nem volt képük, hogy ezt a kamrát kétszemélyesnek minősítsék. Ethan egyszer Lena szeme láttára meg is mérte, mekkora, és két méter negyvenszer három huszonöt lett az eredmény, amely mindkettejüket meg is lepte: nagyobb volt, mint gondolták.

Lena kopogott, mielőtt benyitott.

Ethan az ágyon ült, az ölében könyv. A szemközti könyvszekrényen álló kistévén híradó ment levett hanggal.

– Mit keresel itt? – kérdezte a srác.

– Te akartad, hogy jöjjek át meló után.

– Akartam, múlt időben – felelte Ethan. – Már nem.

– Van róla fogalmad, milyen napom volt? – támaszkodott az ajtónak Lena.

– És neked, hogy milyen volt az enyém? – vágott vissza a fiú, és becsapta a könyvet.

– Ethan…

– „Majd én elintézem” – szakította félbe Lenát. – Ezt mondtad: „Majd én elintézem.”

– Nem akartam…

– Terhes vagy?

Lena a srácra meredt. Megfájdult a gyomra. Mióta megismerkedtek, még sosem érzett ilyet: nem akart egyedül maradni, még akkor sem, hogy Ethan feltételeit kell teljesítenie ahhoz, hogy mellette lehessen.

– Esetleg válaszolsz is még ma?

– Nem vagyok – mondta végül a lány.

– Hazudsz.

– Nem – ellenkezett Lena, és rögtön készen állt a kamu szöveggel. – Miután beszéltünk, megjött. Biztos a stressz miatt késett.

– Azt mondtad, ha terhes vagy, majd elintézed.

– De nem vagyok terhes.

A fiú felkelt az ágyról, és megindult Lena felé. A lány nyugodtan állt, míg Ethan ököllel be nem húzott a gyomrába egy nagyot. Lena összegörnyedt a fájdalomtól, a fiú pedig lenyomta a hátát, hogy ne is tudjon felegyenesedni.

– Ha valaha is „elintézel" bármit, ami az enyém, kinyírlak – suttogta.

– Jaj – kiáltott fel Lena, levegőért kapkodva.

– Tűnj innen! – förmedt rá Ethan, és kilökte a folyosóra. Úgy vágta be az ajtót, hogy a külső oldalára akasztott üzenőtábla is leesett.

Lena a falba kapaszkodva próbált felegyenesedni. Bensőjében nyilalló fájdalom, könny szökött a szemébe.

A folyosón odébb két diák állt az egyik szobaajtóban. Lena elhaladt mellettük, próbált kiegyenesedni, amennyire csak tudott. Igyekezett összeszedett benyomást kelteni, amíg kiért a kollégiumból, s csak akkor engedte el magát, amikor beért a fák közé, ahol már senki sem látta.

Az egyik fának támaszkodott, és lassan lecsúszott a földre. Nedves volt a talaj, de nem törődött vele. A mobilja kettőt-hármat csipogott, amikor bekapcsolta. Mikor rácsatlakozott az antennára, Lena tárcsázott. Folytak az arcán a könnyek, ahogy hallgatta, hogy kicsöng.

– Halló.

Lena szóra nyitotta a száját, de nem sikerült kinyögnie semmit, csak sírt.

– Halló! – ismételte Hank. – Lee? Te vagy az, drágám? – kérdezte Lena nagybátyja, nyilván mert a lányon kívül senki más nem hívhatta a délután közepén, bömbölve, mint egy óvodás.

Lena igyekezett úrra lenni a zokogáson, ami rázta.

– Hank – sikerült kimondania végül. – Szükségem van rád.

Epilógus

Sara a kocsija motorháztetején ült, és a temető felé nézett. Deacon White temetkezési vállalkozása jottányit sem változott az elmúlt évtizedben, annak ellenére, hogy egy nagy lánc vásárolta fel. A környező zöld dombhátak is ugyanolyanok maradtak, csorba fogakként meredtek elő rajtuk a sírkövek.

Sara a háta közepére kívánta a temetőket. Ha többé soha az életben nem lát sírt, azt sem bánta volna. Egész héten temetésekre járt, meggyászolt mindenkit, aki Eric és Sonny ámokfutásának esett áldozatul. Marilyn Edwards valahogy túlélte a golyót, amit a rendőrőrs mosdójában kapott, s úgy tűnt, felépül. Erős volt a szervezete. De a többség odaveszett.

– Másmilyen a város – állapította meg Jeffrey. Neki talán másmilyennek is tűnt. Ő maga annyira megváltozott, amióta utoljára itt jártak.

– Biztos nem akarod felhívni Oposszumot és Nellt?

– Nem hiszem, hogy készen állok rá – rázta a fejét a férfi. Elhallgatott, nyilván a fiára gondolt, és megint eltűnődött, mit kellene tennie Jareddel kapcsolatban. – Kíváncsi lennék, Robert vajon tudott-e róla.

– Én rögtön kitaláltam – jegyezte meg Sara.

– Na igen, de Roberttel nem feküdtem le – válaszolta Jeffrey. – Basszus, el se tudom képzelni, mi van vele…

– Ki lehetne deríteni.

– Ha azt akarná, hogy tudjam, hol van, közölné velem – vélte Jeffrey. – Bárhova is vetődött, remélem, nyugalomra talált.

– Te minden tőled telhetőt megtettél.

– Nem tudom, beszél-e olykor Jessie-vel.

– Jessie-t már biztos kiengedték a börtönből egy ideje – mondta Sara. Ahogy megjósolta, a nő alig néhány évet kapott egy védtelen ember meggyilkolásáért. Enyhítő körülménynek számított alkohol- és gyógyszerfüggősége, ámbár Nell véleménye szerint a bíróságot leginkább Robert szexuális orientációja befolyásolta. Sara csak remélni tudta, hogy ha ma követné el valaki ugyanezt a bűntényt, más lenne a megítélése, de kisvárosokban sosem lehet tudni.

– Már újra Herd's Gapben él – mesélte Jeffrey. – Abban az évben, amikor leülte a büntetést, küldött egy karácsonyi üdvözlőlapot.

– Miért nem mondtad?

– Akkor éppen nem kimondottan voltunk beszélő viszonyban – felelte Jeffrey. Biztos a válásuk idején lehetett, gondolta Sara.

– Lane Kendall három nappal azelőtt halt meg, hogy a srácok utánam jöttek.

– Hogy tudtad meg? – kérdezte Sara. Sonny Kendall nem volt hajlandó egy kérdésre sem válaszolni a családjával kapcsolatban.

– A seriff mondta.

– Mióta hajlandó Reggie Ray bármit is közölni veled?

Jeffrey félmosollyal fordult oda hozzá.

– Nem hallottál a legidősebb fiáról, Rickről?

– Mi van vele?

– Drámatanár odaát a Comer gimiben.

Sara úgy nevetett, hogy a szája elé kellett tennie a kezét. Ha Rick megnősül, és a felesége egy tucat gyermeket szül, Reggie akkor sem fog tudni elszakadni attól az elképzeléstől, hogy a fia egy transzvesztita fodrász.

– Ez rá vall – vont vállat Jeffrey, bár Sara látta rajta, hogy az ilyen mozdulatok még fájnak neki. Nem szokta meg, hogy felkötött karral kell mozognia, Sarának minden reggel szinte erőszakoskodnia kellett vele, hogy felvegye.

– Nem tudom, mi történhetett azokkal a levelekkel, amiket Eric állítólag nekem küldött – vetette fel Jeffrey.

– Az anyja talán fel sem adta őket – vélte Sara.

– Nekem az az érzésem, örült nekik, és meg is tette.

– Sonny nem hajlandó beszélni róla?

– Nem – válaszolta Jeffrey. – Miután a bíróság végzett vele, a sereggel is van egy kis lerendeznivalója. Lane halála óta katonaszökevény. Ha nem csinálják meg ezt a balhét, nyilván elnézték volna neki a dolgot.

– Teljesen megfeledkeztem róluk – mondta Sara a temetőt bámulva. – Amennyire ki voltam borulva, amikor eljöttünk innen, hogy azóta az eltelt évek során soha eszembe se jutottak.

– Talán el kellett volna mondanom az igazat Lane-nek – mondta Jeffrey. – Jézusom, mennyire utált engem.

– Úgysem hitt volna neked – válaszolta Sara, hiszen évekkel ezelőtt mindannyian erre a következtetésre jutottak.

Lane Kendall életének gyúanyaga az utálkozás és a bizalmatlanság volt. Hiába mondott volna Jeffrey bármit, ezen nem sokat változtathatott volna. Annak idején Sara mégsem értett egyet száz százalékig a döntéssel, hogy Hoss vigye magával a titkait a sírba. De aztán Jeffrey meggyőzte az érveivel. Ha leül Reggie Rayjel, és előadja neki Hoss vallomását, azzal lavinát indított volna el. Tényszerű bizonyíték híján nem is hittek volna neki, főleg így, hogy Robert sem volt ott, hogy alátámassza barátja kijelentéseit.

Sara mindig is gyanította, hogy Jeffrey valójában azért nem tálalt ki, mert nem tudta rávenni magát, hogy Hoss ellen beszéljen, amikor az öreg már ott sincs, hogy megvédje magát. Végeredményben könnyebbnek látszott elvinni a balhét, mint további vihart kavarni az igazsággal. Jeffrey már nem is él Sylacaugában, tehát nem volt szüksége rá, hogy megvívja ezt a háborút. Aki számított neki, úgyis tudta, mi történt valójában, aki pedig nem, úgyis folytatta az addigi életét a megszokott mederben. Reggie Ray írt egy jelentést, hogy a seriffnek véletlenül elsült a pisztolya, miközben tisztogatta, és ezt senki nem vonta kétségbe. Julia Kendall megölése továbbra is a megoldatlan ügyek közt maradt.

– A francba, utálom ezt a bigyót – rángatta meg Jeffrey a pántot, amivel fel volt kötve a karja.

– Muszáj használnod – közölte Sara szigorú hangon.

– Nem fáj a kezem.

– Szükségem lesz rá, hogy tökéletesen tudd használni – cirógatta meg a férfi tarkóját Sara.

– A jobb kezem? Tényleg? – kérdezte Jeffrey hamiskás mosollyal, igaz, a szokottnál még kissé halványabban.

Sara annyira szerette volna, hogy helyre jöjjön, hogy tovább incselkedett vele.

– Azt bizony.
– Ezt a kezemet bírod?
– Mind a kettőt bírom – felelte a doktornő.
– Emlékszel, mikor mondtad először, hogy szeretsz? – kérdezte Jeffrey.
– Öööö… – Sara úgy tett, mintha gondolkodnia kellene, pedig egyből tudta.
– Mikor visszaértünk Grantbe innen Sylacaugából – folytatta a zsaru. – Emlékszel?
– Pakoltam kifelé a strandcuccomat – vette át a szót a nő –, aztán egyszer csak felnéztem, és sehol sem láttalak.
– Aha.
– Aztán bejöttél a szobába, és megkérdeztem, mit csináltál, te meg azt mondtad…
– Olyan büdös a szemetesed, mintha valami beledöglött volna.
– Erre mondtam, hogy szeretlek.
– Gondolom, előtte nem sok pasid vitte ki a szemetet.
– Tényleg nem – ismerte el Sara. – És azóta is te vagy az egyetlen, akinek hagynám, hogy kivigye. – Jeffrey most igazi mosolyra derült, amitől Sarának repesett a szíve. – Annyira szeretnék szerelmes lenni beléd.
– És mi gátol meg benne? – hervadt le a mosoly a zsaru képéről.
– Ja, nem úgy értem – pontosított Sara. – Csak olyan régóta küzdöttem ez ellen magamban. Szeretlek az első pillanattól fogva, hogy megláttalak. Csak nem akartam reménytelenül szerelmes lenni.
– És mi változott?
– Te – felelte Sara egyszerűen.
– Te viszont nem – mondta Jeffrey. – Úgy értem, nem változtál.
– Tényleg? – kérdezte a lány azon tűnődve, hogyan lehet, hogy Jeffrey szájából ez is bóknak hangzott.
– Nem volt rá szükség – tette hozzá a zsaru. – Már eleve tökéletes voltál.
– Ezt az anyámnak mondd – nevetett fel Sara hangosan.
Jeffrey megvárta, hogy a nő kinevesse magát.
– Köszönöm.
– Mit köszönsz?
– Hogy megvártad, hogy felnőjek.
– A türelem mindig is erősségem volt – simogatta meg Sara Jeffrey arcát.
– De komolyan.
– Rád megérte várakozni.
– Ezt majd tíz év múlva mondd.
– Fogom is – ígérte a nő. – Fogom is.
Jeffrey lepillantott a sebesült karjára, Sara pedig meg akarta akadályozni a mozdulatot, mert azt hitte, a zsaru ki akarja bújtatni felkötött karját a pántból. De nem ezt akarta: kezébe fogta Sara kezét, és megnézte az Auburn osztálygyűrűt a lány ujján. Amikor az őrsön elszabadult a pokol, a nő levette Jeffrey ujjáról, mert tudta, a túszejtőknek segítségére lehet a zsaru azonosításában. A kórházban, miközben Jeffrey-t műtötték, Sara ujján majdnem hólyag nőtt, olyan erősen dörgölte a gyűrűbe foglalt kék követ, mintha talizmán volna, és valahogy helyrehozhatna mindent.
– Kéred vissza? – kérdezte a doktornő.
– Vissza akarod adni? – kérdezett vissza Jeffrey közömbös arckifejezéssel.
Sara a gyűrűre pillantott, és végiggondolta, miért is jöttek ide, Sylacaugába. Tudta, hogy ez csak butaság, mégis tisztában volt vele, mit jelent Jeffrey-nek, hogy az ujján van a gyűrűje, és mit jelent mindenkinek Grant megyében.

– Soha többé nem veszem le.

Jeffrey elmosolyodott, és most először Sara úgy érezte, talán tényleg minden rendben lesz. Ezt biztos a zsaru is megérezte.

– Talán kerti munkánál azért érdemes levetni – jegyezte meg incselkedve.

– Hm. Jogos – felelte a nő.

– Vagy amikor apukádnak segítesz – simogatta Sara kezét Jeffrey.

– Tehetnék alá valami ragszalagot, hogy passzentosabban álljon.

Jeffrey elmosolyodott, és megrángatta a gyűrűt, érzékeltetve, nem fenyegeti a veszély, hogy lecsússzon.

– Tudod, mit szoktak mondani… Nagy kéz… – kezdte, aztán amikor Sara nem fejezte be, folytatta: – Nagy láb.

– Haha – simogatta meg a férfi arcát Sara. Aztán mire észbe kapott, már át is karolta a zsaru nyakát, és úgy kapaszkodott belé, mintha soha nem akarná elengedni. Ha nem hessegette el a gondolatot, hogy milyen közel járt Jeffrey elvesztéséhez, akkor kétségbeesésében még mindig tompa nyomás ereszkedett a keblére.

– Minden oké – mondta Jeffrey, s úgy tűnt, legalább annyira magának, mint a doktornőnek. Sara már látta rajta, hogy az jár a zsaru fejében, ami miatt most idejöttek Sylacaugába.

– Kész vagy? – kérdezte Jeffrey-től, és erőt vett magán, hogy kiengedje a férfit az öleléséből.

A zsaru a temető irányába pillantott, és amennyire csak tudta, kihúzta magát.

Sara lecsusszant a kocsi motorháztetejéről, de Jeffrey nemet intett.

– Ezt egyedül kell végigcsinálnom.

– Biztos?

A férfi bólintott, és megindult befelé a sírkertbe.

Sara beült a kocsiba, és nyitva hagyta az ajtót, hogy ne fulladjon meg a hőségben. A gyűrűt nézegette, úgy tartotta a kezét, hogy az oldalába vésett focilabda is látsszon. Csúnya, ormótlan gyűrű volt, mint minden osztálygyűrű, neki most mégis ez volt az egyik legszebb tárgy, amit valaha látott.

Felnézett, követte a szemével Jeffrey-t, aki felfelé tartott a dombra. Éppen leakasztotta a nyakából a pántot, és zsebre dugta.

– Jeffrey – szaladt ki Sara száján a dorgálás, bár a férfi már nyilván nem hallotta. Tudta, hogy a zsarut nem is a kényelmetlenség zavarja, hogy fel van kötve a karja, csak a hiúságát piszkálja, hogy látszik a sebesülése.

A férfi megtorpant a temető csücskében egy kis márvány síremléknél. Sara eléggé ismerte Jeffrey-t ahhoz, hogy tudja, a zsaru mit gondol a sylacaugai márványról, a város alatt meghúzódó búvópatakokról, a gyapotmalmokról és a lyukakról meg gödrökről. A doktornő azt is tudta, hogy Jeffrey most egy aranymedált vesz elő a zsebéből.

Látta, hogy a férfi a sebesült kezével nyitja ki a szív alakú medált, vet egy utolsó pillantást Eric fotójára, aztán Julia sírkövének tetején hagyja az amulettet, és lassan leballag a dombról, vissza Sarához.